

ΜΗΝΑΙΟΝ

ΤΟΥ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ἅπασαν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ Ἀκολουθίαν,
μετὰ καὶ τῆς προσθήκης
ΤΟΥ ΤΥΠΙΚΟΥ,
κατὰ τὴν ἀρχαίαν μὲν, νεωστὶ δὲ τυπωθεῖσαν διάταξιν τῆς Ἁγίας
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.
διορθωθὲν καὶ, ὡς ἦν δυνατὸν, ἐξακριβωθὲν
ὑπὸ
ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ
ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ,

ἀναθεωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἐπιδιορθωθεῖσά τε,
καὶ πολλαῖς προσθήκαις πλουτισθεῖσα.

ΕΠΙΣΤΑΣΙᾼ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚῌ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΤΩΝ ΑΥΤΑΔΕΛΦΩΝ ΒΕΛΟΥΔΩΝ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ
ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.
1862

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ
Αριθ. εισαγ. 3587

ΜΗΝ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΕΙΚΟΣΙΟΚΤΩ, Η (ΒΙΣΕΚΤΟΥ ΟΝΤΟΣ) ΕΙΚΟΣΙΕΝΝΕΑ.

ΤΗ Α'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Τὰ Προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τρύφωνος.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐὰν ἡ παροῦσα ἡμέρα τύχῃ τῇ Κυριακῇ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, ἢ τοῦ Ἀσώτου, ἢ τῆς Ἀπόκρεω, ἢ τῆς Τυροφάγου.

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ, Μακάριος ἀνήρ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ί. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. τοῦ Τριῳδίου γ'. καὶ Προεόρτια γ'. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, τὸ ά. τοῦ Ἤχου—Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, Προεόρτιον, Ἦχος β'. Σήμερον Συμεών. Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Δόξα, καὶ νῦν, Προεόρτιον, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, Δόξα, τοῦ Τριῳδίου, (ἐὰν ἔχῃ Δοξαστικὸν εἰς τὴν Λιτήν). Καὶ νῦν, Προεόρτιον, Ἦχος β'. Τὸν ἱερὸν ἡ ἱερὰ Παρθένος· ζήτει εἰς τὸν Στίχον τοῦ Ἑσπερινοῦ. Εἶτα τὸ Ἄξιόν ἐστι, κτλ.—Εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος, Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, δίς. Καὶ νῦν, Προεόρτιον. Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀναστάσιμα· ἀντὶ δὲ τῶν Θεοτοκίων αὐτῶν, λέγε τὰ Προεόρτια. Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, ὡς ἐν πάσαις ταῖς Κυριακαῖς. Ἀπὸ γ'. Ὠδῆς, Κάθισμα τοῦ Τριῳδίου, καὶ Προεόρτιον. Ἀφ' ἕκτης, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Τριῳδίου. Καταβασίαι, Χέρσον ἀβυσσοτόκον, κτλ. Ἐξαποστειλάριον, Ἀναστάσιμον, τοῦ Τριῳδίου, καὶ Προεόρτιον. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ'. καὶ Προεόρτια δ'. τὰ εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη, κτλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἐπειδὴ κατὰ τόπους ἑορτάζεται ὁ Ἅγιος Τρύφων, ἐὰν βούλῃ, εἰς τὸν Στίχον τοῦ Ἑσπερινοῦ εἰπὲ, Δόξα, τοῦ Ἁγίου, Ἦχος β'. Ὑπερφρονήσας τῶν τῇδε γερῶν. Καὶ νῦν, τοῦ Τριῳδίου. Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἁγίου, καὶ Προεόρτιον. Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος—Ἀπὸ γ'. Ὠδῆς, Κάθισμα τοῦ Τριῳδίου, τοῦ Ἁγίου, καὶ Προεόρτιον. Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, τοῦ Τριῳδίου, τοῦ Ἁγίου, καὶ Προεόρτιον. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τοῦ Ἁγίου δ'. τὰ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη, κτλ.

Ἐὰν τύχῃ τῷ Σαββάτῳ τῶν Ψυχῶν.

Ἡ μὲν Προεόρτιος Ἀκολουθία συμψάλλεται κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν μετὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Τρύφωνος· ἡ δὲ Ἀκολουθία τῶν Ψυχῶν μετατίθεται εἰς τὸ Σάββατον τοῦ Ἀσώτου.

Ἐὰν τύχῃ τῷ Σαββάτῳ τῆς Τυροφάγου.

Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Σαββάτῳ συμψάλλεται ἡ Προεόρτιος Ἀκολουθία μετὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Τρύφωνος· ἡ δὲ Ἀκολουθία τῶν Ὁσίων Πατέρων ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς προσόμοια Στιχηρά.

Τῶν Προεορτίων,

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἡ σεπτὴ εὐτρεπίζεται, Ἐκκλησία εἰσδέξασθαι, ἐν αὐτῇ τὸν Κύριον, ὥσπερ νήπιον, ἐπιδημοῦντα καὶ χάρισι, νοητῶς φαιδρύνοντα, τὸ πιστότατον αὐτῆς, καὶ φιλόθεον σύστημα· ᾧ καὶ κέκραγε· Σὺ εἶ δόξα καὶ κλέος καὶ ὁ

κόσμος, τοῦ πληρώματός μου Λόγε, ὁ νηπιάσας σαρκὶ δι' ἐμέ.

Ἡ παστὰς ἡ πολύφωτος, καὶ σκηνὴ ἡ ὑπέρτιμος, καὶ ναὸς ὁ ἅγιος καὶ εὐρύχωρος, ἔνδον θαλάμων εἰσάγουσα, τοῦ Ναοῦ τὸν Κύριον, προμνηστεύεται αὐτὸν, τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ, ἱκετεύουσα· ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς κυρίως Θεοτόκον, ταύτην ἀπαύστως δοξάζοντας.

Συμεὼν ἱερώτατε, τὴν ἐλπίδα ἣν κέκτησαι, τὸν Χριστὸν θεάσασθαι, δεῦρο πρόσελθε, ἐν τῷ ναῷ, καὶ ὑπόδεξαι, ἀγκάλαις καὶ βόησον· Νῦν ἀπόλυσον Σωτὴρ, ἐκ τῆς γῆς με τὸν δοῦλόν σου· καὶ συγκάλεσον, τὴν Προφήτιδα Ἄνναν τοῦ δοξάσαι, μετὰ σοῦ τὸν Εὐεργέτην, σαρκὶ φρικτῶς νηπιάζοντα.

Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος ά. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τρύφων παναοίδιμε τρυφῆς, ἀκηράτου μέτοχος, ἐν οὐρανοῖς ἐχρημάτισας, διαφανέστατα, γενικοὺς ἀγῶνας, διαθλήσας ἔνδοξε, καὶ Μάρτυς ἀληθείας γενόμενος, Χριστὸν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τρύφων παναοίδιμε φωτὸς, ἀϊδίου λάμψεσι, φωτοειδὴς ὅλος γέγονας, καταστρεψάμενος, τὴν ζοφώδη πλάνην, καὶ τοὺς κοσμοκράτορας, τοῦ σκότους καθελὼν θείᾳ χάριτι· διὸ ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τρύφων παμμακάριστε χαρᾶς, καὶ ἀγαλλιάσεως, Ἀγγελικῆς κατηξίωσαι, ἀπαρνησάμενος, τὰ τερπνὰ τοῦ βίου, καὶ ψυχῆς στερρότητι, τὰ πάντα παρ' οὐδὲν ἡγησάμενος· καὶ καρτερώτατα, διανύσας τὸ Μαρτύριον, νῦν πρεσβεύεις, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος β'. Κυπριανοῦ.

Ὑπερφρονήσας τῶν τῇδε γεηρῶν, παμμάκαρ Τρύφων σεβάσμιε, πρὸς τὸ σκάμμα ἀνδρείως ἔσπευσας· καὶ τῇ πάλῃ δι' αἵματος, σὺ ἐντέχνως Μάρτυς τὸν ὑπερήφανον καθελὼν, ἐκομίσω τῆς νίκης στέφος. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐκλιπαρῶν δι' ἡμᾶς, μὴ ἐλλίπῃς· Ἀθλοφόρε, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὁ αὐτός.

Σήμερον Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις, τὸν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον πρώην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο, ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τοῖς Προφήταις λαλῶν, καὶ τοῦ νόμου Ποιητής· οὗτός ἐστιν, ὃν ὁ Δαυὶδ καταγγέλλει, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια Προεόρτια,

Ἦχος πλ. β'. Τὴν Ἀνάστασίν σου.

Σέλας τὸ τρισήλιον ἐμφανῶς, λάμψαν ἐκ Παρθένου καινοπρεπῶς, ἀστραπαῖς τῆς ὑπερφώτου Θεότητος, ἐφαίδρυνε τὴν σύμπασαν ἀῤῥήτως.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα.

Τὴν ἐκ παραβάσεως τοῦ Ἀδὰμ, πτῶσιν ἐνυπάρξασαν τοῖς βροτοῖς, ὁ Χριστὸς ἐπανορθώσων ἐπέφανεν, ἀτρέπτως νηπιάσας ἐκ Παρθένου.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Νόμον τὸν ἐν Γράμματι ἐκπληρῶν, ὁ τοῦ νόμου Κύριος καὶ δοτὴρ, ἐν ναῷ τῷ νομικῷ νῦν προσάγεται, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου βρέφος θεῖον.

Δόξα, καὶ νῦν Ἦχος β'.

Τὸν Ἱερὸν ἡ Ἱερὰ Παρθένος προσεκόμισεν, ἐν ἱερῷ τῷ Ἱερεῖ· ἁπλώσας δὲ ἀγκάλας ὁ Συμεὼν, ἐδέξατο τοῦτον ἀγαλλόμενος, καὶ ἐβόησε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'.

Ὁ Μάρτυς σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν· ἔθραυσε καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Προεόρτιον,

Ἦχος ά. Χορὸς Ἀγγελικός.

Οὐράνιος χορὸς, οὐρανίων ἀψίδων, προκύψας ἐπὶ γῆς, καὶ φερόμενον βλέπων, ὡς βρέφος ὑπομάζιον, πρὸς ναὸν τὸν πρωτότοκον, πάσης κτίσεως, ὑπὸ Μητρὸς ἀπειράνδρου, προεόρτιον, νῦν σὺν ἡμῖν μελῳδοῦσι, φρικτῶς ἐξιστάμενοι (*).

Καὶ Ἀπόλυσις.

(*) Τὴν διόρθωσιν τοῦ Τροπαρίου τούτου ἐποίησεν ἐν Κερκύρᾳ ὁ ἐν Ἱερεῦσι σεβάσμιος Γέρων Ἀνδρέας Ἱδρωμένος, ἐκτινος Ὡρολογίου παλαιοῦ, τετυπωμένου τῷ 1563 ἔτει. Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, πόσην παραμόρφωσιν καὶ διαφθορὰν ἔλαβον τὰ ἱερὰ Ἄσματα ἐκ τῶν διαφόρων μεταγραφῶν, καὶ συνεχῶν μετατυπώσεων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν ά. Στιχολογίαν, Κάθισμα,
Ἦχος ά. Χορὸς Ἀγγελικός.

Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ θρόνου ἁγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὢν ἀπερίγραπτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις Οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,
Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σαρκὶ νηπιάσαντα, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρὸς, χερσὶ γηραλέαις σε, ἀγκαλισθεὶς Συμεὼν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἔλαβες τῆς ἐξόδου, τὴν ἀπόφασιν δόξῃ· εἴληφας τῶν θαυμάτων, τὴν ἀέναον χάριν· διό σε ἀξιοχρέως πάντες δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ μὲν Προεόρτιος μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ἡ. ὁ δὲ τῆ Μάρτυρος εἰς δ'.

Κανὼν ὁ Προεόρτιος.

Ὠδὴ ά. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἄσωμαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι ἐξήγα-
» γες λαὸν, δουλείας Αἰγυπτίων, ἐκάλυ-
» ψας δὲ ἅρματα, Φαραὼ καὶ τὴν δύναμιν.

Ἄσωμαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, τῷ νηπιάσαντι σαρκὶ, καὶ νόμῳ ὑπακούσαντι, καὶ σώσαντι τὸν ἄνθρωπον, δι' ὃν γέγονας ἄνθρωπος.

Ἀγκάλαις δεξάμενος ὁ Πρεσβύτης, τὸν ζωοδότην καὶ Θεὸν, τῆς ζωῆς ἀπελύετο βοῶν· Νῦν ἀπολύεις με· κατεῖδον γάρ σε σήμερον.

Τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπακούεις, καὶ τοῖς τοῦ Γράμματος θεσμοῖς, κατὰ νόμον ὑπείκεις Χριστὲ, ὁ πρὶν ὑπαγορεύσας μοι, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει Σινᾷ. Θεοτοκίον.

Ἄσωμαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι ἐτέχθης ἐκ Μητρὸς, Παρθένου τῆς ἁγίας, καὶ ταύτην ἀνέδειξας, ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα·
Τρυφῆς μεθέξειν ἀξίωσόν με Τρύφων.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τῆς ὄντως ἐνθέου ἐν οὐρανοῖς, τρυφῆς ἀπολαύων, ὡς ἀήττητος Ἀθλητὴς; ταῖς σαῖς ἱκεσίαις τὴν ψυχήν μου, τῆς τῶν παθῶν ῥῦσαι συγχύσεως.

Ῥημάτων τῶν θείων ἐνηχηθεὶς, ἐτέλεσας ταῦτα, παναοίδιμε πρακτικῶς, τὴν ἁγιωσύνην ἀγαπήσας, καὶ σωφροσύνην ἀσπασάμενος.

Ὑπῆρξας τῷ ὄντι ποιμαντικὸς, ποιμαίνων ψυχῆς σου, ἐν σοφίᾳ τοὺς λογισμοὺς, ψυχὰς ἐπιστρέφων πλανωμένας, καὶ τῷ Θεῷ προσάγων ἔνδοξε. Θεοτοκίον.

Φωτίσαις με φέγγει τῷ νοητῷ, ἀπαύγασμα δόξης, ἡ τεκοῦσα τὸ πατρικὸν, πανάμωμε Κόρη, καὶ τὸν ζόφον, τῆς ἁμαρτίας διασκέδασον.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν Κυρίῳ Θεῷ μου, ἐστερεώθη ἡ καρδία
» μου· διὸ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο
» δύναμιν.

Ἀνοιγέσθω ὁ ναός· ὁ τοῦ Θεοῦ γὰρ νῦν ἐπέστη ναὸς, ναοὺς ἡμᾶς ποιῆσαι, τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ Πνεύματος.

Νῦν παρῆλθεν ἡ σκιὰ, καὶ ἀντεισήχθη ἡ ἀλήθεια, τῆς χάριτος ἐλθούσης· νῦν ὑποδέχου τὸν Χριστὸν Συμεών.

Χήρα Ἄννα σώφρων, ἡ μεμονωμένη καὶ γνωστὴ τῷ Θεῷ, νῦν ἀνθομολογείσθω, τῷ νηπιάσαντι σαρκὶ δι' ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Τὴν Θεομήτορα Παρθένον, ὀρθοδόξως ἀνυμνήσωμεν· πρεσβεύει γὰρ ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Τοῦ Μάρτυρος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἠμβλυνας τὴν δύναμιν, τὴν ὑπερήφανον ἔνδοξε, Μάρτυς Χριστοῦ, τὴν ἐκ τοῦ Ὑψίστου, ἐνδυσάμενος δύναμιν.

Σάρκα περικείμενος, ὀφρὺν τὴν ἄσαρκον ἔσβεσας, τοῦ δυσμενοῦς, καὶ σεσαρκωμένον, Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας.

Μόνῃ φυγαδεύονται, τῇ ἐπικλήσει σε πνεύματα, τὰ πονηρὰ, Πνεύματος Ἁγίου, διωκόμενα χάριτι. Θεοτοκίον.

Ἔχων σε βοήθειαν, οὐκ αἰσχυνθήσομαι Πάναγνε, Μήτηρ Θεοῦ· ἔχων σε προστάτιν, τῆς ζωῆς μου σωθήσομαι. Ὁ Εἱρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων
» σοι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτι-
» σμένων· καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος,
Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῶν πόνων μακάριε, κατατρυφῶν τῆς σαρκὸς, τὴν θείαν καὶ ἄπονον, ἐν Παραδεί-

σῳ τρυφὴν, ἀξίως ἀπείληφας, στέφος ἀθανασίας, ἐκ Θεοῦ δεδεγμένος· ὅθεν καὶ ἰαμάτων, ποταμοὺς ἀναβλύζεις, τοῖς πόθῳ καταφεύγουσι, Μάρτυς τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα καὶ νῦν. Προεόρτιον,

Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Θησαυρὲ τῶν αἰώνων, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων, δι' ἐμὲ νηπιάσας, ὑπὸ νόμον ἐγένου· ὁ παλαι χαράξας ἐν πλαξὶ, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, ἵνα πάντας ἀπαλλάξῃς, ἐκ τῆς τοῦ νόμου παλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετή σου κατεκάλυψε, » καὶ ἡ γῆ ἐπληρώθη τῆς δόξης σου Χρι» στέ· διὸ ἀπαύστως κράζομεν· Δόξα τῇ δυ» νάμει σου Κύριε.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων ἐξεπλάγησαν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου θεασάμεναι, τὸν σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι ὑμνούμενον, ὡς Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Τὸ ἡμῶν ἀτελὲς οἰκειούμενος, ὁ παντέλειος Θεὸς, τῇ κατὰ νόμον προσαγωγῇ, τὸ τέλειον τῆς χάριτος ἡμῖν ἐδωρήσατο.

Ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις δεχόμενος, καὶ Θεὸν τῷ πνεύματι θεώμενος, ὁ Συμεὼν σωτήριον τοῦ κόσμου, τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυττε.

Μωσέως τιμιώτερος γέγονας, τοῦ δεξαμένου νόμον ἐν τῷ ὄρει Σινᾷ· ὅτι Χριστὸν τὸν Κύριον, ἀγκάλαις σου Πρεσβύτα ἐβάστασας.

Θεοτοκίον.

Ἡ Ἄννα προφητεύουσα τὸ μέλλον, τὸν ἐκ τῆς μήτρας σου Θεὸν προανηγόρευσε· διὸ ἀπαύστως πρέσβευε, σωθῆναι Θεομῆτορ τοὺς δούλους σου.

Τοῦ Μάρτυρος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Θεωμένους κατέπληξας, τῇ σῆς καρτερίας μάκαρ στερρότητι· τὰς βασάνους γὰρ ὑπέμεινας, ὡς ἐν ἀλλοτρίῳ πάσχων σώματι.

Ἐνετρύφας μακάριε, τοῖς τῶν ἀλγηδόνων πόνοις νυττόμενος· νῦν τρυφᾷς δὲ καθαρώτερον, ἀϊδίου δόξης ἐμφορούμενος.

Ξεομένου τοῦ σώματος, ταῖς τῶν σιδηρῶν ὀνύχων ὀξύτησιν, ἐνευροῦτό σου θεσπέσιε, τῆς ψυχῆς ὁ τόνος θείᾳ χάριτι. Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σὲ τὴν ἐλπίδα μου, πᾶσαν ἀνατίθημι Μητροπάρθενε· τὴν ψυχήν μου διαφύλαξον, ἡ Θεὸν τεκοῦσα τὸν Σωτῆρά μου.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς, καὶ φωτίσας τὸν » ὄρθρον, καὶ δείξας τὴν ἡμέραν, δόξα » σοι Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Ἐν τῇ τοῦ νόμου σκιᾷ, τὸν τῆς χάριτος λόγον, τρανῶς ἐχρηματίσθη, Συμεὼν, ὁ δίκαιος, σωματικῶς, τὸν Χριστὸν δεξάμενος.

Οὗτος εἰς πτῶσιν φησὶ, καὶ ἀνάστασιν κεῖται· εἰς πτῶσιν τῶν ἀπίστων, καὶ πιστῶν ἀνάστασιν, ὁ Συμεὼν, ἄρτι προεφήτευσε.

Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ Ἁγνὴ, τὸν Υἱόν σου δυσώπει, λυτρώσασθαι κινδύνων, καὶ πάσης περιστάσεως, τοὺς σὲ δοξάζοντας, Θεοτόκε ἄχραντε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὀρθριζόντες βοῶμέν σοι.

Ἰνδάλματα τῆς πλάνης κατήργησας, Ἀθλοφόρε· εἰκόνι λατρεύειν γὰρ, Θεοῦ ὄντως ἠγάπησας.

Νενίκηκας γενναίως τὸ φρόνημα, τοῦ τυράννου, τὸ ἄθεον πάνσοφε, Χριστοῦ τῇ πίστει νευρούμενος. Θεοτοκίον.

Ἀνέκφραστος ἡ σύλληψις γέγονε, σοῦ Παρθένε, ὁ τόκος ἀπόῤῥητος, διαμεμένηκεν ἄχραντε.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὡς Ἰωνᾶν τὸν Προφήτην, ἐλυτρώσω τοῦ » κήτους, Χριστὲ ὁ Θεὸς, κἀμὲ τοῦ βυ» θοῦ τῶν πταισμάτων, ἀνάγαγε καὶ σῶσόν » με μόνε φιλάνθρωπε.

Ἐχρηματίσθη Πρεσβύτης, μὴ θανεῖν, πρὶν ἰδεῖν τὸν Δεσπότην Χριστόν· ἀγκάλαις δὲ σήμερον φέρει, καὶ τοῦτον προδεικνύει παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραήλ.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, ὁ Πρεσβύτης ὡς βρέφος δεξάμενος, Θεὸν προαιώνιον ἔγνω, καὶ φῶς ἐθνῶν καὶ δόξαν τῷ Ἰσραὴλ τὸν Χριστόν.

Νῦν Συμεὼν προφητεύει, νῦν ἡ Ἄννα ἀνθομολογεῖται τῷ Θεῷ· ὁ μὲν τῇ Μητρὶ καὶ Παρθένῳ, ἡ δὲ τῷ ἐκ Παρθένου ἀναδειχθέντι σαρκί.

Θεοτοκίον.

Ὦ μακαρία κοιλία, πόθεν ταύτην τὴν δόξαν ἐβλάστησας; Θεὸς τὸ τεχθὲν ὦ Παρθένε, καὶ φῶς ἐθνῶν, καὶ δόξα καὶ ἀπολύτρωσις.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ξηράνας τὰς μυσαρὰς, σπονδὰς καὶ νίσσης μιάσματα, μανίας εἰδωλικὰς, σοῖς αἵμασιν ἔνδοξε, κατήρδευσας ἅπαντα, τὰ τῆς Ἐκκλησίας, εὐγενῆ Τρύφων βλαστήματα.

Ἰχῶρες μαρτυρικοί, ὡς μύρον εὐωδιάζουσι· τὸ αἷμα τῶν Ἀθλητῶν, πηγάζει ἰάματα· ἡ κόνις τοῦ σώματος, ψυχὰς ἁγιάζει, τῶν πιστῶς προσερχομένων αὐτοῖς. Θεοτοκίον.

Ὡς ἔμψυχος κιβωτός, ἐδέξω Λόγον τὸν ἄναρχον, ὡς ἅγιον ἱερόν, τὸν Κτίστην ἐχώρησας· ὡς θρόνος πυρίμορφος, φέρεις τὸν Δεσπότην, Θεομῆτορ πάσης κτίσεως.

Ὁ Εἱρμός.

» Ἴλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνο-
» μίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀ-
» νάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ
» ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Τριαδικῇ στερρότητι, πολυθεΐαν ἔλυσας, ἐκ τῶν περάτων ἀοίδιμε, τίμιος ἐν Κυρίῳ γενόμενος· καὶ νικήσας τυράννους, ἐν Χριστῷ τῷ Σωτῆρι, τὸ στέφος εἴληφας τῆς μαρτυρίας σου, καὶ χαρίσματα θείων ἰάσεων, ὡς ἀήττητος. Ὁ Οἶκος.

Ἱερὰν πανδαισίαν προτίθεται, φιλεόρτων τὸ σύστημα σήμερον, προεόρτια σύμβολα φέρουσαν, τοῦ Κυρίου τεσσαρακονθήμερον, τὴν ἐκ Παρθένου φρικτὴν γέννησιν, καὶ Πρεσβύτου σεπτοῦ ἐναγκάλισιν, (*)· καὶ σεπτῇ Ἀθλοφόρου μνημόσυνα· δι' αὐτὸν γὰρ τὸν Χριστὸν, τελειοῦται νικητικῶς, ὡς ἀήττητος.

Συναξάριον.

Μὴν Φεβρουάριος, ἔχων ἡμέρας κή
εἰδὲ ἔστι Βισεκτος, κθ'.
Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ια. καὶ ἡ νὺξ ὥρας ιγ'.

Τῇ Α'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τρύφωνος.

Στίχοι.

Σὺ δὲ Τρύφων τί; τὸ ξίφος θνήσκω φθάσας.
Καιρὸς δὲ τίς σου τοῦ τέλους; Νουμηνία.

Ἐν Φεβρουαρίοιο Τρύφων πρὸ τομῆς θάνε πρώτη.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ Λαμψάκου τῆς νῦν, τῶν Φρυγῶν ἐπαρχίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Γορδιανοῦ, ἐν τῷ διακοσιοστῷ ἐννενηκοστῷ πέμπτῳ ἔτει, ἀπὸ τῆς Αὐγούστου βασιλείας. Ἔτι δὲ νομιδῇ νέος ὤν, καὶ τῇ ἡλικίᾳ καταλλήλον ἐπιτήδευμα μετιών, (χῆνας γὰρ ἔβοσκεν, ὡς φασι) Πνεύματος Ἁγίου ἐπλήσθη, καὶ ἦν πᾶσαν ἰώμενος μαλακίαν, καὶ δαίμονας ἐξελαύνων. Ἐθεράπευσε δὲ καὶ τὴν τοῦ Βασιλέως θυγατέρα, ὑπὸ τοῦ δαίμονος κρατουμένην· ἔνθα λέγεται ὑποδεῖξαι τὸν δαίμονα τοῖς παροῦσιν, ὡς κύνα μέλανα, τὰς πονηρὰς πράξεις αὐτοῦ διαγγέλλοντα, καὶ πολλοὺς ἐπὶ τῷ θαύματι πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μεταγαγεῖν.

Ἐπὶ δὲ τοῦ βασιλέως Δεκίου, ὃς Φίλιππον διεδέξατο, τὸν κρατήσαντα μετὰ Γορδιανὸν, διεβλήθη Ἀκυλίνῳ τῷ ἐπάρχῳ τῆς Ἀνατολῆς, ὅτι μὴ λατρεύει, φησὶ, τοῖς θεοῖς. Ἀχθεὶς δὲ πρὸς αὐτὸν ἐν Νικαίᾳ, καὶ ὁμολογήσας τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα, πρῶτον σπαθίζεται· εἶτα ἵπποις δεσμεῖται, καὶ ἐλαύνεται, χειμῶνος ὥρᾳ, κατὰ δυσβάτων καὶ δυσπρόδων χωρίων· καὶ μετὰ τοῦτο, γυμνὸς ἐπάνω σιδηρῶν ἥλων σύρεται. Ἔτι δὲ μαστιχθείς, καὶ λαμπάσι πυρὸς τὰς πλευρὰς ἐκκαείς, τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν δέχεται, ἣν προφθάσας, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ αὐτοῦ, τῷ ὄντι ἔνδον τοῦ σεπτοῦ Ἀποστολείου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πλησίον τῆς Ἁγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν Γαλατίᾳ.

Οὗτος, παρὰ Γαλάταις, τοῖς πρὸς τῇ Ἀγκύρᾳ, τραφεὶς, ἐν ἑπτὰ μὲν ἔτεσι τοῖς γονεῦσι συνῆν· ἔπειτα δὲ, ἱστορίας ἕνεκα, τὰ Ἱεροσόλυμα καταλαμβάνει. Ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ἀντιοχειαν παραγίνεται· καὶ τάφον εὑρὼν, ἐν αὐτῷ εἰσέδυ, ὑπερῷον ἔχοντα, καὶ δρύφρακτον προβεβλημένον, δι' οὗ τοὺς ἀνιόντας ἐδέχετο, δι' ἡμερῶν δύο, ἄρτου βραχέος, καὶ ὕδατος γευσμενος μετρίου. Ἰάσατο δὲ πρῶτον διὰ προσευχῆς δαιμονῶντά τινα, ὃν καὶ σύνοικον ἐποιήσατο. Ἀλλὰ καὶ τὴν μητέρα τοῦ μακαρίου Θεοδωρήτου, Ἐπισκόπου Κύρου, εὐλαβεστάτην οὖσαν καὶ θεάρεστον, ὀφθαλμιῶσαν ἰάσατο· καὶ ὀψοποιόν τινα, ὑπὸ δαίμονος ὀχλούμενον, ἐθεράπευσε· καὶ ἕτερον ἀγροῖκον τοῦ αὐτοῦ ἠλευθέρωσε πάθους· καὶ τὸ στρατηγὸν τῆς πολεως, παρθένον τινὰ βιάσασθαι βουλόμενον, τῆς ἐγχειρήσεως διεκώλυσε, πηρώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῷ· καὶ τὴν προρρηθεῖσαν μητέρα τοῦ Θεοδωρήτου, δυστοκοῦσαν καὶ κινδυνεύουσαν, τοῦ θανάτου ἐλυτρώσατο. Ἐπὶ ἐννενήκοντα οὖν καὶ δύο χρόνους θεαρέστως βιώσας, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο, τὰ τῶν πόνων ἔπαθλα κομισάμενος.

(*) Ἀμφότερα τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν, ἀγαλλίασιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βενδιμιανοῦ.

Στιχ. Βενδιμιανὸς, δένδρον ἀρετῆς μέγα,
Φυτευθὲν εἰς γῆν, καὶ μεταχθὲν εἰς πόλον.

Οὗτος μαθητὴς γέγονε τοῦ Ἁγίου Αὐξεντίου· καὶ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν, εἰς ῥαγάδα πέτραν ὑποδὺς, ἐκεῖ κατεσκεύασεν οἰκίσκον τινὰ σμικρότατον· καὶ ἐν αὐτῷ ἐπὶ δύο καὶ τεσσαράκοντα χρόνους διαβιοὺς, ἐν τῷ μέλλειν πρὸς Κύριον ἐκδημεῖν, τὸ γόνυ προσερείσας τῇ γῇ, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ, Βασιλείου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, ὁρμωμένου ἐξ Ἀθηνῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Τιμόθεος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τιμόθεος μετέσχε τιμῆς τῆς ἄνω,
Μή τι προκρίνας τῆς Θεοῦ τιμῆς κάτω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεῖων, μετὰ δύο παίδων ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Θνήσκουσι παισὶν εὐπροθύμως ἐκ ξίφους,
Ὅλη Θεῖων εἵπετο προθυμία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Καρίων, τὴν γλῶτταν ἐκτμηθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Φωνῆς στερήσει γλωττότμητος Καρίων,
Γλωσσῶν πλάνων ἔπαυσεν ὑθλοφωνίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Περπετούας, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ Σατύρου, Ῥευκάτου, Σατορνίλου, Σεκούνδου, καὶ Φιλικητάτης.

Στίχ. Τὴν τῶν σφαγέντων Περπετύα πενταάδα,
Ἤμειψε συσφαγεῖσα πρὸς τὴν ἑξάδα.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Περπετούα ἦν ἐκ πόλεως Λουβριτανῶν τῆς Ἀφρικῆς· συνελήφθη δὲ ὑπὸ τῶν ἀπίστων, καὶ ἤχθη τῷ Χιλιάρχῳ μετὰ τῶν εἰρημένων νεανίσκων κατηχουμένων. Τῇ δὲ Ἁγίᾳ Περπετούᾳ, ἅμα τῇ Φιλικητάτῃ, ἀφίεται δάμαλις ἀγρία, ἥτις ἐπιδραμοῦσα διεσπάραξεν αὐτά. Οἱ δὲ λοιποὶ Ἅγιοι ὑπὸ τοῦ ὄχλου μαχαίραις ἀναιροῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς, μὴ καταισχύνῃς
» ἡμᾶς, ἀλλὰ δώρησαι ἡμῖν, ἐν παῤῥησίᾳ βοᾷν σοι· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός.

Ὁ ἐνοικήσας Θεὸς, ἐν γαστρὶ τῆς Παρθένου, ἐν ἀγκάλαις Συμεὼν, ὥσπερ ἐν θρόνῳ πυρίνῳ, σήμερον ἐνθρονίζεται.

Σὺ τὸ γεῶδες ἡμῶν, προσλαβόμενος Λόγε, ἐνηπίασας σαρκὶ, καὶ νομικῶς καθαρσίων, μετέσχες ὥσπερ νήπιον.

Ἡ σώφρων Ἄννα ἡμῖν, προφητεύει τὸ μέλλον, καὶ προλέγει μυστικῶς, τὴν τῶν ἐθνῶν προσδοκίαν, καὶ Ἰσραὴλ τὴν λύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ ἄσπορος γῆ, ἡ τὸν Λόγον ἐκ μήτρας, δίκα σπέρματος ἀνδρὸς, σεσαρκωμένον τεκοῦσα, ἡ σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Στεφηφόρος χορεύεις, τοῖς χοροῖς τῶν Μαρτύρων συνευφραινόμενος· τὴν πλάνην γὰρ νικήσας ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἀναμέλπεις γηθόμενος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ Δεσπότης τῶν ὅλων, τῶν αὐτοῦ παθημάτων σέφει τὸν Μάρτυρα· καὶ τοῦτον ἐναυλίζει, σκηναῖς ἐπουρανίοις, κεκραγότα καὶ λέγοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ. Θεοτοκίον.

Νέον φέρουσα βρέφος, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων Θεὸν Πανάμωμε, ἐκ σοῦ σωματωθέντα, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα, τοῦ σωθῆναι τοὺς ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Ὠδὴ ἡ Ὁ Εἱρμός.

» Τὸν Βασιλέα Χριστὸν, συνωμολόγησαν οἱ
» αἰχμάλωτοι Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ λέ-
» γοντες μεγάλῃ τῇ φωνῇ· Πάντα τὰ ἔργα ὑ-
» μνεῖτε τὸν Κύριον.

Τὸν δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, βρέφος γενόμενον, ὑπὸ νόμον ἀχθέντα, ἵνα τοῦ νόμου πάντας, ἀπαλλάξῃ τοῦ γραπτοῦ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε ὡς Κύριον.

Ἰδὼν σε φῶς νοερὸν, Συμεὼν ὁ πρεσβύτης, ἀγκάλαις ὑπεδέξατο βροτῶν· Νῦν ἀπολύεις με Λόγε, πρὸς τὴν ἐν τῷ πνεύματι ζωὴν ἐκ τῆς προσκαίρου.

Τὸν πρὸ αἰώνων Θεὸν, τὸν εὐδοκήσαντα δι' ἡμᾶς νηπιάσαι, καὶ ἐν χερσὶ δεχθῆναι τοῦ πρεσβύτου Συμεὼν, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε ὡς Κύριον. Θεοτοκίον.

Τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὃν ἡμῖν ἔτεκεν ἡ Παρθένος Μαρία, καὶ μετὰ τόκον ἔμεινε Παρθένος ἁγνὴ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε ὡς Κύριον.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Μέχρι τομῆς καὶ καύσεως, μέχρις αἵματος χύσεως, μέχρι καὶ θανάτου, τελευταῖον ἤθλησας, ἀντικαθιστάμενος, πρὸς ἁμαρτίαν

Μάρτυς Χριστοῦ· νῦν δὲ τῆς ζωῆς, τῆς ἐν Χριστῷ κρυπτομένης, λαβόμενος κραυγάζεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἠγώνισαι, δυσσεβέσι μαχόμενος, πρὸς ἀπατηλὴν, καὶ θεομάχον πλάνησιν, πικρῶς ἀναγκάζουσιν· ἐν οὐρανοῖς δὲ Τρύφων τρυφᾷς, στεφανηφορῶν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τυραννικὴν διήλεγξας, ἀθεότητα πάνσοφε, καὶ δαιμονικὴν θεομαχίαν ἔσβεσας, ῥοαῖς τῶν αἱμάτων σου, τὸν ἐν Τριάδι ἕνα Θεὸν, ἀξιοπρεπῶς καὶ καθαρῶς ἀναγγέλλων, καὶ σέβων καὶ κραυγάζων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ῥήμασι σοῖς ἑπόμενοι, μακαρίζομεν Πάναγνε, σὲ τὴν μακαρίαν, τὴν σαρκὶ γεννήσασαν, τὸν ὄντως μακάριον, τὸν φῶς οἰκοῦντα ἄδυτον, καὶ φωταγωγὸν καὶ φωτοδότην Δεσπότην· ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, Ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ » τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξ» έκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας » τούτους ἰδών, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρω» τὴν, ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυ» μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς » αἰῶνας.

Ὠδὴ Θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Μεγαλύνομεν πάντες, τὴν φιλανθρωπίαν » σου, Κύριε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ δόξα τῶν » δούλων σου, καὶ στέφανος τῶν πιστῶν, ὁ με» γαλύνας τὴν μνήμην τῆς Τεκούσης σε.

Ὁπλαξὶν ἐγχαράξας, τὸν τοῦ Γράμματος νόμον, χερσὶν ἀγκαλίζεται, Πρεσβύτου ὡς νήπιον, καὶ ἁγιόγραφον ἡμῖν, ὑπαγορεύει νόμον, τὸ Εὐαγγέλιον.

Σήμερον ἐν τῷ ναῷ, Συμεὼν ὁ πρεσβύτης, ἀγκάλαις ἐδέξατο, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐβόησε λέγων· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα.

Τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ἐν σαρκὶ κατιδοῦσαι, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, ὡς βρέφος γενόμενον, ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου, τοῦτον ἐν φόβῳ ὑμνοῦσαι ἐδόξαζον.

Συμεὼν Θεοδόχε, τοῦ Κυρίου αὐτόπτα, καὶ νόμου καὶ χάριτος, ἀρχὴ καὶ συμπέρασμα, μνείαν ποιοῦ καὶ ἡμῶν, τῶν τιμώντων τὴν σεπτήν σου μετάστασιν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε πάνσεμνε Ἁγνὴ, παρθενίας καύχημα, καὶ τοῦ κόσμου ἡ χαρὰ, Μαρία Μήτηρ καὶ δούλη, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· αὐτὸν δυσώπει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα, αἱ τῶν Μαρτύρων προσδοκίαι, πλήρης ἀθανάτου λήξεως, καθορᾶται ἡ τούτων ἐλπὶς, πλήρης θυμηδίας καὶ χαρᾶς, καὶ φαιδρότητος ἀνεκφράστου· ὅθεν ἀξίως μακαρίζονται.

Φῶς ἐγένου δεύτερον, φωτὶ τῷ πρώτῳ προσπελάσας, αἴγλῃ τῇ αὐτοῦ πυρσούμενος, καὶ μορφούμενος Τρύφων σοφὲ, καὶ ταῖς ἐξ αὐτοῦ χορηγουμέναις, ἐλλάμψεσι διαλάμπων· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ὤφθης ἀκατάπληκτος, ἐν τοῖς ἀγῶσιν Ἀθλοφόρε· ὤφθης ἀληθῶς ἐπώνυμος, τῆς ἐνθέου καὶ θείας τρυφῆς· ἧς νῦν ἀπολαύων, καὶ τρανῶς ἐνδόμενος, σωτηρίαν τοῖς σὲ τιμῶσιν ἡμῖν αἴτησαι. Θεοτοκίον.

Νέκρωσιν τὸ φρόνημα, Θεογεννῆτορ τῆς σαρκός μου· ζώωσον ψυχῆς τὴν νέκρωσιν, ἐνεργείᾳ τῆς ὄντως ζωῆς, τῆς ἐκ σοῦ τεχθείσης κατὰ σάρκα, δι' ἄφατον εὐσπλαγχνίαν, καὶ σωτηρίαν τῶν ὑμνούντων σε.

Ὁ Εἱρμός.

» Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα τοῦ » Ὑψίστου, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κυήσασαν, » διὰ λόγου τὸν ὄντως Θεὸν, τὴν ὑψηλοτέραν » τῶν ἀχράντων Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξο» λογίαις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Μάρτυρος.

Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τρυφῆς κατεμφορούμενος, παραδόξου καὶ θείας, Ἀγγέλοις ὁμοδίαιτος, ἐχρημάτισας μάκαρ· καὶ χῆνας νέμων ἐν νάπαις, πρὸς Θεῷ ἀπείληφας, τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, Τρύφων Μεγαλομάρτυς, θεραπεύειν τῶν βροτῶν, τὰς ἀσθενείας καὶ νόσους.

Προεόρτιον, ὅμοιον.

Τὸν παῖδα προσκομίσασα, ἡ πανάμωμος Κόρη, ἐν ἱερῷ τετέλεκε, τὰ τοῦ νόμου· καὶ τοῦτον, ἀγκάλαις ὡς ἐδέξατο, Συμεὼν ὁ δίκαιος, ἀντέφησε τῇ Παρθένῳ· Οὗτος κεῖται

εἰς πτῶσιν, καὶ ἀνάστασιν πολλῶν, καὶ εἰς σημεῖον ἐν κόσμῳ.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια προεόρτια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ῥύπου δίχα Χριστὸς, γεννᾶται ἐκ Παρθένου, ὡς ἐκ Πατρὸς ἀῤῥεύστως, Υἱὸς πρὸ Ἑωσφόρου, ὁ τὸν Ἀδὰμ λυτρούμενος.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· Χριστὸς γὰρ, ἐν τῷ ναῷ ὡς βρέφος, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Δέχου ὦ Συμεὼν, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Ὁ κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐν ἀγκάλαις ἐβαστάζετο ὑπὸ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ πρεσβύτου σήμερον· αὐτὸς γὰρ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἔλεγε· Νῦν ἠλευθέρωμαι· εἶδον γὰρ τὸν Σωτῆρά μου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, κατὰ τὸ σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΥΠΙΚΟΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ

ΤΟΥ

ΚΥΡΙΟΥ, ΚΑΙ ΘΕΟΥ, ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Ἐὰν τύχῃ τῇ Κυριακῇ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, ἢ τοῦ Ἀσώτου, ἢ τῆς Ἀπόκρεω, ἢ τῆς Τυροφάγου.

Ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τῶ, Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ἰ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναβαθμικὰ γ'. τοῦ Τριῳδίου γ'. καὶ τῆς Ἑορτῆς δ'. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς Ἑορτῆς — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον, Ἀναστάσιμον· τῆς Ἑορτῆς δὶς, καὶ Ἀπόλυσις. Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, ἡ Λιτὴ τῆς Ἑορτῆς. Εἶτα τὸ, Ἄξιόν ἐστι, κτλ. Τροπάριον τῆς Ἑορτῆς. Μετὰ τὴν ά. καὶ β'. Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, Καθίσματα Ἀναστάσιμα δύο· καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς δίς. Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἤχου. Προκείμενον τῆς Ἑορτῆς. Εὐαγγέλιον τῆς αὐτῆς, τὸ εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. Δόξα, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον τῆς Ἑορτῆς, Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, τοῦ Τριῳδίου, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἀπὸ γ'. Ὠδῆς, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Τριῳδίου. Εἶτα Κάθισμα τοῦ Τριῳδίου, Δόξα καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἀφ' ἕκτης Ὠδῆς, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῆς Ἑορτῆς. Καταβασίαι τῆς Ἑορτῆς. Ἐν τῇ Θ'. Ὠδῇ, ψάλλεται ἡ τῆς Ἑορτῆς μόνη, μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων αὐτῆς εἰς ς'. Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, τοῦ Τριῳδίου, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τῆς Ἑορτῆς δ'. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, εἰ βούλει, ψάλλε τὰ Ἀντίφωνα τῆς Ἑορτῆς, κτλ. Ἀπόστολος τῆς Ἑορτῆς. Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ, Ἐξαιρέτως, Θεοτόκε ἡ ἐλπίς. Κοινωνικὸν τῆς Ἑορτῆς, καὶ μετ' αὐτὸ, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐὰν τύχῃ τῷ Σαββάτῳ τῶν Ψυχῶν.

Ἐὰν ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τύχῃ ἡ Ἑορτὴ καθ' αὐτὸ, ἢ ἡ Ἀπόδοσις αὐτῆς, ἡ μὲν Ἀκολουθία τῶν Ψυχῶν μετατίθεται εἰς τὸ Σάββατον πρὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀσώτου· ἡ δὲ Ἀκολουθία τῆς Ἑορτῆς ψάλλεται μόνη, καθὼς ἐστι τετυπωμένη.

Ἐὰν τύχῃ τῷ Σαββάτῳ τῆς Τυροφάγου.

Τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν, στιχολογοῦμεν τὴν ά. στάσιν τῶ, Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς ς'. καὶ τῶν Ἁγίων δ'. Δόξα, τῶν Ἁγίων. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς Ἑορτῆς — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς. Δόξα, τῶν Ἁγίων. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς. Δόξα, τῶν Ἁγίων. Καὶ νῦν, πάλιν τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις. Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, ἡ Λιτὴ τῆς Ἑορτῆς, καὶ Τροπάριον αὐτῆς. Μετὰ τὴν ά. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς δίς. Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῶν Ἁγίων, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς δίς. Ἀναβαθμοὶ, τὸ ά. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχ. Προκείμενον καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Ἑορτῆς. Ὁ Ν'. Δόξα, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον τῆς Ἑορτῆς. Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων. Ἀπὸ γ'. ᾠδῆς, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῶν Ἁγίων· εἶτα, Κάθισμα τῶν αὐτῶν. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἀφ' ἕκτης, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῆς Ἑορτῆς. Καταβασίαι τῆς Ἑορτῆς. Ἐν τῇ Θ'. ᾠδῇ, ἡ τῆς Ἑορτῆς μόνη μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων αὐτῆς. Ἐξαποστειλάριον τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, τῆς Ἑορτῆς γ'. καὶ τῶν Ἁγίων γ'. Δόξα, τῶν Ἁγίων. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τῆς Ἑορτῆς, κτλ. Ἀπόστολος τῆς ἡμέρας. Εὐαγγέλιον τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, Θεοτόκε ἡ ἐλπίς. Κοινωνικὸν τῆς Ἑορτῆς· καὶ μετ' αὐτὸ, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Τὸ ἀνωτέρω Ἄρθρον, μὴ εὑρισκόμενον ἐν τῷ τυπικῷ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀνεπληρώθη ἐκ τοῦ παλαιοῦ Τυπικοῦ. Κατὰ τὰς ἀνεκδότους ὅμως Σημειώσεις περὶ τυπικῆς διατάξεως, τὰς σωζομένας ἐν τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ, ἡ μὲν Ἀκολουθία τῆς Ἑορτῆς, τυχοῦσα τῷ Σαββάτῳ τῆς Τυροφάγου, ψάλλεται ἀμιγὴς, ἔν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὄρθρῳ· ἡ δὲ Ἀκολουθία τῶν Ὁσίων Πατέρων ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Ἐὰν τύχῃ τῇ β'. τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Τυροφάγου ἑσπέρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τοῦ Τριῳδίου γ'. Ἐγκρατείᾳ τὴν σάρκα· καὶ τὰ δύο ἕτερα· καὶ γ'. τῆς Ἑορτῆς. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον, Ἰδὲ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς Ἑορτῆς — Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον, Ἔλαμψεν ἡ χάρις σου Κύριε, ἅπαξ, καὶ δύο τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς ἐκ τρίτου, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, ἡ Λιτὴ τῆς Ἑορτῆς, καὶ καθεξῆς ἡ λοιπὴ αὐτῆς ἑορτάσιμος ἀκολουθία, ἄνευ Τριῳδίου. Μετὰ δὲ τὴν Μεγάλην Δοξολογίαν, τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου· αἱ δὲ Ὧραι ἀναγινώσκονται ἐν τοῖς κελλίοις χύμα, ἄνευ μετανοιῶν. Εἰς δὲ τὴν τράπεζαν γίνεται κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου, εἰς δόξαν Θεοῦ.

Τῇ δὲ Δευτέρᾳ ἑσπέρᾳ ψάλλεται ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Ἑορτῆς, καὶ γίνεται αὐτῆς ἡ Ἀπόδοσις. Ἀπόδειπνον δὲ λέγομεν τὸ Μικρὸν ἐν τοῖς κελλίοις, διὰ τὸ τῆς Ἑορτῆς ἀιδέσιμον. Καὶ ταῦτα μὲν διὰ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν· οἱ δὲ ἐν τοῖς ἱεροῖς Μοναστηρίοις ἀκολουθήτωσαν, κατὰ τὰ ἀρχαῖα τῶν Κτιτόρων αὐτῶν Τυπικά.

Περὶ τοῦ, πόσας ἡμέρας ἑορτάζεται, καὶ πότε ἀποδίδοται ἡ Ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς.

§. 1. Ἐὰν ἡ Ἑορτὴ αὕτη τύχῃ πρὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀσώτου, ἑορτάζεται ἡμέρας ὀκτώ.

§. 2. Ἐὰν τύχῃ τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου, ἢ τῇ β'. ἢ τῇ γ'. τῆς Ἀπόκρεω, ἀποδίδοται τῇ Παρασκευῇ τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος.

§. 3. Ἐὰν τύχῃ τῇ δ'. ἢ τῇ ε. ἢ τῇ ς'. ἢ τῷ Σαββάτῳ τῆς Ἀπόκρεω, ἀποδίδοται τῇ γ'. τῆς Τυροφάγου.

§. 4. Ἐὰν τύχῃ τῇ Κυριακῇ τῆς Ἀπόκρεω, ἢ τῇ β'. τῆς Τυροφάγου, ἀποδίδοται τῇ ε. τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος.

§. 5. Ἐὰν τύχῃ τῇ γ'. ἢ τῇ δ'. τῆς ε. τῇ ς'. ἢ τῷ Σαββάτῳ τῆς Τυροφάγου, ἀποδίδοται τῇ Κυριακῇ τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος.

§. 6. Ἐὰν τύχῃ τῇ Κυριακῇ τῆς Τυροφάγου, ἑορτάζεται μίαν μόνην ἡμέραν, καὶ ἀποδίδοται εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τῆς αὐτῆς Κυριακῆς.

§. 7. Ὡσαύτως μίαν ἡμέραν ἑορτάζεται, ἐὰν τύχῃ τῇ β'. τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, ὡς προείρηται Ἄρθρῳ Δ'.

ΤΗ Β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ τρία προσόμοια Στιχηρὰ, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος ἀ

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν ἀπερίγραπτον Λόγον καὶ ὑπερούσιον, τὸν οὐρανίοις Θρόνοις, ἐποχούμενον δόξῃ, εἰσδέχεται ἀγκάλαις ὁ Συμεὼν, ἐκβοῶν· Νῦν ἀπόλυσον, κατὰ τὸ ῥῆμά σου Σῶτερ, ἡ τῶν πιστῶν, σωτηρία καὶ ἀπόλαυσις.

Βρέφος ὁρῶν σε ἐβόα ὁ Θαυμαστὸς Συμεὼν, τὸν πρὸ αἰώνων Λόγον, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα· Φρίττω καὶ πτοοῦμαι χερσὶ ταῖς ἐμαῖς, ἀγκαλίσασθαι Δέσποτα· ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ τὸν δοῦλόν σου ἐκζητῶ, νῦν ἀπόλυσον ὡς εὔσπλαγχνος.

Νῦν ἀνοιγέσθω ἡ πύλη ἡ ἐπουράνιος· ὁ ἐκ Πατρὸς ἀῤῥεύτως, γεννηθεὶς Θεὸς Λόγον, ἐτέχθη ἐκ Παρθένου, σάρκα λαβών, τὴν βροτείαν βουλόμενος, ἀνακαλέσασθαι φύσιν ὡς ἀγαθὸς, καὶ τιμῆσαι δεξιᾷ τοῦ Πατρός.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος δ'. Ἀνδρέου Κρήτης.

Σήμερον ἡ ἱερὰ Μήτηρ, καὶ τοῦ ἱεροῦ ὑψηλοτέρα, ἐπὶ τὸ ἱερὸν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ, τὸν τοῦ κόσμου Ποιητὴν, καὶ τοῦ νόμου πάροχον· ὃν καὶ ἐν ἀγκάλαις ὑποδεξάμενος, ὁ πρεσβύτης Συμεὼν, γεραίρων ἐκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου· ὅτι εἶδόν σε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Σήμερον ὁ Σωτὴρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ χερσὶ γηραλέαις, ὁ Πρέσβυς τοῦτον δέχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Ἄνθρακ ὁ προοφθεὶς, τῷ Θείῳ Ἡσαΐᾳ, Χριστὸς ὡς ἐν λαβίδι, χερσὶ τῆς Θεοτόκου, νῦν τῷ Πρεσβύτῃ δίδοται.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Φόβῳ τε καὶ χαρᾷ, ἀγκάλαις τὸν Δεσπότην, ὁ Συμεὼν κατέχων, ζωῆς ἠτεῖτο λύσιν, ὑμνῶν τὴν Θεομήτορα.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Δέχου ὦ Συμεὼν, ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ κόσμου τὸ σωτήριον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος ά. Χαῖρε κεχαριτωμένη. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν, τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα Στιχηρὰ, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος ά. Γερμανοῦ Πατριάρχου.

Λέγε Συμεὼν, τίνα φέρων ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ ἀγάλλῃ; τίνι κράζεις καὶ βοᾷς, Νῦν ἠλευθέρωμαι, εἶδον γὰρ τὸν Σωτῆρά μου; Οὗτός ἐστιν, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθείς· οὗτός ἐστιν, ὁ ἐκ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, καὶ σώσας τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δέχου Συμεὼν, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον, Μωσῆς νομοθετοῦντα, προεώρα ἐν Σινᾷ, βρέφος γενόμενον, νόμῳ ὑποταττόμενον. Οὗτός ἐστιν, ὁ διὰ νόμου λαλήσας· οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν Προφήταις ῥηθεὶς, ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, καὶ σώσας τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δεῦτε καὶ ἡμεῖς, ᾄσμασιν ἐνθέοις, Χριστῷ συναντηθῶμεν, καὶ δεξώμεθα αὐτὸν, οὗ τὸ σωτήριον ὁ Συμεὼν ἑώρακεν. Οὗτός ἐστιν, ὃν ὁ Δαυῒδ καταγγέλλει· οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν Προφήταις λαλήσας, ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, καὶ νόμῳ φθεγγόμενον. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ σήμερον· ὁ γὰρ ἄναρχος Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἀρχὴν λαβὼν χρονικὴν, μὴ ἐκστὰς τῆς αὐτοῦ Θεότητος, ὑπὸ Παρθένου ὡς βρέφος τεσσαρακονθήμερον, Μητρὸς ἑκὼν προσφέρεται, ἐν ναῷ τῷ νομικῷ· καὶ τοῦτον ἀγκάλαις εἰσδέχεται ὁ Πρέσβυς, Ἀπόλυσον κράζων, ὁ δοῦλος τῷ Δεσπότῃ· οἱ γὰρ ὀφθαλμοί μου εἶδον τὸ σωτήριόν σου. Ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον, σῶσαι γένος ἀνθρώπων, Κύριε, δόξα σοι.

Εἴσοδος. Προκείμενον, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΒ'. 51. ΙΓ'. 1. Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωσῆν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἡ ἐξήγαγε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου, λέγων· Ἁγίασόν μοι πᾶν πρωτότοκον πρωτογενὲς, διανοῖγον πᾶσαν μήτραν ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ. Εἶπε δὲ Μωϋσῆς πρὸς τὸν λαόν· Μνημονεύετε τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐν ᾗ ἐξήλθετε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας· ἐν γὰρ χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγεν ὑμᾶς Κύριος ἐντεῦθεν. Καὶ φυλάξεσθε τὸν νόμον αὐτοῦ. Καὶ ἔσται, ὡς ἂν εἰσαγάγῃ σε Κύριος ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν τῶν Χαναναίων, ὃν τρόπον ὤμοσε τοῖς πατράσι σου, καὶ ἀφοριεῖς πᾶν διανοῖγον μήτραν τὰ ἀρσενικὰ τῷ Κυρίῳ. Ἐὰν δὲ ἐρωτήσῃ σε μετὰ ταῦτα ὁ υἱός σου λέγων· Τί τοῦτο; καὶ ἐρεῖς αὐτῷ· Ὅτι ἐν χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγεν ἡμᾶς Κύριος ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας. Ἡνίκα δὲ ἐσκλήρυνε Φαραὼ τοῦ ἐξαποστεῖλαι ἡμᾶς, ἀπέκτεινε Κύριος πᾶν πρωτότοκον ἐν γῇ Αἰγύπτου, ἀπὸ πρωτοτόκων ἀνθρώπων, ἕως πρωτοτόκων κτηνῶν· διὰ τοῦτο ἐγὼ θύω τῷ Κυρίῳ πᾶν διανοῖγον μήτραν τὰ ἀρσενικὰ, καὶ πᾶν πρωτότοκον τῶν υἱῶν μου λυτρώσομαι. Καὶ ἔσαι εἰς σημεῖον ἐπὶ τῆς χειρός σου, καὶ ἀσάλευτον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου· ὅτι οὕτως ἔφη Κύριος ὁ παντοκράτωρ· Ὅτι τὰ πρωτότοκα τῶν υἱῶν σου δώσεις ἐμοί. Καὶ ἔσαι πᾶς ὃς ἂν τέξῃ παιδίον ἄρσεν, τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ περιτεμεῖ τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας αὐτοῦ. Καὶ τριάκοντα καὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ εἰσελεύσεται εἰς τὸ Ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἱερέα, ἕως πληρωθῶσιν αἱ ἡμέραι τῆς καθάρσεως. Καὶ μετὰ ταῦτα προσοίσει τῷ Κυρίῳ ἀμνὸν ἐνιαύσιον ἄμωμον εἰς ὁλοκαύτωμα, καὶ νεοσσὸν περιστερᾶς, ἢ τρυγόνος, ἐπὶ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου πρὸς τὸν Ἱερέα· ἢ, ἀντὶ τούτων, προσοίσει ἔναντι Κυρίου δύο νεοσσοὺς περιστερῶν, ἢ δύο τρυγόνας. Καὶ ἐξιλάσεται περὶ αὐτοῦ ὁ Ἱερεύς· ὅτι ἀπόδομα ἀποδεδομένοι οὗτοι μοί εἰσιν ἐκ πάντων τῶν υἱῶν Ἰσραήλ· καὶ εἴληφα αὐτοὺς καὶ ἡγίασα αὐτοὺς ἐμοί, ἀντὶ τῶν πρωτοτόκων τῶν Αἰγυπτίων, ᾗ ἡμέρᾳ ἐπάταξα πᾶν πρωτότοκον ἐν γῇ Αἰγύπτου, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους· εἶπεν ὁ Θεὸς ὁ ὕψιστος, ὁ ἅγιος Ἰσραήλ. Κεφ. Β.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ς'. 1. Ἐγένετο τοῦ ἔτους, οὗ ἀπέθανεν Ὀζίας ὁ Βασιλεὺς, εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου· καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ Σεραφὶμ εἱστήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ, ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ, καὶ ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνί· καὶ ταῖς μὲν δυσὶ κατεκάλυπτον τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ταῖς δὲ δυσὶ

κατεκάλυπτον τὰς πόδας, καὶ ταῖς δυσὶν ἐπέταντο. Καὶ ἐκέκραγεν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἔλεγον· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαὼθ, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ ἐπήρθη τὸ ὑπέρθυρον ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἧς ἐκέκραγον, καὶ ὁ οἶκος ἐνεπλήθη καπνοῦ. Καὶ εἶπον· Ὢ τάλας ἐγώ! (ὅτι κατανένυγμαι)· ὅτι ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀκάθαρτα χείλη ἔχων, ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χείλη ἔχοντος ἐγὼ οἰκῶ, καὶ τὸν Βασιλέα Κύριον Σαβαὼθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου. Καὶ ἀπεστάλη πρός με ἓν τῶν Σεραφὶμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Θυσιαστηρίου. Καὶ ἥψατο τοῦ στόματός μου, καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ, ἥψατο τοῦτο τῶν χειλέων σου, καὶ ἀφέλει τὰς ἀνομίας σου, καὶ τὰς ἁμαρτίας σου περικαθαριεῖ. Καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς Κυρίου, λέγοντος· Τίνα ἀποστείλω; καὶ τίς πορεύσεται πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον; καὶ εἶπον· Ἰδοὺ ἐγώ εἰμι, ἀπόστειλόν με. Καὶ εἶπε· Πορεύθητι, καὶ εἰπὲ τῷ λαῷ τούτῳ· Ἀκοῇ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε, καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε. Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μή ποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσομαι αὐτούς. Καὶ εἶπα· Ἕως πότε, Κύριε; καὶ εἶπεν· Ἕως ἂν ἐρημωθῶσι πόλεις παρὰ τὸ μὴ κατοικεῖσθαι, καὶ οἶκοι παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἀνθρώπους, καὶ ἡ γῆ καταλειφθήσεται ἔρημος. Καὶ μετὰ ταῦτα μακρυνεῖ ὁ Θεὸς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πληθυνθήσονται οἱ ἐγκαταλειφθέντες ἐπὶ τῆς γῆς.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ιθ'. 1. Ἰδοὺ Κύριος κάθηται ἐπὶ νεφέλης κούφης, καὶ ἥξει εἰς Αἴγυπτον, καὶ σεισθήσεται τὰ χειροποίητα Αἰγύπτου ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἡ καρδία αὐτῶν ἡττηθήσεται ἐν αὐτοῖς. Καὶ ταραχθήσεται τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ τὴν βουλὴν αὐτῶν διασκεδάσω, καὶ παραδώσω τὴν Αἴγυπτον εἰς χεῖρας κυρίων σκληρῶν, τάδε λέγει Κύριος Σαβαώθ. Καὶ πίονται οἱ Αἰγύπτιοι ὕδωρ τὸ παρὰ θάλασσαν, ὁ δὲ ποταμὸς ἐκλείψει καὶ ξηρανθήσεται. Τάδε λέγει Κύριος· Ποῦ εἰσι νῦν οἱ σοφοί σου; καὶ ἀναγγειλάτωσάν σοι, καὶ εἰπάτωσαν· Τί βεβούλευται Κύριος Σαβαὼθ ἐπ' Αἴγυπτον; Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσονται οἱ Αἰγύπτιοι, ὡς γυναῖκες, ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ ἀπὸ προσώπου τῆς χειρὸς Κυρίου Σαβαὼθ, ἣν αὐτὸς ἐπιβαλεῖ αὐτοῖς. Καὶ ἔσται Θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ ἐν χώρᾳ Αἰγυπτίων, καὶ στήλη πρὸς τὸ ὅριον αὐτῆς τῷ Κυρίῳ. Καὶ ἔσται εἰς σημεῖον εἰς τὸν αἰῶνα Κυρίῳ ἐν χώρᾳ Αἰγύπτου· ὅτι κεκράξονται πρὸς Κύριον, καὶ ἀποστελεῖ αὐτοῖς ἄνθρωπον, ὃς σώσει αὐτούς. Καὶ γνωστὸς ἔσται Κύριος τοῖς Αἰγυπτίοις· καὶ γνώσονται οἱ Αἰγύπτιοι τὸν Κύριον ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ ποιήσουσι θυσίαν καὶ δῶρον, καὶ εὔξονται εὐχὰς τῷ Κυρίῳ, καὶ ἀποδώσουσιν (*).

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα,
Ἦχος α'. Ἀνατολίου.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, ὁ καὶ τὸν νόμον πάλαι ἐν Σινᾷ δοὺς τῷ Μωσεῖ, σήμερον βρέφος ὁρᾶται· καὶ κατὰ νόμον, ὡς νόμου Ποιητὴς, τὸν νόμον ἐκπληρῶν, ναῷ προσάγεται, καὶ τῷ Πρεσβύτῃ ἐπιδίδοται. Δεξάμενος δὲ τὸν Συμεὼν ὁ δίκαιος, καὶ τῶν δεσμῶν τὴν ἔκβασιν ἰδὼν τελεσθεῖσαν, γηθοσύνως ἐβόα· Εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ ἀπ' αἰῶνος Μυστήριον ἀποκεκρυμμένον, ἐπ' ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν φανερωθέν· φῶς διασκεδάζον, τῶν ἀπίστων ἐθνῶν τὴν σκοτόμαιναν, καὶ δόξαν τοῦ νεολέκτου Ἰσραήλ· διὸ ἀπόλυσον τὸν δοῦλόν σου, ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦδε τοῦ σαρκίου, πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ θαυμασίαν ἄληκτον ζωὴν, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Σήμερον ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ, ἐν Σινᾷ νόμον ἐπιδοὺς, τοῖς νομικοῖς ὑποκύπτει θεσμοῖς, δι' ἡμᾶς ὡς εὔσπλαγχνος καθ' ἡμᾶς γεγονώς· Νῦν ὁ καθαρὸς Θεὸς, ὡς παιδίον ἅγιον, μήτραν διανοῖξαν ἁγνὴν, ἑαυτῷ ὡς Θεὸς συγκομίζεται, τῆς τοῦ νόμου κατάρας ἐλευθερῶν, καὶ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'. Ἀνδρέου Πυροῦ.

Ὅν περ οἱ ἄνω Λειτουργοὶ τρόμῳ λιτανεύουσι, κάτω νῦν ὁ Συμεὼν, ὑλικαῖς ἀγκάλαις δεχόμενος, τὸ Θεῖον τοῖς ἀνθρώποις ἑνοῦσθαι ἐκήρυττε· καὶ βροτὸν τὸν οὐράνιον Θεὸν ὀπτανόμενος, ἀναχωρῶν τῶν ἐπὶ γῆς, χαρμονι-

(*) Ἀντὶ τοῦ ἀνωτέρου ἀναγνώσματος, τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ἕτερον, ἐκ τοῦ 43 καὶ 44 Κεφαλαίου τῆς προφητείας τοῦ Ἰεζεκιήλ. Τὸ δὲ δοκοῦν παλαιότερον τῶν χειρογράφων οὐκ ἔχει, οὔτε Λιτὴν, οὔτε Καθίσματα, εἰμὴ τὰ Ἀπόστιχα μόνον, μεθ' ἑνὸς Δοξαστικοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον, Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, εὑρισκόμενον ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῆς Δ'. τοῦ παρόντος μηνός.

κῶς ἀνέκραζεν· Ὁ τοῖς ἐν σκότει τὸ ἀνέσπερον φῶς ἀποκαλύπτων, Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ.

Σήμερον Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις, τὸν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον πρώην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο, ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν τοῖς Προφήταις λαλῶν, καὶ τοῦ νόμου Ποιητής· οὗτος ἐστιν, ὃν ὁ Δαυῒδ καταγγέλλει, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ
Οἱ δὲ, Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τὸν Ἱερὸν ἡ Ἱερὰ Παρθένος προσεκόμισεν, ἐν ἱερῷ τῷ Ἱερεῖ· ἁπλώσας δὲ ἀγκάλας ὁ Συμεὼν, ἐδέξατο τὸν ἀγαλλόμενος, καὶ ἐβόησε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐν ἀγκάλαις ἐβαστάζετο, ὑπὸ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ πρεσβύτου σήμερον· αὐτὸς γὰρ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἔλεγε· Νῦν ἠλευθέρωμαι· εἶδον γὰρ τὸν Σωτῆρά μου.

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου·
Οἱ δὲ, Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Σήμερον Συμεὼν ὁ πρεσβύτης, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται, χαίρων τῷ πνεύματι, τὸν Νομοδότην Μωσέως, καὶ πληρωτὴν τοῦ νόμου, ἀγκάλαις εἰσδέξεσθαι· ἐκεῖνος μὲν, διὰ γνόφου καὶ φωνῆς ἀμυδρᾶς, θεόπτης ἠξίωτο, καὶ κεκαλυμμένῳ προσώπῳ, τῶν Ἑβραίων τὰς ἀπίσους καρδίας διήλεγξεν· οὗτος δὲ, τὸν προαιώνιον Λόγον τῷ Πατρὸς, σωματωθέντα ἐβάστασε, καὶ τῶν Ἐθνῶν ἀπεκάλυψε τὸ φῶς, τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν. Καὶ Ἄννα, Προφῆτις ἀναδείκνυται, τὸν Σωτῆρα λυτρωτὴν τῷ Ἰσραὴλ κηρύττουσα. Αὐτῷ βοήσωμεν· Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος δ'. Ἀνδρέου Κρήτης.

Σήμερον ἡ Ἱερὰ Μήτηρ, καὶ τοῦ ἱεροῦ ὑψηλοτέρα, ἐπὶ τὸ ἱερὸν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ, τὸν τοῦ κόσμου Ποιητὴν, καὶ τοῦ νόμου πάροχον· ὃν καὶ ἐν ἀγκάλαις ὑποδεξάμενος, ὁ πρεσβύτης Συμεὼν, γεραίρων ἐκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου· ὅτι εἶδόν σε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφὰς, καθὼς εἶπεν ἐν Εὐαγγελίοις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐν αὐταῖς γὰρ εὑρίσκομεν αὐτὸν, τικτόμενον καὶ σπαργανούμενον, τιθηνούμενον καὶ γαλακτοτροφούμενον, περιτομὴν δεχόμενον, καὶ ὑπὸ Συμεὼν βασταχθέντα, οὐ δοκήσει οὐδὲ φαντασίᾳ, ἀλλ' ἀληθείᾳ τῷ κόσμῳ φανέντα· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ πρὸ αἰώνων Θεὸς, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτος
Γερμανοῦ· οἱ δὲ, Ἀνατολίου.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκὶ, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῷ ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα· ὃν Συμεὼν δεξάμενος ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ῥῆμά σου τὸν δοῦλόν σου· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου Κύριε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα,
Ἦχος βαρύς. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Κατακόσμησον τὸν νυμφῶνά σου Σιὼν, καὶ ὑπόδεξαι τὸν Βασιλέα Χριστόν· ἄσπασαι τὴν Μαριὰμ, τὴν ἐπουράνιον πύλην· αὕτη γὰρ θρόνος Χερουβικὸς ἀνεδείχθη· αὕτη βαστάζει τὸν Βασιλέα τῆς δόξης· νεφέλη φωτὸς ὑπάρχει ἡ Παρθένος, φέρουσα ἐν σαρκὶ Υἱὸν πρὸ Ἑωσφόρου· ὃν λαβὼν Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις αὐτοῦ, ἐκήρυξε λαοῖς, Δεσπότην αὐτὸν εἶναι, ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Τὸν ἐκλάμψαντα πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ ἐκ μήτρας Παρθενικῆς, φέρουσα ἐν τῷ ναῷ, ἡ ἀπειρόγαμος Μήτηρ, τὸν ἐν Σιναίῳ νομοθετήσαντα ὄρει, τῇ διατάξει τῇ νομικῇ πειθαρχοῦντα, προσῆγεν Ἱερεῖ, πρεσβύτῃ καὶ δικαίῳ, Χριστὸν τὸν Κύριον, ἰδεῖν χρηματισθέντι· ὃν δεξάμενος Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ, ἠγαλλιάσατο βοῶν· Θεὸς ὑπάρχει οὗτος, Πατρὶ συναΐδιος, καὶ Λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Τὸν ὀχούμενον ἐν ἅρμασι Χερουβὶμ, καὶ ὑμνούμενον ἐν ᾄσμασι Σεραφὶμ, φέρουσα ἐν ἀγκάλαις ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἀπειρογάμως ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα, τὸν Νομοδότην νόμου, πληροῦντα νόμου τάξιν, ἐδίδου χερσὶ πρεσβύτου Ἱερέως· ζωὴν δὲ φέρων, ζωῆς ἠτεῖτο λύσιν, λέγων· Δέσποτα, νῦν ἀπόλυσόν με, μηνύσαι τῷ Ἀδὰμ, ὡς εἶδον ἄτρεπτον βρέφος, Θεὸν προαιώνιον, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ'. Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφὶμ, σήμερον τῷ θείῳ

ἱερῷ, κατὰ νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικαῖς ἐνθρονίζεται ἀγκάλαις· καὶ ὑπὸ Ἰωσὴφ εἰσδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ὡς ζεῦγος τρυγόνων τὴν ἀμίαντον Ἐκκλησίαν, καὶ τῶν ἐθνῶν τὸν νεόλεκτον λαόν· περιζερῶν δὲ δύω νεοσσούς, ὡς ἀρχηγὸς Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς. Τοῦ πρὸς αὐτὸν χρησμοῦ δὲ Συμεὼν, τὸ πέρας δεξάμενος, εὐλογῶν τὴν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τὰ τοῦ πάθους σύμβολα, τοῦ ἐξ αὐτῆς προηγόρευσε· καὶ παρ' αὐτοῦ ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν βοῶν· Νῦν ἀπολύεις με Δέσποτα, καθὼς προεπηγγείλω μοι· ὅτι εἶδόν σε τὸ προαιώνιον φῶς, καὶ Σωτῆρα Κύριον, τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος ά.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν ά. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος ά. Αὐτόμελον.

Χορὸς Ἀγγελικὸς, ἐκπληττέσθω τὸ θαῦμα· βροτοὶ δὲ ταῖς φωναῖς, ἀνακράξωμεν ὕμνον, ὁρῶντες τὴν ἄφατον, τοῦ Θεοῦ συγκατάβασιν· ὃν γὰρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, γηραλέαι νῦν, ἐναγκαλίζονται χεῖρες, τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος ά. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὃ ὢν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ θρόνου Ἁγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὢν ἀπερίγραπτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νηπιάζει δι' ἐμὲ, ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν· καθαρσίων κοινωνεῖ, ὁ καθαρώτατος Θεὸς, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου τὴν ἐκ Παρθένου. Καὶ ταῦτα Συμεὼν μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτὸν, Θεὸν φανέντα σαρκί· καὶ ὡς ζωὴν ἠσπάζετο, καὶ χαίρων, πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν· Ἀπόλυσόν με· σὲ γὰρ κατεῖδον, τὴν ζωὴν τῶν ἁπάντων.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Τὸ Α'. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ τετάρτου Ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου. Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό. Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ σήμερον· ὁ γὰρ ἄναρχος Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἀρχὴν λαβὼν χρονικὴν, μὴ ἐκστὰς τῆς αὐτοῦ Θεότητος, ὑπὸ Παρθένου ὡς βρέφος τεσσαρακονθήμερον, Μητρὸς ἑκὼν προσφέρεται, ἐν ναῷ τῷ νομικῷ· καὶ τοῦτον ἀγκάλαις εἰσδέχεται ὁ Πρέσβυς, Ἀπόλυσον κράζων, ὁ δοῦλος τῷ Δεσπότῃ· οἱ γὰρ ὀφθαλμοί μου εἶδον τὸ σωτήριόν σου. Ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον, σῶσαι γένος ἀνθρώπων, Κύριε, δόξα σοι.

Μετὰ τοῦτο ψάλλεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Χριστὸν γεγηθὼς Πρέσβυς ἀγκαλίζεται.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Χέρσον ἀβυσσοτόκον πεδον ἥλιος, ἐπεπόλευσε ποτέ· ὡσεὶ τεῖχος γὰρ ἐπάγη, » ἑκατέρωθεν ὕδωρ, λαῷ πεζοποντοποροῦντι, » καὶ θεαρέστως μέλποντι· Ἄσωμεν τῷ Κυ» ρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ῥανάτωσαν ὕδωρ νεφέλαι· Ἥλιος, ἐν νεφέλῃ γὰρ κούφῃ, ἐποχούμενος ἐπέστη, ἀκηράτοις ὠλέναις, Χριστὸς ἐν τῷ ναῷ ὡς βρέφος· διὸ πιστοὶ βοήσωμεν· Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἰσχύσατε χεῖρες Συμεών, τῷ γήρᾳ ἀνειμέναι, καὶ κνῆμαι παρειμέναι δὲ Πρεσβύτου, εὐθυβόλως κινεῖσθε, Χριστοῦ πρὸς ὑπαντήν. Χορείαν σὺν Ἀσωμάτοις στήσαντες, ᾄσωμεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Συνέσει ταθέντες οὐρανοὶ εὐφράνθητε, ἀγαλλου δὲ ἡ γῆ· ὑπερθέων γὰρ ἐκ κόλπων, ὁ τεχνίτης φοιτήσας, Χριστὸς ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται, νήπιος ὁ πρὸ πάντων· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Τὸ στερέωμα, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, » στερέωσον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν » ἐκτήσω τῷ τιμίῳ σου αἵματι.

Ὁ πρωτότοκος, ἐκ τοῦ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, Πρωτότοκος νήπιος, Κόρης ἀφθόρου, τῷ Ἀδὰμ χεῖρα προτείνων ἐπέφανε.

Νηπιόφρονα, τὸν γεγονότα ἀπάτῃ, Πρωτόπλαστον ἔμπαλιν ἐπανορθώσων, Θεὸς Λόγος, νηπιάσας ἐπέφανε.

Τῆς ἀπόγονον, πάλιν δρομήσασαν ταύτῃ, Θεότητος σύμμορφον φύσιν ὁ Πλάστης, ὡς ἀτρέπτως, νηπιάσας ἀνέδειξε.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, πάλαι κατεῖδε Μωϋσῆς, τὰ ὀπίσθια Θεοῦ, καὶ ἀμυδρῶς θείας φωνῆς, κατηξιώθη ἐν γνόφῳ τε καὶ θυέλλῃ· νῦν δὲ Συμεών, τὸν σαρκωθέντα Θεὸν, ἀτρέπτως δι' ἡμᾶς ἐνηγκαλίσατο· καὶ γεγηθὼς ἠπείγετο τῶν τῇδε, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον· διὸ ἐβόα· Νῦν ἀπολύεις, τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐκάλυψεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετή σου Χριστέ· » τῆς νιβωτοῦ γὰρ προελθὼν, τοῦ ἁγιά» σματός σου, τῆς ἀφθόρου Μητρὸς, ἐν τῷ ναῷ » τῆς δόξης σου, ὤφθης ὡς βρέφος ἀγκαλοφο» ρούμενος· καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς σῆς » αἰνέσεως.

Γηθόμενος Συμεών, τῶν ἀπορρήτων μύστα, ἡ Θεοτόκος ἐβόα, ὃν ὑφ' Ἁγίου πάλαι κεχρημάτισαι Πνεύματος, νηπιάσαντα Λόγον, Χριστὸν ἐναγκαλίζου, κράζων αὐτῷ· Ἐπλήσθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ἣν ἤλπισας Συμεὼν ἡλικιώτην βρεφῶν, χαίρων ὑπόδεξαι Χριστὸν, τοῦ Ἰσραὴλ τοῦ θείου τὴν παράκλησιν, τὸν νόμου Ποιητὴν καὶ Δεσπότην, πληροῦντα νόμου τάξιν, κράζων αὐτῷ· Ἐπλήσθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Θεώμενος Συμεὼν Λόγον τὸν ἄναρχον, μετὰ σαρκὸς, ὡς ἐν θρόνῳ Χερουβικῷ Παρθένῳ ἐποχούμενον, τὸν αἴτιον τοῦ εἶναι τὰ πάντα, ὡς βρέφος, ἐκπλαγεὶς ἐβόα αὐτῷ· Ἐπλήσθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ » ἐπηρμένῳ Θεὸν, ὑπ' Ἀγγέλων δόξης δο» ρυφορούμενον, ὢ τάλας! ἐβόα, ἐγὼ· πρὸ γὰρ » εἶδον σωματούμενον Θεὸν, φωτὸς ἀνεσπέρου, » καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Συνεὶς ὁ θεῖος Πρέσβυς, τὴν προφανεῖσαν πάλαι τῷ Προφήτῃ δόξαν, χερσὶ Λόγον βλέπων Μητρὸς κρατούμενον, ὦ, χαίροις, ἐβόα, Σεμνή· ὡς γὰρ θρόνος περιέχεις τὸν Θεὸν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Προκύψας ὁ Πρεσβύτης, καὶ τῶν ἰχνῶν ἐνθέως ἐφαψάμενος, τῆς ἀπειρογάμου καὶ Θεομήτορος, πῦρ, ἔφη, βαστάζεις Ἁγνή, βρέφος φρίττω ἀγκαλίσασθαι Θεὸν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ὑπτεται Ἡσαΐας, τοῦ Σεραφὶμ τὸν ἄνθρακα δεξάμενος, ὁ Πρέσβυς ἐβόα τῇ Θεομήτορι· σὺ ὥσπερ λαβίδι χερσὶ λαμπρύνεις με, ἐπιδοῦσα ὃν φέρεις, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλ» μοῖς τὸ σωτήριον, ὁ λαοῖς ἐπέστη· Ἐκ » Θεοῦ Χριστὲ σὺ Θεός μου.

Σιὼν σὺ λίθος, ἐναπετέθης, τοῖς ἀπειθοῦσι προσκόμματος, καὶ σκανδάλου πέτρα, ἀῤῥαγὴς πιστῶν σωτηρία.

Βεβαίως φέρων, τὸν χαράκτηρα, τοῦ πρὸ αἰώνων σε φύσαντος, τὴν βροτῶν δι' οἶκτον, νῦν ἀσθένειαν περιέθου.

Υἱὸν Ὑψίστου, Υἱὸν Παρθένου, Θεὸν παιδίον γενόμενον, προσκυνήσαντά σε, νῦν ἀπόλυσον ἐν εἰρήνῃ.

Κοντάκιον, Ἦχος α'.

Ὁ μήτραν παρθενικὴν ἁγιάσας τῷ τόκῳ σου, καὶ χεῖρας τοῦ Συμεὼν εὐλογήσας ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καὶ νῦν, ἔσωσας ἡμᾶς Χριστὲ ὁ Θεός. Ἀλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα, καὶ κραταίωσον Βασιλεῖς οὓς ἠγάπησας, ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Ὁ Οἶκος.

Τῇ Θεοτόκῳ προσδράμωμεν οἱ βουλόμενοι κατιδεῖν τὸν Υἱὸν αὐτῆς, πρὸς Συμεὼν ἀπαγόμενον· ὃν περ οὐρανόθεν οἱ ἀσώματοι βλέποντες, ἐξεπλήττοντο λέγοντες· Θαυμαστὰ θεωροῦμεν νυνὶ καὶ παράδοξα, ἀκατάληπτα, ἄφραστα· ὁ τὸν Ἀδὰμ δημιουργήσας, βαστάζεται ὡς βρέφος· ὁ ἀχώρητος χωρεῖται ἐν ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου· ὁ ἐπὶ τῶν κόλπων ἀπεριγράπτως ὑπάρχων τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, εἰκὼν περιγράφεται σαρκὶ, οὐ θεότητι, ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Συναξάριον.

Τῇ Β'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑορτάζεται, ἐν ᾗ ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ὁ δίκαιος Συμεών.

Στίχοι.

Κόλπους Πατρὸς τυποῦσι τοῦ σὸ Χριστέ μυ,
Τοῦ Συμεὼν αἱ χεῖρες, αἳ φέρουσί σε.
Δέξατο δευτερίῃ Χριστὸν Συμεὼν παρὰ νηῷ.

Τεσσαράκοντα ἡμερῶν διελθουσῶν, μετὰ τὴν σωτήριον τοῦ Κυρίου ἐνανθρώπησιν, καὶ ἐκ τῆς Ἁγίας ἀειπαρθένου ἄνευ ἀνδρὸς γεννησιν, κατ' αὐτὴν τὴν σεβασμιωτάτην ἡμέραν, προσήχθη τῷ ἱερῷ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, παρά τε τῆς παναγνου αὐτοῦ Μητρὸς, καὶ Ἰωσὴφ τοῦ δικαίου, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ σκιώδους καὶ νομικοῦ γράμματος· ὅτε καὶ ὁ γηραιὸς Συμεὼν καὶ πρεσβύτης, ὃς ἦν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κεχρηματισμένος, μὴ ἰδεῖν θάνατον, πρὶν ἰδεῖν τὸν Χριστὸν Κυρίου, δεξάμενος αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, καὶ ἀνθομολογησάμενος, Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ἐξεβόησε· καὶ μετὰ περιχαρείας τοῦ τῆδε βίου μετέστη, τῶν ἐπιγείων ἀνταλλαξάμενος τὰ οὐράνια καὶ ἀτελεύτητα. Ἡ τοιαύτη δὲ σύναξις τελεῖται ἐν τῷ σεβασμίῳ οἴκῳ τῆς ἀχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῷ ὄντι ἐν Βλαχέρναις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαθοδώρου.

Στίχ. Ἀγαθοδώρῳ δῶρον ἐξ ἐμῶν λόγων
Δωρῶ, δοθέντι τῷ Θεῷ δι' αἱμάτων.

Οὗτος, νέος ὢν, προσήχθη τῷ Ἄρχοντι Τυανέων· καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν ξέεται· καὶ ἐπὶ ἐσχάρας πεπυρακτωμένης τίθεται· καὶ μαχαίρᾳ τὴν γλῶτταν τέμνεται· καὶ πυράγρᾳ τοὺς ὀδόντας ἐκτίλλεται· τὴν δορὰν τοῦ προσώπου ξυρῷ ἀφαιρεῖται· τὰς κνήμας καὶ τὰ σκέλη συντρίβεται· κοντῷ τὰς πλευρὰς περιπείρεται· ὀβελίσκοις πεπυρακτωμένοις διὰ τῶν μηνίγκων δέχεται· καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρατίθησιν.

Αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, Παῖδας θεο-
» λογήσαντας, καὶ Παρθένῳ ἀκηράτῳ ἐ-
» νοικήσαντα, Θεὸν Λόγον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς
» μελῳδοῦντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πα-
» τέρων ἡμῶν.

Ἀδὰμ ἐμφανίσων ἄπειμι, εἰς Ἅδου διατρίβοντι, καὶ τῇ Εὔᾳ προσκομίσων εὐαγγέλια, Συμεὼν ἀνεβόα, σὺν Προφήταις χορεύων· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γένος χοϊκὸν ῥυσόμενος Θεὸς, ἕως τοῦ Ἅδου ἦξει· αἰχμαλώτοις δὲ παρέξει πᾶσιν ἄφεσιν, καὶ ἀνάβλεψιν πηροῖς, ὡς ἀλάλοις βοῆσαι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ σοῦ τὴν καρδίαν ἄφθορε, ῥομφαία διελεύσεται, Συμεὼν τῇ Θεοτόκῳ προηγόρευσεν, ἐν Σταυρῷ καθορώσης, σὸν Υἱὸν, ᾧ βοῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἀστέκτῳ πυρὶ ἑνωθέντες, οἱ θεοσεβείας
» προεστῶτες Νεανίαι, τῇ φλογὶ δὲ μὴ
» λωβηθέντες, θεῖον ὕμνον ἤμελπον· Εὐλογεῖτε
» πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε,
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λαὸς Ἰσραὴλ τὴν σὴν δόξαν, τὸν Ἐμμανουὴλ ὁρῶν παιδίον ἐκ Παρθένου, πρὸ προσώπου τῆς θείας κιβωτοῦ νῦν χόρευε· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἴδου, Συμεὼν ἀνεβόα, τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον οὗτος ἔσται, Θεὸς ὢν καὶ παιδίον· τούτῳ πίστει μέλψωμεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζωὴ πεφυκὼς οὗτος ἔσται πτῶσις ἀπειθοῦσι, νηπιάσας Θεὸς Λόγος, ὡς ἀνάστασις πᾶσι, τοῖς πίστει μέλπουσιν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ω Δ Η Θ'.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα ἐν τῇ Ὠδῇ ταύτῃ. Ἦχος γ'.

Ἀκατάληπτον ἐστὶ, τὸ τελούμενον ἐν σοὶ, καὶ Ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς, Μητροπάρθενε ἁγνή.

Ἀγκαλίζεται χερσὶν, ὁ Πρεσβύτης Συμεὼν, τὸν τοῦ νόμου Ποιητὴν, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός.

Βουληθεὶς ὁ Πλαστουργὸς, ἵνα σώσῃ τὸν Ἀδὰμ, μήτραν ᾤκησε τὴν σὴν, τῆς Παρθένου καὶ ἁγνῆς.

Γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, μακαρίζει σε Ἁγνὴ, καὶ δοξάζει σε πιστῶς, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, ὃν βαστάζει Συμεὼν, σήμερον ἐν τῷ ναῷ.

Ἐπιβλέπεις πρὸς τὴν γῆν, καὶ ποιεῖς τρέμειν αὐτήν· καὶ πῶς γέρων κεκμηκώς, σὲ κατέχει ἐν χερσί;

Ζήσας ἔτη Συμεών, ἕως εἶδε τὸν Χριστόν, καὶ ἐβόα πρὸς αὐτόν· Νῦν ἀπόλυσιν ζητῶ.

Ἡ λαβὶς ἡ μυστική, ἡ τὸν ἄνθρακα Χριστόν, συλλαβοῦσα ἐν γαστρὶ, σὺ ὑπάρχεις Μαριάμ.

Θέλων ἐνηνθρώπησας, ὁ προάναρχος Θεὸς, καὶ ναῷ προσφέρεσαι, τεσσαρακονθήμερος.

Κατελθόντ' ἐξ οὐρανοῦ, τὸν Δεσπότην τοῦ παντὸς, ὑπεδέξατο αὐτὸν, Συμεὼν ὁ Ἱερεύς.

Λάμπρυνόν μου τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ φῶς τὸ αἰσθητὸν, ὅπως ἴδω καθαρῶς, καὶ κηρύξω σε Θεόν.

Μητροπάρθενε ἁγνὴ, τί προσφέρεις τῷ ναῷ, νέον βρέφος ἀποδοὺς, ἐν ἀγκάλαις Συμεών;

Νῦν ἀπόλυσιν ζητῶ, ἀπὸ σοῦ τοῦ Πλαστουργοῦ, ὅτι εἶδόν σε Χριστὲ, τὸ σωτήριόν μου φῶς.

Ὃν οἱ ἄνω λειτουργοὶ, τρόμῳ λιτανεύουσι, κάτω νῦν ὁ Συμεὼν, ἀγκαλίζεται χερσί.

Δόξα.

Ἡ τῇ φύσει μὲν Μονὰς, τοῖς προσώποις δὲ Τριὰς, φύλαττε τοὺς δούλους σου, τοὺς πιστεύοντας εἰς σέ.

Καὶ νῦν.

Θεοτόκε ἡ ἐλπὶς, πάντων τῶν Χριστιανῶν, σκέπε φρούρει φύλαττε, τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν νόμῳ σκιᾷ καὶ γράμματι, τύπον κα-
» τίδωμεν οἱ πιστοί· πᾶν ἄρσεν τὸ πᾶν
» μήτραν διανοῖγον, ἅγιον Θεῷ· διὸ πρωτότο-
» κον Λόγον, Πατρὸς ἀνάρχου Υἱὸν πρωτοτο-
» κούμενον Μητρὶ, ἀπειράνδρῳ μεγαλύνωμεν.

Τοῖς πρὶν νεογνῶν τρυγόνων ζεῦγος, δυάς τε ἦν νεοσσῶν· ἀνθ' ὧν ὁ Θεῖος Πρέσβυς, καὶ σώφρων Ἄννα Προφῆτις, τῷ ἐκ Παρθένου τεχθέντι, καὶ οἵῳ γόνῳ Πατρὸς, ἐν τῷ ναῷ προσιόντι, λειτουργοῦντες ἐμεγάλυνον.

Ἀπέδωκάς μοι, ἐβόα Συμεὼν, τοῦ σωτηρίου σου Χριστὲ ἀγαλλίασιν· ἀπόλαβέ σου τὸν λάτριν, τὸν τῇ σκιᾷ κεκμηκότα, νέον τῆς χάριτος, Ἱερηκήρυκα μύστην, ἐν αἰνέσει μεγαλύνοντα.

Ἱεροπρεπῶς ἀνθωμολογεῖτο, Ἄννα ὑποφητεύουσα, ἡ σώφρων καὶ ὁσία, καὶ πρεσβυρὰ τῷ Δεσπότῃ, ἐν τῷ ναῷ διαῤῥήδην· τὴν Θεοτόκον δὲ ἀνακηρύττουσα, πᾶσι τοῖς παροῦσιν ἐμεγάλυνεν.

Ἐξαποστειλάριον Αὐτόμελον. Ἦχ. γ'.

Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ, παραστὰς ὁ Πρεσβύτης, ἀγκάλαις ὑπεδέξατο, τὸν τοῦ νόμου Δεσπότην, κραυγάζων· Νῦν τῷ δεσμοῦ με, τῆς σαρκὸς ἀπόλυσον, ὡς εἴρηκας ἐν εἰρήνῃ· εἶδον γὰρ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ Ἰσραὴλ σωτηρίαν.

Εἰς τὰς Αἴνους, ἰξῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμ. τρία, δευτερεῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Νόμον τὸν ἐν γράμματι, ἀποπληρῶν ὁ φιλάνθρωπος, τῷ ναῷ νῦν προσάγεται· καὶ τεῦτον εἰσδέχεται, γηραιαῖς ἀγκάλαις, Συμεὼν ὁ πρέσβυς, Νῦν ἀπολύεις με βοῶν, πρὸς τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα· κατεῖδον γάρ σε σήμερον, σάρκα θνητὴν περικείμενον, τὸν ζωῆς κυριεύοντα, καὶ θανάτου δεσπόζοντα.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν, ἐθνῶν ἐπέφανας Κύριε, ἐπὶ κούφης καθήμενος, νεφέλης ὁ Ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νόμου τὸ σκιῶδες, ἀποπληρῶν, καὶ τὴν ἀρχὴν, καθυποφαίνων τῆς νέας χάριτος· διό σε θεασάμενος, ὁ Συμεὼν ἀνεκραύγαζεν· Ἐκ φθορᾶς με ἀπόλυσον, ὅτι εἶδόν σε σήμερον.

Κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ χωρισθεὶς τῇ Θεότητι, σαρκωθεὶς ὡς εὐδόκησας, ἀγκάλαις κρατούμενος, τῆς Ἀειπαρθένου, χερσὶν ἐπεδόθης, τοῦ Θεοδόχου Συμεών, ὁ τῇ χειρί σε κρατῶν τὰ σύμπαντα· διό, Νῦν ἀπολύεις με, περιχαρῶς ἀνεκραύγαζεν, ἐν εἰρήνῃ τὸν δοῦλόν σε, ὅτι εἶδόν σε Δέσποτα. Δόξα, καὶ νῦν.

Ἦχος πλ. β'. Γερμανοῦ.

Ὁ ἐν χερσὶ πρεσβυτικαῖς, τὴν σήμερον ἡμέραν, ὡς ἐφ' ἅρματος Χερουβὶμ, ἀνακλιθῆναι εὐδοκήσας Χριστὸς ὁ Θεὸς, καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἀνακαλούμενος ῥῦσαι, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος ἡ γ'. καὶ ς'. Ὠδή. Εἰ δὲ βούλει, εἰπὲ τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'.

Στίχ. ά. Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. β'. Ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. γ'. Ἐξεχύθη χάρις ἐν χείλεσί σου.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. δ'. Διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Δόξα, καὶ νῦν.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β'.

Στίχ. ά. Περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου, δυνατέ.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ Δικαίου Συμεὼν βασταχθείς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.
Στίχ. β'. Καὶ ἔντεινε, καὶ κατευοδοῦ, καὶ βασίλευε.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ.
Στίχ. γ'. Τὰ βέλη σου ἠκονημένα, δυνατέ· λαοὶ ὑποκάτω σου πεσοῦνται.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ.
Στίχ. δ'. Ῥάβδος εὐθύτητος, ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ.
Δόξα, καὶ νῦν.
Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Στίχ. ά. Ἄκουσον, Θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου.
Χαῖρε κεχαριτωμένη....
Στίχ. β'. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.
Χαῖρε κεχαριτωμένη....
Στίχ. γ'. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.
Χαῖρε κεχαριτωμένη....

Εἰσοδικόν.

Ἐγνώρισε Κύριος τὸ σωτήριον αὐτοῦ, ἐναντίον πάντων τῶν Ἐθνῶν ἀπεκάλυψε τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἀγκάλαις, κτλ.

Ἀπολυτίκιον· Χαῖρε κεχαριτωμένη.

Κοντάκιον· Ὁ μήτραν παρθενικήν.

Εἰς τὸ, Ἐξαιρέτως· Θεοτόκε ἡ ἐλπίς.

Κοινωνικόν· Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, κτλ.

ΤΗ Γ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου, καὶ Ἄννης τῆς Προφήτιδος.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἐπειδὴ συμβαίνει πολλάκις, ὅτε τὸ Πάσχα γίνεται πρωϊμότερον, ἄρχεσθαι τὰς νηστίμους ἡμέρας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἀπ' αὐτῆς σχεδὸν τῆς ἀρχῆς τοῦ Φεβρουαρίου, καὶ ἐπειδὴ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, κατὰ τὴν τυπικὴν διάταξιν, οὔτε Μεθέορτα λέγονται, οὔτε Δοξαστικὰ Ἰδιόμελα, ἀλλὰ Θεοτοκία, ἢ Σταυροθεοτοκία, ὅμοια τοῖς Προσομοίοις τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἁγίου, διὰ τοῦτο ἐτέθησαν, ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος Μηνὸς, τοιαῦτα Θεοτοκία, καὶ Σταυροθεοτοκία, διὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ· ὡσαύτως καὶ ἕτερα, διὰ Καθίσματα τῆς γ'. Ὠδῆς, χρήσιμα τὰ πάντα εἰς τὰς ἐφεξῆς ἡμέρας τῶν Μεθεόρτων, ὅταν τύχωσιν ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ, ἵνα ἔχῃ αὐτὰ ἕκαστος ἐκ τοῦ προχείρου. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον προσετέθησαν ἔτι καὶ εἰς τὴν Θ'. ιά. ιγ'. καὶ ιδ'. τοῦ παρόντος, Θεοτοκία καὶ Σταυροθεοτοκία, μετὰ τὰ Προσόμοια τῶν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις Ἁγίων, ὡς μὴ ψαλλομένων τῶν Δοξαστικῶν αὐτῶν, ὡς προείρηται, νηστείας οὔσης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος ά. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ Ποιητὴς τῶν ἁπάντων, καὶ Λυτρωτὴς ἡμῶν, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, τῷ ναῷ προσηνέχθη· ὅθεν ὁ Πρεσβύτης τοῦτο λαβὼν, μετὰ χαρᾶς ἀνεκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου ἀγαθὲ, ἐν εἰρήνῃ ὡς ηὐδόκησας.

Ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, ἐκ τῆς Παρθένου λαβὼν, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων, γεννηθέντα Σωτῆρα, εἶδον, ἀνεβόα, τὸν φωτισμὸν, τῆς σῆς δόξης τὰ πέρατα· νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου ἀγαθὲ, ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδόν σε.

Τὸν ἐπ' ἐσχάτων τεχθέντα, εἰς σωτηρίαν βροτῶν, ὁ Συμεὼν βαστάσας, ἐν ἀγκάλαις Σωτῆρα, χαίρων ἀνεβόα· Εἶδον τὸ φῶς, τῶν Ἐθνῶν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἰσραήλ· Νῦν ἀπολύεις, ὡς εἴρηκας ὡς Θεὸς, ἐκ τῶν τῇδε τῇ κελεύσει σου.

Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Δίκαιος καὶ τέλειος, καὶ κατὰ πάντα ἀοίδιμος, χρηματίζων Θεόπνευστε, Θεὸν μόνον τέλειον, εἰς τὸ δικαιῶσαι, τὸν κόσμον ἐλθόντα, καθυπεδέξω ταῖς χερσὶ, σωματωθέντα καὶ ἀπολέλυσαι, τοῦ σώματος, βοῶν αὐτῷ· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, ἐν εἰρήνῃ φιλάνθρωπε, ὅτι εἶδόν σε σήμερον.

Νεάζων τῷ πνεύματι, προβεβηκὼς δὲ τῷ σώματι, Συμεὼν κεχρημάτισαι, μὴ ὄψεσθαι θάνατον, ἕως ἴδῃς βρέφος, νέον τὸν προόντα, πρὸ τῶν αἰώνων Ποιητὴν, Θεὸν τῶν ὅλων σάρκα πτωχεύσαντα· ἰδὼν δὲ ἀνεσκίρτησας, καὶ τῆς σαρκὸς λύσιν ᾔτησας, πρὸς τὰ θεῖα σκηνώματα, μεταβὰς ἀγαλλόμενος.

Ἄννα ἡ Θεόπνευστος, καὶ Συμεὼν ὁ πανόλβιος, προφητείᾳ λαμπόμενοι, ἐν νόμῳ τε

ἄμεμπτοι, ἀποδεδειγμένοι, τὸν νόμου Δοτῆρα, βρέφος ὀφθέντα καθ' ἡμᾶς, ἰδόντες τοῦτον νῦν προσεκύνησαν· αὐτῶν τὴν μνήμην σήμερον, περιχαρῶς ἑορτάσωμεν, κατὰ χρέος δοξάζοντες, Ἰησοῦν τὸν φιλάνθρωπον.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. ά.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκὶ, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῷ ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα· ὃν Συμεὼν δεξάμενος ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ῥῆμά σου τὸν δοῦλόν σου· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτήριόν σου Ἅγιε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Σήμερον ὁ Σωτὴρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ χερσὶ γηραλέαις, ὁ Πρέσβυς τοῦτον δέχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Νήπιος τῇ σαρκὶ, ὁ παλαιὸς τῷ χρόνῳ, ὁρᾶται παραδόξως, τὴν σήμερον ἡμέραν, καὶ τῷ ναῷ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Δέχου ὦ Συμεὼν, ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ κόσμου τὸ σωτήριον.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος ά.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, ὁ καὶ τὸν νόμον πάλαι ἐν Σινᾷ δοὺς τῷ Μωσεῖ, σήμερον βρέφος ὁρᾶται, καὶ κατὰ νόμον ὡς νόμου Ποιητὴς, τὸν νόμον ἐκπληρῶν, ναῷ προσάγεται, καὶ τῷ Πρεσβύτῃ ἐπιδίδοται. Δεξάμενος δὲ τοῦτον Συμεὼν ὁ Δίκαιος, καὶ τῶν θεσμῶν τὴν ἔκβασιν, ἰδὼν τελεσθεῖσαν, γηθοσύνως ἐβόα· Εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον ἀποκεκρυμμένον, ἐπ' ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν φανερωθὲν, φῶς διασκεδάζον, τῶν ἀπίστων ἐθνῶν τὴν σκοτόμαιναν, καὶ δόξαν τοῦ νεολέκτου Ἰσραὴλ· διὸ ἀπόλυσον τὸν δοῦλόν σου, ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦδε τοῦ σαρκίου, πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ θαυμασίαν ἄληκτον ζωὴν, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν ά. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος ά. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Θησαυρὲ τῶν αἰώνων, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων, δι' ἐμὲ νηπιάσας, ὑπὸ νόμον ἐγένου· ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξὶ, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, ἵνα πάντας ἀπαλλάξῃς, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτὸ,

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ ά. Τὸν συναναρχον Λόγον.

Ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης τὰ εἰθισμένα πληρῶν, ὁ Ποιητὴς καὶ Δεσπότης καὶ ὁ τοῦ νόμου δοτὴρ, καὶ ἀγκάλαις Συμεὼν εὐδοκίᾳ τῇ σῇ, βασταχθῆναι ἐν σαρκὶ, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερὸς, καὶ πᾶσαν κτίσιν συνέχων, ἠνέσχυ μόνε Οἰκτίρμον, τὸ φῶς σου πᾶσαν ἀποκαλύψας ἡμῖν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα λέγονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Δέχου τὸν ὕμνον Συμεὼν Θεηδόχε.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσε-
» ται πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι,
» τῇ βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς
» πανηγυρίζων, καὶ ᾄσω γηθόμενος, ταύτης
» τὰ θαύματα.

Δικαίων σκηνώμασι, περιχαρῶς αὐλιζόμενος, τὸν δίκαιον Κύριον, Συμεὼν δίκαιε, τοὺς τὴν θείαν σου, τελοῦντας δικαιῶσαι, μετάστασιν αἴτησαι, μακαριώτατε.

Ἐν νόμῳ γενόμενος, ἱερουργὸς Ἱερώτατε, ὃν νόμος ἐκήρυξε, βρέφος τεθέασαι, καὶ τῆς φύσεως, τῷ νόμῳ Θεοδόχε, θανὼν πρὸς ἀθάνατον, χαίρων μετέβης ζωήν.

Χειρὶ τὸν κατέχοντα, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, Παρθένου φερόμενον, χερσὶν ἑώρακας· καὶ τιμίαις σου, δεξάμενος ἀγκάλαις, Μωσέως ἀνώτερος, ὤφθης πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ὁ πλήρης κενέωται, ὁ προαιώνιος ἄρχεται, ὁ Λόγος παχύνεται, ὁ Πλάστης πλάττεται, ὁ ἀχώρητος, χωρεῖται ἐν κοιλίᾳ, τῇ σῇ σωματούμενος, Θεοχαρίτωτε.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν, ἡ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλη-
» σία, καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις ἠσθένησε
» συναγωγή· τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν βοή-
» σωμεν· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Γεγραμμένος ταῖς πράξεσι, ταῖς ἱεραῖς θεηγόρε, φωτοειδὴς ὡς στύλος ἐπερειδόμενος σα-

φῶς, τῷ Παναγίῳ Πνεύματι γεγένησαι· ὅθεν εὐφημοῦμέν σε.

Τὸν τοῦ νόμου Κύριον, καθυπανοίξαντα μήτραν, παρθενικὴν καὶ βρέφος σωματοφόρον Συμεών, γεγενημένον ἔβλεψας δωρούμενον, πᾶσιν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ χειρὶ τὸν ἄνθρωπον, δημιουργήσας χερσὶ σου, σωματωθεὶς κρατεῖται, καθαγιάζων σε σαφῶς, καὶ πρὸς ζωὴν τὴν μέλλουσαν αἰτήσαντα, μάκαρ ἀπολύει σε.

Θεοτοκίον.

Νοητὴν λαβίδα σε, ἄνθρακα φέρουσαν θεῖον, τὸν ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων σωματωθέντα ὑπὲρ νοῦν, ὁ Συμεὼν ὡς ἔβλεψε Πανάμωμε, χαίρων ἐμακάριζε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ἐκ τῆς Παρθένου σε, σωματωθέντα Χριστέ, χαίρων ἐδέξατο, ὁ ἱερὸς Συμεών, Νῦν ἀπολύεις ἐκβοῶν, τὸν δοῦλόν σου ὦ Δέσποτα. Ἄννα δὲ ἡ ἄμεμπτος, ἡ Προφῆτις καὶ ἔνδοξος, τὴν ἀνθομολόγησιν, καὶ τὸν ὕμνον προσῆγέ σοι· Ἡμεῖς δὲ Ζωοδότα βοῶμέν σοι· Δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεό» τητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς » ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέ» σωσε, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα Χριστὲ τῇ » δυνάμει σου.

Ὑπερήκμασας τῷ γήρᾳ, τῇ δὲ πίστει ἐνέαζες, νέος βρέφος θέλων, βλέψαι Συμεὼν τὸν παντέλειον, ἀνακαινίζοντα κόσμον τὸν γηράσαντα, ἐπιθέσει, τοῦ παλαιοῦ πολεμήτορος.

Μακαρίσωμεν συμφώνως, Συμεὼν τὸν μακάριον, ὡς ἀξιωθέντα, βλέψαι τὸν Θεὸν τὸν μακάριον, σάρκα φορέσαντα, ὅπως ἀπεργάσηται, μακαρίους, τοὺς πρὶν ἀθλίους χρηματίζοντας.

Νομοδότην σε γινώσκω, καὶ νομίμων τῆς φύσεως, σαρκωθέντα δίχα, νόμον τε καινὸν εἰσοικίσαντα, ὁ Συμεὼν ἀνεβόα μόνε Κύριε· Νῦν ἀπόλυσόν με, πρὸς ζωὴν τὴν ἀκήρατον.

Θεοτοκίον.

Ὁ χειρὶ τὰ πάντα φέρων, ἐν χερσὶ βαστάζόμενος, τῆς ἀειπαρθένου, ταύτην Χερουβὶμ ἀπειργάσατο, καὶ Σεραφὶμ ἀνωτέραν ὡς γεννήτριαν· ἣν ὑμνήσωμεν, καὶ εὐσεβῶς μακαρίσωμεν.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ » σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔ» σχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν, καὶ τέ» τοκας ἄχρονον Υἱὸν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, » σωτηρίαν βραβεύοντα.

Νοὸς καθαρότητι, Θεῷ τῷ παντοκράτορι, Ἄγγελος καθάπερ λειτουργήσας, μάκαρ ἐναίμοις θυσίαις ἥγνισας, πάλαι τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, αἷμα τὸ σωτήριον, προδηλώσας τρανότητα.

Σαυτὸν ἀπετέλεσας, ναὸν Θεοῦ παναγιον, πράξεσιν ἐνθέοις Θεηγόρε· ὅθεν ὡς βρέφος ἐν τῷ ἁγίῳ ναῷ, ἔβλεψας Θεὸν μετὰ σαρκὸς, σὲ μεταβιβάζοντα, πρὸς τὰ θεῖα σκηνώματα.

Ὑμνήσωμεν σήμερον, πνευματικῶς χορεύοντες, πάντες Συμεὼν τὸν Θεοδόχον, καὶ σὺν ἐκείνῳ Ἄνναν τὴν σώφρονα, προφήτας ὑπάρχοντας Θεοῦ, τοῦτον κατιδόντας τε, δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα.

Θεοτοκίον.

Μὴ φλέξας τὴν μήτραν σου, ὁ φύσει ἀναλλοίωτος, μόνη Χερουβὶμ ἁγιωτέρα, ἄνθρωπος ὤφθη ἐκ σοῦ τικτόμενος, καὶ τοὺς ἀπωσθέντας τῇ φθορᾷ, πάντας ἀνεσώσατο, Θεομῆτορ πανάμωμε.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριή» μερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει » δεόμενος· Ἐκ φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βα» σιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Ἐβόησας, ὁπηνίκα κατεῖδες τὸν Κύριον· ὡς ὑπέσχου, νῦν τὸν δοῦλόν σου Σῶτερ ἀπόλυσον, τοῖς ἐν Ἅδῃ πᾶσιν, σοῦ τὴν θείαν μηνύσοντα σάρκωσιν.

Ὡραιώθης, καὶ Μωσέως λαμπρότερος γέγονας, ἐν ἀγκάλαις, τὸν ἐν κάλλει ὡραῖον δεξάμενος, Συμεὼν Πρεσβύτα, δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα Κύριον.

Ναμάτων σε, πεπλησμένον τῶν θείων ἀπάραντα, καὶ πρὸς Ἅδου, τοὺς κευθμῶνας χωρήσαντα βλέψαντες, οἱ ἐκεῖ δεσμῶται, Συμεὼν θείας δρόσου ἐπλήσθησαν.

Θεοτοκίον.

Θρηεῦσαί με, καθ' ἑκάστην ζητεῖ ὁ παμπόνηρος· ἀλλ' αἰτοῦμαι, τῶν παγίδων ἐξάρπασον Δέσποινα, καὶ τῇ θείᾳ σκέπῃ, τῶν πτερύγων σου σῶον συντήρησον.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον.

Τῇ Γ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ δικαίου Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου, καὶ Ἄννης τῆς Προφήτιδος· ὧν ἡ Σύναξις τελεῖται ἐν τῷ σεπτῷ Ἀποστολείῳ τῶ Ἁγίω Ἰακώβω τῶ Ἀδελφοθέω, τῷ ὄντι ἐν τῷ σεβασμίῳ ναῷ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, πλησίον τῆς ἁγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Στίχοι.

Ἤγειλε νεκροῖς Πρέσβυς, ὡς Θεὸς Λόγος,
Ἄνθρωπος ὀφθείς, μέχρι καὶ τούτων φθάσει.

Οὐ γῆς ἀπῆρεν ἡ Φανουὴλ θυγάτηρ,
Ἕως ἐπ' αὐτῆς τὸν Θεὸν εἶδε βρέφος.

Τῇ τριτάτῃ δεσμοῖο βίοιο λύθη Συμεώνης.

Ὅς, ἐν τῷ παρόντι βίῳ, τὴν παρατεταμένην ζωὴν δεξάμενος διὰ τὸ χρηματισθῆναι ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ τὸν Χριστὸν θεάσηται, ἐν ἀγκάλαις τοῦτον ὑποδεξάμενος, καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ ἐσόμενα, Πνεύματι Ἁγίῳ θεοφορηθεὶς καὶ προμηνύσας, κατὰ τὸν αὐτοῦ χρηματισμὸν, τῶ βίου πέρας ἐδέξατο.

Ἡ δὲ Προφῆτις Ἄννα θυγάτηρ ἦν Φανουὴλ, ὃς ἐξ Ἀσὴρ κατήγετο· συνοικήσασα δὲ ἀνδρὶ ἐπὶ χρόνοις ἑπτὰ, καὶ τοῦτον ἀποβαλοῦσα θανάτου νόμῳ, νηστείᾳ καὶ προσευχῇ ἐν τῷ ναῷ σχολάζουσα, πάντα τὸν βίον αὐτῆς διετέλει. Ὅθεν ἀδιασπάστως τούτων ἐχομένη, κατηξιώθη καὶ αὐτὴ αὐτὸν τὸν Κύριον ἰδεῖν, ὑπὸ τῆς Παναγίας αὐτοῦ Μητρὸς, καὶ Ἰωσὴφ τοῦ Δικαίου, τεσσαρακονθήμερον τὸ κατὰ σάρκα τῷ ναῷ προσφερόμενον. Ἀνθωμολογεῖτο δὲ τῷ Θεῷ, καὶ προεφήτευε τρανῶς περὶ αὐτοῦ, πᾶσι τοῖς ἐν τῷ ναῷ παρατυχοῦσι λέγουσα· Τοῦτο τὸ βρέφος, ὁ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν στερεώσας Κύριός ἐστιν· αὐτός ἐστιν ὁ Χριστὸς, περὶ οὗ οἱ Προφῆται προκατήγγειλαν ἅπαντες. Τούτων τοίνυν τὴν μνήμην ποιούμενοι σήμερον, τὴν φρικτὴν καὶ ἄῤῥητον τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς καταγγέλλομεν συγκατάβασιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Εὐβούλου.

Στιχ. Ἀδριανὸν, χαίροντα τμηθῆναι ξίφει,
Χεὶρ, ἡ φόνοις χαίρουσα τέμνει δημίου.

Ξίφει θανὼν Εὔβουλε, Κυρίου χάριν,
Βουλὴν ἐπέγνως ὡς ἀρεστὴν Κυρίῳ.

Οὗτοι τὸ γένος εἶλκον ἀπὸ τῆς Βανέας· πόθῳ δὲ τῷ πρὸς τοὺς Ὁμολογητὰς τοῦ Χριστοῦ ἑλκόμενοι εἰς Καισάρειαν ἀφίκοντο. Φωραθέντες δὲ διὰ τὸ τῆς παῤῥησίας καθαρὸν, ὡς ὄντες Χριστιανοὶ, προσάγονται Φιρμιλιανῷ τῷ ἄρχοντι· καὶ αὐτίκα πληγὰς κατὰ τῶν νώτων καὶ τῶν πλευρῶν δέχονται, καὶ ἑτέραις μείζοσι βασάνοις ὑποβάλλονται. Ὡς δὲ εἰς τὴν προτέραν ὁμολογίαν ἀκλινεῖς ἵσταντο, θηρίοις αὐτοὺς εἰς βορὰν ὁ Ἄρχων ἐκδίδωσι. Καὶ ὁ μὲν Μακάριος Ἀδριανὸς, λέοντι παραβληθεὶς, ἀνδρικώτατα τὸν ἀγῶνα διεξῆλθεν, ἔπειτα ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται. Ὁ δὲ Ἅγιος Εὔβουλος, πολλὰς παρακλήσεις καὶ θωπείας ὑπομείνας, καὶ μὴ πεισθεὶς, τὸν αὐτὸν θῆρα καταγωνισάμενος, τὰ ἴσα τῷ προτέρῳ παθὼν, ὕστατος τοὺς ἄθλους ἐπεσφραγίσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βλασίου τοῦ Βουκόλου.

Στίχ. Βοῶν ἐπαύλεις Βλάσιον εἶχον πάλαι·
Αὐλαὶ δὲ νῦν ἔχουσιν αὐτὸν Κυρίου.

Οὗτος, ἐκ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας ἕλκων τὸ γένος, γονέων πλουσίων σφόδρα ὑπῆρχεν υἱὸς, ἐκ τῆς τῶν βοσκημάτων πληθύος τῆς περιουσίας αὐτῶν αὐξανομένης, ἐξ ὧν καὶ δαψιλεῖς παρεῖχον τοῖς πένησι τὰς εὐεργεσίας. Ἐπεὶ δὲ, διωγμοῦ γενομένου, ὡς Χριστιανὸς ὁ μακάριος Βλάσιος ἐζητεῖτο, καὶ οὐχ εὑρίσκετο, καὶ νάπαι καὶ ἐρημίαι ἐξηρευνῶντο, τοῦτο μαθὼν ὁ γενναῖος, καὶ ὥσπερ ἐπὶ δεῖπνον κεκλημένος βασιλικὸν, προθύμως ἑαυτὸν δίδωσι τοῖς διώκουσι, καὶ ὡς εὐεργέτας ξεναγεῖ.

Ὡς δὲ τῷ δικαστηρίῳ παρέστη, καὶ ἠρωτήθη, ἐξεῖπε καὶ τὸ ὄνομα, καὶ τὴν πίστιν, καὶ τὸ ἐπιτήδευμα· καὶ αὐτίκα αἴρεται ἐκ τεσσάρων, καὶ τείνεται, καὶ νεύροις ὠμοῖς μαστίζεται. Εἶτα κουφίζει ὁ Θεὸς τὰς ὀδύνας αὐτοῦ, καὶ θεραπεύει τὰς πληγάς. Οὗ γενομένου, γοητείαν τοῦτο καλέσας ὁ Ἡγεμὼν, λέβητι μεγίστῳ, ὕδατος καχλάζοντος πλήρει, τὸν Ἅγιον ἐμβάλλει· καὶ ἦν θαῦμα καὶ ἔκπληξις τὸ ὁρώμενον, ἄνθρωπος ὡς ἱμάτιον ἀναβαλλόμενος τὸ πῦρ, ἐξ οὗ καὶ ἐφθέγγετο. Καὶ τί τὸ μετὰ ταῦτα; ἡμέρας πέντε ἐνδιατρίβειν ὁ Ἅγιος τῷ λέβητι κατακρίνεται. Ἄγγελοι δὲ αὐτὸν θαῤῥεῖν ἐγκελευσάμενοι, τὴν ἐκ τοῦ πυρὸς ζάλην καὶ βλάβην ἀπεσκέδαζον. Ὅθεν οἱ τῶ λέβητος τὸν Ἅγιον ἐξενεγκεῖν σπουδάζοντες προσαχθέντες, ζῶντα τοῦτον ἰδόντες, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις συμψάλλοντα, Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ἀνεκήρυξαν.

Τοῦτο μαθὼν ὁ Ἡγεμὼν, ἑτέρους στρατιώτας ἐξέπεμψε, καὶ αὐτοὶ παραγενόμενοι, Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ἀνηγόρευσαν. Εἶτα, καὶ αὐτὸς ὁ Ἡγεμὼν ἐλθὼν, καὶ τὸν Ἅγιον ἐν τῷ τῦ λέβητος βράσματι θεασάμενος, καὶ ὑποτοπάσας ἐψύχθαι τὸ ὕδωρ, τὰς ὄψεις αὐτοῦ ἀντλεῖσθαι προσέταξε. Καὶ τούτου γενομένου, μετὰ τῶν ὄψεων καὶ τὴν ψυχὴν ἀποβάλλεται. Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, πάντας τοὺς πιστεύοντας ἐκ τοῦ λέβητος ἐκείνου περιρράντισας, εἰς τὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐβάπτισεν ὄνομα.

Ἐγγὺς δὲ τῆς ἐπαύλεως τῶν ἑαυτῦ θρεμμάτων γενόμενος, τῇ τε μητρὶ καὶ τοῖς ἰδίοις ἐπισκήψας τὰ προσήκοντα, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρατίθησιν. Οἱ δὲ παρατυχόντες τῇ αὐτοῦ τελειώσει, εἶδον ὡς περιστερὰν φωτοειδῆ, καὶ λευκὴν, τοῦ στόματος ἀναπτᾶσαν τοῦ Μάρτυρος, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνελθοῦσαν. Διὸ καὶ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ σῶμα ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ κατατίθεται, καὶ ἡ αὐτοῦ ῥάβδος παρὰ τῷ θυσιαστηρίῳ βλαστήσασα καὶ δενδρωθεῖσα, τὸ θυσιαστήριον κατεσκίασεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Προφήτης Ἀζαρίας, υἱὸς Ἀδδὼ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Χρησμοὺς διδόντος πρὶν θανεῖν Ἀζαρίᾳ,
Σιγᾷ προφητεύουσα λοξὰ πυθία.

Οὗτος ἦν υἱὸς Ἀδδὼ, ἐκ γῆς Συμβαθᾶ, ὃς ὑπέστρεψεν ἐξ Ἰσραὴλ τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰούδα, καὶ θανὼν ἐτάφη ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Παῦλος καὶ Σίμων οἱ Μάρτυρες, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Καὶ Παῦλον ᾠδε, καὶ Σίμωνα γραπτέον,
Μὴ καὶ λάθωσιν, ἐκκοπέντες τὰς κάρας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Κλαύδιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἔχαιρεν εὑρὼν Κλαύδιος βίου τέλος,
Ὡς εἴ τις εὕροι ψαλμικῶς πολλὰ σκύλα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ Θεόφρονες,
» παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀ-
» πειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔ-
» ψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος,
» καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐννομώτατα Κυρίῳ παντοκράτορι, σὺ ἐλειτούργησας, δίκαιος ὡς ἀληθῶς, ἐν νόμῳ τε ἄμεμπτος μάκαρ γενόμενος· ὅθεν ἔψαλλες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἦχαρὰ τῶν θλιβομένων ἐπεδήμησεν, ἡ ἀπολύτρωσις, τοῦ Ἰσραὴλ ἀληθῶς, ὡράθη ὡς νήπιον ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ, ἀπολύων με, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν μέλλουσαν, Συμεὼν ἑβδόα χαίρων.

Διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν σου πεκμηκότα με, νόμου τῷ γράμματι, κατακαμφθέντα τε, τῷ γήρᾳ ἀπόλυσον Σῶτερ τὸν δοῦλόν σου, ὅτι εἶδόν σε, ὁ Συμεὼν ἐκραύγαζον, ἐπὶ γῆς φοροῦντα σάρκα. Θεοτοκίον.

Οὐ κενώσας ὁ πληρέστατος τὸν ἄχραντον, κόλπον τοῦ φύντος Πατρὸς, σοῦ ἐν τοῖς κόλποις Ἁγνὴ ὡς βρέφος καθέζεται ἑτοιμαζόμενος, οἷς ἠθέλησεν, ὁμοιωθῆναι Ἄχραντε, ἱερὰν σαφῶς καθέδραν. Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
» τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
» πούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκου-
» μένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύ-
» ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χηρεύσαντα κόσμον θείας δόξης, ἐλθόντα νυμφοζολῆσαι τὸν ὑπέρθεον, χήρα χρηματίζουσα, Ἄννα ἡ πανεύφημος, καὶ Προφητείας χάριτι περιαστράπτουσα, ἐδόξασεν αὐτὸν καὶ τὸ μέλλον, πᾶσι τοῖς παροῦσιν, ἐδήλου θεῖον λύτρον.

Ἐναίμους θυσίας προσηγάγω, ἀμνοῦ τοῦ δι' οἶκτον ἀδιήγητον, αἷμα τὸ σωτήριον, χυνὲν τὸ ἱερώτατον, προμηνυούσας πόρρωθες· ὃν σωματούμενον, κρατήσας Συμεὼν ἐδοξάσθης, ὑπὲρ Μωϋσέα, καὶ πάντας τοὺς Προφήτας.

Ἰδὼν τὸν ποθούμενον, τὴν λύσιν, ὑπέσης τοῦ σώματος θεόπνευστε, καὶ καθάπερ ὥριμος σῖτος μεταβέβηκας, πρὸς τοὺς πατέρας ἔνδοξε, τραφεὶς ἐν γήρᾳ καλῷ· διόσου τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ἀγαλλιάσει, ψυχῆς ἐπιτελοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς κρίνον, ὡς εὔοσμόν σε ῥόδον, ὡς θεῖον ὀσφράδιον ἐδρέψατο, Λόγος ὁ ὑπέρθεος, πάναγνε Θεόνυμφε, καὶ σοῦ τὴν μήτραν ᾤκησεν εὐωδιάζων ἡμῶν, τὴν φύσιν δυσωδίας πλησθεῖσαν, τῆς ἐξ ἁμαρτίας, Μαρία Θεοτόκε.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» κατάραν εἰσῳκίσατε· σὺ δὲ Παρθένε
» Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ
» κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάν-
» τες μεγαλύνομεν.

Σεπταί σου αἱ χεῖρες ἀληθῶς προσψαύσασαι, Θεοδόχε θείοις μέλεσι, τοῦ ἁπτομέ-

νου τῶν ὀρέων, ὡς Δαυὶδ μελῳδεῖ καὶ καπνίζονται· μακάριος τῷ ὄντι σὺ γέγονας· ὅθεν ἀξίως εὐφημοῦμέν σε.

Ἡ θήκη σου βλύζει τοῖς πιστοῖς ἰάματα, ἡ δὲ μνήμη μεμακάρισται, λάμπουσα πλέον τοῦ ἡλίου, καὶ πάντων τὰς ψυχὰς σελαγίζουσα, πρὸς φῶς θεογνωσίας ἀνάγουσα, Ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Φωτίζουσι φέγγει νοητῷ ὡς ἥλιος, καὶ σελήνη τὴν ὑφήλιον, Ἄννα ἡ σώφρων καὶ Προφῆτις, ὁ Πρέσβυς Συμεών τε ὁ ἔνδοξος· δι' ὧν ἡμᾶς φιλάνθρωπε Κύριε, ἁμαρτημάτων σκότους λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσαν Μητέρα σε Θεοῦ ὡς ἔβλεψε, Θεοτόκε ὁ πρεσβύτατος, ἔφησεν οἷάπερ Προφήτης· Ἰδοὺ ὁ σὸς Υἱὸς εἰς ἀνάστασιν, καὶ πτῶσιν τῶν πολλῶν κεῖται Δέσποινα, καὶ εἰς σημεῖον δυσερμήνευτον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀτρέπτως καθ' ὑπόστασιν, ἐν σοὶ Θεογεννήτρια, σαρκὶ ἑνῶται ἀσπόρως, καὶ νηπιάζει ὁ Λόγος· ὃν ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, Χερουβικὸς ὡς θρόνος νῦν, Θεῷ Πατρὶ προσήγαγες· καὶ Συμεὼν ὁ Πρεσβύτης, χαίρων ἐδέξατο τοῦτον.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ὑπόδεξαι φησὶ Συμεών, τὸν Κτίστην τῶν ἁπάντων χερσίν· ὦ Πρεσβύτα, ἀγκαλίζου τὸν Χριστόν, ὃν ἡ Παρθένος Κόρη, ἐγέννησεν ἀσπόρως, εἰς ἀγαλλίασιν τοῦ γένους ἡμῶν.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Τοῦ νόμου Ποιητὴν καὶ Θεὸν, ὃν φρίττουσιν Ἀγγέλων πληθὺς, συνελθόντες, ἀνυμνήσωμεν λαοὶ, τὸν μόνον εὐεργέτην, καὶ νόμον Νομοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Νῦν ἀπολύεις Δέσποτα, τὸν δοῦλόν σου ὡς εἴρηκας, ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδόν σε Χριστὲ, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων, δεσμῶν με τοῦ σαρκίου, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν Ἰσραήλ.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Τὸν Ἱερὸν ἡ ἱερὰ Παρθένος προσενόμισεν, ἐν ἱερῷ τῷ Ἱερεῖ· ἁπλώσας δὲ ἀγκάλας ὁ Συμεὼν, ἐδέξατο τοῦτον ἀγαλλόμενος, καὶ ἐβόησε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικὰ, καὶ ἡ γ'. καὶ ϛ'. Ὠδὴ τῶν Κανόνος, καὶ τὰ λοιπά.

ΤΗ Δ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία τῆς Ἑορτῆς, καὶ τρία τοῦ Ἁγίου.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Θεοφανείας ἀῤῥήτου, νῦν ἑορτάζομεν, σωτηριώδη χάριν· ἐκ Παρθένου γὰρ Κόρης, ἀτρέπτως νηπιάσας Χριστὸς ὁ Θεὸς, ἐν ναῷ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, ὑπὸ Μητρὸς νῦν προσάγεται· ὃν λαβὼν, Συμεὼν ἐνηγκαλίσατο.

Ἐν τοῖς Προφήταις ὡράθης, ὡς θέμις ἦν Ἰησοῦ, σὲ θεαθῆναι πάλαι· ἀλλὰ νῦν Θεοῦ Λόγε, σαρκὶ παντὶ τῷ κόσμῳ, ὤφθης ἑκών, ἐκ Παρθένου Μαρίας Χριστὲ, σοῦ τὸ σωτήριον πᾶσι τοῖς ἐξ Ἀδὰμ, ἐμφανίσας ὡς φιλάνθρωπος.

Ὁ ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, τὸν νόμον τάξας ποτὲ, νῦν ἐν Σιὼν τῇ πόλει, ἐκπληρῶν τὰ τοῦ νόμου, χερσὶ τῆς Θεοτόκου, βρέφος Χριστὲ, σὺν τοῖς ὁλοκαυτώμασι, τοῦ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις εἰς τὸν ναὸν, εἰσαχθῆναι κατεδέξω σαρκί.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Θεωρίαις καὶ πράξεσι, πρὸς Θεὸν ἀνυψούμενος, διὰ βίου πάνσοφε διετέλεσας, τῆς θεωρίας ἐπίβασιν, τὴν πρᾶξιν πηξάμενος, καὶ σοφῶς τῶν ὀρεκτῶν, ἀγαπήσας τὸ ἔσχατον· οὗ γενόμενος, τῆς ἐφέσεως ἔστης μακαρίου, ἀξιούμενος νῦν τέλους, καὶ τρισηλίου ἐλλάμψεως.

Τῇ πλημμύρᾳ τῆς χάριτος, καὶ τοῖς ὄμβροις τῶν λόγων σου, καταρδεύεις ἅπαντας τοὺς θεόφρονας· τῆς ἀνωτάτω σοφίας γὰρ, κρατῆρι τὸ στόμα σου, ἐπιθεὶς ὡς ἐκ πηγῆς, δαψιλῶς σὺ ἐξήντλησας, καὶ διέδωκας, πανταχοῦ τὰς ἀκτῖνας τῶν δογμάτων, ἐπιστέλλων καὶ διδάσκων, καὶ νουθετῶν ἀξιάγαστε.

Ἐγκρατείᾳ τὸ φρόνημα, τῆς σαρκὸς ἐθανάτωσας, ζωηφόρον νέκρωσιν ἐνδυσάμενος· καὶ τῆς ψυχῆς τὴν κατάστασιν, πλατύνας πανόσιε, ἐναργῶς χωρητικὴν, χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος ἀπετέλεσας, καὶ δοχεῖον ἐγένου

Θεοπνεύστων, διδαγμάτων καὶ σοφίας τῆς ὑπὲρ νοῦν ἐνδιαίτημα.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος βαρύς.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐξ οὐρανοῦ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ προελθὼν ἐκ τῆς Παρθένου, ἐπανεπαύσω ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεών· ἔδει γάρ σε Ζωοδότα τῶν ἁπάντων, ὑπὸ τοῦ Πρεσβύτου γνωρισθῆναι, ὅτι παρεγένου ἀπολῦσαι αὐτὸν, κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Δεῦτε ὦ Συμεὼν, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Φέρουσα ἡ Ἁγνὴ, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Μέγα καὶ φοβερὸν, Μυστήριον καὶ ξένον! ὁ πάντα περιέπων, καὶ βρέφη διαπλάττων, ὡς βρέφος ἀγκαλίζεται.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Σήμερον Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις, τὸν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον πρώην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο, ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τοῖς Προφήταις λαλῶν, καὶ τοῦ νόμου Ποιητής· οὗτός ἐστιν, ὃν ὁ Δαυὶδ καταγγέλλει· ὁ τοῖς πᾶσι φοβερὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικός.

Ὃν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ θρόνου ἁγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὢν ἀπερίγραπτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις Οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σαρκὶ νηπιάσαντα, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρὸς, χερσὶ γηραλέαις σε, ἀγκαλισθεὶς Συμεὼν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἔλαβες τῆς ἐξόδου, τὴν ἀπόφασιν δόξῃ· εἴληφας τῶν θαυμάτων, τὴν ἀένναον χάριν· διό σε ἀξιοχρέως πάντες δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα λέγομεν τὸν Κανόνα τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦτον, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σὲ τῶν Μοναστῶν τὸ κλέος μέλπω Πάτερ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ ἀ. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀ-
» βύσσῳ ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, κα-
» θορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐ-
» βόα, ἄσωμεν.

Συντετριμμένης καρδίας τὸν στεναγμὸν, ἐπακούσας Δέσποτα, τῆς ψυχῆς μου τὴν δεινὴν, συντριβὴν θεράπευσον εὐχαῖς, τοῦ Ὁσίου σου Χριστὲ, ὡς παντοδύναμος.

Ἐπιβὰς θεοσόφως τῆς πρακτικῆς, ἀρετῆς Ἰσίδωρε, θεωρίας ἀκραιφνοῦς, τὴν τερπνὴν ἐμφάνειαν Θεῷ, ὁμιλῶν διαπαντὸς, σαφῶς ἐπλούτησας.

Τῷ τῆς σοφίας κρατῆρι προσαγαγὼν, τὸ σὸν στόμα πάνσοφε, τῶν ἐκεῖθεν δωρεῶν, τὴν ῥοὴν ἐξήντλησας Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἀνακρουόμενος. Θεοτοκίον.

Ὡς ἐπὶ κούφης νεφέλης ὁ Πλαστουργὸς, ἐπὶ σοὶ ἐλήλυθε, καθελεῖν ὡς δυνατὸς, τὰ Αἰγύπτου Δέσποινα ἀγνὴ, χειροποίητα Χριστὸς, ὡς παντοδύναμος.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθὲ, καὶ ἱερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς
» ὁμολογίας σου.

Νοὸς ὀξύτητι σαφῶς, τὴν τῶν ὄντων ἀθρήσας, παναοίδιμε φύσιν, δι' αὐτῆς τὴν ἀρχικὴν, αἰτίαν ὡς καθαρὸς, Θεολόγος ἁπλανῶς κατέλαβες.

Μελέτην θέμενος τρανῶς, τοῦ θανάτου τὸν βίον, Θεοφόρε τρισμάκαρ, τῶν παθῶν τὰς ὑλικὰς, ἐνέκρωσας ἀφορμὰς, ἀπαθείας συσχεθεὶς τῷ ἔρωτι.

Ὀπίσω χαίρων τοῦ Χριστοῦ, τὸν σταυρόν σου βαστάσας, ἠκολούθησας Πάτερ, ἐν ἀσκήσει καρτερᾷ, καὶ τούτῳ ὡς δυνατὸν, ὡμοιώθης βίου καθαρότητι. Θεοτοκίον.

Νομίμων φύσεως ἐκτὸς, τὸν Δεσπότην τεκοῦσα, Θεοτόκε Παρθένε, τῆς πάλαι πα-

ρακοῆς, διέλυσας τὴν ἀρὰν, εὐλογίας τὴν πηγὴν βλυστάνουσα.

Καθισμα τοῦ Ἁγίου,

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Βίβλος γνώσεως διδασκαλίας, πλούτῳ πίστεως συντεταγμένη, τῷ πανάγνῳ ἀνεδείχθης ἐν Πνεύματι, ἀνακαλύπτων τὰ θεῖα τοῖς χρῄζουσι, καὶ τὴν ζωὴν θησαυρίζων τοῖς θέλουσι. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς,

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ἐτέχθης ἐκ Μητρὸς, ὁ προάναρχος Λόγος, προσήχθης τῷ ναῷ, ἀκατάληπτος μένων· χαίρων δὲ ὁ Πρεσβύτης, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε ὑπεδέξατο, κράζων· Νῦν ἀπολύεις, ὃν ἐπεσκέψω κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεὸς, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ » σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει » ἀνακράζουσα· Ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ» ρίῳ ἑορτάζουσα.

Ἀφθόνως Ὅσιε, Χριστῷ πειθόμενος, τὸν δοθέντα σοι πλοῦτον ὡς εὐπειθὴς, δοῦλος διαδέδωκας, καὶ τῆς ἀφράστου σε χαρᾶς, ὁ Δεσπότης κατηξίωσε.

Σοφίας πέλαγος, διανηξάμενος, τὸν καλὸν μαργαρίτην ὡς ἀγαθὸς, ἔμπορος ἐκέρδησας, καὶ τοῦτον μόνον θησαυρὸν, ἀδαπάνητον ἐπλούτησας.

Τῷ θείῳ Πνεύματι, καταλαμπόμενος, τὰς ἀκτῖνας τῶν λόγων ἡλιακῶς, πᾶσιν ἐξαπέστειλας τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν, θεοφάντωρ ὀρεγόμενος. Θεοτοκίον.

Ὡς ὄντως ἄφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθενε Μυστήρια. Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὀρ» θριζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον » δέομαι, σὲ εἰδέναι λέγε Θεῷ, τὸν ὄντως Θεὸν, » ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Νεκρώσει πάνσοφε τῶν παθῶν, ἔξω γεγονὼς καὶ τῆς σαρκὸς, πόθῳ Θεῷ προσωμίλησας, τῷ καθαρωτάτῳ καὶ λαμπροτάτῳ φωτὶ, καὶ μόνην ἀπαιτοῦντι τὴν καθαρότητα.

Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθὲ, νῦν ὁ Θεοφόρος αὐγασθεὶς, στύλος ὁλόφωτος γέγονε, πᾶσι πέμπων θείου φωτὸς, τὰς θείας αὐγὰς, καὶ ζόφον τῆς ἀγνοίας ἀποσειόμενος.

Ὁ θέλων πάντας ὡς ἀγαθὸς, πάνσοφε σωθῆναι ποδηγὸν, τοῖς πλανωμένοις σε ἔδειξε, πολλοὺς ἐπιστρέφειν πρὸς σωτηρίας ὁδὸν, Ἰσίδωρε τρισμάκαρ, Πάτερ πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Κυρίως στόματι καὶ ψυχῇ, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθὴ, ὁμολογῶ σε παναμωμε, σεσωματωμένον Θεὸν τεκοῦσα Ἁγνὴ, καὶ βίου σε προστάτιν πίστει προβάλλομαι.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθο» ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ » εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμὼν, βοῶ σοι· Ἀνά» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε.

Λογίῳ τῶν κρίσεων, κοσμηθεὶς ὡς Ἱερεὺς, λογιστικῶς ἐδίκασας, Θεοφόρε καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, τὸ χεῖρον τῷ κρείττονι, ὑποτάξας ἐμφρόνως ἀξιάγαστε.

Εὐτόνως τὴν Αἴγυπτον, τῶν παθῶν καὶ τῆς τρυφῆς, σὺ Μοναστῶν τὸ καύχημα, τῆς ἐγκρατείας ἔνδοξε ταῖς πληγαῖς, ἐτάζων ἐμάστιξας, τοῖς πιστοῖς ὁμαλίζων τὴν διάβασιν.

Θεοτοκίον.

Ὁ φέρων τὰ σύμπαντα, δυναστείᾳ Θεϊκῇ, καὶ συγκρατῶν ὡς εὔσπλαγχνος, σαῖς ἀγκάλαις Πανάμωμε σαρκωθεὶς, ὡς βρέφος βαστάζεται, ὁ Πατρὶ κατ' οὐσίαν συναΐδιος.

Κοντακιον τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον.

Τῇ Δ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.

Στίχοι.

Πηλουσιῶτα, χαῖρε, χαῖρε πολλά μοι,
Τὸν πηλὸν ἐκδὺς, καὶ χαρᾶς τυχὼν ξένης.

Ἐνδ' Ἰσίδωρον ἔθεντο τετάρτῃ σήματι λυγρῷ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος, Αἰγύπτιος ὑπάρχων τὸ γένος, εὐγενῶν καὶ θεοφιλῶν γονέων υἱὸς ἐγνωρίζετο, συγγενής τε ὢν Θεοφίλου καὶ Κυρίλλου, τῶν τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας Ἐπισκόπων. Οὗτος, γράμμασι τῆς θείας σοφίας καὶ τῆς ἔξω εἰς ἄκρον ἐξησκημένος, πάμπολλα συγγράμματα, λόγου καὶ μνήμης ἄξια, τοῖς φιλομαθέσι καταλέλοιπε. Καταλιπὼν γὰρ παντοῖον πλῆθος, γένος λαμπρὸν, εὐδαιμονίαν βίου, καταλαμβάνει τὸ Πηλούσιον ὄρος, καὶ τὸν μοναδικὸν ὑπέρχεται βίον.

Ἐκεῖ σχολάζων, καὶ τῷ Θεῷ ἐντυγχάνων, ἅπασαν τὴν οἰκουμένην τοῖς θείοις αὐτοῦ λόγοις διδάσκων ἐφώτιζε, τοὺς ἁμαρτάνοντας ἐπισρέφων, τοὺς κατορθοῦντας ἐπισηρίζων, τοὺς ἀπειθοῦντας, τῷ τμητικῷ τῶν θείων, ἐλέγχων, καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν διεγείρων· ἀλλὰ καὶ Βασιλεῖς πρὸς τὸ τῆς οἰκουμένης συμφέρον ὑπομιμνήσκων καὶ νουθετῶν, καὶ ἁπλῶς πᾶσι τοῖς αὐτὸν ἐρωτῶσι τὰς τῆς Θείας Γραφῆς ῥήσεις σοφώτατα ἑρμηνεύων. Λέγεται δὲ εἶναι τὰς τούτου Ἐπιστολὰς ὡσεὶ χιλιάδας δέκα. Οὕτω γοῦν ἄριστα βιώσας, καὶ κατὰ Θεὸν πολιτευσάμενος, ἐν γήρᾳ βαθεῖ καταλύει τὸν βίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Ὁμολογητοῦ, τοῦ Στουδίτου.

Στίχ. Ἔδοξε τῷ στήσαντι μέτρᾳ τῷ βίῳ,
Καὶ Νικόλαον ἐμετρῆσαι τὸν βίον.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἔφυ μὲν τῆς τῶν Κρητῶν νήσου· τὸν σωγγενῆ δὲ αὐτοῦ Θεοφάνην βουλόμενος θεάσασθαι, τὴν Κωνσαντινούπολιν καταλαμβάνει· καὶ τοῦτον συγκατειλεγμένον τῇ Ἀδελφότητι τῶν Στουδίου εὑρὼν, καὶ αὐτὸς τὸν μονήρη βίον ὑποδύεται. Διὰ πάσης δὲ παιδεύσεως ἐλθὼν, καὶ τῆς μοναδικῆς ἀγωγῆς τὰ σύμβολα ἀκριβέσατα ἐνδιδαχθεὶς, χειροτονεῖται Πρεσβύτερος· εἰς γὰρ τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἔφθασε. Τί τὸ ἐντεῦθεν; ἐξορίαν σὺν Θεοδώρῳ, τῷ τῆς μονῆς προεστῶτι, ὁ θεῖος Νικόλαος κατακρίνεται· κἀκεῖθεν ἀνακληθέντες, βουνεύροις τύπτονται παρὰ Λέοντος τοῦ θηριωνύμου καὶ μισοχρίστου, ὅτι προσκυνηταὶ τῶν θείων Εἰκόνων τυγχάνουσιν. Εἶτα φρουροῦνται, καὶ τῇ εἱρκτῇ δεσμευθέντες ἐναπορρίπτονται. Τρισὶ δὲ ἔτεσι τῇ φρουρᾷ προσκαρτερήσαντες, καὶ λιμῷ καὶ δίψει καὶ γυμνότητι προσπαλαίσαντες, ἐν τῇ Σμυρναίων ἐκπέμπονται. Κἀκεῖσε μαστιχθέντες, καὶ τῇ φρουρᾷ ἐμβληθέντες, ξύλῳ τοὺς πόδας ἐμβάλλονται.

Εἴκοσι δὲ μηνῶν παρωχηκότων, τελευτᾷ τὸν βίον ὁ Λέων, καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖθεν δικαιωτήρια παραπέμπεται. Τότε οἱ μακάριοι τοῦ Χριστοῦ Ὁμολογηταὶ ἀναχθέντες, τὴν Χαλκηδόνα καταλαμβάνουσι, καὶ τὸν τρισόλβιον Νικηφόρον τὸν Πατριάρχην κατασπασάμενοι διῆγον ἄμφω· καὶ μετὰ μικρὸν ἐν τῇ Προύσῃ περιορίζονται, Μιχαὴλ τοῦ Καίσαρος τοῦτο προστάξαντος. Εἶτα ἐν τῷ Ἀκρίτᾳ, ἐν ᾧ καὶ ὁ πολύαθλος Θεόδωρος πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἀλλὰ τοῦ ἄνακτος τὸν βίον ἀπολιπόντος, καὶ Θεοφίλου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τὴν βασιλείαν δραξαμένου, πάλιν κατὰ τῶν Εὐσεβῶν ἀνερρίπιζετο πόλεμος.

Καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ Θεοφίλου τὸν βίον καταστρέψαντος, καὶ Θεοδώρας τῆς εὐσεβεστάτης, καὶ τοῦ ταύτης υἱοῦ τῆς βασιλείας ἐπειλημμένων καὶ εἰρήνης σταθηρᾶς γενομένης, ἐπεὶ Βασίλειος ὁ ἐκ Μακεδονίας τὴν βασιλείαν διεδέξατο, τὸν Ὅσιον τοῦτον καὶ πολύαθλον Νικόλαον, πολλαῖς παρακλήσεσι πείσας, Ἡγούμενον τῶν Στουδίου καθιστᾷ. Τοσούτους οὖν καὶ τηλικούτους ἀγῶνας ὁ τρισόσιος διανύσας, καὶ ὑπὸ τῆς πολλῆς κακυχίας τρυχωθεὶς ἑβδομηκοσὸν πέμπτον χρόνον τελέσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀβραμίου, Ἐπισκόπου Ἀρβὴλ τῆς Περσίδος.

Στίχ. Πῶς τοῦτο φρικτὸν τοῖς Ἀθληταῖς Κυρίου;
Ἔφασκε δεικνὺς Ἀβράμιος τὸ ξίφος.

Πέμπτῳ ἔτει τοῦ ἐν Περσίδι κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἀθέου καὶ παρανόμου διωγμοῦ, ἐκρατήθη ὁ Ἅγιος Ἀβράμιος παρὰ τοῦ Ἀρχιμάγου, καὶ ἠναγκάζετο παρ' αὐτοῦ ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ προσκυνῆσαι τῷ Ἡλίῳ. Ὁ δὲ Μακάριος ἔλεγε πρὸς αὐτόν· Ἄθλιε καὶ ταλαίπωρε, πῶς οὐ ναρκᾷς τὰ μὴ δέοντα ἐπιτρέπων ἡμᾶς ποιεῖν; εἰκός ἐστιν ἐάσαι τὸν Ποιητὴν, καὶ τὸ κτίσμα καὶ ποίημα τοῦ ἐμὲ Θεοῦ προσκυνῆσαι; Ταῦτα τὰ ῥήματα οὐ μικρῶς ἐξετάραξαν τὸν Τύραννον κατὰ τοῦ Ἁγίου· καὶ αὐτίκα ὁ Ἀρχιμάγος ἐνδυθῆναι αὐτὸν ἐκέλευσε, πρὸς γῆν τε ῥιφῆναι, καὶ ἀγρίαις ῥάβδοις μαστίζεσθαι. Καὶ τούτου γενομένου, ὡς εἶδεν ὁ Ἀρχιμάγος γενναίως φέροντα τὸν Ἅγιον, μᾶλλον δὲ καὶ ὑπερευχόμενον τῶν μαστιζόντων, καὶ λέγοντα, Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην· οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι· ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτμηθῆναι κελεύει· καὶ ἐτελειώθη ὁ Ἅγιος Ἀβράμιος ἐν Κώμῃ λεγομένῃ Θελμὰν, τῇ διὰ τοῦ ξίφους ἐκτομῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ ἐν Εἰρηνοπόλει, ἑνὸς τῶν τριακοσίων δεκαοκτὼ Ἁγίων Πατέρων, τῶν ἐν Νικαίᾳ· καὶ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοκτίστου.

Στίχ. Θείοις σκεπασθεὶς πίσεως θείας ὅπλοις,
Γυμνοῖ τράχηλον Θεόκτιστος τῷ ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος καὶ Θαυματουργὸς Γάσιμος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀλλ' Ἰασίμου καὶ μόνη κωφὴ κόνις
Νέμοι νοσοῦσι τὴν ἰάσιμον χάριν.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο,
» Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλ-
» δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἔπεισε βοᾷν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Στερεώματι τῆς πίστεως ἐνέθετο, καθάπερ πάτερ ἥλιον, ὁ Δεσπότης σε καταλάμπειν φέγγει νοητῷ, ψυχὰς τῶν βοώντων ἐκτενῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μολυσμοὺς σαρκὸς καὶ πνεύματος ἀπέπλυνας, μάκαρ δακρύων χεύμασι· καὶ γενόμενος Θεοφόρε φῶς τοῖς ἐπὶ γῆς, τοὺς πάντας ἐδίδαξας βοᾷν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ἐπὶ ἄσειστον κρηπῖδα ὄντες πίστεως, σὲ Θεομῆτορ ἄχραντε, ὁμολογοῦμεν Θεοτόκον· Λόγον γὰρ Θεὸν, ἀσπόρως ἐγέννησας σεμνή. Εὐλογημένος ὁ καρπὸς, τῆς σῆς κοιλίας Ἁγνή.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας·
» ἅπαντα γὰρ δρᾷς Χριστὲ, μόνῳ τῷ βουλε-
» σθαι· σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λογικὴν ὡς θυσίαν πάντα τὸν βίον σου, εἰς ὀσμὴν εὐωδίας Πάτερ προσήγαγες, τῷ ἐπὶ Σταυροῦ, κρεμασθέντι Χριστῷ τῷ Θεῷ· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πλεοναζεῖς τὸν πλοῦτον καὶ μετὰ θάνατον, τοὺς ἐμψύχους σου λόγους, ὥσπερ πολύτιμον, πᾶσι τοὺς πιστοῖς κληροδοσίαν λιπών, τοῖς ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡραιώθης παμμάκαρ κάλλει τῶν λόγων σου· τοῦ Ἁγίου γὰρ ὤφθης Πνεύματος κάλαμος, γράφων εὐσεβῶς, τοῦτο γνῶσιν τὴν ἔνθεον, τοῖς ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Πρὸς τὴν σὴν καταφεύγω σκέπην Παναμωμε, καὶ προστάτιν ζωῆς μου τανῦν προβάλλομαι, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, Θεὸν Λόγον κυήσασαν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν ὑ τολ-
» μᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ
» σοῦ δὲ Πάναγνε ὡράθη βροτοῖς, Λόγος σε-
» σαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐ-
» ρανίαις, Στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Ἀκτὶς καθάπερ φωτὸς ἐνήστραψε, σοῦ τῇ ψυχῇ τῆς χάριτος ὁ λόγος πανόλβιε· διὰ σοῦ δὲ πᾶσα ἡ γῆ πεπλήρωται, τούτου τῆς λαμπηδόνος· ἧς οἱ μετέχοντες, τὸν τῆς σῆς σοφίας θησαυρὸν Πάτερ θαυμάζομεν.

Τρισὶ προσώποις μονάδα φύσεως, τοῖς πατρικοῖς ἑπόμενος θεόφρον διδάγμασι, θεοφρόνως προσκυνεῖν ἐδίδαξας, σέβειν θεολογοῦντας, ἄκτιστον ἄναρχον, πᾶσι τοῖς πιστοῖς τὸν φωτισμὸν ἀναπηγάζουσαν.

Εὑρὼν τῶν πόνων τῶν σῶν τὰ ἔπαθλα, ἐν οὐρανοῖς ζωῆς ἀτελευτήτου λαβόμενος, τοῖς ὑμνοῦσι πάνσοφε τὴν μνήμην σου, αἴτησαι σωτηρίαν, μάκαρ Ἰσίδωρε, θρόνῳ τῷ Σωτῆρος μετ' Ἀγγέλων παριστάμενος. Θεοτοκίον.

Ῥευστὴν ὁ Λόγος Θεοῦ ὁ ἄῤῥευστος, μορφὴν λαβὼν, ἀνθρώπους ἀφθαρσίαν ἐνέδυσεν, εὐδοκίᾳ πατρικῇ σκηνώσας ἐν σοὶ, τῇ κεχαριτωμένῃ· ὅθεν Πανάχραντε, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστ. Τοῦ Ἁγίου. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε. Ἰδρῶσι τῆς ἀσκήσεως, παθῶν τὴν φλόγα ἔσβεσας, καὶ ἀπαθείας πρὸς ὕψος, ἀναδραμὼν Θεοφόρε, τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, παρέζης ἀγαλλόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, Ἰσίδωρε τῶν τελούντων, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Ἐκ σοῦ Θεογεννήτρια, ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, τεχθεὶς ἀφράστως ὡς οἶδεν, ἐν τῷ ναῷ νῦν ὡς βρέφος, εἰσήχθη ἐπωλένιος· ὃν Συμεὼν δεξάμενος, Θεὸς ὑπάρχεις Δέσποτα, Σωτὴρ καὶ ῥύστης ἐβόα, βροτῶν τοῦ γένους Χριστέ μου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ῥάβδου δίχα Χριστὸς, γεννᾶται ἐκ Παρθένου, ὡς ἐκ Πατρὸς ἄῤῥεύστως, Υἱὸς πρὸ Ἑωσφόρου, ὁ τὸν Ἀδὰμ λυτρούμενος.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· Χριστὸς γὰρ, ἐν τῷ ναῷ ὡς βρέφος, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Μέγα καὶ φοβερὸν, Μυστήριον καὶ ξένον ὁ πάντα περιέπων, καὶ βρέφη διαπλάττων, ὡς βρέφος ἀγκαλίζεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Φέρουσα ἡ ἁγνὴ, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Ε'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγάθης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. καὶ τῆς Ἁγίας γ'.

Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Νόμον τὸν ἐν γράμματι, ἀποπληρῶν ὁ φιλάνθρωπος, τῷ ναῷ νῦν προσάγεται· καὶ τοῦτον εἰσδέχεται, Συμεὼν ὁ Πρέσβυς, γηραιαῖς ἀγκάλαις, Νῦν ἀπολύεις με βοῶν, πρὸς τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα· κατεῖδον γάρ σε σήμερον, σάρκα θνητὴν περικείμενον, τὸν ζωῆς κυριεύοντα, καὶ θανάτου δεσπόζοντα.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν, ἐθνῶν ἐπέφανας Κύριε, ἐπὶ νούφης καθήμενος, νεφέλης ὁ Ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νόμου τὸ σκιῶδες, ἀποπληρῶν, καὶ τὴν ἀρχὴν, καθυποφαίνων τῆς νέας Χάριτος· διό σε θεασάμενος, ὁ Συμεὼν ἀνεκραύγαζεν· Ἐκ φθορᾶς μὲ ἀπόλυσον, ὅτι εἶδόν σε Δέσποτα.

Κόλπον τοῦ Γεννήτορος, μὴ χωρισθεὶς τῇ θεότητι, σαρκωθεὶς ὡς ηὐδόκησας, ἀγκάλαις κρατούμενος, τῆς ἀειπαρθένου, χερσὶν ἐπεδόθης, τοῦ θεοδόχου Συμεών, ὁ τῇ χειρί σου κρατῶν τὰ σύμπαντα· διὸ Νῦν ἀπολύεις με, περιχαρῶς ἀνεκραύγαζεν, ἀγαθὲ καὶ φιλάνθρωπε, ὅτι εἶδόν σε σήμερον.

Προσόμοια τῆς Ἁγίας, ὅμοια.

Ἄφθορον ἐτήρησας, σῶμα Χριστῷ τῷ Νυμφίῳ σου, παρθενίας ἐν κάλλεσιν, Ἀγάθη θεόνυμφε, καθωραϊσμένη, καὶ λελαμπρυσμένη, μαρτυρικαῖς μαρμαρυγαῖς, καὶ πρὸς νυμφῶνα θεῖον ἐχώρησας· διό σου τὴν παγκόσμιον, ἐπιτελοῦμεν πανήγυριν, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, τὸν ἀεί σε δοξάσαντα.

Μαστοῦ τὴν ἀφαίρεσιν, καὶ τοῦ πυρὸς τὴν καταφλεξιν, καὶ ξεσμοὺς τοὺς τοῦ σώματος, ὑπήνεγκας ἔνδοξε, τὰς αἰωνιζούσας, ὄμμασι καρδίας, ἀποσκοποῦσα ἀμοιβὰς, καὶ τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα, καὶ στέφος τὸ ἀμάραντον, ὅσοι Χριστὸς νῦν δεδώρηται, δι' αὐτὸν παναοίδιμε, ἀθλησάσῃ λαμπρότατα.

Ὅρμημα ἀκάθεκτον, πυρὸς αἰτναίου ἀνέστειλας, σαῖς εὐχαῖς ἀγαθώνυμε· καὶ πόλιν διέσωσας, τὸ σεπτόν σου Μάρτυς, λείψανον τιμῶσαν, ἐξ οὗ τρυγᾷ τοὺς ποταμοὺς, τῶν ἰαμάτων ἐν θείῳ Πνεύματι· ἐν ταύτῃ γὰρ ἀθλήσασα, τὸν δυσμενῆ ἐταπείνωσας, καὶ τῆς νίκης τὸν στέφανον, ἐκομίσω πανεύφημε.

Δόξα. Τῆς Ἁγίας,

Ἦχος πλ. δ'. Συκεώτου.

Παράδοξον θαῦμα γέγονεν, ἐν τῇ ἀθλήσει τῆς πανενδόξου Ἀγάθης, καὶ Μάρτυρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐφάμιλλον τῷ Μωϋσεῖ· ἐκεῖνος γὰρ τὸν λαὸν νομοθετῶν ἐν τῷ ὄρει, τὰς ἐγγραφείσας ἐν πλαξὶ θεοχαράκτους Γραφὰς ἐδέξατο· ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἄγγελος, οὐρανόθεν τῷ τάφῳ πλάκα ἐπεκόμισεν ἐγγεγραμμένην· Νοῦς ὅσιος, αὐτοπροαίρετος, τιμὴ ἐκ Θεοῦ, καὶ πατρίδος λύτρωσις.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ὃν τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφὶμ, σήμερον τῷ θείῳ ἱερῷ, κατὰ νόμον προσφερόμενος, Πρεσβυτικαῖς ἐνθρονίζεται ἀγκάλαις· καὶ ὑπὸ Ἰωσὴφ εἰσδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ὡς ζεῦγος τρυγόνων τὴν ἀμίαντον Ἐκκλησίαν, καὶ τῶν Ἐθνῶν τὸν νεόλεκτον λαόν· περιστερῶν δὲ δύω νεοσσοὺς, ὡς ἀρχηγὸς Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς. Τοῦ πρὸς αὐτὸν χρησμοῦ δὲ Συμεὼν, τὸ πέρας δεξάμενος, εὐλογῶν τὴν Παρθένον Θεοτόκον Μαρίαν, τὰ τοῦ πάθους σύμβολα, τοῦ ἐξ αὐτῆς προηγόρευσε· καὶ παρ' αὐτοῦ ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν βοῶν· Νῦν ἀπολύεις με Δέσποτα, καθὼς προεπηγγείλω μοι· ὅτι εἶδόν σε τὸ προαιώνιον φῶς, καὶ Σωτῆρα Κύριον, τοῦ χρισωνύμου λαοῦ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος ἀ. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ὡς ὄντως ὑπέρλαμπρος Θεοῦ, κιβωτὸς ἡ ἄχραντος, τὸ ἱλαστήριον σήμερον, Χριστὸν προσφέρουσα, ἐν ναῷ εἰσάγει, καὶ σεπτῶς προστίθησιν, ἀγκάλαις Συμεὼν τῷ θεόφρονος· διὸ ἡγίασται, τῶν Ἁγίων νῦν τὰ Ἅγια, καὶ τῷ μόνῳ Ἁγίῳ συγχαίρουσι.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Δεδόξασται σήμερον Χριστὸν, Συμεὼν ὡς ἄνθρακα, θεοπρεπῶς εἰσδεξάμενος, καὶ

περιπτύσσεται, καθαρθεὶς τὰ χείλη· ἀνθομολογεῖται δὲ, καὶ χαίρων ἐξαιτεῖ τὴν ἀπόλυσιν. Αὐτὸν οὖν ἅπαντες, εὐσεβῶς νῦν μακαρίζοντες, ἀσιγήτοις ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Ἡ πύλη ἡ ἔμψυχος ἁγνὴ, ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν Βασιλέα καὶ Κύριον, ὃν ἔνδον ἔσχηκεν, ἐν ναῷ εἰσάγει, διὰ πύλης βαίνουσα, τῆς πάλαι κεκλεισμένης, ὡς γέγραπται· ὅθεν χορεύοντες, πρὸ προπώπου ταύτης ἅπαντες, θείοις ὕμνοις, αὐτὴν εὐφημήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Σήμερον ἡ ἱερὰ Μήτηρ, καὶ τοῦ ἱεροῦ ὑψηλοτέρα, ἐπὶ τὸ ἱερὸν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ τὸν τοῦ κόσμου Ποιητὴν, καὶ τοῦ νόμου πάροχον· ὃν καὶ ἀγκάλαις ὑποδεξάμενος ὁ Πρεσβύτης Συμεὼν, γεραίρων ἐκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, ὅτι εἶδόν σε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν ά. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος ά. Αὐτόμελον.

Χορὸς Ἀγγελικὸς, ἐκπληττέσθω τὸ θαῦμα· βροτοὶ δὲ ταῖς φωναῖς, ἀναπράξωμεν ὕμνον, ὁρῶντες τὴν ἄφατον, τοῦ Θεοῦ συγκατάβασιν· ὃν γὰρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, γηραλέαι νῦν, ἐναγκαλίζονται χεῖρες, τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ἐ'τέχθης ἐπὶ γῆς, ὁ προάναρχος Λόγος· προσήχθης τῷ ναῷ, ἀκαταλήπτος μένων· χαίρων δὲ ὁ Πρεσβύτης, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε ὑπεδέξατο, κράζων· Νῦν ἀπολύεις, ὃν ἐπεσκέψω κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεὸς, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ, αὐτό.

Εἶτα λέγονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῆς Ἁγίας.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὴν θείαν Ἀγάθην ἀγαθοῖς μέλψωμεν ἐν ὕμνοις·

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ ά. Ἦχος β'. Ὁ Εἱρμός.

» Δεῦτε λαοὶ, ἄσωμεν ᾆσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, » τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι, » τὸν λαὸν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι » δεδόξασται.

Τῶν ἀγαθῶν, πρώτην αἰτίαν ποθήσασα, ἀγαθωνύμῳ κλήσεως, Μάρτυς ἠξίωσαι, τῆς ἀφράστῳ προνοίας, τῶν τρόπων σου προγνούσης, τὴν ἀγαθότητα.

Ἤ'ρθης ἁγνὴ, πρὸς πολιτείαν ὑπέρλαμπρον, τοῦ τῆς σαρκὸς φρονήματος καταφρονήσασα, καὶ τῷ ποθεινοτάτῳ, Νυμφίῳ σου συντόνως ἐνατενίζουσα.

Νύμφη Θεοῦ θεία Ἀγάθη κεκόσμησαι, καὶ παρθενίας κάλλεσι, καὶ θείοις αἵμασι, τοῦ σεπτοῦ Μαρτυρίου, διπλοῖς ᾳεφανουμένη, στέμμασιν ἔνδοξε. Θεοτοκίον.

Θεοπρεπὲς, σκήνωμα ἁγνὴ σὺ πέφηνας, τῶν οὐρανῶν πλατύτερον καὶ καθαρώτερον, Θεοτόκε Παρθένε· καὶ νῦν ἐπὶ σοὶ χαίρει, ὁ τῶν Παρθένων χορός.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νε» κρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον » σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν » ὑμνούντων σε.

Ἀ'γάθη τὸ φαιδρὸν καὶ τὸ τερπνότατον, τῶν θείων Μαρτύρων ἄνθος καὶ κλέος, τῆς ψυχῆς μου σὺ τὴν κάκωσιν, θεραπεύουσα Μάρτυς κατακάλλυνον.

Γονίμοις ἀρεταῖς σαυτὴν ἐφαίδρυνας, Ἀγάθη καὶ Μάρτυς ἀνηγορεύθης, τῶν προσκαίρων ἀλογήσασα, καὶ Θεοῦ βασιλείαν ἀγαπήσασα.

Ἅ'πάντων τῶν τερπνῶν Χριστὸν προέκρινας, Ἀγάθη θελχθεῖσα τῷ θείῳ πόθῳ, καὶ Τυράννων τὰ φρυάγματα, εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως κατεπάτησας. Θεοτοκίον.

Θεόνυμφε σεμνὴ Θεὸν ὃν ἔτεκες, δυσώπει ῥυσθῆναι τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων παμμακάριστε.

Κάθισμα τῆς Ἁγίας, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Κλέος πίστεως καὶ εὐσεβείας, ὁσιότητος καὶ παρθενίας, προθυμίᾳ κοσμουμένη ἀθλήσεως, ἀνηγορεύθης Ἀγάθη νοῦς ὅσιος, αὐτοπροαίρετος, ὄντως τιμὴ εἰς Θεὸν, πατρίδος λύτρωσις, Χριστῷ νυμφικῶς πρεσβεύουσα, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Τὴν ὡραιότητα.

Ἐ'κ τῆς Παρθένου σε, σωματωθέντα Χριστὲ, νῦν ὑπεδέξατο, ὁ ἱερὸς Συμεὼν, Νῦν ἀπολύεις ἐκβοῶν, τὸν δοῦλόν σου ὦ Δέσποτα.

Ἄννα δὲ ἡ ἄμεμπτος, ἡ προφῆτις καὶ ἔνδοξος, τὴν ἀνθομολόγησιν, καὶ τὸν ὕμνον προσήγαγε. Ἡμεῖς δὲ Ζωοδότα βοῶμέν σοι· Δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὑμνῶ σε· ἀκοῇ γὰρ Κύριε, εἰσακήκοα καὶ » ἐξέστην· ἕως ἐμοῦ ἥκεις γὰρ, ἐμὲ ζητῶν » τὸν πλανηθέντα· διὸ τὴν πολλήν σου συγκα- » τάβασιν, τὴν εἰς ἐμὲ δοξάζω Πολυέλεε.

Ἠσχύνθη, τοῦ δολίου δράκοντος, ἡ ἀπόνοια καὶ ἠλέγχθη· παρθένοι γὰρ τούτου νῦν τὸ φρύαγμα καταπατοῦσι, Χριστοῦ ἐκ Παρθένου ἀνατείλαντος, ἐπὶ τῆς γῆς καὶ πάντας καταυγάσαντος.

Νομίμως, σωφροσύνην ἄσπιλον, ἐξασκήσασα Ἀθληφόρε, τὰ πνεύματα χαίρουσα, κατέβαλες τῆς πονηρίας, Χριστῷ ὁπλισαμένη τῇ χάριτι, καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων τούτου ἄρασα.

Γενοῦ μοι, προστασία πάνσοφε, τῶν δεινῶν με ἐξαιρουμένη, καὶ πειρασμῶν ζάλης τε, καὶ θλίψεως καὶ δυναστείας ἐχθροῦ, λυτρωθεὶς ὅπως ὑμνήσω σε, ὡς ἀγαθὴν προστάτην Ἀγαθώνυμε.

Θεοτοκίον.

Ἀπείρως, τῶν Ἀγγέλων Πάναγνε, τὰς λαμπρότητας ὑπερέβης, τὸν νοητὸν Ἥλιον, κυήσασα ἀνερμηνεύτως, Χριστὸν τὸν ἀκτῖσι τῆς Θεότητος, τὰς τῶν πιστῶν ἐννοίας καταυγάσαντα.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγὸς, καὶ τῶν αἰώνων » ποιητὴς Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ, τῶν σῶν » προσταγμάτων ὁδήγησον ἡμᾶς· ἐκτός σου » γὰρ ἄλλον Θεὸν οὐ γινώσκομεν.

Θείος προστάγμασι, ῥυθμιζομένη τοῦ Χριστοῦ ἔνδοξε, συμβολικῶς, σαρκὸς προσπαθείας ἐλύθης τῶν δεσμῶν, Ἀγαθη ἐλαία φανεῖσα κατάκαρπος.

Ὅλῳ τῷ πόθῳ Χριστοῦ, τὰς φανοτάτας ἀστραπὰς βλέπουσα, τὰς ἐπὶ γῆς, χαμαὶ συρομένας παρεῖδες ἡδονὰς, ἐκείνου καὶ μόνου ποθοῦσα τερπνότητα.

Ἵνα τὴν ἄφραστον, ἀξιωθῇς διαγωγὴν ἔνδοξε, τῶν ἐκλεκτῶν, ἰδεῖν τὰς βασάνους ὑπέμεινας στερρῶς, ἀγαλλιωμένη Ἀγαθη πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Σοὶ τῇ τεκούσῃ Χριστὸν, τὸν τοῦ παντὸς Δημιουργὸν κράζομεν· Χαῖρε Ἁγνή· χαῖρε ἡ τὸ φῶς ἀνατείλασα ἡμῖν· χαῖρε ἡ χωρήσασα Θεὸν τὸν ἀχώρητον.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν » ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, » ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός » με ἀνάγαγε.

Ματαιόφρων ὑπάρχων ὁ Τύραννος, σὲ τὴν καλλιπάρθενον συλῆσαι ἤλπισεν· ἀλλ' ἀναιδῶς ἐλήλεγκται, προσβαλὼν τῷ στερρῷ σου φρονήματι.

Ἐξεχύθη σου χάρις ἐν χείλεσι, Μάρτυς Ἀγαθώνυμε· τρανῶς γὰρ ἤλεγξας, τὸν προφανῶς ἀναίσχυντον, Θεοδίδακτον λόγον πλουτήσασα.

Λίθος ὤφθης πανέντιμος ἔνδοξε, νοῦν αὐτοπρεπαίρετον ὅσιον ἔχουσα, καὶ τῆς πατρίδος λύτρωσις, ἀσφαλὴς γενομένη Ἀγάθη σεμνή.

Θεοτοκίον.

Ψαλμικῶς εὐφημοῦντες βοῶμέν σοι· Χαῖρε τὸ πιότατον ὄρος Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὃ κατοικεῖν εὐδόκησε, δι' ἡμῶν σωτηρίαν Θεόνυμφε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Στολιζέσθω σήμερον, ἡ Ἐκκλησία, πορφυρίδα ἔνδοξον, καταβαφεῖσαν ἐξ ἀγνῶν, λύθρων Ἀγάθης τῆς Μάρτυρος, Χαῖρε, βοῶσα, Κατάνης τὸ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῇ Ε'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγάθης.

Στίχοι.

Χαίρει, σκότει δοθεῖσα φρουρᾶς Ἀγάθη,
Μισοῦσα καὶ φῶς, εἰ πλάνων ὄψεις βλέπει.

Πέμπτη ἐν φυλακῇ Ἀγάθη θάνεν εἶδος ἀρίστη.

Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Πανόρμου τῆς κατὰ Σικελίαν, ὥρᾳ σώματος καὶ ἀφθορίᾳ, καὶ κάλλει ψυχῆς διαλάμπουσα, καὶ πλούτῳ κομῶσα. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ βασιλέως, Κυντιανῷ τῷ ἡγεμόνι προσάγεται. Καὶ πρῶτον μὲν δίδοται Ἀφροδισίᾳ τινὶ ἀπίστῳ γυναικὶ, τοῦ μετατεθῆναι παρ' αὐτῆς ἀπὸ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως. Ὡς δὲ κραταιῶς ταύτης εἴχετο, καὶ μᾶλλον ἐπεθύμει τὸν διὰ μαρτυρίου θάνατον, αἰκίζεται σφοδρῶς, καὶ τὸν μαστὸν ἐκκόπτεται, ὃν ὁ πανεύφημος Ἀπόστολος Πέτρος κατέστησεν ὑγιῆ. Εἶτα ἐπ' ὀστράκων σύρεται, καὶ πυρὶ καταφλέγεται· καὶ βληθεῖσα ἐν τῇ φυλακῇ, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Λέγεται μέν τοι, ὅτι ἐν τῷ τάφῳ αὐτῆς Ἄγγελος πλάκα ἐπεκόμισεν, ἐγγεγραμμένην οὕτωσί. Νοῦς ὅσιος, αὐτοπροαίρετος, τιμὴ ἐκ Θεοῦ, καὶ πατρίδος λύτρωσις. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς Σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ αὐτῆς τῷ ὄντι ἐν τῷ Τρικόγχῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ ἐν τῷ Σκοπέλῳ.

Στίχ. Στενὴν ὁδεύσας Θεοδόσιος τρίβον,
Τὴν εὐρύχωρον τῆς Ἐδὲμ πατεῖ τρίβον.

Οὗτος Ἀντιοχεὺς μὲν ἦν τὸ γένος, λαμπρῶν καὶ περιφανῶν γονέων· ἐν δὲ τῷ πρὸς Κιλικίαν ὄρει, νάπην τινὰ εὑρὼν, ἐν αὐτῇ οἰκίσκον βραχύτατον ᾠκοδόμησεν. Ἔνθα νηστείαις, καὶ ἀγρυπνίαις, καὶ χαμευνίαις ἦν σχολάζων, ἔνδυμα ἔχων τρίχινον· ἀλλὰ καὶ σιδήρου βαρὺ φορτίον ἔφερεν ἔν τε τῷ τραχήλῳ, καὶ τῇ ὀσφύϊ, καὶ ταῖς χερσί. Διὸ καὶ πολλῆς ἔτυχε παρὰ τῷ Θεῷ χάριτός τε καὶ παῤῥησίας· ἐκ πέτρας γὰρ ἀνίκμου ὕδωρ ἐξήνεγκεν. Οὕτω δὲ πολυθρύλλητος γέγονεν, ὡς τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐπικαλεῖσθαι τοὺς τὸν Κιλίκιον κόλπον πλέοντας, καὶ τῆς ζάλης ῥύεσθαι. Παρεγένετο δὲ εἰς Ἀντιόχειαν, διὰ τὸ λεηλατεῖσθαι ὑπὸ τῶν Ἰσαύρων τὴν τῶν Κιλίκων χώραν. Ἔνθα πολλὰ ἀγωνισάμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Πολυεύκτου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Εἰκόνος χρυσῆς, ἐν πεδίῳ Δειρᾷ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος· μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς λίαν φαιδρῶς, φθεγγομένη καὶ σαφῶς τυράννους ἔπληξας, λόγῳ σοφίας καὶ τῆς χάριτος, ὑπομονῇ τε κολάσεων· ἄνθρακας πυρὸς γὰρ ἀπόνως, καρτεροῦσα ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μανίᾳ δεινῇ, συσχεθεὶς ὁ δυσμενὴς ἐξηπορεῖτο δεινῶς, τὴν σὴν θεώμενος ἀνανέωσιν, καὶ τοῦ μαστοῦ σου τὴν βλάσησιν· χαίρουσα γὰρ Μάρτυς ἐβόας, τῷ σῷ Νυμφίῳ κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπέστη φαιδρῶς, τοῦ Χριστοῦ ὁ μαθητής σοι φρουρουμένῃ, τὰς σὰς ἰώμενος δεινὰς μάστιγας, ἅς περ ὑπέστης αἰτήσατε, Μάρτυς τοῦ Σωτῆρος παρθένε, ἀγαλλομένη καὶ λέγουσα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεκροῦται Ἀδὰμ, παραβὰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Παντοκράτορος· σὺ δὲ τεκοῦσα τὴν αἰώνιον, ζωὴν Παρθένε παναμωμε, τοῦτον ἐλυτρώσω θανάτου, εὐχαρίστως σοι κράζοντα· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν, σαρκὶ κυήσασα.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς, τῶν Ἑβραίων
» τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν
» φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεὸν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐν εὐφροσύνῃ καὶ χαρᾷ, δι' αἰῶνος κατοικεῖν ἀξιωθεῖσα, τῇ ἀφράστῳ σου δόξῃ καταυγασθῆναι τοὺς σὲ, τιμῶντας Ἀγάθη δυσώπησον, καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς κατατρυφῆσαι.

Νῷ καὶ καρδίᾳ καὶ ψυχῇ, ἀγαπήσασα Χριστοῦ τὴν ὑπὲρ λόγον, πολυέραστον θέαν, ἀνεπτερώθης αὐτῷ, βοῶσα· Δραμοῦμαι ὀπίσω σου, καὶ κατασκηνώσω σὺν σοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑπερφυέσι κροσσωτοῖς, καὶ ὡραίᾳ τῇ στολῇ ἠγλαϊσμένη, βασιλέως θυγάτηρ ἐν τῇ τιμῇ τοῦ Χριστοῦ, παρέστης Ἀγάθη κραυγάζουσα, καὶ ὑπερυψοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μύρον γενόμενον ἡμῖν, Θεοτόκε τὸν Χριστὸν κυοφορῦσα, εὐωδίασας κόσμον, ἐν θεοπνεύστοις ὠδαῖς· διό σοι Παρθένε κραυγάζομεν· Χαῖρε μυροθήκη τοῦ μυριπνόου μύρου.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀῤῥήτῳ σοφίᾳ, ἥκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδὰμ,
» βρώσει φθορᾷ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας
» Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς,
» οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Νικητικοῖς ἐν στεφάνοις, κοσμηθεῖσα θεόφρον, Ἀγάθη δεξιᾷ ζωαρχικῇ, νῦν λυτρωθῆναι δυσώπησον, τὴν πατρίδα σου ζάλης, ὡς πρὶν πυρὸς ἀνέστειλας ὁρμήν· ἵνα ὕμνοις σε πάντες, ἀπαύστως μεγαλύνωμεν.

Θείᾳ προμηθείᾳ, περιέπων τὰ πάντα, Χριστὸς νῦν ἀμειβόμενος τὴν σὴν, Μάρ-

τυς ἀνδρείαν κατῴκισεν, ἐν σκηναῖς οὐρανίαις, ὡς νύμφην παναμώμητον αὐτοῦ, καὶ συγχαίρειν Ἀγγέλοις, καὶ Μάρτυσιν ἠξίωσεν.

Πλεων ὦ Ἀθληφόρε, τὸν Κριτὴν τῶν ἁπάντων, Χριστόν μοι παρασκεύασον σεμνή, ταῖς ἱκεσίας σου πάνσεμνε· καὶ πταισμάτων τὰ πλήθη, καθάραί μου τὸν εὔσπλαγχνον ἀεί, δυσωπῦσα μὴ παύσῃ, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Σωματωθεὶς ἀπορρήτως, ἐξ ἁγνῶν σου αἱμάτων, ὡς ἥλιος ἐπέφανεν ἡμῖν, πάναγνε Μήτηρ ἀνύμφευτε, πρὸ αἰώνων ἁπάντων, ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος Υἱός· καὶ τὸ σκότος διώξας, ἐφώτισε τὰ σύμπαντα.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἁγίας.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀγάθη μεγαλώνυμε, Χριστοῦ νύμφη ἀκήρατε, κάλλος ἀπόθετον θεῖον, καὶ Μάρτυς ἠγλαϊσμένη, μνείαν ποιοῦ τῶν πίστει σε, τιμώντων καλλιπάρθενε, καὶ τὴν ἁγίαν σου μνήμην, χαρμονικῶς ἐκτελούντων, πταισμάτων λύσιν εὑρέσθαι.

Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Πληρῶν σου τὴν ἀπόῤῥητον, οἰκονομίαν Κύριε, ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης, ὑπὸ Μητρὸς ἀπειράνδρου· ἰδὼν δέ σε ἐκραύγαζεν, ὁ Πρέσβυς· Νῦν ἀπόλυσον, τὸν δοῦλόν σου ὦ Δέσποτα· Σωτὴρ γὰρ ἦλθες τοῦ κόσμου, τὸ πατρικὸν φῶς Χριστέ μου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Φόβῳ τε καὶ χαρᾷ, ἀγκάλαις τὸν Δεσπότην, ὁ Συμεὼν κατέχων, ζωῆς ἠτεῖτο λύσιν, ὑμνῶν τὴν Θεομήτορα.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Νῦν με πρὸς τὴν ζωήν, ἀπόλυσον τὴν ὄντως, ὁ Συμεὼν ἐβόα, Σωτήρ μου· εἶδον γάρ σε, τὸ φῶς τοῦ κόσμου Δέσποτα.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Ἄννα προφητικῶς, ἡ σώφρων καὶ ὁσία, νῦν ἀνθωμολογεῖτο, τῷ ἐκ Παρθένου φύντι, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Χαῖρε ἡ τὴν χαράν, τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, καὶ παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς Προμήτορος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Ϛ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βουκόλου, Ἐπισκόπου Σμύρνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛ'. καὶ ψάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς, καὶ τρία τοῦ Ὁσίου.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος ά. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ Ποιητὴς τῶν ἁπάντων, καὶ Λυτρωτὴς ἡμῶν, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, τῷ ναῷ προσηνέχθη· ὅθεν ὁ Πρεσβύτης τοῦτον λαβών, μετὰ χαρᾶς ἀνεκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ ὡς ὑπέσχησας.

Ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, ἐκ τῆς Παρθένου λαβών, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων, γεννηθέντα Σωτῆρα, Εἶδον, ἀνεβόα, τὸν φωτισμόν, τῆς σῆς δόξης τὰ πέρατα· νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ ὅτι εἶδόν σε.

Τὸν ἐπ' ἐσχάτων τεχθέντα εἰς σωτηρίαν βροτῶν, ὁ Συμεὼν βαστάσας, ἐν ἀγκάλαις Σωτῆρα, χαίρων ἀνεβόα· Εἶδον τὸ φῶς, τῶν ἐθνῶν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἰσραήλ· νῦν ἀπολύεις ὡς εἴρηκας ὡς Θεὸς, ἐκ τῶν τῇ δὲ τῇ κελεύσει σου.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. β'. τριήμερος ἀνέστης.

Φωτὶ τῶν θεουργῶν ἀρετῶν, ἀσράπτων ἱερώτατε, φῶς ἑτέθης, ἐν λυχνίᾳ μυστικῶς, τῆς θείας Ἐκκλησίας, λαμπρύνων ταύτην Πάτερ, ταῖς ἱεραῖς διδασκαλίαις σου.

Τὸ Πνεῦμά σε τὸ Ἅγιον, Βουκόλε ἁγιώτατε, ἁγίασαν, διὰ σοῦ ἁγιασμὸν, τοῖς πίστει προσιοῦσι, παρέχει θεοφόρε, καὶ φωτισμὸν καὶ ἀπολύτρωσιν.

Τὴν ἄκραν ἀγαθότητα, κηρύττων τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, κακωθέντας, ἀγαθύνεις τοὺς λαούς, σοφὲ ἀγαθοδότως, προσάγων τῷ Σωτῆρι, ἱερουργὸς ὡς ἱερώτατος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. ά.

Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφὰς, καθὼς εἶπεν ἐν Εὐαγγελίοις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐν αὐταῖς γὰρ εὑρίσκομεν αὐτὸν, τικτόμενον καὶ σπαργανούμενον, τιθηνούμενον καὶ γαλακτοτροφούμενον, περιτομὴν δεχόμενον, καὶ ὑπὸ Συμεὼν βασταχθέντα, οὐ δοκήσει, οὐδὲ φαν-

τασίᾳ, ἀλλ' ἀληθείᾳ τῷ κόσμῳ φανέντα· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ πρὸ αἰώνων Θεὸς δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Φέρουσα ἡ Ἁγνὴ, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Δέχου ὦ Συμεὼν, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου· Ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Νῦν εἶδον ἀγαθὲ, Θεὲ οἱ ὀφθαλμοί μου, τὴν σὴν ἐπαγγελίαν· ἀπόλυσόν με τάχος, τὸν δοῦλόν σου φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Νῦν με πρὸς τὴν ζωὴν, ἀπόλυσον τὴν ὄντως, ὁ Συμεὼν ἐβόα, Σωτήρ μου· εἶδον γάρ σε, τὸ φῶς τοῦ κόσμου Δέσποτα.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν ά. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος ά. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθη ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων· δι' ἐμὲ νηπιάσας ὑπὸ νόμον ἐγένου, ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξὶ, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, ἵνα πάντας ἀπαλλάξῃς, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. ά. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης τὰ εὐθισμένα πληρῶν, ὁ Ποιητὴς καὶ Δεσπότης καὶ ὁ τοῦ νόμου δοτὴρ, καὶ ἀγκάλαις Συμεὼν, εὐδοκίᾳ τῇ σῇ, βαξαχθῆναι ἐν σαρκὶ, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερὸς, καὶ πᾶσαν κτίσιν συνέχων, ἠνέσχου μόνε οἰκτίρμον, τὸ φῶς σου πᾶσιν ἀποκαλύψας ἡμῖν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα λέγεται ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς·

Τὸ Βουκόλου μέγιστον ὑμνήσω κλέος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀ-
» βύσσῳ ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, κα-
» θορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐβόα
» ᾄσωμεν.

Ταῖς θείκαῖς ἀγλαΐαις καὶ ἱεραῖς, καὶ φωσφόροις λάμψεσι, λαμπρυνόμενος ἀεὶ, τὴν ἐμὴν καταύγασον ψυχὴν, τὴν λαμπράν σου ἑορτὴν, Πάτερ γεραίρουσαν.

Ὁλολαμπῆ σε ἀστέρα ὁ νοητὸς, ἀναδείξας Ἥλιος, ταῖς λαμπρότησι τῶν σῶν, ἀρετῶν ἐφαίδρυνε τὴν γῆν, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, Βουκόλε πάνσοφε.

Βίον ἀεὶ ἡγνισμένον καὶ καθαρὸν, καὶ κηλίδων ἄμικτον, ἐνδεικνύμενος Χριστοῦ, ἱερὸν κειμήλιον σοφὲ, ἐγνωρίσθης ἐπὶ γῆς, Βουκόλε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῷ Πατρὶ συνυπάρχων μονογενὴς, ὑπὲρ νοῦν ἐν μήτρᾳ σου, σαρκωθεὶς θεοπρεπῶς, τοὺς βροτοὺς ἐθέωσεν Ἁγνὴ, διὰ πλῆθος οἰκτιρμῶν, ὁ ὑπεράγαθος.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ
» τῆς ὁμολογίας σου.

Υἱὸς ἡμέρας καὶ φωτὸς, γεγονὼς Ἱεράρχα, διὰ πόνων ἐνθέων, κατεσκήνωσας σαφῶς, ἐν ταῖς λαμπρότησι νῦν, τῶν Ἁγίων, χάριτι λαμπόμενος.

Κηρύττων μίαν εὐσεβῶς, τῆς Τριάδος οὐσίαν, τὴν πολύθεον πλάνην, ἐξερρίζωσας ἐκ γῆς, ὡς Ἱεράρχης σεπτὸς, ὡς τοῦ Λόγου ἀληθὴς διάκονος.

Ὁδὸν ὑπέδειξας ζωῆς, πᾶσι τοῖς πλανηθεῖσι, δυσμενοῦς ἐπηρείᾳ, καὶ προσήγαγες αὐτοὺς, οἷα ποιμὴν λογικὸς, σεσωσμένους Λόγῳ ἀρχιποίμενι.

Θεοτοκίον.

Λιμὴν γενοῦ μοι καὶ φρουρὸς, ταῖς δειναῖς τρικυμίαις, τῶν παθῶν ἀνενδότως, χειμαζομένῳ ἀεὶ, ἐν τῇ θαλάσσῃ Ἁγνὴ, τῇ τοῦ βίου, μόνη ἀειπάρθενε.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου,

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ἱερωσύνης τῷ φωτὶ διαλάμπων, ἐφωταγώγησας λαοὺς Ἱεράρχα, τὸ τῶν εἰδώλων σκότος τε ἠφάνισας· αἰγλὴ ἰαμάτων δὲ, τῶν παθῶν τὴν ὁμίχλην, λύσας μεταβέβηκας, πρὸς τὸ ἄδυτον φέγγος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων ἐκτενῶς, τῶν σὲ τιμώντων Βουκόλε μακάριε.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νηπιάζει δί ἐμὲ, ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν· καθαρσίων κοινωνεῖ ὁ καθαρώτατος Θεὸς, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου, τὴν ἐκ Παρθένου. Καὶ ταῦτα Συμεὼν, μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτὸν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον· καὶ ὡς ζωὴν ἡσπάζετο, καὶ χαίρων πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν· Ἀπόλυσόν με· σὺ γὰρ Θεός μου, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ » σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει » ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ» ρίῳ ἑορτάζουσα.

Ὁ προγινώσκων σου, θεομακάριστε, τῆς ψυχῆς τὸ ὡραῖον καὶ τοῦ νοὸς, τὴν καθαριότητα, Ἱεροκήρυκα σοφὸν, ἱερῶς σε προχειρίζεται.

Ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, λαμπαδουχούμενος, τοὺς ἐν σκότει τῆς πλάνης φωταγωγεῖς, καὶ διὰ Βαπτίσματος, υἱοὺς ἡμέρας ἐκτελεῖς, Γεράρχα παναοίδιμε.

Μυρίων ἔσωσας, θηρῶν τὸ ποίμνιον, τῶν ταράττειν ζητούντων καὶ ἁφιστᾷν, τῆς ἀμώμου πίστεως, Ἀρχιερέων καλλονὴ, καὶ Ποιμένων ἀκροθίνιον.

Εὑρὼν σε χάριτι, περιαστράπτοντα, ὁ κλεινὸς Θεολόγος χειροθετεῖ, θείαις εἰσηγήσεσι, καὶ Ἱερέα ἐκτελεῖ, ἱερὸν Βυκόλε πάνσοφε.

Θεοτοκίον.

Γνωστῶς ἐν βάτῳ σε, Μωσῆς ἑώρακεν, ἱερῶς τυπουμένην τὴν τοῦ πυρὸς, μέλλουσαν λοχεύτριαν, ἀναφανῆναι μυστικῶς, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὁρ» θριζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον » δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεῷ, τὸν ὄντως Θεὸν, » ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Ἱερωσύνης τὸ ἱερὸν, ἔνδυμα φορέσας ἱερῶς, τοὺς ἀνιέρους ἐφώτισας, σέβειν Ἱεράρχα Μονάδα ἄκτιστον, τρισὶν ἐν χαρακτῆρσι, Βυκόλε πάνσοφε.

Στόματος λύκου τοῦ νοητοῦ, ἥρπασας λαοὺς ταῖς διδαχαῖς, τοῦ θεηγόρου σου στόματος, καὶ αἱρετιζόντων Πάτερ ἀπύλωτα, ταῖς σαῖς θεολογίαις ἔφραξας στόματα.

Ταῖς φωτοβόλοις καταυγασθείς, Ὅσιε τοῦ Πνεύματος αὐγαῖς, φωτοειδὴς ὅλος γέγονας, λάμπων ταῖς τῷ σκότει ἐνυπαρχούσαις ψυχαῖς, Βυκόλε Ἱεράρχα θεομακάριστε.

Ὁ βδελυρὸς ἥττηται ταῖς σαῖς, ἱερολογίαις ἱεραῖς, Μαρκίων καὶ ἐξωσράκισται, πάσης ἀτοπίας ἐξερευγόμενος, βόρβορον ὁ λυσσώδης, Βυκόλε ἔνδοξε. Θεοτοκίον.

Νόμους τῆς φύσεως Ἰησοῦς, ὁ πανυπερούσιος Θεὸς, καινοτομεῖ Παναμώμητε, σοῦ ἐκ τῆς νηδύος ἀποτικτόμενος, ὁ μόνος οὐσιώσας τὸ πᾶν βουλήματι.

Ὠδὴ ϛ'. Ὁ Εἱρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην κα» θορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ » εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμὼν, βοῶ σοι· Ἀνά» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε.

Ὑψοῦσαν ταπείνωσιν, καθαρότητα νοὸς, ἀγάπην ἀνυπόκριτον, πίστιν ἐλπίδα ἔχων εἰλικρινῆ, Βυκόλος ὁ ἔνδοξος, τῆς Τριάδος ἐδείχθη καταγώγιον.

Μεγάλως κοσμήσαντα, τῶν Σμυρναίων ἱεράν, καθέδραν σὲ Πανεύφημε, μυσαγωγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸν μετὰ σὲ, ποιμένα Πολύκαρπον, τῇ χειρί σου Βυκόλε τελειούμενον.

Νοήσας τὴν κλῆσίν σου, διὰ Πνεύματος σοφὲ, τὸν μετὰ σὲ ἐν χάριτι, τῶν λογικῶν θρεμμάτων καθηγητὴν, προσάγεις τῷ βήματι, ἀρετῶν λαμπηδόσιν ἐξαστράπτοντα.

Θεοτοκίον.

Ἡ πύλη τῆς χάριτος, ἡ ἀνοίξασα βροτοῖς, τὴν πύλην τὴν οὐράνιον, τῆς μετανοίας πύλας μοι τηλαυγῶς, διάνοιξον Δέσποινα, καὶ πυλῶν τοῦ θανάτου ἐλευθέρωσον.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον.

Τῇ Ϛ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βυκόλου, Ἐπισκόπου Σμύρνης.

Στίχοι.

Σμύρνης ὁ Ποιμὴν Βυκόλος θυηπόλος
Ἄγρυπνός ἐστι, καὶ θανὼν, ποίμνης φύλαξ.

Ἀγλαὸν ἠελίοιο φάος λίπε Βυκόλος ἕκτῃ.

Οὗτος, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἑαυτὸν καθαγνίσας, δοχεῖον γέγονε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ὃν εὑρὼν δόκιμον καὶ ἄξιον ὁ πανεύφημος καὶ φιλούμενος ὑπὸ Χριστοῦ θεῖος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, Ἐπίσκοπον καὶ ποιμένα εὔχρηστον τῆς Σμυρναίων Ἐκκλησίας προχειρίζεται. Ὃς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου λαμπαδουχούμενος Πνεύματος τοὺς ἐν σκότει πλάνης φωταγωγεῖ, καὶ διὰ

τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος υἱοὺς ἡμέρας καθιζᾷ, μυρίων θηρίων ἀνημέρων αὐτοὺς περισώζων. Αὐτὸς οὖν, πρὸ τοῦ τὸν βίον μεταλλάξαι, τὸν μακάριον Πολύκαρπον ἐν ταύτῃ τῇ πόλει Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον τῶν λογικῶν προβάτων προχειρισάμενος, τοῦ βίου μεθίσταται. Καὶ ὑπὸ γῆν τοῦ τιμίου σώματος τεθέντος, φυτὸν ἀνατεῖλαι ὁ Θεὸς ἐποίησε, παρέχον ἰάσεις μέχρι τῆς σήμερον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Ἐμέσῃ.

Στίχ. Χριστὸς τέτρηται χεῖρας ἥλοις καὶ πόδας·
Ἰουλιανὸς προστίθησι καὶ κάραν.

Οὗτος ἐξ Ἐμέσης ἦν τῆς πόλεως, ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας τὰ πρὸς Θεὸν εὐσεβῶν, δοκῶν μὲν τῷ ἐπιμελεῖσθαι διὰ τῆς ἰατρικῆς τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, πλείω δὲ ποιούμενος πρόνοιαν τῶν ψυχῶν· οὐχ' ἧττον γὰρ ἦν τούτων, ἢ ἐκείνων ἰατρός. Συλληφθέντων οὖν Σιλουανοῦ τοῦ Ἐπισκόπου, καὶ Λουκᾶ Διακόνου τοῦ Ἐπισκόπου, καὶ Μωκίου Ἀναγνώστου, κατὰ τοὺς καιροὺς Νουμεριανοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν καταδικασθέντων γενέσθαι θηρίοις βορὰ, ὁ Ἅγιος Ἰουλιανὸς, ἀπαγομένους αὐτοὺς καταλαβὼν, ἠσπάσατο. Διὸ συλληφθεὶς καὶ αὐτὸς, μετὰ τὴν ἐκείνων ἀναίρεσιν, καθηλοῦται τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ ἔν τινι σπηλαίῳ ὡς περ εἶχε μετὰ τῶν ἥλων προσκλεισθεὶς, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Φαύστης, Εὐϊλασίου, καὶ Μαξίμου.

Στίχ. Τρεῖς Μάρτυρες πάσχουσιν ἰχθύων πάθος,
Κοινῇ τυχόντες ὀργάνου τοῦ τηγάνου.

Αὕτη ἡ Ἁγία Φαύστα ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου. Τυχοῦσα δὲ γεννητόρων πλουσίων καὶ εὐσεβῶν, ἐν πολλῇ περιουσίᾳ, μετὰ τὴν αὐτῶν ἀποβίωσιν, κατελείφθη. Οὔτε δὲ τὸ νέον τῆς ἡλικίας, οὔτε ἡ τοῦ πλούτου ἀπάτη, τῶν σπουδαίων αὐτὴν ἀπέστησε πράξεων, ἀλλ' ἐν ἀφθορίᾳ τε ἑαυτὴν συνεῖχε, καὶ νηστείᾳ, καὶ προσευχῇ καὶ τῇ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν. Τῆς δὲ περὶ αὐτὴν φήμης μέχρι τοῦ βασιλέως διαδοθείσης, ἀπεστάλη πρὸς αὐτὴν Εὐϊλάσιός τις τῶν ἐπιφανῶν τῆς Συγκλήτου, τοῦ πεῖσαι αὐτὴν θῦσαι τοῖς θεοῖς, καὶ μὴ πεισθεῖσαν, τῷ βυθῷ παραδοῦναι. Ὁ δὲ, πᾶσαν πεῖραν βασάνων αὐτῇ προσενεγκὼν, ὡς εἶδε παραδόξως τε ἐξ αὐτῶν σωθεῖσαν, καὶ θαύματα κατεργασαμένην, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ. Καὶ αὖθις στέλλεται ἐπὶ τὸν Εὐϊλάσιον καὶ τὴν Ἁγίαν Μάξιμος ὁ ἔπαρχος· ἀμφοτέρους δὲ δειναῖς βασάνοις ὑποβαλὼν, διὰ τῶν θαυματουργιῶν καὶ προσευχῶν τῆς Μάρτυρος, προσῆλθε καὶ αὐτὸς τῷ Χριστῷ· καὶ ἐν τῷ τηγάνῳ, ᾧ κατὰ τῶν Ἁγίων αὐτὸς κατεσκεύασεν, αὐθαιρέτως ἀναβὰς μετ' αὐτῶν, προσᾴξει τῷ βασιλέως, ἅμα τὸν ἀγῶνα διήνυσαν, τελειωθέντες διὰ πυρός.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο,
» Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλ-
» δαίους δὲ, καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἔπεισε βοᾷν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Συνετίζων ἀσυνέτους, καταρτίζων δὲ, τοὺς πλάνῃ ἐξωκείλαντας, Πάτερ ἔσωσας, καὶ Θεῷ προσῆξας καθαροὺς, αὐτῷ μελῳδοῦντας εὐσεβῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡραιώθησαν παμμάκαρ σιαγόνες σου, τὴν σάρκωσιν κηρύττουσαι, τοῦ δι' ἄφατον, εὐσπλαγχνίαν λάμψαντος ἡμῖν, πρὸς ὃν ἀνεβόας ἐμμελῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κυριεύσας δι' ἀσκήσεως τοῦ σώματος, τῶν παθημάτων ἔνδοξε, ἀκυρίευτος, ταῖς τοῦ πλάνου ὤφθης προσβολαῖς· καὶ νῦν ἀναμέλπεις ἀπλανῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθέντες τῆς ἀρχαίας ἀποφάσεως, τῷ τόκῳ σου παναμωμε, ἀνυμνοῦμέν σε, οἱ σωθέντες Κόρη διὰ σοῦ, βοῶντες καὶ λέγοντες πιστῶς· Εὐλογημένος ὁ καρπὸς, τῆς σῆς κοιλίας Ἁγνή.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγα-
» σας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλε-
» ξας· ἅπαντα γὰρ δρᾷς Χριστὲ, μόνῳ τῷ βού-
» λεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ἐκβλαστήσας ὡς φοίνιξ ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ, ὀφειλόμενον ὕπνον δικαίοις ὕπνωσας· φέρεις δὲ φυτὸν, πρὸ τοῦ θείου σου μνήματος, θαῦμα τοῖς ὁρῶσι, Βουκόλε θεοκήρυξ.

Ὁ Θεοῦ Θεὸς Λόγος ὁ ἐνυπόστατος, ἱερὸν Ἱεράρχην σὲ προχειρίζεται, χρίοντα λαὸν, ἱερῶς ἱερώτατε, Πρόεδρε Σμυρναίων, φωστὴρ τῆς οἰκουμένης.

Σαρκωθέντα τὸν Λόγον ἐθεολόγησας, καὶ πολλοὺς ἀλογίας λαοὺς διέσωσας, Θεῖος γεγονὼς, μαθητὴς τοῦ ἐκλάμψαντος, ἐν Θεογίαις, Βουκόλε Θεοκήρυξ.

Θεοτοκίον.

Ἱερῶς ἐμυεῖτο τὰ σὰ μυστήρια, Προφητῶν Θεοτόκε ὁ Θεῖος σύλλογος, πόρρωθεν μαθὼν, καὶ τρανῶς ἐκτιθέμενος, τὰς Θεοσημείας, τοῦ Θείου τοκετοῦ σου.

Ὠδὴ Θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ » τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγμα- » τα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὡράθη βροτοῖς, Λό- » γος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς » οὐρανίαις, στρατιαῖς σε μακαρίζομεν.

Ὡς φῶς ὡς φέγγος ὡς μέγας ἥλιος, ὡς ἀστραπὴ Χριστοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξέλαμψας, καὶ πιστῶν διανοίας ἐφώτισας, καὶ πρὸς τοὺς ἀνεσπέρους, τόπους ἐσκήνωσας, μέλπων τρισαγίαις ἐν φωναῖς, Τριάδα ἄκτιστον.

Σαρκὸς καὶ κόσμου ἔξω γενόμενος, Ἱερουργὲ πρὸς τὰς ὑπερκοσμίους γηθόμενος, μεταβέβηκας τάξεις θεούμενος, θέσει φαεινοτάτῃ· ὅθεν τὴν μνήμην σου, πίστει ἐκτελοῦμεν, ἐπὶ γῆς Βουκόλε πάνσοφε.

Ἡ γῆ τὸ σῶμά σου τὸ μακάριον, κρύπτει σαφῶς ἰάσεις ἀναβλύζον καὶ χάριτας· οὐρανὸς δὲ τὸ πνεῦμα σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς, φέρει τοῖς ἀπ' αἰῶνος, θείαις λαμπρότησι, κατηγλαϊσμένον, ἀληθῶς Βουκόλε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Φωνῇ Ἀγγέλου μεγάλης Ἄγγελον, βουλῇς Ἁγνὴ Χριστὸν Ἐμμανουὴλ ἀποτέτοκας, τοῖς Ἀγγέλοις τοὺς κάτω συναπτοντα, μόνη εὐλογημένη, μόνη πανύμνητε, μόνη ἡ αἰτία, τῆς ἡμῶν Κόρη θεώσεως.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου.

Τοῖς Μαθηταῖς.

Ποιμαντικῶς ὡδήγησας, πρὸς νομὰς εὐσεβείας, τὸ τοῦ Κυρίου ποίμνιον, πάνσοφε Ἱεράρχα, ἀποδιώξας ὡς θῆρας, πᾶσαν αἵρεσιν· ὅθεν, νῦν ἐποπτεύοις ἵλεως, καὶ ἡμᾶς οὐρανόθεν, ὡς παρεσὼς, μετὰ τῆς Πανάγνου καὶ Θεοτόκου, τῷ θρόνῳ τῆς Θεότητος παμμακάριστε Πάτερ.

Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, οὐκ ἐκστὰς ἀπορρήτως, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, ἐκ Παρθένου γεννᾶται, καὶ νηπιάζει ὁ Λόγος· τοῦτον δὲ ἐν ἀγκάλαις, Συμεὼν ὑποδέχεται, ἅμα τε ὁ Πρεσβύτης, καὶ Σηραιὰ, ἀνθωμολογήσαντο ὡς Δεσπότῃ, ἐν ᾧ καὶ προεμήνυον, τὴν βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Σήμερον ὁ Σωτὴρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ χερσὶ γηραλέαις, ὁ Πρέσβυς τοῦτον δέχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Νήπιος τῇ σαρκὶ, ὁ παλαιὸς τῷ χρόνῳ, ὁρᾶται παραδόξως, τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, καὶ τῷ ναῷ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Δέχου ὦ Συμεὼν, ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τὸν Κύριον τῆς δόξης, τοῦ κόσμου τὸ σωτήριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Μέγα καὶ φοβερὸν, Μυστήριον καὶ ξένον! ὁ πάντα περιέπων, καὶ βρέφη διαπλάττων, ὡς βρέφος ἀγκαλίζεται.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, κατὰ τὸ σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Ζ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παρθενίου, Ἐπισκόπου Λαμψάκων· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκᾶ, τοῦ ἐν τῷ Στειρίῳ τῆς Ἑλλάδος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος α. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς Ἑλλησπόντου τὸ κλέος, ὁ τῆς Λαμψάκου φωστὴρ, τῶν θαυματουργημάτων, ὁ λαμπρὸς ἑωσφόρος, Παρθένιος ὁ μέγας πάντας ἡμᾶς, συγκαλεῖται τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, ἑορτασμὸν ἐκτελέσαι πνευματικὸν, ἀνυμνοῦντας τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας θεοφορούμενος, τὰ τῶν δαιμόνων στίφη, πυρὶ τῶν προσευχῶν σου, κατέφλεξας παμμάκαρ ἰθύνας σοφῶς, τῆς

Λαμψάκου τὸ ποίμνιον· τοὺς γὰρ βωμοὺς τῶν εἰδώλων καταβαλὼν, ἐνεφύτευσας Θεῷ σεαυτόν. Ἀνακηρύττει σου θαῦμα ὁ ἀνανήξας ἰχθὺς, ὁ ἀναζήσας ἄπνους, ὁ καρπὸς τῆς ἀκάρπου, ἀρούρας καὶ ἀμπέλου, βροχὴ ἱκανὴ, τῶν βαφῶν ἡ ἐπίτευξις. Ὡς θαυμαστά σου τὰ ἔργα Γερουργέ! ἀλλὰ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλως ἐκ νεότητος, ἀκολουθήσας Κυρίῳ, γονικὴν κατέλιπες, ἔνδοξε προσπάθειαν, καὶ στοργὴν κοσμικήν· καὶ ἐρήμους ᾤκησας, Ἀσκητῶν τὸν βίον, ἐξασκῶν ἐν ταπεινότητι· ὃν καὶ ἐτέλεσας, ζέοντι τῷ πνεύματι Ὅσιε, καλῶς ἐμπορευσάμενος, νείμας τε τὰ ὄντα τοῖς πένησι, καὶ τὸν μαργαρίτην, τὸν τίμιον ὠνούμενος Χριστόν· οὗ καὶ τυχὼν τῆς ἐφέσεως, ἔστης ἀξιάγαστε.

Ἔφερες τυπτόμενος, ὀνειδιζόμενος Πάτερ, διαπληκτιζόμενος, παρὰ τοῦ τεκόντος σε διὰ Κύριον, ὃν ἐπόθεις ἔνδοξε· οὗ τρωθεὶς τῷ πόθῳ, τὰ τερπνὰ οὐδὲν λελόγισαι· μητρὸς δὲ στέρησιν, καὶ τὴν ξενιτείαν ἠγάπησας, καὶ σχῆμα ἐνεδέδυσο, τὸ τῶν Μοναχῶν ἱερώτατε· ἀλλὰ φανεροῖ σε, Θεὸς καὶ μὴ βουλόμενον εὐχαῖς, ταῖς μητρικαῖς Λουκᾶ Ὅσιε, καμφθεὶς ὁ φιλάνθρωπος.

Βίον ἐκτελέσας σου, τὸν ἱερὸν πανιέρως, θαύματα ἐτέλεσας, ἱερὰ ἐξαίσια καὶ παράδοξα, τοῦ Θεοῦ σοι νείμαντος, ἀῤῥαβῶνα ἔνθεον, καὶ πρὸ τῆς ἀνταποδόσεως, τῶν θείων πόνων σου· νέμει δὲ καὶ στέφος σοι ἄφθαρτον, καὶ δόξαν αἰωνίζουσαν, ὅταν ὡς Κριτὴς παραγένηται. Αὐτὸν οὖν δυσώπει, ῥυσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε ἀεὶ, ἀπὸ παντοίας κακώσεως, Λουκᾶ ὁσιώτατε.

Δόξα, καὶ νῦν.

Τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. β'.

Ὁ ἐν χερσὶ πρεσβυτικαῖς, τὴν σήμερον ἡμέραν, ὡς ἐφ' ἅρματος Χερουβὶμ, ἀναπαυθῆναι εὐδοκήσας Χριστὲ ὁ Θεὸς, καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἀνακαλούμενος ῥῦσαι, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς,

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· Χριστὸς γὰρ, ἐν τῷ ναῷ ὡς βρέφος, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, Θεῷ, Πατρὶ προσάγεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Ἄνθραξ ὁ προφθεὶς, τῷ θείῳ Ἡσαΐᾳ, Χριστὸς ὡς ἐν λαβίδι, χερσὶ τῆς Θεοτόκου, νῦν τῷ Πρεσβύτῃ δίδοται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Φόβῳ τε καὶ χαρᾷ, ἀγκάλαις τὸν Δεσπότην, ὁ Συμεὼν κατέχων, ζωῆς ἠτεῖτο λύσιν, ὑμνῶν τὴν Θεομήτορα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Φέρουσα ἡ ἁγνὴ, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν ά. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νηπιάζει δί ἐμὲ, ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν· καθαρσίων κοινωνεῖ, ὁ καθαρώτατος Θεὸς, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου τὴν ἐκ Παρθένου. Καὶ ταῦτα Συμεὼν, μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτὸν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον· καὶ ὡς ζωὴν ἠσπάζετο, καὶ χαίρων πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν· Ἀπόλυσόν με· σὺ γὰρ Θεός μου, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος ά. Χορὸς Ἀγγελικός.

Ὃν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ θρόνου ἁγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὢν ἀπερίγραπτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ ἑπόμενοι δύω.

Ὁ Κανὼν τῇ Ἁγίᾳ Παρθενίᾳ, ᾧ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῶν θαυμάτων σου τὴν χάριν μέλπω, μάκαρ.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος β'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτὲ, τὴν Φαραὼ-
» νίτιδα, πανστρατιὰν ἡ ὑπέροπλος δύ-
» ναμις· σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δὲ, τὴν παμμό-
» χθηρον ἁμαρτίαν ἐξήλειψεν, ὁ δεδοξασμένος
» Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τῷ φωτὶ τῷ θείῳ συγκραθεὶς, Πάτερ Ἱερώτατε, δί ἀρετῶν φῶς καθωράθης δεύτερον·

διὰ τὴν φωσφόρον σου, καὶ πανέορτον τοὺς τελοῦντας πανήγυριν, σκότους ἁμαρτίας, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις ἐλευθέρωσον.

Ὡς φαιδρὸς ἀνέτειλας ἀϛὴρ, ἐν τῷ στερεώματι, τῆς τῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας Παρθένιε, ἱαμάτων λάμψεσιν, ἱερώτατε τῶν παθῶν τὴν σκοτόμαιναν, χάριτι διώκων, καὶ φωταγωγῶν τοὺς προσιόντας σοι.

Νοσημάτων σκότος πονηρὸν, ἔλυσας Παρθένιε, τῷ φωτισμῷ σοῦ τῶν σεπτῶν ἐντεύξεων· ὅθεν δυσωπῦμέν σε, τῶν ψυχῶν ἡμῶν τὰς ὀδύνας θεράπευσον, καὶ τὰς τῶν σωμάτων, πάσας μαλακίας ἀποδίωξον.

Θεοτοκίον.

Ἀγαθὸν κυήσασα Θεὸν, Ἄχραντε ἀγάθυνον, τὴν ἐν πολλοῖς κεκακωμένην πάθεσι, ταπεινὴν καρδίαν μου, καὶ τὸ θέλημα ἐκτελεῖν ἐνδυνάμωσον, τοῦ σωθῆναι πάντας, θέλοντος ἀνθρώπους Λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίυ Λουκᾶ, ἔχων Ἀκροστιχίδα· Λουκᾶν ἐπαινῶ τὸ κλέος τῆς Ἑλλάδος. Ἀμήν.

Ὠδὴ ἀ. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀ-
» βύσσῳ ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, κα-
» θορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐ-
« βόα, ᾄσωμεν.

Λόγον μοι δίδου θεόπτα παρεστηκὼς, θρόνῳ τοῦ Δεσπότου συ, ἀνυμνῆσαι τὴν φαιδρὰν, καὶ φωσφόρον μνήμην σου Λουκᾶ, διαλύσας τὴν ἀχλὺν τῆς διανοίας μου.

Ὁλοσχερῶς σε ποθήσας ὁ ἱερὸς, Σῶτερ πρὸς τὴν ἄσκησιν, ἀπεδύσατο στερρῶς, θλίψεις μόχθους πόνους καρτερῶν, ἀνθ' ὧν εὗρατο τρυφὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Ὑποπιάζων τὸ σῶμα Πάτερ Λουκᾶ, ἐγκρατείᾳ πάντοτε, ἀγρυπνίᾳ συνεχεῖ, κακουχίᾳ πάσῃ τε σοφῶς, τὰς ὁρμὰς τῶν ἐμπαθῶν ἡδονῶν ἔστησας.

Θεοτοκίον.

Κυριοτόκε Παρθένε ἡ τὸν Θεὸν, ἐν σαρκὶ γεννήσασα, τὸν ἀχώρητον παντὶ, σαρκωθέντα οἰκτῳ τῶν βροτῶν, τυραννίδος με παθῶν δεῖξον ὑπέρτερον.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν πέτρᾳ με τῆς Πίστεως στερεώσας, ἐ-
» πλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς
» μου· ηὐφράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ
» ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
» καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σου Κύριε.

Ὑπῆρξας καθαιρέτης τῆς τυραννίδος, παμμάκαρ τῶν δαιμόνων τῆς ὀλεθρίου, εἰδώλων τε κατέστρεψας τὰ τεμένη, καὶ θείους ἤγειρας, ναοὺς εἰς αἴνεσιν, τοῦ Χριστοῦ, Παρθένιε ἱερώτατε.

Μεγίσαις διαπρέπων θαυματυργίαις, παρκίνου χαλεπώτατον παύεις πάθος, καὶ ὄμματα διήνοιξας πηρωθέντα, καὶ ἐφυγάδευσας, Πάτερ Παρθένιε, πονηρίας πνεύματα θείᾳ χάριτι.

Ἀνέστησας κακίστως θανατωθέντα, τὸν πάλαι ὑπουργοῦντα τῷ θείῳ ἔργῳ· Θεὸς γὰρ ὁ τὸν θάνατον καταργήσας, χάριν σοι δέδωκε μάκαρ Παρθένιε, ἀνιστᾶν τεθνηξαντας δι' ἐντεύξεως.

Θεοτοκίον.

Ὡμίλησεν ἀνθρώποις ἐκ σοῦ τὴν σάρκα, ὁ Κύριος φορέσας ἀνερμηνεύτως· αὐτὸν οὖν ἐνδυσώπησον Παναγία, τοῦ οἰκτειρῆσαί με, καταπονούμενον, προσβολαῖς τοῦ ὄφεως καὶ δονούμενον.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἱρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ
» τῆς ὁμολογίας σου.

Ἀνεπτερώθης τῷ θερμῷ, ἔρωτι τοῦ Σωτῆρος, καὶ γονέων τὸ φίλτρον, ὑπερεῖδες δι' αὐτὸν, καὶ γέγονας ὦ Λυκᾶ, ξένος πάντων τῶν τερπνῶν μακάριε.

Ναὸν Κυρίυ σεαυτὸν, ἀπεργάσασθαι θέλων ἐρημίας κατῴκεις, ὡς ὁ πάλαι Ἠλιοὺ, πρὸς δαίμονας πολεμῶν· ὅθεν εὗρες τέλος τὸ μακάριον.

Ἐν πάσῃ θείᾳ ἐντολῇ εὐπειθὴς ὡς οἰκέτης, ἀνεδείχθης παμμάκαρ, καλῶς αὐτὰς ἐκτελῶν, καὶ ταπεινῶν σεαυτόν· ὅθεν ὕψος ἔλαβες οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Παρθένε Μήτηρ τῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον ὀφθέντα, δι' ἡμᾶς ὅ περ ἡμεῖς, ἱκέτευε ἐκτενῶς, ἀλογίας πάσης με λυτρώσασθαι.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Παρθενίου, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τῶν θαυμάτων εἴληφας, τὴν θείαν χάριν θεόφορον, ἱερὲ Παρθένιε, θαυματουργὲ θεοφόρε, ἅπαντα, πιστῶν τὰ πάθη ἀποκαθαίρων, πνεύματα, τῆς πονηρίας Πάτερ ἐλαύνων· διὰ τοῦτό σε ὑμνοῦμεν, ὡς μέγαν μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Φῶς νοερὸν τὸ ἐκ φωτὸς, Πατρὸς τοῦ προαναρχου Υἱὲ Θεοῦ καὶ Λόγε, ὁ καταυγάζων πᾶσαν τὴν οἰκουμένην θεϊκῶς, φώτισόν μου τὰς φρένας, τὸν νοῦν καὶ τὸν λογισμὸν, τοῦ ἀνυμνῆσαι σήμερον τὴν φαιδρὰν ταύτην πανήγυριν καὶ σεμνοπρεπεστάτην τοῦ Ὁσίου Παρθενίου· αὐτὸς γὰρ ἀληθῶς ἐν γῇ θαυμασίαν διετέλεσε ζωὴν καὶ πολιτείαν· διὰ τοῦτο συνελθόντες εὐφημοῦμεν αὐτὸν, ὡς μέγαν Μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Κάθισμα τοῦ αὐτοῦ,

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς Λαμψάκου ὁ μέγας Θαυματουργὸς, ἀναβὰς ἐν τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν, ἀστράπτεις τοῖς πέρασι, τῷ φωτὶ τῶν ἰάσεων, τοὺς ζοφώδεις δαίμονας, σκορπίζων σφοδρότατα, καὶ ἐλαύνων νόσους, χρησταῖς ἐπικλήσεσιν· ὅθεν καὶ τῆς πλάνης, τῶν εἰδώλων καθάρας, πᾶσαν τὴν Ἑλλήσποντον, καταλάμπεις τοῖς θαύμασι. Θεοφόρε Παρθένιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὅμοιον.

Ἀπὸ βρέφους ποθήσας τὴν ἀρετὴν, τῶν ἡδέων ἀπέσχου πάντων σοφὲ, νηστείαν καὶ ἄσκησιν, ἀκριβῆ ἐνδεικνύμενος, καὶ μητρὸς τὸν πόθον, οὐδὲν ἡγησάμενος, ἐν Σεμνείῳ φέρων, σαυτὸν λάθρα δέδωκας· πάλιν δὲ μηνύει, σὲ Θεὸς τῇ μητρί σου, θρηνούσῃ τὴν στέρησιν, σοῦ δικαίως πανάριστε· ἣ καὶ νῦν συνηδόμενος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς,

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ἐτέχθης ἐκ Μητρὸς, ὁ προάναρχος Λόγος, προσήχθης τῷ ναῷ, ὁ ἀκατάληπτος φύσει· χαίρων δὲ ὁ Πρεσβύτης, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε ὑπεδέξατο, κράζων· Νῦν ἀπολύεις, ὃν ἐπεσκέψω κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεὸς, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ » Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρ- » κωμένος καὶ ἔσωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· » διὸ κραυγάζω σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Νοσήματα, προσευχῇ ἐθεράπευσας ἄμετρα, συσφίγγων Παρθένιε, τοὺς παρεθέντας ἐν χάριτι, ὡς περ ὁ Δεσπότης σου, οὗ τὴν πολλὴν ἐμιμήσω ἀγαθότητα.

Σὺ δέδωκας, ἐνεργεῖν τοῖς βαφεῦσι τὰ πρόσφορα, τὸν εἴργοντα δαίμονα, ἀποσοβήσας Παρθένιε, ταῖς πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον, ἱερωτάταις σου Πάτερ παρακλήσεσιν.

Ὁ Κύριος, τὰς ἐντεύξεις σου Πάτερ δεξάμενος, τὴν ἄγραν παρέδωκε, πλουσιωτάτως τοῖς χρῄζουσι, τῇ τοῦ ἀνανήξαντος, θαυματουργίᾳ ἰχθύος μεγαλύνων σε.

Θεοτοκίον.

Τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου Παρθένε θεράπευσον· τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον, ὑπὸ παθῶν ταραττόμενον, καὶ ταῖς παραβάσεσι, τῶν ἐντολῶν τοῦ Σωτῆρος σκοτιζόμενον.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἱρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ » σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει » ἀνακράζουσα· Ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ- » ρίῳ ἑορτάζουσα.

Ἄνακος ὅσιος, εὐθὺς καὶ ἥμερος, καὶ ἀκέραιος ὤφθης Πάτερ Λουκᾶ· ὅθεν μεμακάρισαι, παρὰ τοῦ πάντων Ποιητοῦ, καὶ Δεσπότου παμμακάριστε.

Ἰδὼν ὁ φθόνος σε, καλῶς διάγοντα, τὴν ζωὴν ἐξεκαύθη καὶ πειρασμῶν, πλῆθός σοι ἐξήγειρεν· ἀλλ' ἐξηλέγχετο κενὸς, λύκος μάτην τὸ τοῦ λόγου χανών.

Νοὸς εὐθύτητι, τὸν βίον ἴθυνας, πρὸς τὰ κρείττω παμμάκαρ τῶν ἐφετῶν, πάντων τὸ ἀκρότατον, ἐπιποθῶν Πάτερ ἰδεῖν, οὗ εὐστόχως καὶ τετύχηκας. Θεοτοκίον.

Ὡραίαν κάλλει σε, πασῶν εὐράμενος, γυναικῶν ὁ ὡραῖος Κόρη σεμνὴ, σοῦ τὴν Μήτραν ὤκησε, καὶ δυσμορφίας με παθῶν, καὶ τοῦ σκότους ἐλυτρώσατο.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὁ φωτισμὸς, τῶν ἐν σκότει κειμένων ἡ » σωτηρία, τῶν ἀπεγνωσμένων Χριστὲ » Σωτήρ μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω Βασιλεῦ τῆς εἰ- » ρήνης, φώτισόν με τῇ ἐπιλάμψει σου· ἄλλον » γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Ἡ φωταυγὴς, ἐνσκηνώσασα χάρις τῆς ἀπαθείας, ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ θεόφρον Πάτερ, φιλαργυρίας τὸ βαθύτατον σκότος, τοῦ προέδρου διώκει ἄνοσον, τοῦτον συντηροῦσα ταῖς παραινέσεσι.

Νόσῳ πολλῇ, τὸν κρατούμενον Πάτερ καὶ γεγονότα, Ὅσιε ἡμίξηρον προσευχαῖς σε,

ὅλον εἰργάσω ὑγιῆ εὐχαρίστως, τὸν Δεσπότην Θεὸν δοξάζοντα, τὸν θαυματουργίαις πολλαῖς σε δοξάσαντα.

Χρίσμα σεπτὸν, περικείμενος Πάτερ ἱερωσύνης, ταύτην κατελάμπρυνας ἐπιδείξει, πολλῶν θαυμάτων, ὧν ἐτέλεσας, ζῶν τε Θεοφόρε καὶ μετὰ θάνατον, Ἄγγελος καθάπερ βιώσας Παρθένιε.

Θεοτοκίον.

Ἀπὸ παθῶν, ἀμαυρώσεως Κόρη ἀπὸ σκανδάλων, τῶν προσγινομένων ταῖς ἐπηρείαις, τοῦ ἀλλοτρίου μελλησῶν τε βασάνων, αἰωνίων πρὸς τὸν φιλάθρωπον, ῥῦσαί με ταῖς σαῖς δυσωπῶ παρακλήσεσι.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἱρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὀρ-
» θριζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον
» δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεῦ, τὸν ὄντως Θεὸν,
» ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Τὴν τῶν καμάτων σου ἀμοιβὴν, παρὰ τοῦ πλουσίου Δοτῆρος, ἀπολαβὼν Πάτερ Ὅσιε, πέλαγος θαυμάτων, πᾶσιν ἐδείκνυσο, τὰς νόσους ἀφανίζων τῶν προσιόντων σοι.

Οὐ κατενάρκησας τοῦ ἐχθροῦ, Πάτερ τὰς μυρίας προσβολὰς, οὐ κατεπλάγης τὴν ἔπαρσιν· ἔστης δὲ ὡς πύργος, ξερρὸς ἀκλόνητος, ταπείνωσιν ὡς θώρακα ἐνδυσάμενος.

Καλῶς τελέσας τὸν ἱερὸν, βίον σου παμμάκαρ, καὶ λαβὼν ἀπὸ Θεοῦ τὴν ἀντίδοσιν, χάριν ἰαμάτων, τυφλοὺς ἐφώτισας, χωλοὺς καὶ παραλύτους ἀποτελῶν ὑγιεῖς.

Θεοτοκίον.

Λαοὶ ὑμνεῖτε τὴν ἀληθῶς, τέξασαν τὸν Λόγον, ἀνερμηνεύτως καὶ μείνασαν, πάλιν μετὰ τόκον, Παρθένον ἄφθορον, καὶ πάντων προστασίαν καὶ σωτηρίαν βροτῶν.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Πρὸς Κύριον, ἐκ κήτους ὁ Ἰωνᾶς ἐβόησε·
» Σύ με ἀνάγαγε ἐκ πυθμένος ᾅδου δέο-
» μαι· ἵνα ὡς Λυτρωτῇ ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀλη-
» θείας τε πνεύματι θύσω σοι.

Ῥημάτων σου, εὐχῶν τε δυνάσειᾳ Παρθένιε, ναοὶ ἐρράγησαν τῶν εἰδώλων θείᾳ χάριτι, καὶ ἄπιστος λαὸς πίστιν προσελάβετο, μεγαλύνων συμφώνως τὸν Κύριον.

Ἱκέτευσας, τὸν φιλάνθρωπον Λόγον σὺν δάκρυσι, καὶ τοῖς αἰτήσασιν ὄμβρους ἄνωθεν κατήγαγες, οἰκτείρων συμπαθῶς λαὸν κινδυνεύοντα, Ἱεράρχα Κυρίου Παρθένιε.

Ναμάτων σου, μυστικῶν ἐπομβρίαις κατήρδευσας, καρδίαν πᾶσαν προσφοιτῶσάν σοι Παρθένιε· καὶ ἡ γῆ ἡ τῷ αὐχμῷ ξηρανθεῖσα δέχεται, ὑετοὺς θαυμαστῶς εὐφορήσασα.

Θεοτοκίον.

Μὴ στήσῃς με, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης κατάκριτον· μὴ στηλιτεύσῃς με ἐπὶ πάντων τὸν ἀναίσθητον, Θεέ μου Ποιητά μου ἔχων ἱκετεύουσαν, τὴν τεκοῦσαν ἀσπόρως σε Δέσποιναν.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἱρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθο-
» ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμὼν, βοῶ σοι· Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε.

Ἐλύθη ἡ πάλαι σου, δολιόφρον καθ' ἡμῶν, ἰσχὺς καὶ φροῦδα γέγονε, τὰ πολλά σου σοφίσματα πονηρέ· ἰδοὺ γὰρ ἁπλούστατος, καὶ ἀπόνηρος νέος σε κατέβαλεν.

Οὐκ ἔδωκας Ὅσιε, σοῖς βλεφάροις νυσταγμὸν, οὐδὲ κροτάφοις ἄνεσιν, ἕως πᾶσαν κατέβαλες μηχανὴν, τοῦ πλάνου ποικίλως σοι, πειρασμοὺς καθ' ἑκάστην ἐξεγείροντος.

Σωφρόνως διήνυσας, σοῦ τὸν βίον καὶ καλῶς, φιλοξενῶν ἑκάστοτε, ἐλεῶν τε πλουσίως καὶ δαψιλῶς· διὸ καὶ τετύχηκας, ἀφθαρσίας καὶ δόξης ἀκηράτου Λουκᾶ.

Θεοτοκίον.

Τριάδος γεγέννηκας, σὺ τὸν ἕνα σαρκικῶς, Θεοκυῆτορ πάναγνε, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον· διὸ βοῶ· Τριάδος τῆς θείας με, ταῖς πρεσβείαις σου δεῖξον οἰκητήριον.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ.

Ἦχος πλ. β'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Ὁ ἐκλεξάμενος Θεὸς πρὸ τοῦ πλασθῆναί σε, εἰς εὐαρέστησιν αὐτοῦ, οἷς οἶδε κρίμασι, προσλαβόμενος ἐκ μήτρας καθαγιάζει, καὶ οἰκεῖον ἑαυτοῦ δοῦλον δεικνύει σε, κατευθύνων σου Λουκᾶ τὰ διαβήματα, ὁ φιλάνθρωπος· ᾧ νῦν χαίρων παρίστασαι.

Ὁ Οἶκος.

Ὦ Πατέρων ἀρίστη καλλονὴ καὶ σεμνότης· ὦ πάντων Ἀσκητῶν κοσμιότης· Χριστοῦ τὰς ἐντολὰς γὰρ πληρώσαντος, πῶς ὑμνήσω τὴν σὴν βιοτὴν ἔνδοξε, μὴ ἔχων λόγων δύναμιν; ἀλλ' ὅμως σοι θαρρῶν βοήσω·

Χαῖρε, λαμπρὸν Μοναζόντων κλέος· χαῖρε, πιστῶν ὁδηγὲ καὶ λύχνε.

Χαῖρε, τῆς ἐρήμου τερπνότατον βλάστημα· χαῖρε, οἰκουμένης λαμπτὴρ φαεινότατε.

Χαῖρε, ὅτι κατεφρόνησας τῶν ῥεόντων καὶ φθαρτῶν· χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια σὺν Ἀγγέλοις κατοικεῖς.

Χαῖρε, τῶν ἀθυμούντων ταχινὲ παρακλῆτορ· χαῖρε, τῶν ἐν κινδύνοις ποθεινὰ παραστάτα.

Χαῖρε, σεπτὸν δοχεῖον τοῦ Πνεύματος· χαῖρε, κλεινὸν Χριστοῦ οἰκητήριον.

Χαῖρε, δι' οὗ δόσις πᾶσα ηὐγάσθη· χαῖρε, δι' οὗ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη·

Ὦ νῦν χαίρων παρίστασαι.

Συναξάριον.

Τῇ Ζ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παρθενίου, Ἐπισκόπου Λαμψάκων.

Στίχοι.

Ἀφῆκε τὸν χοῦν Παρθένιος Λαμψάκῳ,
Λαμπτῆρα πυρσεύοντα φῶς αὐτοῦ μέγα.

Παρθένιος κατέδαρθε, λαχὼν μακρὸν ἑβδόμῃ ὕπνον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου· υἱὸς Χριστοφόρου, Διακόνου τῆς κατὰ Μελιτόπολιν Ἐκκλησίας, γραμμάτων μὲν ἄπειρος, πᾶσαν δὲ πρακτικὴν ἀρετὴν μετιέναι σπουδάζων· καὶ προκάλυμμα τὴν τῶν ἰχθύων ποιούμενος ἄγραν, τοῖς αἰτοῦσιν αὐτῷ μετεδίδου. Τοσαύτη δέ τις ἦν ἡ κρυπτομένη ἐν αὐτῷ εὐσέβεια καὶ ἀρετὴ, ὡς καὶ χάριν παρὰ Θεοῦ λαβεῖν, δαίμονας ἀπελαύνειν, καὶ παντοίας νόσους ἰᾶσθαι. Ἐπιμελειαν δὲ ποιησάμενος τῆς τῶν γραμμάτων μαθήσεως, χειροτονεῖται Πρεσβύτερος ὑπὸ Φιλίππου Ἐπισκόπου Μελιτοπόλεως, καὶ αὖθις Ἐπίσκοπος τῆς Λαμψάκου ὑπὸ Ἀχιλλίου Μητροπολίτου Κυζίκου. Πολλὰ δὲ θαύματα ἐκτελέσας· καὶ γὰρ ὑπὸ ταύρου τὸν ὀφθαλμὸν ἀνδρός τινος ἐκκοπέντα ἰάσατο· καὶ μόνῃ σφαγίδι, καρκίνου πάθος, οὕτω λεγόμενον, ἀπό τινος γυναικὸς διεσκέδασε· καὶ τὸν λυττήσαντα κύνα, καὶ κατασχόντα αὐτὸν, φυσήματι ἀπενέκρωσε· καὶ τὸν ὑπὸ τῆς ἁμάξης συμπατηθέντα, διῤῥαγείσης αὐτῷ τῆς γαστρὸς, τεθνηκότα αὖθις ἀνεζώωσε. Καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ Ἐπιτρόπου δὲ γαμετῆς τὸ ἀκάθαρτον ἀπήλλαξε πνεῦμα· καὶ ἐνεργεῖν τοῖς βαφεῦσι τὰ πρόσφορα παρεσκεύασεν, ἀποδιώξας τὸν ἐμφωλεύοντα δαίμονα· καὶ πολλὰ ἕτερα παράδοξα ἐνεργήσας, καὶ περὶ τῶν ἐσομένων προειπὼν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκᾶ, τοῦ ἐν Ἑλλάδι.

Στίχ. Ἔπλησε Λευκᾶς θαυμάτων τὴν Ἑλλάδα.
Ὃς οὐδὲ νεκρὸς παύεται τῶν θαυμάτων.

Οὗτος ὁ Ὅσιος τῆς Ἑλλάδος ἐστὶ βλάστημα καὶ ἐντρύφημα· οἱ δὲ τούτου πρόγονοι ἐξ Αἰγίνης ὥρμηντο τῆς νήσου· οἳ τὰς συνεχεῖς ἐφόδους τῶν Ἀγαρηνῶν μὴ φέροντες, μετανάσται γίγονται, καὶ τὴν Ἑλλάδα καταλαμβάνουσιν, ἐν ᾗ καὶ γεγέννηται ὁ μακάριος Λουκᾶς. Ὃς παιδόθεν, οὐ μόνον κρέατος, ἀλλὰ καὶ ὠοῦ καὶ τυροῦ ἀποχὴν ἐποιήσατο· ἄρτος δὲ κρίθινος, καὶ ὕδωρ, καὶ ὄσπριον ἦν αὐτῷ βρῶσις καὶ πόσις. Κακοπαθείᾳ δὲ πάσῃ καὶ σκληραγωγίᾳ κατατήκων ἑαυτῷ τὸ σῶμα, τὸν πεινῶντα θρέψαι, καὶ γυμνητεύοντι περιβόλαιον χαρίσασθαι, τρυφὴν ἡγεῖτο, καὶ κόρον ὑπελάμβανεν. Ὅθεν καὶ τὸ ἑαυτοῦ περιβόλαιον πολλάκις δεδωκὼς, γυμνὸς ἐπανῆει. Καὶ ὁπόταν τὰς εὐχὰς τῷ Θεῷ ἀνέπεμπε, τοῦ ἐδάφους οἱ πόδες ἀφιστάμενοι, ὡσεὶ πῆχυν ἕνα, ἄψαυστοι τῆς γῆς ἐδόκουν φαίνεσθαι.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν μονήρη βίον ὑπέδυ, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ὅσην ἐγκράτειαν καὶ νηπτικὴν ὁ μακάριος ἐπεδείξατο. Τὰς δὲ παραλίους πάσας διαμείψας, καὶ πολλοῖς αἴτιος σωτηρίας διὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ τελεσθέντων θαυμάτων γεγονὼς, ὕστερον ἀφεὶς τὰς μεταβάσεις, τὸν τοῦ Μοναχηρίου χῶρον καταλαμβάνει· καὶ ἕβδομον ἐν αὐτῷ διανύσας ἔτος, προεῖπε τὴν αὐτοῦ τελευτὴν πᾶσι, καὶ οὕτω τῷ τέλει τοῦ βίου ἐχρήσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων χιλίων Μαρτύρων, καὶ τριῶν οἰκετῶν, καὶ τεσσάρων Προτικτόρων, τῶν ἐν Νικομηδείᾳ μαρτυρησάντων.

Οὗτοι οἰκέται ὑπῆρχον τῶν τεσσάρων Προτικτόρων, ὑφ' ὧν κατεσχέθη, ἐκ προσάγματος βασιλικοῦ, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος Πέτρος ὁ ἁγιώτατος, καὶ ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν. Μετὰ γὰρ τὴν τούτου τελευτὴν, τῶν Προτικτόρων πιστευσάντων πανοικὶ τῷ Χριστῷ, καὶ μαρτυρησάντων, οἱ τούτων δοῦλοι, τῇ εἰς Χριστὸν πίστει θερμανθέντες, ηὐτομόλησαν πρὸς τὸν βασιλέα Διοκλητιανὸν ἐν Νικομηδείᾳ, σὺν γυναιξὶ καὶ παιδίοις καὶ βρέφεσι· καὶ ὁμολογήσαντες εἶναι Χριστιανοὶ, καὶ μὴ πεισθέντες ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, ἀπὸ τοῦ στρατοῦ κατεκόπησαν ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι ἓξ Μάρτυρες, οἱ ἐκ Φρυγίας, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Μὴ τὴν πυρὸς φρίξαντες ἰσχὺν ἓξ Φρύγες,
Τῇ τῶν Φρυγῶν γῇ πύργος εἰσὶν ἰσχύος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου, τοῦ ἐν Μοναβάτοις ἀγωνισαμένου· καὶ τῶ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοπέμπτου, καὶ τῆς Συνοδίας αὐτοῦ.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυ-
» ράννου μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρί-
» πισε· Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισὶ,
» δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος
» καὶ ὑπερένδοξος.

Ἐν σοὶ ἐνσκηνώσασα ἡ Θεία χάρις, Προφήτην σε δείκνυσι, τὰ μέλλοντα φθεγγόμενον· ἐντεῦθεν προηγγειλας τῷ διαδέχεσθαι, μέλλοντι τὸν Πρόεδρον σοφὲ, ὡραϊσμένον Θείαις λαμπρότησι.

Λαμψάκου τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλλησπόντου, λαμπτῆρα τὸν ἄδυτον, θαυματουργίαις ἅπασαν, τὴν γῆν τὸν φαιδρύναντα, καὶ ἀπελάσαντα, νύκτα πολυώδυνον παθῶν, ὑμνολογοῦμεν πάντες Παρθένιον.

Πολύχουν ἀπέδωκε τὸν ταύτης σπόρον, ἡ γῆ τῇ ἐντεύξει σου, πανθαύμαστε Παρθένιε, καὶ βότρυας ἤνεγκεν ἄμπελος ἄνικμος· ὕτω σε δοξάσαντος Θεοῦ, τοῦ δοξασθέντος τῇ πολιτείᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Ὡράθης Παναμωμε ἁγιωτέρα, τῶν ἄνω Δυνάμεων· Θεὸν γὰρ ἐσωμάτωσας, ὃν Τάξεις ἀσώματοι φόβῳ δοξάζουσι· τοῦτον οὖν ἱκέτευε ἀεὶ, τῷ οἰκτειρῆσαι τὺς σὲ δοξάζοντας.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἱρμός.

» Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμίνου φλόγα
» οὐκ ἔπτηξαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ πυρὸς ἐμ-
» βληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς
» εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡ θήκη τῶν σῶν λειψάνων, Λουκᾶ πηγὴ ἀναδέδεικται, ἰαμάτων ἐν ᾗ πᾶς προστρέχων, ἐκλυτρῶται παντοίων παθῶν, σὲ μακαρίζων Ὅσιε, καὶ ὑμνῶν τὸν Δεσπότην Χριστόν.

Σημείοις μεγίστοις Πάτερ, ἐδόξασέ σε ὁ Κύριος, ὃν ἐδόξασας σὺ, διὰ πόνων τῆς ἀσκήσεως πρότερον· Εὐλογητὸς γὰρ ἔκραζες, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν βίῳ περιφανής τε, καὶ ἐν τοῖς θαύμασι μέγιστος, καὶ ἐν πᾶσι καλοῖς ἀνεδείχθης, ἀπαράμιλλος Ὅσιε· διὸ τῶν πόνων εὗρηκας, ἀμοιβὴν βασιλείαν Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Λαὸν καὶ πόλιν σου σῶζε, Θεοκυῆτορ παναμωμε, προστασία ἡμῶν τῶν ἐν πίστει, ἀδιαπτώτῳ βοῶντων σοι· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Κάμινος ποτὲ πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς
» ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ Θείῳ προστάγ-
» ματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς
» δὲ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε
» πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Μέγισται τοὺς σοὺς καμάτους ἀντιδόσεις, ἐν τοῖς ὑψίστοις διεδέξαντο, μέγιστε Παρθένιε· φῶς οἰκεῖς γὰρ τὸ ἀνέσπερον, καὶ δόξαν ἀδιάδοχον εἴληφας, ἀεννάου Πάτερ χαρᾶς ἀξιούμενος.

Ἄδυτος ἀσκὴρ γενόμενος ἐν βίῳ, ἀνατολαῖς τῶν Θείων ἔργων σου, ἔδυς νόμῳ φύσεως, καὶ πρὸς φέγγος μετεχώρησας, ἀνέσπερον, λιπὼν ἡμῖν Ὅσιε, τὰς ἀκτῖνας, τῶν ἀπορρήτων θαυμάτων σου.

Ἄναρχος Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Θεῖον Πνεῦμα ὁμοβασίλειος ὁμόθρονος, γνωρίζεται ἔλλαμψις, ὀρθοδόξως τοῖς λατρεύουσι, καὶ μέλπουσι σὺν τάξεσι, πάντοτε τῶν Ἀγγέλων, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος. Θεοτοκίον.

Ῥύπου με παθῶν ἀγνὴ προσγινομένου, τῇ μεσιτείᾳ σου καθάρισον, καὶ λάμπρυνον δέομαι, σκοτισθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, δαιμόνων ἀμαυρότησιν· ὅπως σε μακαρίζω, Παρθένε Θεομακάριστε.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἱρμός.

» Νόμων πατρῴων οἱ μακαριστοὶ, ἐν Βα-
» βυλῶνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασι-
» λεύοντος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίσου,
» καὶ συννημένοι ᾧ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ, τῷ
» κρατοῦντος ἐπαίξιον, ἀνέμελπον τὸν ὕμνον·
» Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦ-
» τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λύμην παντοίᾳ πάθους ἔνδοξε, ἀποδιώκεις Πάτερ Λουκᾶ μακάριε, τοὺς λεπρῶντας ἐξιώμενος, ῥωννύων ἀσθενοῦντας, καὶ παρειμένους λύων τοῦ κατέχοντος δεσμῷ, καὶ κυλλὺς καὶ χωλοὺς ὁμοῦ, καὶ τυφλὺς θεραπεύων, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντας, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄπονον εὗρες δόξαν Ὅσιε, πόνους πολλοὺς ὑποίσας καὶ ἀγωνίσματα ἀγρυπνίαν τῆξιν σώματος, νησκείαν κακουχίαν, χαμαικοι-

τίαν, πᾶσαν ἄλλην πίεσιν σαρκὸς, δι' ἀγάπην τοῦ κτίσαντος, ᾧ συνὼν συνευφραίνῃ· αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει σωθῆναι, πάντας τοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ σε ὑμνοῦντας.

Διὰ ποικίλων πόνων Ὅσιε, τῶν ἀρετῶν εἰσήχθης εἰς τὴν οὐράνιον, βασιλείαν εὐφραινόμενος, τανῦν εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τοῦ Δεσπότου πάντοτε τρυφῶν ταῖς καλλοναῖς, σὺν Ἀγγέλων μελῳδήμασι, τὸν Τρισάγιον ᾄδεις· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκιον.

Οὐκ ἀποσάντα τὸν ἀχώριστον, ἐκ τοῦ πατρῴου κόλπου Ἁγνὴ γεγέννηκας, ἀπειράνδρως ἀνεκφράστως τε, βροτὸν τέλειον ὄντα· ὃν ἐκδυσώπει δοῦναί μοι ἰσχὺν, τῶν πονηρῶν λογισμῶν, προσβολὴν πᾶσαν καταβαλεῖν εἰς τέλος, καὶ θέλημα τὸ θεῖον ἐκείνου, πράττειν καθ' ἑκάστην· ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ Θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύ-
» ριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέ-
» φανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν
» τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεο-
» τόκον μεγαλύνομεν.

Ἰδεῖν κατηξίωσαι, ἀπολυθεὶς τῶ σώματος, τὰ ἀθέατα κάλλη Πάτερ Παρθένιε, ὅλος ἀρετῶν εὐμορφία, ὡς ἀληθῶς καθωραϊσμένος· διὸ σε γεραίρομεν, καὶ γνησίως μακαρίζομεν.

Ὡς κρίνον ὡς ῥόδον σε, εὐῶδες ὡς ὀσφράδιον, ἀρετῶν ποικιλίᾳ ὡραϊζόμενον, Πάτερ ὁ Χριστὸς, εἰς τὰς ἄνω, περιφανῶς ἐσκήνωσε μάνδρας, ὁσίως ποιμάναντα, τὸν λαὸν αὐτοῦ Παρθένιε.

Σκιρτήσωμεν ἄνθρωποι, χορεύσωμεν γηθόμενοι, ἑορτήν τε ἁγίαν νῦν συστησώμεθα, ψάλλοντες Θεῷ ἐν αἰνέσει, τὸν θαυμαστὸν καὶ μέγαν ποιμένα, Παρθένιον σήμερον, κατὰ χρέος μακαρίζοντες.

Ἡ μνήμη σου σήμερον, ἡμῶν περιαυγάζουσα, τὰς καρδίας ὡς μέγας ἥλιος ἔλαμψεν· ἣν ἐπιτελοῦντας ἐν πίστει, ῥῦσαι παθῶν σκότους Ἱεράρχα, καὶ νόσων καὶ θλίψεων, καὶ παντοίων περιστάσεων. Θεοτοκίον.

Φωτί με καταύγασον, τὸν ἐν τῷ σκότει κείμενον, τῆς δεινῆς ῥᾳθυμίας Θεοχαρίτωτε, καὶ μὴ προαιρούμενον ὅλως, τοὺς τοῦ Θεοῦ νόμους συντηρῆσαι, ὅπως ὡς προσάτιν μου, κατὰ χρέος μακαρίζω σε.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἱρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολ-
» μᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
» διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὡράθη βροτοῖς, λόγος
» σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανίαις Στρατιαῖς σε μακαρίζομεν.

Σοὺς πόνους Πάτερ καὶ ἀγωνίσματα, τίς ἐξειπεῖν δυνήσεται βροτῶν, ὧν ἀντάξιον, τὸν μισθὸν ἐκομίσω παρὰ Θεοῦ; γέγονας γὰρ δοχεῖον, τοῦ θείου Πνεύματος, Ὅσιος εὐθὺς ἀληθινὸς δίκαιος ἄμεμπτος.

Ἁπλοῦν τὸ ἦθος καὶ ἀπονήρευτον, καὶ ταπεινὸν ἐλέους τε μεστὸν πρὸς τοὺς πένητας, καὶ φιλόξενόν τε καὶ φιλέρημον, ἡσυχον πρᾶον ὄντως, Πάτερ ἐνέδειξας· ὅθεν συνετάγης Ἀβραὰμ καὶ Ἰακὼβ καὶ Δαυΐδ.

Μοναῖς ἐκείναις ὡς αὐλιζόμενος, ταῖς ὀρεκταῖς καὶ κάλλους θεϊκοῦ ἐμπιπλάμενος, Παραδείσου τε θείου τοῖς ἄνθεσι, νῦν ἐντρυφῶν εἰς κόρον, καὶ ἀγαλλόμενος, μνείαν πρὸς Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν ποιοῦ πανόλβιε.

Τριαδικόν.

Ἡ μία φύσις ἡ τρισυπόστατος, ἡ τριλαμπὴς οὐσία καὶ ἀχώριστος δύναμις, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον, Πνεῦμα μία Θεότης, σῶζε τοὺς πίστει σε, ἕνα μεγαλύνοντας Θεὸν ἐν χαρακτῆρσι τρισί. Θεοτοκίον.

Νοεῖν οὐ σθένει σου τὸ Μυστήριον, βρότειος νοῦς Παρθένε Θεοτόκε πανύμνητε· πρὸ γὰρ τόκου ἀνάνδρως συνέλαβες, ἔμεινάς τε Παρθένος, καὶ μετὰ κύησιν, τέτοκας δὲ Λόγον συναϊδίως Πατρί.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἱεράρχου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Λαμψάκου ὁ παμμέγιστος, Ποιμὴν καὶ περιβόητος, θαυματουργὸς Ἱεράρχης, τῆς τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίας, τὸ Ἑλλησπόντιον καύχημα, καὶ τῶν πιστῶν ἑδραίωμα, τιμάσθω νῦν Παρθένιος· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτος, ἐξιλεοῦται τὸ Θεῖον.

Τοῦ Ὁσίου, ὅμοιον.

Μονάσας ἐκ νεότητος, καὶ τὸν σταυρὸν ἀράμενος, ἐμάκρυνας ἐν ἐρήμῳ, Λουκᾶ φωστὴρ Μοναζόντων· ἐγκρατείᾳ δὲ πάσῃ, τὸ χεῖρον δουλωσάμενος, τῷ κρείττονι θεόληπτε, ὡς ἐφικτὸν συνεκράθης, τῇ ἀπροσίτῳ Τριάδι.

Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Πληρῶν σου τὴν ἀπόῤῥητον, οἰκονομίαν Κύριε, ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης, ὑπὸ Μητρὸς

ἀπειράνδρου· ἰδὼν δέ σε ἐκραύγαζεν, ὁ Πρέσβυς· Νῦν ἀπόλυσον, τὸν δοῦλόν σου ὦ Δέσποτα· Σωτὴρ γὰρ ἦλθες τοῦ κόσμου, τὸ Πατρικὸν φῶς Χριστέ μου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Φέρουσα ἡ ἁγνὴ, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Δέχου ὦ Συμεὼν, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Νῦν εἶδον ἀγαθὲ, Θεὲ οἱ ὀφθαλμοί μου, τὴν σὴν ἐπαγγελίαν· ἀπόλυσόν με τάχος, τὸν δοῦλόν σου φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Χαῖρε ἡ τὴν χαρὰν, τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, καὶ παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς Προμήτορος.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Η'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου· καὶ τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψαλλ. τὰ προσόμοια Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων.

Προσόμοια τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. α. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις, ὁ στρατιώτης Χριστοῦ· ὁ τροπωσάμενος ἐχθρῶν τὴν παράταξιν, τῷ ὅπλῳ τῆς εὐσεβείας· ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός· ὁ πολλαῖς βασάνοις ὠνησάμενος, Θεοῦ τὴν οὐράνιον, βασιλείαν Θεόδωρε· ἐν ᾗ χορεύων, καὶ μεθέξει θεούμενος, καὶ λαμπόμενος, καθαραῖς διαδόσεσι, μέμνησο τῶν τιμώντων σου, τὴν μνήμην τὴν ἔνδοξον, καὶ προσκυνούντων ἐν πίστει, τὴν τῶν λειψάνων σου λάρνακα, ἀφ' ἧς ἀναβλύζει, τοῖς αἰτοῦσιν εὐρωστία, καὶ μέγα ἔλεος.

Χαίροις, ἡ ἱερὰ κεφαλὴ, τῶν Ἀθλοφόρων τὸ σεπτὸν ἀκροθίνιον· ὁ κόσμος τῆς Ἐκκλησίας· ὁ καθαιρέτης ἐχθροῦ· δωρεῶν ἐνθέων ὁ ἐπώνυμος· λαμπτὴρ τὴν ὑφήλιον, καταυγάζων τοῖς θαύμασι· στύλος ὁ μέγας, διαμείνας ἀσάλευτος, ταῖς προσρήξεσι, τῶν ἀπείρων κολάσεων· λόγχη τῆς καρτερίας σου, ὁ κτείνας τὸν δράκοντα· ὁ ἀριστεύσας μεγάλως, ὡς στρατιώτης ἀήττητος. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅπλῳ, τοῦ ζωηφόρου σταυροῦ, τὴν τῶν εἰδώλων συντριβὴν ἐργασάμενος, μαστίγων ὑπέστης πεῖραν· ὁ ἐπὶ ξύλου ταθεὶς, σπαραγμοὺς παμμάκαρ ἐκαρτέρησας· ὑφ' ὧν συντριβόμενος, καὶ λαμπάσι φλεγόμενος, σταυρῷ ὑψώθης, τιτρωσκόμενος βέλεσι, καὶ τὰ ὄμματα, ὑπ' αὐτῶν ἐκτυφλούμενος· ὅθεν σε μακαρίζομεν, καλῶς ἐναθλήσαντα, καὶ οὐρανίων στεφάνων, ἐπιτυχόντα Θεόδωρε. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Προσόμοια τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι;

Ἔχων πολιτείαν ἰσάγγελον, τοῖς Ἀγγέλοις Θεοφάντωρ, συνωμίλεις προφανῶς, δι' αὐτῶν τὰ ὑπὲρ νοῦν, καταλαμπόμενος τὸν νοῦν, συμβόλων, θαυμασίων ἀνακαθάρσιν, μεγάλων, Μυστηρίων ἀποκάλυψιν, προφητικὴν προαγόρευσιν, πνευματικὴν ἀνακαίνισιν. Ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἄγγελος ἐφάνης ἐπίγειος, ἐπὶ γῆς τοὺς οὐρανίους, συλλαλοῦντας ἐσχηκὼς, θεωρὸς ὑπερκοσμίων θεαμάτων γεγονὼς· λυχνία, νοητὸν φῶς ἀπαστράπτουσα· ἐλαία, ψαλμικῶς εἰπεῖν κατάκαρπος, θεουργικὴν ἀποστάζουσα, τοῖς εὐσεβέσι πιότητα. Ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς ἐλπιζομένης θεώσεως, ἀπολαύων ὡς Προφήτης, ἀληθέστατος Θεοῦ, καὶ τρανῶς τῆς ἀϊδίου, ἐμπιπλάμενος τρυφῆς, καὶ δόξαν, ἀνεκλάλητον θεώμενος, καὶ κάλλους, διαδήματι κοσμούμενος, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε, δυσώπησον ἐκτενέστερον, θεόληπτε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος, Ἦχος πλ. α.

Σήμερον ἀνέτειλεν ὑπὲρ τὸν Ἑωσφόρον, ἡ σεβάσμιος μνήμη τοῦ Ἀθλοφόρου Χριστοῦ, τῶν Πιστῶν τὰς καρδίας, ἀνενδότως φωτίζουσα, καὶ τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἀποδιώκουσα, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ χάριτι τοῦ Πνεύματος· πρὸς ὃν φιλομάρτυρες ἀνακράξωμεν· Χαίροις, ὁ τοῖς Πιστοῖς ἀναδειχθεὶς θεοδώρητος χάρις. καὶ

τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη ἐφαπλῶν, τοῖς εἰς σὲ προστρέχουσι, Θεόδωρε μακάριε. Χριστὸν ἀπαύστως πρεσβεύων μὴ ἐλλίπῃς, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιτυχεῖν, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκὶ, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῷ ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα· ὃν Συμεὼν δεξάμενος ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ῥῆμά σου τὸν δοῦλόν σου· εἶδον γὰρ οἱ ἀφθαλμοί μου, τὸ σωτήριον σου Κύριε.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ὑπόδεξαι φησὶ Συμεὼν, τὸν Κτίστην τῶν ἁπάντων χερσίν· ὦ Πρεσβύτα, ἀγκαλίζου τὸν Χριστὸν, ὃν ἡ Παρθένος Κόρη, ἐγέννησεν ἀσπόρως, εἰς ἀγαλλίασιν τοῦ γένους ἡμῶν.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Τοῦ νόμου Ποιητὴν καὶ Θεὸν, ὃν φρίττουσιν Ἀγγέλων πληθὺς, συνελθόντες, ἀνυμνήσωμεν λαοὶ, τὸν μόνον εὐεργέτην, καὶ νόμου νομοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀπόκαλυψιν ἐθνῶν.

Νῦν ἀπολύεις Δέσποτα, τὸν δοῦλόν σου ὡς εἴρηκας, ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδόν σε Χριστὲ, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων, δεσμοῦ με τοῦ σαρκίου, εἰς ἀπολύτρωσιν ἐθνῶν Ἰσραήλ.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος, Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν τοῦ Θεοῦ δωρεῶν ὡς ἐπώνυμον, καὶ τῆς αὐτοῦ κληρονόμον μακαριότητος, πάντες εὐφημήσωμεν Πιστοὶ, καὶ μακαρίσωμεν ἐπαξίως, Θεόδωρον τὸν γενναῖον μεγαλομάρτυρα, τῆς οἰκουμένης τὸν ὑπέρμαχον· πρεσβεύει γὰρ Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν,

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφὶμ, σήμερον τῷ θείῳ ἱερῷ, κατὰ νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικαῖς ἐνθρονίζεται ἀγκάλαις· καὶ ὑπὸ Ἰωσὴφ εἰσδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ὡς ζεῦγος τρυγόνων τὴν ἁμίαντον Ἐκκλησίαν, καὶ τῶν ἐθνῶν τὸν νεόλεκτον λαόν· περιστερῶν δὲ δύω νεοσσοὺς, ὡς ἀρχηγὸς Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς· τοῦ πρὸς αὐτὸν χρησμοῦ δὲ Συμεὼν, τὸ πέρας δεξάμενος, εὐλογῶν τὴν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τὰ τοῦ πάθους σύμβολα, τοῦ ἐξ αὐτῆς προηγόρευσε· καὶ παρ' αὐτοῦ ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν βροῶν· Νῦν ἀπολύεις με Δέσποτα, καθὼς προεπηγγείλω μοι· ὅτι εἶδόν σε τὸ προαιώνιον φῶς, καὶ Σωτῆρα Κύριον, τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Στρατολογίᾳ ἀληθεῖ Ἀθλοφόρε, τοῦ οὐρανίου στρατηγοῦ Βασιλέως, περικαλλὴς γεγένησαι Θεόδωρε· ὅπλοις γὰρ τῆς πίστεως, παρετάξω ἐμφρόνως, καὶ κατεξωλόθρευσας, τῶν δαιμόνων τὰ στίφη, καὶ νικηφόρος ὤφθης ἀθλητής· ὅθεν σε πίστει ἀεὶ μακαρίζομεν.

Δόξα. Τοῦ Προφήτου, Ἦχος β'.

Τοῦ Προφήτου σου τὴν μνήμην Κύριε ἑορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε δυσωποῦμεν, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν ά. Στιχολογ. Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ μεγαλώνυμος Χριστοῦ Ἀθλοφόρος, ὁ ἐπιπόθητος Θεῷ καὶ Ἀγγέλοις, ὁ θαυμαστὸς καὶ ἔνδοξος Θεόδωρος, πάσας τὰς ὑφ' ἥλιον, ἱερὰς Ἐκκλησίας, σήμερον τῷ Πνεύματι, τῷ Ἁγίῳ εὐφραίνει, καὶ ἑορτάζειν πάντας ἐν χαρᾷ, παρασκευάζει αὐτοῦ τὸ μνημόσυνον.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, πάλαι κατεῖδε Μωϋσῆς, τὰ ὀπίσθια Θεοῦ, καὶ ἀμυδρῶς θείας φωνῆς, κατηξιώθη ἐν γνόφῳ τε καὶ θυέλλῃ· νῦν δὲ Συμεὼν, τὸν σαρκωθέντα Θεὸν, ἀτρέπτως δι' ἡμᾶς, ἐνηγκαλίσατο· καὶ γεγηθὼς ἠπείγετο τῶν τῇδε, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον· διὸ ἐβόα· Νῦν ἀπολύεις, τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος ά. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Θησαυρὲ τῶν αἰώνων, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων, δι' ἐμὲ νηπιάσας ὑπὸ νόμον ἐγένου· ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξὶ, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, ἵνα πάντας ἀπαλλάξῃς, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Ἑορτῆς εἰς ς'. καὶ τῶν Ἁγίων οἱ παρόντες δύω εἰς ἡ.

Ὁ Κανὼν τῆς Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα τήνδε·

Φερώνυμον δῶρόν σε τοῦ Θεοῦ σέβω.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Νικολάου.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουρ-
» γοῦσα ποτὲ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυ-
» ροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν,
» Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν,
» ᾆσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Φερωνυμίᾳ θεολήπτου κλήσεως, καλλωπιζόμενος, καὶ δωρεῶν θείων, θησαυρὸς δεικνύμενος, καὶ Μαρτυρίου χάριτι, μάκαρ κεκοσμημένος, τοὺς ὑμνητάς σου χαρίτωσον, ὕμνοις σε τιμῶντας Θεόδωρε.

Ἔργῳ καὶ λόγῳ σου τὴν θεοδώρητον, κλῆσιν πιστούμενος, τὰς δωρεὰς νέμεις, δώρεὰν τοῖς χρῄζουσι· δώρημα πᾶν γὰρ τέλειον, ἄνωθεν καταβαῖνον, ἐκ τοῦ Πατρὸς προσδεχόμενος, ἅπαντας πλουτίζει τιμῶντάς σε.

Ῥώμην θεόθεν νηπιόθεν πάνσοφε, λαβὼν καὶ σύνεσιν, πάθη σαρκὸς πάντα, πρότερον καὶ δαίμονας, ἀνδρείως καταβέβληκας· ὕστερον δὲ καθεῖλες, ἐχθρῶν Τυράννων τὸ φρύαγμα, Μάκαρ συμμαχίᾳ τοῦ Πνεύματος.

Ὡς ἐντρεχὴς καὶ νουνεχὴς καὶ φρόνιμος, κατεσοφίσω σοφῶς, τὸν σοφιςὴν Μάκαρ, τῆς κακίας ῥήμασι, καὶ πράγμασι Λικίνιον, ἐδελέασας δείξας, νεκροῖς ξοάνοις λατρεύοντα, καὶ κεναῖς τρεφόμενον.

Θεοτοκίον.

Νῖκός μου δίδου Παναγία ἄχραντε, τῷ καταφεύγοντι, ὑπὸ τὴν σὴν σκέπην, τῶν δεινῶν ἐξαίρουσα, ἀεί με ταῖς πρεσβείαις σου· καὶ γὰρ τέτοκας Λόγον, τὸν τῷ Πατρὶ συναΐδιον, ὁμοῦ τε τῷ Πνεύματι σύνθρονον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἐκπλήττομαί σου τοὺς λόγους, Ζαχαρία.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν
» λαὸν αὐτοῦ, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὅτι
» μόνος ἐνδόξως δεδόξασται.

Ἔχων τὸν Φωτοδότην, ταῖς σαῖς ὑπακούοντα δεήσεσι, φωτισμόν μοι παράσχου, Ζαχαρία Προφῆτα θεσπέσιε.

Κατακεκοσμημένος, κάλλεσι τῆς θείας ὡραιότητος, τῶν Ἀγγέλων τὸ κάλλος, ἐθεώρεις ψυχῆς ὡραιότητι.

Πλήρης ἁγιωσύνης, ἀγγελομιμήτου καὶ φαιδρότητος, συλλαλοῦντας Ἀγγέλους, καὶ φωτίζοντας ἔσχες θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Λέλυται ἡ κατάρα, Εὔας τῆς Προμήτορος Πανάμωμε· τὸν Χριστὸν γὰρ τεκοῦσα, εὐλογίαις τὸν κόσμον ἐπλούτισας.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Οὐρανίας ἁψίδος, ὁροφουργὲ Κύριε, καὶ
» τῆς Ἐκκλησίας δομήτωρ, σύ με στε-
» ρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ
» ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φι-
» λάνθρωπε.

Νεανίας ὡραῖος, πανευπρεπὴς δέδειξαι, κάλλει καταλλήλως ἐμπρέπων, ψυχῆς καὶ σώματος, ὡραϊζόμενος, τῶν ἀρετῶν εὐμορφίᾳ, καὶ Μαρτύρων στίγμασι, καλλωπιζόμενος.

Ὑπὸ θείας προνοίας, ὁδηγηθεὶς ὥδευσας, τρίβον Μαρτυρίȣ Δεσπότȣ, τοῦ τὴν καρδίαν σου, μάκαρ πλατύναντος, ταῖς δωρεαῖς τῶν χαρίτων, καὶ πρὸς τὴν οὐράνιον, κλῆσιν ἰθύναντος.

Μεγαλόφρονι γνώμῃ, περιφρονῶν πάνσοφε, πάντων τῶν ἡδέων τοῦ κόσμου, καὶ τῶν τοῦ βίου τερπνῶν, οὐδὲν προέκρινας, τῆς τοῦ Σωτῆρος ἀγάπης, ἀλλ' αὐτὸν ἐπόθησας, ψυχῆς εὐθύτητι.

Θεοτοκίον.

Ἱκετεύω σε μόνην, τὴν τὸν Θεὸν τέξασαν, τὸν εἰς εὐλογίαν κατάραν, τὴν πρὶν ἀμείψαντα, καὶ χρηματίσαντα, ὑπὲρ ἀνθρώπων κατάρα, Κόρη παντευλόγητε, καὶ κόσμον σώσαντα.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἱρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ
» ἔστι δικαιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ
» πᾶσα κτίσις· ȣ̓κ ἔςι δίκαιος πλήν σȣ Κύριε.

Ἡ ἄνωθεν χάρις σοι ἐπεσκίασε, τῆς προνοίας τὴν ἄφραστον, θείαν κυβέρνησιν, δι' Ἁγίων Ἀγγέλων διδάσκουσα πάνσοφε, μάκαρ καὶ φωτίζουσα.

Τὴν θείαν χρηστότητα παιδευόμενος, ἐμυήθης πανόλβιε, ὡς καθαρώτατος, κατακάρπως οἰκεῖσθαι, τὸ θεῖον ἁγίασμα, τὴν πόλιν τὴν πανίερον.

Τὸ τεῖχος τὸ ἄῤῥηκτον, ἡ ἀσφάλεια τοῦ λαοῦ τοῦ θεόφρονος, γέγονας Κύριε, καὶ ψυχῶν σωτηρία, ὡς πάλαι προήγγειλε, Προφήτης ὁ θεσπέσιος.

Θεοτοκίον.

Ὁ τόκος ὁ ἄφθορος καὶ ἡ ἄχραντος, Θεοτόκε σου κύησις, τὸν κόσμον ἐῤῥύσατο,

ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου· Σωτῆρα γὰρ ἔτεκες, Λόγον τὸν ἀΐδιον.

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Θεϊκὴν παντευχίαν ἀναλαβὼν, καὶ εἰδώλων τὴν πλάνην καταβαλὼν, Ἀγγέλους διήγειρας, εὐφημεῖν τοὺς ἀγῶνάς σου· τῷ γὰρ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τοῦ ἐν πυρὶ θανάτου, γενναίως κατετόλμησας· ὅθεν φερωνύμως, τοῖς αἰτοῦσί σε νέμεις, τὰ θεῖα δωρήματα, ἀθλοφόρε Θεόδωρε, διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Προφήτου,

Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Διϊππευόμενα ἅρματα ἔβλεψας, ἡνιοχούμενα χειρὶ τοῦ πάντων Θεοῦ, τοῖς ἀσωμάτοις λειτουργοὺς, Ζαχαρία θεσπέσιε· οἷς συναγαλλόμενος, ὡς Προφήτης ἀοίδιμε, αἴτησαι ἰθύνεσθαι, πρὸς ὁδὸν θείας γνώσεως, τοὺς πίστει ἀδιστάκτῳ τελοῦντάς σε, μνήμην Προφῆτα τὴν πανίερον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Ἐκ τῆς Παρθένου σε σωματωθέντα Χριστὲ, χαίρων ἐδέξατο ὁ ἱερὸς Συμεών, Νῦν ἀπολύεις ἐκβοῶν, τὸν δοῦλόν σου ὦ Δέσποτα· Ἄννα δὲ ἡ ἀμέμπτος, ἡ Προφῆτις καὶ ἔνδοξος, τὴν ἀνθομολόγησιν, καὶ τὸν ὕμνον προσῆγέ σοι· Ἡμεῖς δὲ Ζωοδότα βοῶμέν σοι· Δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Σύμου ἰσχὺς, Κύριε σύ μου καὶ δύναμις, » σὺ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πα» τρικοὺς κόλπους μὴ λιπὼν, καὶ τὴν ἡμετέ» ραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ » Προφήτῃ, Ἀββακοὺμ σοὶ κραυγάζω· Τῇ δυ» νάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ὁ πρὸς Θεὸν, πόθος σου πᾶσαν ἠμαύρωσε, προσπαθείας, ὕλην παμμακάριστε, δόξαν τερπνὴν, πλοῦτον καὶ τρυφὴν, καὶ περιφανείας, τὸ περιβόητον ὕψωμα· ἐντεῦθεν ἀνυψώθης, πρὸς περίβλεπτον ὕψος, μαρτυρίᾳ πρὸς δόξαν ἀμάραντον.

Νόμῳ καινῷ, ζωοποιοῦντι τῷ Πνεύματι, πεφραγμένος, νόμον ἀνομώτατον, παρανομούντων νεανικῶς, ἀνέτρεψας μάκαρ· διὸ νομίμως ἐνήθλησας, καὶ στέφος ἀνεδήσω, τὸ τῆς δικαιοσύνης, ἐκ χειρὸς τοῦ Δεσπότου Θεόδωρε.

Δῶρον Θεοῦ, δέδοσαι κόσμῳ φερώνυμον, δῶρον θεῖον, δῶρον ἀξιέραστον, δῶρον πλουτίζον πάντα πιστὸν, δῶρον δεχομένοις, γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, τὸ πᾶσι καταπέμπον, καταλλήλως τὰς δόσεις, καὶ πληρῶν τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου.

Ὡς μιμητὴς, τοῦ προσπαγέντος ἐν ξύλῳ Χριστοῦ, μετὰ πᾶσαν, αἰκίαν τοῦ σώματος, μετὰ πολλὰς, στρέβλας πονηρὰς, τὰς τῶν μιαιφόνων, χρισομιμήτως ἐτάθης σταυρῷ, καὶ βέλεσιν ἐτρώθης, καὶ δεινῶς συνεκόπης· ἀλλ' ἐρρύσθης ἐκ τούτων δυνάμει Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Καλλοποιὸν, καὶ γῆς Δεσπότην κυήσασαν, ἀπορρήτῳ, τόκῳ κατὰ χρέος σε, πάντες πιστοὶ, γλώσσῃ, καὶ ψυχῇ, κόσμου Βασιλίδα, καὶ Δέσποιναν ὀνομάζομεν· διὸ τῆς τυραννούσης, πονηρᾶς συνηθείας, ἐλευθέρωσον τοὺς σὲ γεραίροντας.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐξ ὄρους κατασκίου Λόγε ὁ Προφήτης, » τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκοῦ» σθαι, θεοπτικῶς κατενόησεν ἐν φόβῳ, καὶ » ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν.

Μίαν μὲν φωτιστικὴν οὐσίαν σέβειν, ἐν Ἡλίοις δὲ, τρισὶν ὁριζομένην, ταῖς εἰς τὰ ὄντα προόδοις πληθυνομένην, σαφῶς διδάσκεις παμμακάριστε.

Ἅρμα τοῦ Θεοῦ, γενόμενος Προφῆτα, ἅρματα ὁρᾷν, ποικίλα τῶν Ἀγγέλων, περιοδεῦσαι τὰ πάντα κατηξιώθης, μετ' εὐταξίας πορευόμενα.

Ἱεροπρεπῆ, πολύφωτον λυχνίαν, σύμβολον ὁρᾷς, τῆς θείας φωταυγείας, ἐπισκοπῆς τε παμμάκαρ τῆς παντεπόπτου, δι' ἧς τὰ πάντα περισώζεται. Θεοτοκίον.

Σύμβολα τῆς σῆς, Ἁγνὴ κυοφορίας οἱ θεοειδεῖς, Προφῆται προτυποῦσι, πολυειδῶς προχαράττοντες καὶ ποικίλως, δι' αἰνιγμάτων οἱ θεόφρονες.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου » τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ » ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρε» ψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, » τὰς ὁδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Ῥητορεύεις τὴν δόξαν, ἔνδοξε Θεόδωρε σὺν παῤῥησίᾳ πολλῇ, τοῦ σαρκὶ παθόντος, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον λύσαντος, καὶ μα-

στίγων πεῖραν, πολλῶν λαβὼν λύσσῃ τυράννου σταυρικὴν καταδίκην ὑπήνεγκας.

Ὁλοτρόπῳ προθέσει, σταύρωσιν ἑκούσιον Χριστοῦ μιμούμενος, τὴν αὐτὴν ὑπέρης, τιμωρίαν σταυρῷ προσηλούμενος· ἀντὶ δὲ τῆς λόγχης, βελῶν πολλῶν πληγὰς ἐδέξω, ὀφθαλμῶν κόρας τε ἐξορυττόμενος.

Νικηφόρος ὡράθης, ἄρτιος ὁλόκληρος μετὰ τὴν σταύρωσιν, καὶ τὴν ἄλλην πᾶσαν, τῶν μελῶν συγκοπήν τε καὶ νέκρωσιν· ὁ νικήσας κόσμον, σὲ γὰρ Χριστὸς χειρὶ Ἀγγέλου, ὡς ζωῆς ἀρχηγὸς ἀνεζώωσεν.

Συνιδόντα τὸ πλήθη, τὸ ἐν σοὶ γενόμενον θαῦμα Θεόδωρε, τὴν φωνὴν ἐπῆραν, μεγαλύνοντα Χριστοῦ τὴν δύναμιν· τοῦ δὲ λυμεῶνος, καὶ ἀλαζόνος Λικινίου, στηλιτεύοντα λύσσαν τὴν ἄλογον. Θεοτοκίον.

Ὅλον τέτοκας Κόρη, τὸ φῶς τὸ αἰώνιον τοῖς ἀνυμνοῦσί σε, τὸν Χριστὸν ἀσπόρως, σωματώσασα· ὃν ἐξιλέωσαι, τὸ σωθῆναι πάντας, ἐκ πειρασμῶν τοῦ ἀλλοτρίου, Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἱρμός.

» Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας, θεογνωσίᾳ φαιδρύ-
» νας τὰ πέρατα, φώτισόν με τῷ ὀρθρῳ,
» τῆς φιλανθρωπίας σου Κύριε.

Ὁ καθαρὸς καρδίᾳ, καὶ διανοίας προβλέπων ὀξύτητι, πάθος τὸ τοῦ Σωτῆρος, ἀξιοπρεπῶς μακαρίζεται.

Ὑπερφυῶς ἁγία, χαῖρε Σιὼν, ὁ Προφήτης προτρέπεται· ἥξει ὁ Βασιλεύς σου, δίκαιος καὶ σώζων πραότητι.

Τῶν Προφητῶν ἡ δόξα, τῶν θεηγόρων ἀνδρῶν ἡ εὐπρέπεια, κόσμον περιαυγάζει, τῇ τῆς προφητείας λαμπρότητι. Θεοτοκιον.

Ὁ τῆς Παρθένου τόκος, ἀναγεννήσας ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, τῶν πρὶν ἁμαρτημάτων, δι' ἡμᾶς ἁμαρτίᾳ γενόμενος.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἴλασθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνο-
» μίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀ-
» νάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ
» ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Ἐξέλαμψας ἀρεταῖς, καὶ διδαχαῖς διὰ βίου σου· ἐξήστραψας δὲ λαμπροῖς, ἀγῶσι Θεόδωρε· καὶ νῦν περιβόητος, ἐν θαυματουργίαις, καὶ θερμὸς προστάτης πέφηνας.

Τοῖς κάμνουσιν ἰατρὸς, τοῖς αἰχμαλώτοις ἀνάῤῥυσις, μεσίτης ἁμαρτωλοῖς, ὑπευθύνων ἄφεσις, πενθοῦσι παράκλησις, πρὸς Θεοῦ ἐδόθης, συμπαθέστατε Θεόδωρε.

Οὐκ ἔστι κόρος τῶν σῶν, καλῶν ἀπείρων Θεόδωρε, οὐδὲ τῆς σῆς καλλονῆς, σταθμὸς ἰσοστάσιος· διὸ τὸν διάπυρον, πόθον μου προσδέχου, χορηγῶν μοι χάριν ἄφθονον.

Θεοτοκίον.

Λαμψάτω νῦν ἐπ' ἐμὲ, ἡ ἄφατος εὐσπλαγχνία σου, βυθοῦ με ἁμαρτιῶν, καὶ τῆς ἀπογνώσεως, Κόρη ἀπαλλάττουσα, καὶ πρὸς μετανοίας, τοὺς λιμένας ἐμβιβάζουσα.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἱρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
» ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν,
» ἡ ψυχή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωή μου τῷ Ἅ-
» δῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ
» φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Ὑπάρχων προφητικῆς ἀνάπλεως, ἐπιπνοίας ἐσομένων τὴν γνῶσιν, ὑπερφυῶς, μυηθεὶς ἀπεσταλης, ἀνακηρύττειν τὴν χάριν τὴν μέλλουσαν, ἡμέραν τε τὴν τοῦ Σταυροῦ, τὴν γνωστὴν τῷ Κυρίῳ θεόληπτε.

Συνέσει πνευματικῇ κοσμούμενος, δωρεῶν τῶν ὑπὲρ νοῦν ἠξιώθης, ἀγγελικαὶς, ἐμφανείας, καὶ τάξεις, καὶ ὁμιλίας καὶ δόξας θεώμενος, πανόλβιε τὰ θαυμαστὰ, διδασκούσας καὶ θεῖα Μυστήρια.

Λαμπάδιον ἀρετῶν κτησάμενος, φωτισμὸν θεογνωσίας πυρσεύεις, τὴν μυσικὴν, προμηνύων λαμπάδα, τῆς ὑπὲρ λόγον τοῦ Λόγου σαρκώσεως, φανήσεσθαι θεοπρεπῶς, ἐκ Σιὼν Ζαχαρία θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Ὃ στήσας τὸν οὐρανὸν ἀνέδειξεν, οὐρανόν σε λογικὸν Θεοτόκε, τὴν καλλονὴν, Ἰακὼβ ἀγαπήσας, καὶ ἐκ γαστρός σου θεότητος Ἥλιος, ἀνέτειλε σωματικῶς, καὶ τὸν κόσμον ἐφαίδρυνε χάριτι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἀνδρεία ψυχῆς, τὴν πίστιν ὁπλισάμενος, καὶ ῥῆμα Θεοῦ, ὡς λόγχην χειρισάμενος, τὸν ἐχθρὸν κατέτρωσας, τῶν Μαρτύρων κλέος Θεόδωρε· σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἀθλητῶν τὸ ἔκλαμπρον κάλλος δεῦτε πάντες, τοῖς ὕμνοις τῶν στεφάνων, πιστοὶ Θεόδωρον καταστέψωμεν· δῶρον Θεοῦ γὰρ μέγα τῷ κόσμῳ ἀναδέδεικται, λάμψεσι ταῖς τῶν

θαυμάτων· τὸν γὰρ ἐχθρὸν ἐνικήσας Βελίαρ ἄθλοις σεπτοῖς, ὀμβρίζει, ἀντὶ αἱμάτων, κρουνηδὸν ἰαμάτων τὰ ῥεύματα. Σὺν τούτοις οὖν πᾶσι χαίρει Χριστῷ, καὶ δίδωσιν εἰρήνην ἀνέκλειπτον· διὸ βοῶμεν αὐτῷ· Πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ Η'. Τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου.

Στίχοι.

Ὢν Θεόδωρος ἀξίαν Στρατηλάτης,
Ὑπῆρξε τιμηθεὶς τοῦ Θεοῦ Στρατηλάτης.

Ὄμβριμον ὀγδοάτῃ Θεοδώρῳ αὐχένα κόψαν.

Οὗτος κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Λικινίου τοῦ βασιλέως, τὸ γένος ἕλκων ἐκ τῶν Εὐχαΐτων, τὴν δὲ οἴκησιν ποιούμενος ἐν τῇ πρὸς Πόντον Ἡρακλείᾳ. Κάλλει δὲ ψυχῆς, καὶ ὥρᾳ σώματος, καὶ κράτει λόγων τῶν πολλῶν ὑπερεῖχε. Πάντες δὲ ἐφιλοτιμοῦντο τὴν αὐτοῦ φιλίαν καρποῦσθαι. Ταύτῃ τοι καὶ Λικίνιος περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο συντυχεῖν αὐτῷ, καί περ ἀκούσας Χριστιανὸν αὐτὸν εἶναι, καὶ τοὺς λεγομένους θεοὺς βδελύττεσθαι. Διὸ καί τινας ἐκ Νικομηδείας τῆς αὐτῆ τάξεως ἀποσείλας, ἐντίμως ἀγαγεῖν αὐτοῖς τὸν Μάρτυρα προσέταξεν. Ὡς δὲ ὑπέσρεψαν, τὸν μακάριον Θεόδωρον λέγοντες ἀντειπεῖν, ὡς χρὴ τὸν βασιλέα μᾶλλον παραγενέσθαι μετὰ τῶν μειζόνων αὐτοῦ θεῶν, εὐθὺς τὸν βασιλέα ἡ Ἡράκλεια εἶχεν.

Ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος, ὄψεσι νυκτεριναῖς θεόθεν αὐτῷ ἐκπεμφθείσαις, προθυμοποιηθεὶς, ἐπεὶ τὸν Λικίνιον ἤδη πλησιάζοντα ἐπύθετο, ἐπικαθεσθεὶς ἵππῳ, ὑπήντησεν αὐτῷ, καὶ τὰ εἰκότα τοῦτον ἐτίμησεν. Ὁ δὲ, δεξιὰν αὐτῷ δοὺς, καὶ κατασπασάμενος, εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ βήματος προκαθίσας, τὸν μακάριον Θεόδωρον προετρέπετο τοῖς ἑαυτοῦ θεοῖς θυσίαν προσενεγκεῖν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τοὺς ἐπισημοτέρους Θεοὺς ἐξαιτησάμενος, ὡς ἂν αὐτοὺς οἴκοι πρότερον θεραπεύσας, αὖθις δημοσίᾳ προσαγάγῃ αὐτοῖς σπονδὰς, ἐπειδὴ, κελεύσαντος τοῦ βασιλέως, τοὺς χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς ἔλαβε, κατὰ τὸ μέσον τῆς νυκτὸς συνέτριψεν αὐτούς· καὶ λεπτύνας, τοῖς ἐνδεέσι καὶ πένησι δέδωκε.

Μεθ' ἡμέραν δὲ Μαξεντίου τοῦ Κομενταρησίου εἰπόντος, ἰδεῖν τὴν κεφαλὴν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ πτωχοῦ τινος περιφερομένην, εὐθέως ἀνάρπαστος ὑπὸ τῶν δορυφόρων ὁ Ἅγιος γίνεται, τοῦ Λικινίου ἐξειπόντος. Καὶ πρῶτον μὲν ἀποδυθεὶς, ἐκ τεσσάρων ὁ Ἅγιος τείνεται, καὶ νεύροις βοῶν κατὰ τὸν νῶτον πληγὰς ἑπτακοσίας δέχεται, καὶ πεντήκοντα κατὰ τῆς γαστρὸς, καὶ σφαίραις μολυβδίναις κατὰ τοῦ τένοντος τύπτεται. Εἶτα ξέεται, λαμπάσι καταφλέγεται, ὀστράκοις τὰς ἠλκωμένας καὶ κεκαυμένας πληγὰς ἀνατρίβεται, καὶ ἐν τῇ εἱρκῇ ἀπορρίπτεται, τοὺς πόδας ἀσφαλισθεὶς ἐν τῷ ξύλῳ.

Διαμείνας δὲ ἀπόσιτος ἐν αὐτῇ ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ, αὖθις ἐξάγεται, καὶ σταυρῷ καταπήγνυται χεῖρας καὶ πόδας, καὶ περόνην κατὰ τοῦ κρυφίου πόρου δέχεται, μέχρι καὶ τῶν ἐγκάτων ἐν τῷ διελαύνεσθαι φθάσασαν. Περιειστήκεισαν δὲ καὶ παῖδες, τοξεύοντες τὸν Ἅγιον κατὰ τοῦ προσώπου, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ· ταῖς δὲ βολίσι τῶν βελῶν, τῶν κρουόντων κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐξέπεσον αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Ἕτεροι δὲ, ἐγκαρσίοις τομαῖς κατὰ τῶν κεκρυμμένων μορίων διελάσαντες, τὰ σπερμογόνα συνεξέτεμον μέλη. Ἐν δὲ τῷ σταυρῷ τὴν νύκτα διαγαγόντος, ἐνόμισεν ὁ Λικίνιος, ὅτι ἤδη τέθνηκεν, ἠπατᾶτο δέ· ὑπὸ γὰρ θείου Ἀγγέλου ἀπελύθη τῶν δεσμῶν, καὶ ὅλος γέγονεν ὑγιὴς, καὶ ἦν ψάλλων, καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Ἤδη δὲ τῆς ἡμέρας διαφαινούσης, ἀπέστειλεν ὁ Λικίνιος τοῦ ἆραι τὸ τοῦ Μάρτυρος σῶμα, καὶ ῥιφῆναι ἐν τῇ θαλάσσῃ. Φθάσαντες οὖν οἱ σταλέντες, καὶ ὡς εἶδον τὸν Ἅγιον ἔτι ἐμπνέοντα, καὶ ὅλον ὑγιῆ, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ, ἄνδρες ὄντες τὸν ἀριθμὸν, ὡσεὶ πέντε καὶ ὀγδοήκοντα· καὶ μετὰ τούτους, ἕτεροι τριακόσιοι στρατιῶται, ὧν ἐξηγεῖτο ὁ ἀνθύπατος Κέστης, οἵτινες ἐπὶ τῇ ἀναιρέσει τῶν πρώτων σταλέντες, καὶ αὐτοὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ.

Ἰδὼν δὲ ὁ Λικίνιος τὴν πόλιν θορυβουμένην, ἐκέλευσε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἁγίου ἀποτμηθῆναι· ἔνθα δὴ εἰσήκεισαν τῶν Χριστιανῶν πλήθη πάμπολλα, καὶ διεκώλυον αὐτούς. Μόλις οὖν ὁ Ἅγιος καταπαύσας αὐτοὺς, καὶ τῷ Χριστῷ ἐπευξάμενος, τέμνεται τὴν κεφαλὴν, τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου τελέσας. Μετετέθη δὲ ἀπὸ τῆς Ἡρακλείου ἐν τοῖς Εὐχαΐτοις ἐν τῷ γονικῷ αὐτοῦ οἰκήματι, καθὼς Αὐγάρῳ τῷ ταχυγράφῳ αὐτοῦ ὁ Μάρτυς διεκελεύσατο. Ὃς πᾶσαν

αὐτοῦ τὴν ἄθλησιν, συνὼν αὐτῷ, καὶ τὰς κατὰ μέρος πεύσεις, καὶ ἀποκρίσεις, καὶ τὰ ποικίλα τῶν βασάνων εἴδη, καὶ τὰς θεόθεν ἐπιστασίας καὶ ἀντιλήψεις, πλατύτερον διεχάραξεν ἐν τῷ Μαρτυρίῳ αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου.

Στίχ. Ἵππους ἑώρας τοὺς νόας, Ζαχαρία,
Δι' ὧν πρὸς ὕψος οὐρανῶν ἀφιππάσω.

Οὗτος ἑρμηνεύεται, μνήμη Θεοῦ· ὃς ἦν ἐκ γένους Ἰσραὴλ, φυλῆς Λευΐ. Ἐγεννήθη δὲ ἐν Γαλαάδ· ἦλθε δὲ ἀπὸ τῆς Χαλδαίων γῆς, ἤδη προβεβηκώς· καὶ ἐκεῖ ὢν, πολλὰ τῷ λαῷ προεφήτευσε, καὶ τέρατα πολλὰ εἰς ἀπόδειξιν ἔδωκεν. Οὗτος εἶπε τῷ Ἰωσεδὲκ, ὅτι γεννήσει υἱὸν, καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἱερατεύσει τῷ Κυρίῳ. Οὗτος καὶ τὸν Σαλαθιὴλ ἐπὶ υἱῷ εὐλόγησε, λέγων, ὅτι γεννήσεις υἱὸν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ζοροβάβελ. Καὶ ἐπὶ Κύρου, τοῦ Βασιλέως Περσῶν, τέρας δέδωκε περὶ Κροίσου τοῦ Λυδῶν Βασιλέως. Ἔτι δὲ περὶ τῆς πορθήσεως Ἱερουσαλὴμ, καὶ περὶ τοῦ τέλους Ἰσραὴλ, καὶ ἀρχῆς Ἐθνῶν καὶ τέλους, καὶ τῆς τοῦ Ναοῦ ἕως τέλους καταζροφῆς, καὶ ἀργίας Προφητῶν, καὶ Ἱερέων, καὶ Σαββάτων, καὶ περὶ διπλῆς κρίσεως ἐξέθετο· καὶ ἕτερα πολλὰ προφητεύσας, ἐκομήθη ἐν γήρᾳ καλῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Νικηφόρος καὶ Στέφανος, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ξεσθεῖσι Νικηφόρῳ καὶ τῷ Στεφάνῳ,
Νικηφόρου στέφανος ἐπλάκη τέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, αἱ Ἅγιαι Μάρθα καὶ Μαρία αἱ ἀδελφαὶ, καὶ ὁ Ὅσιος Λυκαρίων ὁ Μάρτυς, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἂς περ παρῆξεν εἰς τὸ φῶς γαστὴρ μία,
Μάρθαν Μαρίαν, ἓν στερεῖ φωτὸς ξίφος.

Ἄφωνος ἦκει πρὸς ξίφος Λυκαρίων,
Ἐναντι τοῦ κείροντος οἷον ἀρνίον.

Αὗται αἱ Ἅγιαι, ἀδελφαὶ οὖσαι, καθ' ἑαυτὰς ἔζων παρθενίαν ἀσκοῦσαι. Παρερχομένου δὲ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς χώρας, ἔνθα κατέμενον, προκύψασαι ἀπὸ τῆς θυρίδος, Χριστιανὰς ἑαυτὰς ἐπεκάλεσαν. Καὶ οἰκτιζομένου τοῦ Ἡγεμόνος τὸν ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν θάνατον, ἀντεῖπον, μὴ εἶναι θάνατον τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ, ἀλλὰ ζωὴν, πέρας οὐκ ἔχουσαν. Ὡσαύτως δὲ καὶ τοῦ Λυκαρίωνος, παιδὸς συντρόφου αὐτῶν, ἐξειπόντος, προστάξει τοῦ Ἡγεμόνος ἐσταυρώθησαν καὶ οἱ τρεῖς· καὶ ὑπὸ τῶν δημίων ξίφει νυγέντες, τὰς ἁγίας αὐτῶν ψυχὰς ἀφῆκαν εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Θεοῦ συγκαταβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν
» Βαβυλῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες,
» ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδὶ, ὡς ἐν λει-
» μῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ
» Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὑψούμενον Κύριον, ἐπὶ τοῦ ξύλου καὶ καταρράξαντα, τὸν μεγάλαυχον ὄφιν κατανοήσας συνανυψώθης αὐτῷ, χριστομιμήτως ἐν σταυρῷ καὶ θάνατον, ὑπενεγκὼν ἀθλητὰ, συνεξανέστης αὐτῷ.

Θεοῦ σε Θεόδωρε, τῆς ἀκηράτου δόξης θερμὸν ἐραστὴν, ἐγνωκὼς τῷ σῷ πόθῳ, ὁλοκαρδίως ψυχὴν προσέδησα, τὴν προσδοκίαν πᾶσαν τῆς ἐλπίδος μου, ἀνατεθεὶς ἐπὶ σοί· μὴ ὑπερίδῃς με.

Ἐδόξασας Κύριον, τοῖς μέλεσί σου ἐνδοξαζόμενον, ἐν βουλαῖς τῶν Ἁγίων, τὸν σὲ μεγάλως ἀντιδοξάσαντα, τερατουργίαις καὶ ποικίλοις θαύμασι, καὶ περιόντα τῇ γῇ, καὶ μετὰ τέλος σοφέ.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων τὸν Ἅγιον, τέτοκας μόνη θεοχαρίτωτε, ἀπορρήτῳ κυήσει· καὶ γὰρ Παρθένος ἔμεινας ἄχραντε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου· διό σοι κραυγάζομεν, τὴν τοῦ Ἀγγέλου φωνήν· Εὐλογημένη Ἁγνή.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἱρμός.

» Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτη-
» σαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς
» δρόσον τὸ πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογη-
» τὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γῆν ἐπὶ πᾶσαν σοῦ Προφῆτα, διελήλυθεν ὁ φθόγγος ὁ θεόπνους, καὶ ῥημάτων τῶν σῶν, ἡ δύναμις βοῶσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλος ταῖς ἄνω λαμπηδόσι, φωτιζόμενος τὰ μέλλοντα ἑώρας, ὡς παρόντα· διὸ, πανόλβιε ἐβόας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὕμνος γεραίρω σε Παρθένε, τὴν τιμήσασαν τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἀτιμίᾳ δεινῇ, τὸν πρὶν κατακριθεῖσαν· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξ-
» έκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν, Τὸν δημιουργὸν, καὶ Λυτρωτὴν
» ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖ-
» τε, λαὸς ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ λυμεὼν Λικίνιος, ὁ λυσσώδης καὶ βέβη-λος, ὅλον ἑαυτὸν ὁλοτελῶς τοῖς δαίμο-σιν, ἐκδοὺς ὑποβάλλει σε, τιμωριῶν ποικίλων ποιναῖς· νῶτον καὶ τὸ στῆθος, τοῖς βουνεύροις συγκόπτων, ἐν σφαίραις μολυβδίναις, τὸν αὐ-χένα συντρίβων, πλευρὰς ὄνυξι ξαίνων, καὶ φλέγων ταῖς λαμπάσιν.

Ὑπομονὴν ἀνένδοτον, καρτερίαν ἀνάλωτον, καὶ ὑπερφυῆ ἀνδρείαν ἐνδειξάμενος, ποι-κίλαις κολάσεσι, καὶ χαλεπαῖς στρεβλώσεσι, πάντων τῶν Μαρτύρων, ὑπερέβης τοὺς ἄθλους· παθῶν Δεσποτικῶν δὲ, τῷ ϛαυρῷ κοινωνήσας. καὶ πλέον ὑπομείνας, μειζόνως ἐδοξάσθης.

Σταυρῷ ταθεὶς Θεόδωρε, τὰ Χριστοῦ ὑστε-ρήματα, ἐν σαρκὶ οἰκεία ἐκπληροῖς τῶν θλίψεων· ᾧ χεῖρας καὶ πόδας γὰρ, μόνον προσ-ηλωθεὶς καρτερεῖς, ἀλλὰ καὶ περόνῃ, σιδηρᾷ διεπάρης, τὸ κρύφιόν σου μέλος, ἐκτμηθεὶς τοὺς διδύμους, καὶ βέλεσιν ὀμμάτων, ἐξορυχθεὶς τὰς κόρας.

Θεοτοκίον.

Οὐρανομήκη κλίμακα, νοητήν σε γινώσκο-μεν· δι' ἧς καταβὰς, μετὰ σαρκὸς ὁ Ὕψι-στος, ἀνθρώποις ὡμίλησε, καὶ ταπεινοὺς ἀνύ-ψωσε, πρὸς τὴν ὑψηλὴν, τῶν θρανῶν πολιτείαν· ἐντεῦθεν ἀνωτέραν, οὐρανῶν καὶ Ἀγγέλων, καὶ πάντων ποιημάτων, τιμῶμεν σε Παρθένε.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἱρμός.

» Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ
» πυρὶ τὸ τῆς Παρθένου, τῷ Μωϋσῇ Μυ-
» στήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑ-
» περυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σιὼν ὄρος ἡ πόλις ἡ ἁγία, χαῖρε σφόδρα ὁ θεῖος Ζαχαρίας, Ἀγγέλων ὁ συνόμιλος προτρέπεται· καὶ σὺ δὲ ἀγάλλου, Ἱερουσαλὴμ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζαχαρία Προφῆτα κατατέρπου, πληρωθέν-τας θεώμενος τοὺς λόγους, οὓς προηγό-ρευσας τῷ Πνεύματι λαμπόμενος, Κύριον ὑμνεῖ-τε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀναμέσον ὀρέων κατασκίων, ἐθεώρεις ἐξῶ-τας τοὺς Ἀγγέλους, τὴν ἐπὶ πάντων πρό-νοιαν μνοῦντάς σε, ἔνδοξε Προφῆτα, ἀνυμνολο-γοῦντας, Χριϛὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου· χαῖρε πύ-λη αὐλῆς φρυκτωρίας· χαῖρε νεφέλη κού-φη ἡ τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, λάμψασα τῷ κόσμῳ, ἁγνὴ Θεοκυῆτορ.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανὸς, καὶ τῆς γῆς
» κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεὸς, ὤφθη
» τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ
» σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν,
» διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων,
» ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξέστη τῶν Ἀγγέλων δῆμος τὴν σὴν, Στρα-τηλάτα τηρῶν γενναιότητα· πᾶς ὁ παρὼν, ὄχλος κατεπλάγη τότε ταὶς σαὶς, ἀνδραγα-θίαις ἔνδοξε· ἔφριξε δαιμόνων ἡ στρατιὰ, τὰ σὰ τρόπαια· νῦν δὲ, κροτεῖ κόσμος τὰ γέρα, καὶ πᾶς πιστὸς ὑμνεῖ τὰ θαύματα.

Βοᾶται παρὰ πάσης σχεδὸν πνοῆς, τὰ πολ-λά σου καὶ μέγιστα τρόπαια, τὰ ἐπὶ σοὶ, τέρατα δειχθέντα καὶ διὰ σοῦ, ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνέγερσις, ἡ ὁλοκληρία ἐκ συντριβῆς, ἡ ῥῶσις τῶν νοσούντων, ἡ λύσις τῶν δεσμίων, καὶ τῶν ἐν θλίψει ἡ παράκλησις.

Ὡς ἔχων παῤῥησίαν πρὸς τὸν Χριϛὸν, ὑπὲρ οὗ ποινὰς πάσας ὑπήνεγκας, μέχρι το-μῆς, καύσεως θανάτου τε καὶ ϛαυροῦ, ἐγκαρ-τερῶν Θεόδωρε, αἴτησαι συγγνώμην ἡμῖν κα-κῶν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, νίκας τοῖς Βασι-λεῦσι, καὶ σωτηρίαν τοῖς τιμῶσί σε.

Θεοτοκίον.

Ὑψώθη ἐδοξάσθη γένος βροτῶν, καὶ τιμῆς ἠξιώθη τῆς κρείττονος, διὰ τῆς σῆς, Κόρη συγγενείας, καὶ θεϊκῆς, υἱοθεσίας ἔτυχε, τῇ σῇ μεσιτείᾳ· καὶ γὰρ Θεὸς, ὡράθη σαρκοφόρος, ἐκ σοῦ ἀῤῥήτῳ τρόπῳ, ἄτρεπτος μείνας τῇ Θεότητι.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἱρμός.

» Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα τοῦ Ὑ-
» ψίϛου, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κυήσασαν, διὰ
» λόγοι τὸν ὄντως Θεὸν. τὴν ὑψηλοτέραν τῶν
» ἀχράντων Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις
» μεγαλύνομεν.

Ἅπασαν τὴν αἴσθησιν, καταλιπὼν νοῒ τῷ θείῳ, καὶ καθαρωτάτῳ πάνσοφε, φωτο-φόρος παρίστασαι, τὰς ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἱκε-σίας ποιούμενος· ὅθεν πάντες σε Ζαχαρία με-γαλύνομεν.

Ρήσεσιν ἑπόμενοι, τῶν σῶν χειλέων Θεοφάντορ, Κύριον ἐπικαλούμεθα· δι' αὐτοῦ τε σωζόμενοι, ὡς τῆς ἀληθείας σε Προφήτην καὶ κήρυκα, Ζαχαρία τῆς εὐσεβείας μακαρίζομεν.

Πλεων ἀπέργασαι, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὸν Δεσπότην, τοῖς τὴν ἱερὰν καὶ εὔσημον, ἑορτήν σου Θεόπνευστε, πίστει ἐκτελοῦσι, καὶ πόθῳ γεραίρουσιν, ὡς Προφήτην καὶ Θεηγόρον ἀληθέστατον.

Θεοτοκίον.

Ἄβυσσον θαυμάτων σε, καὶ χαρισμάτων Θεοτόκε, πέλαγος ἀγνὴ γινώσκοντες, καὶ σαφῶς ἐπιστάμενοι, τῇ σῇ προστασίᾳ, πεποιθότες προστρέχομεν, καὶ συντόνως πρὸς τὴν σὴν σκέπην καταφεύγομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, τοῦ Χριστοῦ Στρατηλάτα, καὶ θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τῶν σεπτῶν Ἀθλοφόρων, Θεόδωρε γενναιόφρον, μὴ ἐλλίπῃς αἰτεῖσθαι, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ἵλασμὸν, τῶν ἁμαρτημάτων καὶ σωτηρίαν, τοῖς ἐκτελοῦσι πάνσοφε, τὴν φωσφόρον σου μνήμην.

Τῆς Ἑορτῆς.

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ, παραστὰς ὁ Πρεσβύτης, ἀγκάλαις ὑπεδέξατο, τὸν τοῦ νόμου Δεσπότην, κραυγάζων· Νῦν τοῦ δεσμοῦ με, τῆς σαρκὸς ἀπόλυσον, ὡς εἴρηκας ἐν εἰρήνῃ· εἶδον γὰρ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ Ἰσραὴλ σωτηρίαν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια, τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀθλητὴς γενναιότατος, στρατιώτης ἀήττητος, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀναδέδειξαι, καταβαλὼν τὸν πολέμιον, σοφίᾳ τῶν λόγων σου, καὶ τῶν ἔργων σου σοφὲ, καρτεραῖς ἐπιδείξεσιν· ὅθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, καὶ ταῖς ἄνω, ὁμηγύρεσι συνήφθης, κλέος Μαρτύρων Θεόδωρε.

Καὶ σταυρῷ ἀναρτώμενος, καὶ τὰς σάρκας τυπτόμενος, ὀξυτάτοις βελεσι τιτρωσκόμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου τεινόμενος, καὶ πλευρὰς ξεόμενος, καὶ παντοίαις χαλεπαῖς, ἀλγηδόσι κυκλούμενος, ἀπαράτρωτος, καὶ ἀήττητος ὤφθης τῇ δυνάμει, τοῦ Σταυρῷ προσηλωθέντος, κλέος Μαρτύρων Θεόδωρε.

Θεῖον ἄγαλμα γέγονας, εὐσεβείας πανόλβιε, δυσσεβῶν ἀγάλματα βδελυξάμενος, καὶ ἱερεῖον ὁλόκληρον, καὶ θῦμα εὐπρόσδεκτον, τῷ τυθέντι διὰ σὲ, καθαρῶς προσαγόμενος, τῷ δοξάσαντι, τὴν ἁγίαν σου μνήμην καὶ θαυμάτων, θησαυρόν σε τοῖς ἐν κόσμῳ, δωρησαμένῳ Θεόδωρε. Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ἀθλητικὴν ἀνδρείαν, καὶ λογικὴν λατρείαν, εὐσεβῶς καθοπλισθεὶς, ἀθλοφόρε Χριστοῦ, καὶ στερρῶς παραταχθεὶς τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τῶν εἰδώλων τὸ ἀσεβὲς, καὶ τῶν Τυράννων τὸ ἀπηνὲς, ἀσθενὲς ἀπέδειξας, καταφρονῶν τῶν βασάνων, καὶ τοῦ προσκαίρου πυρός. Ἀλλ' ὦ θείων δωρεῶν καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, τῇ πρεσβείᾳ σου σῶζε, τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος β'.

Κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐν ἀγκάλαις ἐβαστάζετο, ὑπὸ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Πρεσβύτου σήμερον· αὐτὸς γὰρ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἔλεγε· Νῦν ἠλευθέρωμαι· εἶδον γὰρ τὸν Σωτῆρά μου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ὃ πάντα τῇ χειρὶ, περιέχων ὡς Κτίστης, καὶ δεσπόζων ἁπάντων, ὑπὸ χειρῶν Πρεσβύτου, ἐν τῷ ναῷ προσάγεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Ἀγάλλου Συμεὼν, καὶ ἡ Ἄννα εὐφραίνου· ἰδοὺ γὰρ ἐπεφάνη, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, ὡς βρέφος προσαγόμενος.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Ἐλυσαι τῆς φθορᾶς, Συμεὼν Θεοφόρε, ἐν χερσὶ τὸν τὰ πάντα, κατέχοντα βαστάζων· εἶδες γὰρ τὸ σωτήριον.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου, Ἦχος πλ. δ'.

Ἀθλητικὸν συστησάμενος σταδιον κατὰ τῆς πλάνης, ἠνδραγάθησας Θεόδωρε, τῇ πυριφθόγγῳ γλώττῃ σου, καταισχύνας Λικινίου τὸ ἀπάνθρωπον· διὸ καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύων μακάριε, αἴτησαι Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὅπως ἵλεως γενήσεται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος Βαρύς.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, ἦλθες ἐξ οὐρανοῦ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ προελθὼν ἐκ τῆς Παρθένου, ἐπανεπαύσω ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεών· ἔδει γάρ σε Ζωοδότα τῶν ἁπάντων, ὑπὸ τοῦ Πρεσβύτου γνωρισθῆναι, ὅτι πα-

ρεγένου ἀπολῦσαι αὐτὸν, κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Θ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νικηφόρου.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Ἐὰν ἡ παροῦσα ἡμέρα τύχῃ ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς γίνεται τῆς Ἑορτῆς ἡ Ἀπόδοσις, καὶ ψάλλονται συνήθως πάντα τὰ αὐτῆς, ἔντε τῷ Ἑσπερινῷ, τῷ Ὄρθρῳ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τῆς Λιτῆς, καὶ τοῦ Πολυελέου. Ἡ δὲ Ἀκολουθία τοῦ Μάρτυρος ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Ἐὰν δὲ τύχῃ ἐντὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς, ἡ μὲν Ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς γίνεται, ὡς προεδηλώθη (σελ. 41). ψάλλεται δὲ κατὰ τὴν σήμερον ἡ ἑξῆς τοῦ Μάρτυρος Ἀκολουθία.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου νεκρόν.

Νόμοις πειθαρχῶν τοῦ δι' ἡμᾶς, σάρκα ἐπὶ γῆς εἰληφότος, καὶ πάθος τίμιον, Μάρτυς ὑπομείναντος, θεομακάριστε, τὴν ἀγάπην ἐτήρησας, τὴν πρὸς τὸν πλησίον, νόμου τὸ κεφάλαιον, οὖσαν καὶ τῶν Προφητῶν· ὅθεν, καὶ μακάριον τέλος, εἴληφας πηγῇ τῆς ἀγάπης, νῦν ᾧ Νικηφόρε παριστάμενος.

Κλίνεις τὸν αὐχένα τῷ Θεῷ, ᾧ τὰ πάντα κλίνει τὸ γόνυ, Μάρτυς θαυμάσιε, κάραν ἐκτεμνόμενος, καὶ χωριζόμενος, τοῦ γενναίου σου σώματος· Χριστῷ δὲ τῇ πάντων, κεφαλῇ ἑνούμενος, καθαρωτάτῳ νοΐ· οὗ νῦν, τῷ φωτὶ πλησιάζων, αἴτησαι ἡμῖν Νικηφόρε, πᾶσι φωτισμὸν τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Ῥείθροις τῶν αἱμάτων σου σοφὲ, τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ κενωθέντων, τὴν γῆν ἡγίασας· πνεύματι δὲ πνεύματα, ἐχαροποίησας, ἀσωμάτων Δυνάμεων· Μαρτύρων ἀγέλας, πάσας δὲ ἐφαίδρυνας, ταύταις ἑνούμενος, Μάκαρ ὡς γενναῖος ὁπλίτης, ὡς ἀκαταφώνιστος Μάρτυς, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν Θεοῦ δεόμενος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέξαι τὴν ἱκέσιον ᾠδήν, τῶν σῶν οἰκετῶν Θεοτόκε, ἣν σοι προσάγομεν· Δέσποινα διάσωσον, ἀπορουμένους ἡμᾶς, καὶ κινδύνων ἐξάγαγε, τὴν ποίμνην σου ταύτην, πίστει σοι προσπίπτουσαν, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ· σὺ γὰρ, τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα, ἔχεις παῤῥησίαν ὡς Μήτηρ, ἐκτενῶς πρεσβεύειν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε ἡ ἀμίαντος Ἀμνὰς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς κριὸν, θέλοντα ἑλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνώσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστὲ τὴν τεκοῦσαν; τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ παντός; ὅμως, ἀνυμνῶ καὶ δόξαζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν συγκατάβασιν φιλάνθρωπε.

Ἐὰν δὲ τύχῃ ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς, λέγε τὸ ἑξῆς Ἰδιόμελον.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἔδειξας πᾶσιν ἐμφανῶς, Ἀθλητὰ Νικηφόρε, ὅτι τὸν πλησίον ὁ μὴ φιλῶν, οὔτε τὸν Δεσπότην ἀγαπῆσαι δύναται· διόπερ αὐτὸς μὲν εἰλικρινῶς ἀγαπήσας, Σαπρίκιον τὸν ὁμόδουλον, ἐντεῦθεν καὶ πρὸς τὸν Θεῖον ἀνεπτερώθης ἔρωτα, καὶ τὴν ψυχήν σου τέθεικας, ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν ὁμολογίας καὶ πίστεως. Σαπρίκιος δὲ ὁ δυσώνυμος, ἄσπονδον πρὸς σὲ τὸ μῖσος κτησάμενος, ἀρνητὴς ἐδείχθη καὶ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ· ᾧ νῦν αὐτὸς παρεστὼς, καθικέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τετραυματισμένον με, ταῖς λῃστρικαῖς τῶν δαιμόνων, ἐφόδοις καὶ κειμένον, ὅλον ἀνενέργητον παναμώμητε, ἐν ὁδῷ πάντοτε, τοῦ ἀστάτου βίου, καὶ ἐλέους προσδεόμενον, τάχος ἐπίσκεψαι, οἶνον ἐπιθεῖσα καὶ ἔλαιον, τοῖς ἀνιάτοις μώλωψι, καὶ πρὸς εὐρωστίαν ἀνάγαγε· ὅπως σε δοξάζω, καὶ πόθῳ κατὰ χρέος ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου ἄχραντε, Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ῥομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμψαντα, ἀπορρήτῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολήν τε γευόμενον, πλευρὰν δὲ ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἡλούμενον· καὶ ὀδυρομένη, ἠλάλαζες βοῶσα μητρικῶς· Τί τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθίας. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Κλεινὸν ἐν Ἀθλοφόροις Νικηφόρον ᾄσμασι μέλπω. Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουρ-
» γοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυρο-
» τύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν·
» Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν,
» ᾄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Κορυφουμένην τὴν τοῦ βίου θάλασσαν, καὶ κυματοῦσαν δεινῶς, τὸ τῆς ψυχῆς σκάφος, πειρασμοῖς καὶ πάθεσιν, ὁ τῆς εἰρήνης αἴτιος, πρὸς γαλήνην βαθεῖαν, ὡς εὐεργέτης μετάβαλε, Μάρτυρος Χριστὲ ταῖς ἐντεύξεσι.

Ἀελογισμένῃ διανοίᾳ πάνσοφε, τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς, τὸ τῆς ὀργῆς πάθος, εὐσεβῶς ὑπέταξας· καὶ τῷ πλησίον ἔδραμες, Σαπρικίῳ σπουδάζων, διαλλαγῆναι θεσπέσιε, νόμοις τοῦ Σωτῆρος πειθόμενος.

Ἐνδεδυμένος τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν, ἐρρωμενέστερον, τῷ δυσμενεῖ Μάρτυς, συμπλακεὶς κατέῤῥαξας, καὶ νικηφόρος γέγονας, προκληθεὶς φερωνύμως, ὦ Νικηφόρε πανεύφημε, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ παναοίδιμε.

Τριαδικόν.

Ἰσοσθενῆ ὁμοφυῆ καὶ σύνθρονον, καὶ ὁμοούσιον, τὴν τριφεγγῆ αἴγλην, τῆς μιᾶς Θεότητος, ὁμολογοῦντες σέβομεν, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, ἀδιαιρέτως κηρύττοντες, Λόγον σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι. Θεοτοκίον.

Νοῦς καὶ οὐράνιος τὸ σὸν μυστήριον, τὸ ἀκατάληπτον, κατανοεῖν ὄντως, ἀτονεῖ Πανύμνητε· τοῦ Πατρὸς γὰρ ὁ σύνθρονος, ἐν γαστρί σου σκηνώσας, ἐκ σοῦ τεχθῆναι ηὐδόκησε, φύσεσι διττταῖς γνωριζόμενος.

Ὠδὴ ή. Ὁ Εἱρμός.

» Ὁ στερεώσας καταρχὰς, τοὺς οὐρανοὺς
» ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων
» ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστὲ, τῶν ἐντολῶν
» σου στήριξον, ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, ἅγιος
» μόνε Φιλάνθρωπε.

Ὁ Νικηφόρος προκληθεὶς, ἐπὶ τῶν ἔργων ἐδείχθη, νικηφόρος· τῆς γὰρ πλάνης τὸν ζόφον, τῷ τῆς χάριτος φωτὶ, διασκεδάσας ἔλυσε, κράζων· Οὐκ ἔστι πλήν σου, Ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε.

Νενεκρωμένον διὰ σὲ, πεπιστευκὼς τὸν Δεσπότην, αὐθαιρέτως τῷ θανάτῳ προσρέχεις, τὴν ἑκούσιον αὐτοῦ, ἐπιποθήσας νέκρωσιν, ὡς νικηφόρος Μάρτυς, θείᾳ δυνάμει ῥωννύμενος.

Ἐπὶ τῆς γῆς, ἀγωνιστὴς, ἐν οὐρανοῖς στεφανίτης, ὁ θεράπων τοῦ Χριστοῦ Νικηφόρος, ἀναδέδεικται σαφῶς, σὺν Ἀσωμάτων τάξεσι, κράζων· Οὐκ ἔστι πλήν σου, Ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε. Τριαδικόν.

Νοῦν ἐκ μεγάλου τοῦ Πατρὸς, ἐξορμηθέντα τὸν Λόγον, ἐκπορευθὲν δὲ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, διδαχθέντες εὐσεβῶς, τοῖς θεοπνεύστοις δόγμασιν, ὁμολογοῦμεν πάντες, ἄκτιστον μίαν Θεότητα (*). Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκ Πατρὸς, τὸν πρὸ αἰώνων τεχθέντα, ἐν γαστρί σου συλλαβοῦσα Παρθένε, ἀπεγέννησας ἡμῖν, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον, ἐν ἑκατέρᾳ φύσει, τέλειον οὐ διαιρούμενον.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον. Ἐντολῶν τοῦ Κυρίου ἐκπληρωτὴς, πεφηνὼς κατηλλάγης τῷ δυσμενεῖ, πρὸς σὲ τὴν διάνοιαν, τὴν αὐτοῦ Μάρτυς ἔχοντι, καὶ τὴν διὰ τοῦ ξίφους, τελείωσιν εἴληφας, ἀντ' ἐκείνου μάκαρ, Θεοῦ σε καλέσαντος· ὅθεν νικηφόρον, φερωνύμως δειχθέντα, αὐτὸς ἐστεφάνωσεν, ὡς Δεσπότης ἀξίως σε, Ἀθλοφόρε αἰτήτητε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουτι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτὰ, προσφέρωσοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὤφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἀεί με ἐξαίρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε

(*) Τὸ Τροπάριον τοῦτο οὕτως ἔχει τῶν χειρογράφων τὸ νεώτερον. « Νοῦν μὲν ὑμνεῖν εἰκονικῶς, Πατέρα ἄναρχον θέ-
» μις, θεηγόροι ὡς προέφησαν θεῖοι· ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸν Υἱὸν
» ὡς λόγον τὸν συνάναρχον, καὶ συμφυὲς τὸ Πνεῦμα, τὸ παν-
» τουργὸν καὶ ὁμότιμον ».

δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Σύ μου ἰσχὺς, Κύριε σύ μου καὶ δύναμις, » σὺ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πα- » τρικοὺς, κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν, » πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προ- » φήτῃ, Ἀββακοὺμ σοὶ κραυγάζω· Τῇ δυνάμει » σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θείας ζωῆς, ὦ Νικηφόρε τετύχηκας, θείας αἴγλης, μάκαρ κατηξίωσαι, θείᾳ φωτὸς, ἀκτινοειδῶς, νῦν ἀντανακλάσεις, τοῖς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, θεόφρον ἀντιπέμπεις, τοῖς ἐν πίστει βοῶσι· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Λάμπεις Χριστοῦ, Μάρτυσι συναριθμούμενος· ἔλυσας γὰρ, πλάνην τὴν πολύθεον, ξίφει τμηθεὶς, σὺ τὴν κεφαλὴν, καὶ ταῖς τῶν αἱμάτων, ῥοαῖς σου πᾶσαν κατέκλυσας, εἰδώλων τὴν ἀπάτην, τῷ Δεσπότῃ κραυγάζων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Οἱ τοὺς δεσμοὺς, σοῦ μὴ φυλάξας Σαπρίκιος, σῆς γυμνοῦται, Σῶτερ θείας χάριτος· καὶ τοῖς ἐχθροῖς, νῶτα δεδωκὼς, τῆς τῶν σῶν Μαρτύρων, στερεῖται δόξη ὁ δείλαιος· διό σου τῆς δικαίας, ἐκπλαγέντες προνοίας, Τῇ δυνάμει σᾳ δόξα κραυγάζομεν. Τριαδικόν.

Φῶς ὁ Πατὴρ, ἄναρχον καὶ πάντων αἴτιον, φῶς ὁ Λόγος, φῶς Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἐκ τῷ Πατρὸς, ὥσπερ ἐκ πηγῆς, πρὸ πάντων αἰώνων, ἀφράστως ἀπαυγαζόμενα· τρισήλιος Θεότης, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ δόξῃ γνωρίζεται. Θεοτοκίον.

Ὅλον ἐν σοὶ, ἀνακαινίζει τὸν ἄνθρωπον, ὅλος ὅλῃ, Πάναγνε ἑνούμενος, ὁ πατρικοὺς, κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, οἰκῆσαι καταδεξάμενος, ὁ πλούτῳ εὐσπλαγχνίας, ἑκουσίως πτωχεύσας, καὶ πλουτήσας τὸν κόσμον Θεότητι.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου » τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ » ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρε- » ψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, » τὰς ὁδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Ῥοῇ τῶν σῶν αἱμάτων, τὸν τῆς Ἐκκλησίας Παράδεισον ἠρδευσας, ἀφοριζομένη, εἰς ἀρχὰς τετραρίθμους μακάριε, ἀρετῶν ἐνθέων· ἐξ ὧν ψυχῶν ὦ Νικηφόρε, ἀρυόμεθα θεῖα χαρίσματα.

Ὀσπορεὺς τῆς κακίας, τῇ μνησικακίᾳ τὸν δείλαιον ἥρπασε· τῆς χρηστότητος δὲ, καὶ εἰρήνης ὁ αἴτιος εἵλκυσεν, ἀντ' ἐκείνου θεῖον, φωτοειδῆ ἠγλαϊσμένον, Νικηφόρον θεόφρονα Μάρτυρα.

Ἱερεύεται Σῶτερ, τὸ σὸν ἐθελούσιον πάθος μιμούμενος· ταῖς γὰρ ἐκ πλευρᾶς σου, ὁ θεόφρων ῥανίσι ϛαζόμενος, τῶν αὐτοῦ αἱμάτων, σοὶ τοὺς κρουνοὺς ἀντικομίζει, διὰ ξίφους πρὸς σὲ πορθμευόμενος. Τριαδικόν.

Σωτηρίας κρηπῖδα, τὴν ὀρθοδοξίαν εἰδότες συνάναρχον, τῷ Πατρὶ τὸν Λόγον, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κηρύττομεν, τρισὶν ἐν προσώποις, μίαν ἀρχὴν μίαν οὐσίαν, μίαν θέλησιν μίαν ἐνέργειαν. Θεοτοκίον.

Νοερῶς ἐμυήθη, Προφητῶν ὁ σύλλογος τὰ σὰ Μυστήρια· οὐρανοῦ γὰρ πύλην, ἐπὶ γῆς ὁ Δεσπότης σε ἔδειξε, καὶ ἐκ σοῦ Παρθένε, σωματωθεὶς δικαιοσύνης, τοῖς ἐν σκότει ὡς Ἥλιος ἔλαμψεν. Ὠδὴ ϛ'. Ὁ Εἱρμος

» Ἄβυσσος ἁμαρτιῶν, καὶ πταισμάτων κα- » ταιγίς με ταράττει, καὶ πρὸς βυθὸν » βιαίως, συνωθεῖ ἀπογνώσεως· ἀλλ' αὐτὸς » τὴν κραταιὰν, χεῖρά μοι ἔκτεινον, ὡς τῷ Πέ- » τρῳ, καὶ ἐκ φθορᾶς με ἀνακάλεσαι.

Ἴασαι τὴν συντριβὴν, τῆς ψυχῆς μου Νικηφόρε θεόφρον, καὶ τῶν παθῶν τὸν ζόφον, διαλύσας ἀπέλασον, λαμπηδόσι τῆς ἐν σοὶ, θείας λαμπρότητος, ἱκετεύων, τὸν λυτρωτὴν Χριστὸν μακάριε.

Κλιδωνος εἰδωλικῆ, τρικυμίαν, Ἀθλητὰ Νικηφόρε, τῷ τοῦ Σταυροῦ ἱστίῳ, καὶ ταῖς αὔραις τοῦ Πνεύματος, εὐσταλῶς διαπερῶν, Μάρτυς ἀήττητε, τῷ λιμένι, τῷ γαληνῷ Χριϛῷ προσώρμισαι.

Ἠθλησας μαρτυρικῶς, καὶ τῷ ὄντι Νικηφόρος ἐγένου, τὰς μηχανὰς ἀνδρείως, διαλύσας τοῦ δράκοντος· καὶ παθῶν ὡς κοινωνὸς, μάκαρ γενόμενος, τοῦ Δεσπότου, νῦν ἐπαξίως συνδεδόξασαι. Θεοτοκίον.

Φρίττουσιν αἱ νοεραὶ, τῶν Ἀγγέλων ἐκπληττόμεναι τάξεις, τὸν τῷ Πατρὶ συνόν-

τα, πρὸ αἰώνων καὶ Πνεύματι, ἐκ γαστρός σου σαρκικῶς, βρέφος τικτόμενον, καθορῶσαι, Θεογεννῆτορ πανσεβάσμιε.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Πτερωθεὶς ἀοίδιμε, τῇ τοῦ Κυρίου ἀγάπῃ, καὶ τὸν τούτου ἔνδοξε, ζαυρὸν ἐπ' ὤμων βαστάσας, ἴσχυνας τοῦ διαβόλου τὰς μεθοδείας, ἤθλησας μέχρι θανάτου καὶ ἀληθείας· διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, ὁπλίτης μύστης, Θεῷ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τοῦ Παύλου σαφῶς διδασκαλίαν ἐπόθησας, καὶ τοῖς στέρνοις τοῖς σοῖς ἔνδοξε κατεφύτευσας, βοῶν· Ἡ ἀγάπη οὐκ ἀσχημονεῖ· αὕτη τὸν Κτίστην ἄνθρωπον τέλειον ἡμῖν ἐχαρίσατο· δι' ἀγάπην πάντα ὑπέμεινεν, ἥλους καὶ σταυρὸν, ὄξος καὶ ἐμπτύσματα· λόγχῃ ἐπάρη πλευρὰν ἁγίαν, δι' ἧς ἀνέβλυσεν ἡμῖν αἷμα καὶ ὕδωρ θεουργόν· ὃν ποθήσας, ἐφάνης νικηφόρος, ὡς καὶ τῇ κλήσει, ὁπλίτης, μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῇ Θ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νικηφόρου.

Στίχοι.

Τὸν ἐκ παλαιοῦ κλητικὸν Νικηφόρον,
Τιμηθέντα, γνῶθι πρακτικὸν νικηφόρον.

Φασγάνῳ ἀμφ' ἐνάτῃ Νικηφόρε δειροτομήθης.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλεριανοῦ καὶ Γαλιήνου τῶν Βασιλέων, ἰδιώτης τὴν τύχην. Εἶχε δὲ φίλον πρεσβύτερον τῆς ἐκκλησίας χριστιανὸν, ὀνόματι Σαπρίκιον· ὃς ἐκ διαβολικῆς ἐνεργείας, ἐμίσησε τὸν Ἅγιον Νικηφόρον, καὶ ἐμνησικάκει αὐτῷ. Συλληφθέντος δὲ τοῦ Σαπρικίου παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ πολλὰ βασανιζομένου, ὁ Ἅγιος Νικηφόρος μεσίτας πρὸς αὐτὸν ἔπεμψε, συγχώρησιν ἐξαιτούμενος· ὁ δὲ οὐκ ἤκουσεν. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἅγιος Νικηφόρος, ὅτι ἀπάγεται Σαπρίκιος εἰς τὸ ἀποκεφαλισθῆναι, ἔδραμε καὶ ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, συγχώρησιν αἰτῶν· καὶ τῶν τοῦ Χριστοῦ νόμων περὶ τῆς καταλλαγῆς ὑπομιμνήσκοντος, αὐτὸν οὐχ ὑπεῖξε.

Διὰ πολλῶν δὲ βασάνων διελθὼν, καὶ ἐγγὺς τοῦ στέφους γενόμενος καὶ τῶν βραβείων παρ' ὅσον ἔμελλεν ἀποτμηθῆναι, τὴν συγχώρησιν οὐ προσήκατο. Διὸ, τῆς τοῦ Θεοῦ βοηθείας γυμνωθεὶς, εἶπε τοῖς δημίοις· Ἄφετέ με, καὶ θύσω τοῖς θεοῖς· Ὅπερ ἰδὼν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος, παρέδωκεν ἑαυτὸν τοῖς δημίοις, καὶ τὸν Χριστὸν ὡμολόγησε παῤῥησίᾳ. Προστάξει δὲ τοῦ Τυράννου, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη, τάχιον εἰληφὼς τὰ γέρα τῆς ἀγάπης, ἣν καὶ ἔσπευδεν ἐκπληροῦν, διὰ τὸν τῆς ἀγάπης δοτῆρα Χριστόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ τοῦ Κίλικος.

Στίχ. Λήθην βαθεῖαν εἶχε καὶ ζῶν τοῦ βίου
Ῥωμανὸς οὗτος, ὃς μετέστη τοῦ βίου.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Ῥωμανὸς, Κίλιξ ὑπάρχων τὸ γένος, ἐκ πόλεως τῆς Ῥωσοῦ, ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς ἐπεδείξατο ἄθλους. Ἔξω γὰρ τῶν τῆς πόλεως τειχῶν παρὰ τὴν ὑπώρειαν δειμάμενος οἰκίδιον, ἐν αὐτῷ ἀσκητικῶς ἠγωνίζετο, μὴ πυρὶ χρησάμενος, μὴ λυχνιαίῳ φωτί. Τροφὴ δὲ ἦν αὐτῷ ἄρτος, καὶ ἅλας· ποτὸν δὲ, τὸ κρηναῖον νᾶμα· ἐσθὴς, ἐκ τριχῶν· κόμη δὲ, μέχρι ποδῶν διήκουσα· τῷ τραχήλῳ δὲ, καὶ ταῖς χερσὶ, καὶ τῇ ὀσφύϊ, σιδήρου βαρύτης περιέκειτο. Πολλὴ δὲ αὐτῷ ἐδόθη χάρις παρὰ Θεοῦ· πολλῶν μὲν γὰρ πολλάκις χαλεπὰς ἀπήλασε νόσους· πολλαῖς δὲ γείραις γυναιξὶ δι' εὐχῆς ἐχαρίσατο παῖδας. Οὕτω καλῶς ἀγωνισάμενος, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Μαρκέλλου Ἐπισκόπου Σικελίας, Φιλαγρίου Ἐπισκόπου Κύπρου, καὶ Παγκρατίου Ἐπισκόπου Ταυρομενίου.

Στίχ. Λυθέντες ἄνδρες σαρκικῶν τρεῖς ἁμμάτων (δεσμῶν δηλ.),
Τῶν τῆς Ἐδὲμ μετέσχον ἐντρυφημάτων.

Οὗτοι μαθηταὶ ἐγένοντο τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου. Ἔτι γὰρ τοῦ Χριστοῦ περιπατοῦντος σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θαυματουργοῦντος, ὁ Μάρκελλος ἀκούσας, ἀπῆλθεν ἀπὸ Ἀντιοχείας εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ Παγκρατίου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ἰδεῖν αὐτόν. Ὁ οὖν Παγκράτιος, ἔκτοτε γενόμενος γνώριμος τῷ Ἁγίῳ Πέτρῳ, μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, ἠκολούθει αὐτῷ. Καὶ προχειρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ Ἐπίσκοπος Ταυρομενίου, καὶ κηρύττων τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐφονεύθη κρυφῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ δὲ Μάρκελλος, ὁμοίως χειροτονηθεὶς Ἐπίσκοπος Σικελίας, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέψας πρὸς Κύριον, ἐτελειώθη. Ὡσαύτως καὶ Φιλάγριος, τῆς Κυπρίων ἀρχιερατεύσας, καὶ διδάσκων καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλοὺς πειρα-

σμοὺς ὑπομείνας ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς πίστεως, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Πέτρος ὁ Δαμασκηνὸς ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ διελέγξας τοὺς παραπλῆγας Πέτρος,
Θνήσκει μονοπλήξ, τῷ διὰ ξίφους τέλει.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ. Ὁ Εἱρμος.

» Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν
» Βαβυλῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες,
» ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδὶ, ὡς ἐν λει-
» μῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θάνατος γέγονε, σοὶ Νικηφόρε διαβατήριον, ἐκ τῶν ἐντεῦθεν μάκαρ, πρὸς οὐρανόν σε καὶ τὰ οὐράνια, διαβιβάζων Ἀγγέλοις συμψάλλοντα· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥωννύμενος πάθεσι, τῆς ἀσθενείας τοῦ Παντοκράτορος, τὸ μετέωρον ὄμμα, καὶ ἐπηρμένην ὀφρὺν κατέβαλες, εἰς γῆν θεόφρον, κραυγάζων τῷ Κτίσῃ σου· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τριαδικον.

Νοῦν πρῶτον καὶ ἄναρχον, γεγεννηκότα Λόγον συνάναρχον, ἀπαθῶς καὶ ἀχρόνως, καὶ προβαλόντα Πνεῦμα Πανάγιον, σὲ τὸν Πατέρα εἰδότες κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκιον.

Ἀμφότερα πέφυκας, Παρθένος Μήτηρ Θεοκυῆτορ ἁγνὴ, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, Θεὸν ἀφράστως ἐκ σοῦ σαρκούμενον, ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ γνωριζόμενον, θεανδρικῶς ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενον.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμος.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» Τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξ-
» έκαυσε· δυναμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργὸν, καὶ Λυτρω-
» τὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυ-
» μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Σημειωθεὶς τῇ χάριτι, τοῦ Σωτῆρος αὐτόκλητος, σὺ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀνδρικῶς ἐχώρησας· καὶ νίκην ἀράμενος, κατ' ἀντιπάλων Μάρτυς Χριστοῦ, τοῖς νικητικοῖς κατεκοσμήθης στεφάνοις, ἐνθέως ἀναμέλπων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μυστικωτέρᾳ κλίμακι, κεχρημένος τῷ αἵματι, πρὸς τὸν ὑπὲρ σοῦ διὰ Σταυροῦ ἐκχέαντα, τὸ αἷμα τὸ ἴδιον, σφαγιασθεὶς ἀνῆλθες φαιδρῶς, ταὶς τῶν δυσμενῶν διεκφυγὼν μεθοδείας, καὶ χαίρων ἀνακράζεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἁγιασθεὶς δὶ ὕδατος, Νικηφόρε καὶ πνεύματος, καὶ μαρτυρικοῖς πεφοινιγμένος αἵμασι, Μαρτύρων μετέσχηκας, τῶν ἀληθῶν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς φωτοειδοῦς λαμπρότητος, ὦ παμμάκαρ, ἐν ᾗ νῦν ἀνακράζεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸν ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Τριαδικόν.

Σὺν ἀσωμάτοις Τάξεσιν, ἐν τρισὶν Ὑποστάσεσι, μίαν ἀγαθότητος πηγὴν ἀέννaον, ἀγέννητον ἄναρχον, ὑπερτελῆ Θεότητα, δημιυργικὴν, καὶ Βασιλίδα τῶν ὅλων, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἱερωτέρα πέφηνας, Θεοτόκε πανύμνητε, τῆς ὑπερκοσμίου τῶν Ἀγγέλων τάξεως· τὸν τούτων γὰρ τέτοκας, Δημιουργὸν καὶ Κύριον, ἐκ παρθενικῆς, ἀπειρογάμου νηδύος, ἐν δύω ταῖς οὐσίαις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, μιᾷ δὲ ὑποστάσει, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἔξεστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανὸς, καὶ τῆς γῆς
» κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεὸς, ὤφθη
» τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς· καὶ ἡ γαστήρ
» σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν·
» διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων,
» ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι.

Μετέστης ὡς νυμφίος ὡραϊσθεὶς, ἐν στολαῖς ὑφανθείσαις ἐξ αἵματος, μαρτυρικοῦ, θείας ἀγλαΐας πρὸς μετοχὴν, τοῦ κοσμηθέντος σώματος, καὶ καλλωπισθέντος ἐν τῷ Σταυρῷ, τῷ πάθει τῷ τιμίῳ, τοῦ πάντων εὐεργέτου, ὦ Νικηφόρε παμμακάριστε.

Ἐθέλχθης τοῦ Δεσπότου ταῖς καλλοναῖς, ὧν οὐδὲν ὡραιότερον ἔνδοξε· καὶ τῆς αὐτοῦ, σπεύδων ἀπολαύειν δινηεκοῦς, καὶ εὐπρεποῦς λαμπρότητος, ξίφει ἐκτεμεῖν σου τὴν κεφαλὴν, ῥήθισας τυράννους, πυρούμενος τῷ πόθῳ, ὦ Νικηφόρε τοῦ Κυρίου σου.

Λαμπρῶς κατὰ τῆς πλάνης Μάρτυς Χριστοῦ, ἀριστεύσας καὶ ταύτην τρεψάμενος, ὡς νικητὴς, στέφος ἐκομίσω σῇ κορυφῇ, τὸ τῶν χαρίτων ἔνδοξε· καὶ νῦν συγχορεύεις μαρτυρικῶς Μαρτύρων ταῖς χορείαις, παμμάκαρ Νικηφόρε, περὶ τὸν Θρόνον τοῦ Παντάνακτος.

Τριαδικόν.

Πατρὸς ἐξ ἀγεννήτου θεοπρεπῶς, τὸν Υἱὸν γεννηθέντα δοξάζοντες, καὶ τὸ εὐθὲς, Πνεῦμα πρὸ αἰώνων ἐκπορευθὲν, τρεῖς ὑποστάσεις σέβομεν, τῆς ὑπερουσίου καὶ ἀρχικῆς, Τριάδος ἡνωμένας, ἑνώσει ἀσυγχύτῳ, καὶ εὐσεβῶντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ὡράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθὸν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Φερώνυμος ἐδείχθης, τῆς νίκης ὦ Νικηφόρε, ἀγάπῃ καὶ μαρτυρίῳ, νενικηκὼς τοὺς Τυράννους· ὅθεν καὶ νίκης τὸ στέφος, ἐδέξω παρὰ Κυρίου.

Θεοτοκίον.

Τῇ κραταιᾷ σου σκέπῃ, ἀπὸ ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς, ἡμᾶς Ἁγνὴ τοὺς σοὺς δούλους, φύλαττε πάντας ἀβλαβεῖς· σὲ γὰρ κεκτήμεθα μόνην, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Ι'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους τοῦ Θαυματουργοῦ.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Α'. Ἐὰν ἡ Ἑορτὴ αὕτη τύχῃ τῇ Κυριακῇ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, ἢ τοῦ Ἄσωτου, ἢ τῆς Ἀπόκρεω, ἢ τῆς Τυροφάγου.

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. τοῦ Τριῳδίου γ'. καὶ τοῦ Ἁγίου δ'. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, τὸ ἀ. τοῦ Ἤχου. Εἴσοδος. Τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, τοῦ Τριῳδίου. Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἁγίου, καὶ Θεοτοκίον. Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου, ἐὰν ἔχῃ· εἰδὲ μὴ, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τροπάριον τοῦ Ἁγίου — Μετὰ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου. Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸ Θεοτοκίον αὐτοῦ. Τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοὴ τοῦ Ἤχου, οἱ Ἀναβαθμοὶ αὐτοῦ, καὶ Προκείμενον ὁμοίως. Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν, καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως τῆς Κυριακῆς. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, τοῦ Τριῳδίου, καὶ τοῦ Ἁγίου. Ἀπὸ γ'. Ὠδῆς, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Ἁγίου, εἶτα Κάθισμα τοῦ Τριῳδίου. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μετὰ τὴν ϛ'. Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Τριῳδίου. Καταβασίαι τοῦ Τριῳδίου, Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, τοῦ Τριῳδίου, τοῦ Ἁγίου, καὶ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ'. τοῦ Ἁγίου δ'. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ καὶ Μακαρισμοί. Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου. Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Κοινωνικὸν, Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Β'. Ἐὰν τύχῃ τῷ Σαββάτῳ τῶν Ψυχῶν.

Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ἡ μὲν Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου, μετατιθεμένη, ψάλλεται τῇ Παρασκευῇ τῆς Ἀπόκρεω· ἡ δὲ τῶν Ψυχῶν ψάλλεται ἀμεταθέτως κατ' αὐτὸ τὸ Σάββατον.

Γ'. Ἐὰν τύχῃ τῷ Σαββάτῳ τῆς Τυροφάγου.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν, στιχολογοῦμεν τὴν ά. ϛάσιν τοῦ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τῶν Πατέρων γ'. καὶ τοῦ Ἁγίου γ'. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον τὸ ά. τοῦ Ἤχου. Εἴσοδος. Τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα, τοῦ Τριῳδίου, καὶ δύο ἐκ τῶν τοῦ Ἁγίου — Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον τοῦ Τριῳδίου ἅπαξ, εἶτα τὰ Ἀπόστιχα τοῦ Ἁγίου. Δόξα, τῶν Πατέρων· Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἀπολυτίκιον τῶν Πατέρων, τοῦ Ἁγίου, καὶ Θεοτοκίον. Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου. Δόξα, τῶν Πατέρων, τὸ εἰς τοὺς Αἴνους. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τρισάγιον, καὶ μετ' αὐτὸ, Τροπάριον τοῦ Ἁγίου — Μετὰ τὴν ά. Στιχολογίαν, Καθίσματα των Πατέρων. Μετὰ τὴν β'., Καθίσματα τοῦ Ἁγίου· ὡσαύτως καὶ μετὰ τὸν Πολυέλεον. Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ ά. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἤχου. Προκείμενον, Εὐαγγέλιον, κτλ. τοῦ Ἁγίου. Κανόνες τῶν Πατέρων καὶ τοῦ Ἁγίου. Ἀπὸ γ'. Ὠδῆς, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῶν Πατέρων· εἶτα Κάθισμα τῶν αὐτῶν. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Ἁγίου. Καταβασίαι, Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Ἐξαποστειλάριον τῶν Πατέρων, τοῦ Ἁγίου, καὶ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Πατέρων γ'. καὶ τοῦ Ἁγίου γ'. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ καὶ Μακαρισμοί. Ἀπόστολος, τῶν Πατέρων. Εὐαγγέλιον, τοῦ Ἁγίου. Κοινωνικὸν, Εἰς μνημόσυνον.

Δ'. Ἐὰν τύχῃ τῇ β'. τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν.

Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, μετατίθεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου, καὶ ψάλλεται τῇ Κυριακῇ τῆς Τυροφάγου, ὡς προδιετάχθη Ἄρθρῳ Α'.

Ε'. Ἐὰν τύχῃ ἐν μιᾷ τῶν λοιπῶν ἡμερῶν τῆς πρώτης τῶν Νηστειῶν ἑβδομάδος.

Ἐν μὲν τῇ Παραμονῇ εἰς τὸν Ἑσπερινὸν ψάλλομεν Στιχηρὰ τοῦ Τριῳδίου γ'. καὶ τοῦ Ἁγίου γ'. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ἢ Σταυροθεοτοκίον, κατὰ τὴν ἡμέραν. Τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Τριῳδίου πρῶτον, εἶτα τὰ τοῦ Ἁγίου — Εἰς τὸν Στίχον, Τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δὶς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ἢ Σταυροθεοτοκίον, κτλ. Αἱ τρεῖς μεγάλαι Μετάνοιαι, αἱ δὲ λοιπαὶ σχολάζουσι.

Τῇ δὲ ἐπαύριον, εἰς τὸν Ὄρθρον, ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου, καὶ καθεξῆς πᾶσα ἡ λοιπὴ αὐτοῦ ἑορτάσιμος Ἀκολουθία, καθὼς ἐστι τετυπωμένη. Μετὰ τὴν Μεγάλην Δοξολογίαν, αἱ Ὧραι λιταὶ, ἐν αἷς λέγομεν Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου, ποιοῦντες καὶ τὰς τρεῖς μεγάλας Μετανοίας — Μετὰ δὲ τὰ, Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ἱ. καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δὶς, τὸ Μαρτυρικὸν, τὰ τρία προσόμοια τοῦ Τριῳδίου, καὶ τοῦ Ἁγίου δ'. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ἢ Σταυροθεοτοκίον, Εἴσοδος. Τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Τριῳδίου. Τὸ, Κατευθυνθήτω, μεθ' ὃ γίνεται ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων· καὶ εὐθὺς ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου, καὶ καθεξῆς ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων. Κοινωνικὸν, Εἰς μνημόσυνον. Ἐν δὲ τῇ τραπέζῃ, νηστεία.

Ϛ'. Ἐὰν τύχῃ τῷ πρώτῳ Σαββάτῳ τῶν Νηστειῶν.

Τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας, ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τῶν, Πρὸς Κύριον, ἱστῶμεν Στίχους ἱ. καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δίς· εἶτα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τριῳδίου δ'. (τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου δηλαδή.), καὶ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους προσόμοια δ'. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, τὸ ά. τοῦ Ἤχου. Εἴσοδος, τὰ Ἀναγνώσματα, καὶ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, τὸ, Θεὸς Κύριος, Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, καὶ Θεοτοκίον, Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. Μετὰ τὴν ά. Στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου. Μετὰ τὴν β'. Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους· ὁμοίως καὶ μετὰ τὸν Πολυέλεον, Ἀναβαθμοὶ, τὸ ά. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἤχου. Προκείμενον, καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους. Ὁ Ν'. Δόξα, Ταῖς τῶν Ἀθλοφόρων. Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου, καὶ τὸ Ἰδιόμελον τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους. Κανόνες τοῦ Τριῳδίου, καὶ τοῦ Ἁγίου. Ἀπὸ γ'. Ὠδῆς, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Τριῳδίου· εἶτα, Κάθισμα τοῦ αὐτοῦ. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Ἁγίου. Καταβασίαι, Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, κτλ. Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Τριῳδίου γ'. καὶ τοῦ Ἁγίου γ'. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ, καὶ Μακαρισμοὶ ἀμφοτέρων τῶν Ἁγίων. Ἀπόστολος, τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου. Εὐαγγέλιον, τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους. Κοινωνικὸν, Εἰς μνημόσυνον.

Ζ'. Ἐὰν τύχῃ τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, τοῦ, Μακάριος ἀνήρ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ἱ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. τοῦ Τριῳδίου δ'. καὶ τοῦ Ἁγίου γ'. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, τὸ ά. τοῦ Ἤχου. Εἴσοδος, κτλ. τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου. — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, τοῦ Τριῳδίου, Οἱ ἐξ ἀσεβείας. Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, τοῦ Τριῳδίου, τοῦ Ἁγίου, καὶ Θεοτοκίον. Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Χαίρετε Προφῆται τίμιοι. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· εἶτα τὸ, Ἄξιόν ἐστι, κτλ. Τροπάριον τοῦ Ἁγίου — Μετὰ τὰς Στιχολογίας, Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Καθίσματα τοῦ Ἁγίου. Τὰ Εὐλογητάρια, καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως τῆς Κυριακῆς. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, τοῦ Τριῳδίου, καὶ τοῦ Ἁγίου. Καταβασίαι τοῦ Τριῳδίου. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα γ'. τοῦ Τριῳδίου γ'. καὶ τοῦ Ἁγίου β'. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.

Στίχ. ά. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, κτλ.
Στίχ. β'. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ, κτλ.

Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ, κτλ. Ἀπόστολος, τοῦ Ἁγίου. Εὐαγγέλιον, τῆς Κυριακῆς.

Η'. Ἐὰν τύχῃ τῇ β' ἢ γ'. τῆς δευτέρας ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν.

Σπανίως συμβαίνει εἰς αὐτὰς, αἵτινες εἰσὶ τὰ ἔσχατα ὅρια, εἰς ἅπερ δύναται καταντῆσαι τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους ἡ Ἑορτή· ἀλλ' ὅμως ἐὰν συμβῇ, ὅρα ἀνωτέρω Ἄρθρον Ε'. Ἐν δὲ τῇ τραπέζῃ γίνεται Κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ ά.

Ἦχος ά. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη ποθήσας ἔνδοξε, καὶ τῷ Χριστῷ συνεῖναι, μετ' Ἁγίων Ἀγγέλων, παντοίας τὰς βασάνους ὑπέστης στερρῶς, καὶ τυράννων ὠμότητα, καὶ μαρτυρήσας γενναίως ὑπὲρ Χριστοῦ, συνευφραίνῃ τοῖς Μαρτύρων χοροῖς.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις καταστραπτόμενος, τοῦ νοητοῦ Ἡλίου, ὦ Χαράλαμπες μάκαρ, ὁλόφωτος ἐδείχθης Μάρτυς Χριστοῦ,

ἱερεὺς τ' ἐννομώτατος· διὸ Χριστῷ συνυπάρχων ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ κόσμου παντὸς πρέσβευε.

Τῶν Ἀθλοφόρων χορείαις συναυλιζόμενος, ἐν οὐρανοῖς τρισμάκαρ, παρεξώς τε τῇ Θείᾳ, Τριάδι τῇ ἀνάρχῳ, μνείαν ποιῇ, τῶν τελούντων τὴν μνήμην σε, καὶ τὴν πανσέβαστον Κάραν σε εὐλαβῶς, προσκυνούντων μετὰ πίστεως.

Δόξα, Ἦχος β'.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον πανηγυρίζει μυστικῶς, νέαν στολὴν ἐνδυσαμένη, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον, τὸ αἷμα τοῦ ἀθλοφόρου Χαραλάμπους· τοῦτον γὰρ ἐν εὐσεβείᾳ ἐκθρεψαμένη, θυσίαν ἄμωμον δεκτὴν καὶ εὐάρεστον, Χριστῷ προσήγαγε. Διὸ ὁ νικητὴν τοῦτον τῶν παρανόμων, ἀναδείξας Χριστὲ ὁ Θεὸς, καὶ στεφανώσας καὶ δοξάσας, καὶ ἡμῖν κατάπεμψον, ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Σύμπασα ἡ Ἑλλὰς, ἐνθέως νῦν ἀγάλλου, κατέχουσα ἐν κόλποις, τὴν σεβάσμιον Κάραν, τὴν τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεός.

Ὢ θαύματος φρικτοῦ! ὢ τεραστίου ξένου! ὀστᾶ γὰρ τῶν Μαρτύρων, ἰάσεις ἐκτελοῦσι, καὶ θαύματα παράδοξα.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίφη νῦν τῶν Πιστῶν, καὶ τῆς Ἑλλάδος παῖδες, ἀσπάσασθε προσθύμως, τοῦ Θείου Χαραλάμπους, τὴν Κάραν τὴν σεβάσμιον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάγχρυσε νιβωτὲ, καὶ στάμνε μανναδόχε, Μαρία Θεοτόκε, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Ὡς στύλος ἀκλόνητος.

Ζήτει εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινόν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν, στιχολογοῦμεν τὴν ά. στάσιν τοῦ ά. Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχ. ς'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλος ἐκ νεότητος, ἀναταθεὶς τῷ Δεσπότῃ, τοῦτον ἐπεπόθησας, καὶ αὐτοῦ τοῖς ἴχνεσιν ἠκολούθησας· καθαρθεὶς πάσης δὲ, τῶν παθῶν κηλῖδος, θείαν χάριν κατεπλούτησας, τελεῖν ἰάματα, καὶ θαυματουργεῖν τὰ παράδοξα· καὶ Μάρτυς ἐχημάτισας, πάσαις προσβολαῖς τῶν κολάσεων, ἀκλόνητος μείνας, δυνάμει τοῦ τυθέντος ἐν Σταυρῷ· ὃν ἐκτενῶς καθικέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἥλοις προσηλούμενος, σῶ τὸ μακάριον σῶμα, τὸ καρτερικώτατον, ἀθλητὰ Χαράλαμπες, καὶ ἀήττητον, τὴν ψυχὴν ἄτρεπτον, καὶ τὸν νοῦν ἄσυλον, διετήρεις συντριβόμενος· θεῖος γὰρ ἔρως σε, ἔνδοθεν πλουσίως ἀνέφλεγε, καὶ φέρειν τῶν κολάσεων, ἅπασαν, ἰδέαν ἠρέθιζε, Μάρτυς ἀθλοφόρε, Χριστοῦ τῶν παθημάτων κοινωνὲ, ὃν παῤῥησίᾳ ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χαρὰν τὴν ὑπέρλαμπρον, καὶ τὴν ὑπέρτιμον δόξαν, ἀθλήσας κεκλήρωσαι, καὶ τὴν αἰωνίζουσαν ἀγαλλίασιν, Ἱερεῦ ὅσιε, Ἀθλητὰ τίμιε, Στρατιῶτα γενναιότατε, ὁ τὰ στρατεύματα, καὶ τὰς παρατάξεις τοῦ δράκοντος, αἱμάτων σου τοῖς ῥεύμασιν, ἄρδην κατακλύσας τῇ χάριτι, καὶ θείᾳ ἐντεύξει, νεκροὺς ἐξανεστήσας ἀληθῶς, καὶ παῤῥησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἕτερα, Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἔδωκας τὸ σῶμά σου, πρὸς τὰς βασάνους ἀοίδιμε, τὴν ψυχὴν δὲ ἐτήρησας, ἄμωμον ἀκίβδηλον, πάσης ἁμαρτίας, καὶ τῆς δυσσεβείας, τῶν παρανόμων αἱρετιστῶν, καὶ ἀνυψώσας τὸν νοῦν μετάρσιον, πανόβιε Χαράλαμπες, πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ Πλάστην σου, κατοικεῖν κατηξίωσαι, εἰς παστάδα οὐράνιον.

Ἔδωκας τοῖς δούλοις σου, τὸν σὸν θεράποντα Κύριε, Χαραλάμπη τὸν ἔνδοξον, ἴασιν ἀλάθητον, νόσων πολυτρόπων, καὶ παραμυθίαν, τῶν συμφορῶν καὶ λυπηρῶν, καὶ καθαιρέτην τῆς πλάνης μέγιστον· διό σε τὸν φιλάνθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, πολυεύσπλαγχνε Κύριε, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χάριν ἣν περ εἴληφας, παρὰ Θεοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀθλοφόρε Χαράλαμπες, χάρις τῶν ἰάσεων, πᾶσι παρεμφαίνει, καὶ τῶν θαυμασίων, ἡ ἀναρίθμητος πληθὺς, τὰς δωρεάς σου κηρύττει Ἅγιε· ἃς ὄντως ὑπὲρ λόγον τε, καὶ νοῦν ἀπείληφας ἔνδοξε, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῶν Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Ἔθυσας τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, ἱερουργῶν τῷ Δεσπότῃ καὶ Κτίστῃ σου, ὡς

ἱερεὺς ἐννομώτατος, οὗ καὶ τοῦ πάθους γέγονας μιμητής, Θεόφρον Χαράλαμπες· σεαυτὸν γὰρ θυσίαν εὐπρόσδεκτον προσήγαγες, τῷ διὰ σὲ θυσίαν ἑαυτὸν, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσαγαγόντι. Διὸ συναγάλλῃ αὐτῷ εἰς οὐρανίους σκηνώσεις, ἐν Ἐκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων· ᾧ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ἵνα ῥυσθῶμεν ὀργῆς καὶ θλίψεως, οἱ τιμῶντές σου τὴν πανέορτον μνήμην, καὶ πόθῳ ζέοντι προσκυνοῦντες τὴν σὴν Κάραν, τὴν ἄπειρα θαύματα βρύουσαν, καὶ λοιμώδη νόσον ἐκ ποδῶν ποιουμένην, σωτηρίαν τε καὶ ἴασιν ἡμῖν βραβεύουσαν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὃ διὰ σὲ Θεοπάτωρ προφήτης Δαυὶδ, μελῳδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλεῖά σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου. Σὲ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπῆσαι εὐδοκήσας Θεὸς, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὑρὼν, πρόβατον τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καὶ σώσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα, καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς ἱλαρὸν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΜΓ'. 1. Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεὸς, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγώ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεὸς, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήτω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀναγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 1. Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 15. Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἁλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, Ἦχος α'.

Εὐφραίνεσθε ἐν Κυρίῳ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, καὶ σκιρτήσατε ἀγαλλόμεναι, τὴν Κάραν

τοῦ μεγαλομάρτυρος Χαραλάμπους, ἐν πόλποις κατέχουσαι, ὡς θησαυρὸν βαθυτάλαντον καὶ ἀνεξάλειπτον· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ὁσημέραι, ἀπαρυόμενοι ἐξ αὐτῆς τὰ τῶν ἰάσεων ῥεῖθρα, τῆς πανώλους λοιμικῆς ἀπαλλαττόμεθα νόσου, εὐχαριστοῦντες Θεῷ, τῷ κηδεμόνι καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸν θεῖον ἀγῶνα καλῶς ἀγωνισάμενος, Μάρτυς Χαράλαμπες, τῆς οὐρανῶν βασιλείας οἰκήτωρ γέγονας, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τοῦ κόσμου παναοίδιμε· τὸ δὲ καρτερικώτατόν σου σῶμα, ἐν τῇ γῇ κατέλιπες, ἴαμα σωτήριον τοῖς αὐτῷ προσιοῦσι, καὶ ἁπτομένοις μετὰ πόθου· τὴν δὲ πάντιμόν σου Κάραν, ἡ Ἑλλὰς ἐκτήσατο πλοῦτον ἀδάπανον, καὶ θησαυρὸν πολύτιμον· δι' ἧς τῶν ὄντως ἐφετῶν τυγχάνει, καὶ τῶν ἐναντίων ἐκλυτροῦται, ἐπισκιάσει τῆς ἐν σοὶ θείας χάριτος.

Ὁ αὐτός.

Πίστει καὶ πόθῳ ἀναφλεχθείς, τῷ πρὸς τὸν Δεσπότην σου ζέοντι, καὶ τῷ μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ, ὥσπερ κλίμακι χρησάμενος, ἀνῆλθες πρὸς ὑρανίους λειμῶνας· κἀκεῖθεν τῇ θεόθεν δοθείσῃ σοι χάριτι, ἐποπτεύεις τοὺς τελοῦντας τὴν σεβάσμιον μνήμην, σού, καὶ τοὺς σοὺς γεραίροντας ἀγῶνας, καὶ τὴν σὴν πάντιμον Κάραν κατασπαζομένους, Μάρτυς Χαράλαμπες.

Ὁ αὐτός.

Τὰ τοῦ πονηροῦ ἠκονημένα βέλη, ἀπήμβλυνας Ἅγιε, τῇ τῶν σῶν ἄθλων ἀντιτυπίᾳ, καὶ κατήσχυνας ὄφιν τὸν ἀρχέκακον, καὶ τὸ τούτου ὄργανον, Σεβῆρον τὸν ἀσεβέστατον. Ἀκλινεῖ γὰρ διανοίᾳ, τῇ πέτρᾳ ἐρηρεισμένος τῆς πίστεως, ἀδιάσειστος ἔμεινας· διὸ αἱ ἀντιφάσεις τῆς ἀσεβείας, οὐ κατίσχυσαν περιτρέψαι τὴν στερρόν σου εὐσέβειαν. Ἀνθ' ὧν ἐν οὐρανοῖς συγχορεύεις Ἀγγέλοις, καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων ἐν ᾄσμασι, τὴν πανσεβάσμιον Κάραν σου.

Ὁ αὐτός.

Μεγαλομάρτυς ἀθλητὰ τοῦ Χριστοῦ, Χαράλαμπες γενναιότατε, σὺ ῥωμαλέῳ φρονήματι, τὸν ὄντως Θεὸν μεγαλοφώνως ἐν σταδίῳ ἐκήρυξας, τῶν παρόντων καταφρονήσας ὡς προσκαίρων. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ἐπαγαλλόμενος, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, ἀπαύστως τὸν Χριστόν, ὃν Υἱὸν Θεοῦ παῤῥησίᾳ ὡμολόγησας, ἱκέτευε εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ τὴν πανώλεθρον λοιμικὴν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ποιῆσαι, ἐκ κινδύνων λυτρούμενον ἡμᾶς παντοίων ἀεί, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἀσπαζομένους τὴν σεβάσμιον Κάραν σου, καὶ τὴν ἁγίαν σου μνήμην ἑορτάζοντας.

Ὁ αὐτός.

Ῥωμαλεότητι φρενῶν ὠχυρωμένος θεσπέσιε, τὰς βασάνους τῶν ἀθέων εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, ἀλλ' ἀνδρείως ὥρμησας πρὸς τὰ σκάμματα· τῷ δὲ θείῳ Πνεύματι λαμπρυνθεὶς τὴν διάνοιαν, βασιλέα παρανομώτατον ἤλεγξας, καὶ τοὺς τιμωρουμένους σε ποιναῖς καθυπέβαλες, καὶ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν ἐκράτυνας. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, τὰ γέρα τῶν σῶν πόνων κομισάμενος, ἀπαύστως δοξολογεῖς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων, τὴν σεβάσμιον Κάραν σου.

Δόξα, Ἦχος πλ. ά

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, εὐωχηθῶμεν ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τοῦ Ἀθλοφόρου, καὶ πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν. Σήμερον γὰρ συγκαλεῖται ἡμᾶς, ἡ πανσεβάσμιος πανήγυρις, Χαραλάμπους τοῦ Ἱερομάρτυρος, τράπεζαν ῥημῖν παρατιθεμένη, τὰς ἀριστείας τῶν παλαισμάτων αὐτοῦ, καὶ τὴν πανεύφημον αὐτοῦ Κεφαλήν, ἰάματα ὡς νάματα βλύζουσαν, πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῇ προσιοῦσι, καὶ ἀρυομένοις ἐξ αὐτῆς, ἴασιν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ δεινῶν ἀπαλλαγήν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ δυσωποῦμεν ὡς Θεοῦ Μητέρα· Εὐλογημένη, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια,
Ἦχος ά. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πανεύφημε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀθλητὰ Χαράλαμπες, σὺ τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξας, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, μέσον τοῦ σταδίου· διὸ καὶ ἠγώνισαι, κατὰ τῶν ἀντιπάλων ῥωννύμενος, σθένει τοῦ Πνεύματος, καὶ τὸν στέφανον ἀπείληφας· ὅθεν πάντες τὴν Κάραν σου σέβομεν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Ἄρτι εὑρίσκεται σήμερον Ἑλλὰς, πᾶσα ἡ χριστώνυμος· Κάραν τὴν σὴν γὰρ ἐκτήσατο, ὡς κρήνην βρύουσαν, ἰαμάτων ῥεῖθρα, καὶ πλοῦτον ἀδάπανον, καὶ χάριν κενουμένην μηδέποτε, νόσους τ' ἐλαύνουσαν, λοιμικήν τε τὴν πολύφθορον, ἐξ ἀνθρώπων τῶν μακαριζόντων σε.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Νεκρὸν ἀναστήσας δι' εὐχῆς, ἀσεβεῖς κατέπτηξας, ἐξ ὧν καὶ πλείστους προσήγαγες, Χριστῷ πανόλβιε· καὶ τὸν δαιμονῶντα, εὐθὺς ἰασάμενος, Γαλήνην Βασιλίδα ἀνείλκυσας, τῆς πλάνης δαίμονος, καὶ Χριστῷ ταύτην προσήγαγες, ἑστεμμένην ὡς παρθενομάρτυρα.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα, τῆς ὑπομονῆς ἀδελφοί, τὸν γενναιότατον ἀθλητὴν, τὸν δυσὶ στέμμασι κατεστεμμένον, ἱερωσύνης καὶ ἀθλήσεως, παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ Παντάνακτος Θεοῦ, Χαραλάμπη τὸν ἐν Μάρτυσι μέγιστον εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ τὸν ἀλάστορα καταπαλαίσας, τρόπαιον μέγα κατὰ τῆς πλάνης ἀνεστήσατο. Καὶ νῦν ἐν ὑρανοῖς τὸν Θεὸν ἐξαιτεῖται, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ἡμῖν παρασχεῖν, καὶ παντοίων νόσων ἀπαλλαγὴν, τοῖς θερμῶς προστρέχουσιν αὐτῷ, καὶ τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Κάραν εὐλαβῶς ἀσπαζομένοις, καὶ τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην μετὰ πόθου τελοῦσι, καὶ αἰτουμένοις δι' αὐτοῦ τὸν Θεὸν ἱλασμὸν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς στύλος ἀκλόνητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ λύχνος ἀείφωτος τῆς οἰκουμένης σοφὲ, ἐδείχθης Χαράλαμπες· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας τῶν εἰδώλων, τὴν σκοτόμαιναν μάκαρ· διὸ ἐν παῤῥησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ἔργοις ἔλαμψας τῆς εὐσεβείας, πλάνην ἔσβεσας κακοδοξίας, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Χαράλαμπες, καὶ παρανόμων τὰς φάλαγγας ἴσχυνας, τροπαιοφόρος παμμάκαρ γενόμενος. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα μέγιστον! πῶς ἐν ἀγκάλαις, σὺ ἐβάστασας Παρθενομῆτορ, τὸν ἐν δρακὶ αὐτοῦ τὰ πάντα συνέχοντα· καὶ ἐκ μαζῶν σὺ ἐξέθρεψας γάλακτι, τὸν τροφοδότην καὶ πλάστην τῆς φύσεως. Κόρη πάναγνε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς φωστὴρ ἀνέτειλας, ἐκ τῆς ἑῴας, καὶ πιστοὺς ἐφώτισας, ταῖς τῶν θαυμάτων σου βολαῖς, Ἱερομάρτυς Χαράλαμπες· ὅθεν τιμῶμεν, τὰ θεῖά σου λείψανα.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἱερὸν τὸ Πνεῦμά σε, Ἱεραμάρτυς, ἱερῶς ἀνέδειξε, τὸ ἱερὸν θῦμα σοφὲ, προσενεχθὲν ἱερώτατε, τῷ θείῳ λόγῳ, ᾧ θεῖος δεδόξασαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μωϋσῆς ἑώρακε, πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσασαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν Πανάμωμε, δρόσου δὲ μᾶλλον, πλησθεῖσαν τῆς χάριτος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον,

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Τὴν καθαρότητα Μάρτυς τοῦ βίου σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τοῦ μαρτυρίου σου, καταπλαγεῖσα ἡ Ἑλλὰς, βοᾷ σοι εὐφραινομένη· Σήμερον τιμῶμέν σε, Κεφαλὴν τὴν σεβάσμιον· θραῦσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν Ἅγιε, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν κινδύνων, καὶ νοσημάτων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀπειρόγαμον Θεογεννήτριαν, τὴν τὸν ἀχώρητον γαστρὶ χωρήσασαν, καὶ τὸν τροφέα τοῦ παντὸς, τῷ γάλακτι θρεψαμένην, μόνην ἐξισχύσασαν, τῆς κατάρας λυτρώσασθαι, γένος τὸ ἀνθρώπινον, τὴν παναχράντον Δέσποιναν, ὑμνήσωμεν συμφώνως βοῶντες· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Τὸ Α'. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ'. ἦχ. β.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Εἶτα ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Φάλαγγα θεοσεφῆ, φωτοφανοῦς μάρτυρος, ὑπὲρ Χριστοῦ τυθεῖσαν προθύμως, τὸν

ἀγιόλεκτον συνασπισμόν, τοῦ Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους, φιλομάρτυρες δεῦτε τιμήσωμεν· καὶ τὴν πανίερον μνήμην αὐτοῦ πνευματικῶς τελέσαντες, πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· Τῆς λοιμικῆς ἀπειλῆς τὸν εὐσεβόφρονα λαόν σου ἐλευθέρωσον, καὶ λύτρωσον ἡμᾶς περιστάσεως. Σῶσον, ὁ Θεὸς, τὸν λαόν σου. Τὸ, Κύριε ἐλέησον ιβ'. Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

Εἶτα ψάλλεται ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ς'. καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύω παρόντες εἰς ἡ.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἁγίου.

Ὠδὴ ἀ. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Χοροβατῶν εὐφροσύνως τὰ νοητὰ, οὐρανῶν σκηνώματα, καὶ λαμπόμενος φωτὶ, ἀνεσπέρῳ ῥῦσαί με παθῶν, ταῖς πρεσβείαις σου σοφὲ, ὅπως ὑμνήσω σε.

Ἡ φωτοφόρος σου μνήμη ἡλ[illegible]κὰς, ἀπαςράπτει χάριτας, καὶ φωτίζει τοὺς πιστῶς, ἐν αὐτῇ τιμῶντάς σε χαρᾶς, λαμπροτάτης ἀληθῶς Μάρτυς ἐπώνυμε.

Ταῖς τῶν αἱμάτων ῥανίσι τὴν ἁλμυρὰν, ἀπιςίας θάλασσαν, κατακλύσας ποταμὸς, εὐσεβείας γέγονας Χριστοῦ, καταρδεύων ἀληθῶς τὴν Ἐκκλησίαν ἀεί. Θεοτοκίον.

Ἁμαρτιῶν καταιγίδες καὶ λογισμῶν, ἐναντία κύματα, καὶ παθῶν ἐπαγωγαὶ, ἐπ' ἐμὲ διήλθοσαν τῇ σῇ, Θεοτόκε κραταιᾷ πρεσβείᾳ σῶσόν με.

Κανὼν δεύτερος.

Ὠδὴ ἀ. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὴν κάραν τὴν πάνσεπτον, καὶ τὰ παλαίσματα Κύριε, ὑμνεῖν ἐφιέμενος τοῦ σοῦ θεράποντος θείαν ἔλλαμψιν, ἐξ ὕψους ἐξαιτοῦμαι, δι' ἧς ἀναμέλψασθαι, ταῦτα δυνήσομαι.

Σεβῆρον τὸν ἄθεον, τὸν ὠρυόμενον λέοντα, καθεῖλες Χαράλαμπες, σὺν Κρίσπῳ ἄφρονι, τὴν δυσσέβειαν, τὴν τούτων ἀπελέγξας· ἀνθ' ὧν ἐστεφάνωσαι, χειρὶ τοῦ Κτίστου σου.

Βασίλειον κόσμον σε, ἡ Ἐκκλησία ἐκτήσατο, δαιμόνων διώκτην τε, θεῖε Χαράλαμπες, νοσημάτων τε παντοίων ἐλατῆρα· διὸ ἑορτάζει σου, τὴν μνήμην Ἅγιε.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, σταμνον τὴν παγχρυσον, τὴν βαστάσασαν, τὸ φύσει θεῖον μάννα, τὸ τρέφον ἑκάστοτε, πιςοὺς τῇ χάριτι.

Καταβασία· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Οὐκ ἔστιν ὅλως ἐξειπεῖν, τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη, ἅπερ ἔδρασας ἔτι, ἐν τῷ βίῳ περιὼν, καὶ πρὸς Θεὸν μετελθὼν, Ἀθλοφόρε, Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Δυνάμει θείᾳ κρατυνθεὶς, τὸ ἀνίσχυρον θράσος, τῶν ἀνόμων καθεῖλες, στρατιώτης ὡς στερρὸς, Χαράλαμπες ἀθλητὰ, ὡς ὁπλίτης, θείας παρατάξεως.

Αἱμάτων ῥεύσαντες κρουνοὶ, σοῦ τοῦ σώματος πᾶσαν, ἀσεβείας τὴν φλόγα, καὶ δεινὴν πυρκαϊὰν, κατέσβεσαν· τῆς τρυφῆς, τὸν χειμάῤῥουν, σοὶ δὲ προεξένησαν.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων Ἅγιον Θεὸν, τέτοκας Παναγία, ἁγιότητος οἶκος, δεδειγμένη καθαρὸς, καὶ πύλη μόνος Χριστὸς, ἣν διῆλθε, σώζων τὸ ἀνθρώπινον.

Κανὼν δεύτερος. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοφόρε, πιστῶς συνελθόντες ἐν ναῷ, τὴν Κάραν προσκυνῆσαί σε, τὴν θείαν καὶ σεβάσμιον, φρούρει καὶ διαφύλαττε, σκανδάλων τοῦ πολεμήτορος.

Νεκρὸν νεανίαν ἀναστήσας, δαιμόνων ὀφθεὶς τε ἐλατὴρ, πλήθη βροτῶν ἐξέστησας, καὶ τῷ Χριστῷ προσήγαγες, μαρτυρικῷ ἐν αἵματι, χειρῶν ἁρπάσας τοῦ δράκοντος.

Δεῦτε ἡ πληθὺς τῶν Χριστωνύμων, Κυρίου τὸν Μάρτυρα πιστῶς, αἰνέσωμεν καὶ ςέψωμεν, αὐτοῦ τὴν Κάραν ᾄσματι, πνευματικοῖς τὴν πάνσεπτον, πταισμάτων λύσιν ὡς εὕρωμεν. Θεοτοκίον.

Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Θεὸν Λόγον, τὸν κόσμῳ ἀχώρητον παντὶ, ἐν σῇ γαστρὶ χωρήσασα, ἀγκάλαις σου ἐβάστασας, Παρθενομῆτορ ἄχραντε, Χριστιανῶν καταφύγιον.

Καταβασία· Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Καθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Στύλος ἄσειστος τῆς Ἐκκλησίας, λύχνος ἄσβεστος τῆς οἰκουμένης, ἀθλοφόρε ἀνεδείχθης Χαράλαμπες· καὶ ἀναλάμψας ἡλίου φαιδρότερον, τὴν τῶν εἰδώλων ἐλαύνεις σκοτόμαιναν. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος ἀ. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὰ στίφη τῶν Πιστῶν, εὐσεβῶς συνελθόντα, τὸν Μάρτυρα Χριστοῦ, Χαραλάμπη τὸν μέγαν, ἀξίως εὐφημήσωμεν, εὐσεβείας τὸν πρόμαχον, ἀδαμάντινον, καὶ δυσσεβῶν καθαιρέτην,

τὸν κηρύξαντα, Θεὸν τοῦ σύμπαντος κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεάνθρωπον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτὸν, τοῦ Δεσπότου δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἁμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προσασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Ὠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ὡραῖος γέγονας, χρισθεὶς ἐν αἵματι, τῆς σεπτῆς μαρτυρίας καὶ καλλοναῖς, ταύτης κατηγλαΐσαι, Χαράλαμπες τῶν ἀθλητῶν, ἐγκαλλώπισμα καὶ στήριγμα.

Δαιμόνων ξόανα, τῇ σῇ συνέτριψας, Ἀθλοφόρε ἀνδρείᾳ, ναὸν σαυτὸν, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ καρτερίας ἀψευδοῦς, στήλην δείξας καὶ ὑπόδειγμα.

Εἰς ὕψος αἴροντες, τὰς χεῖρας ἔνδοξε, οἱ τοῦ σκότους προστάται σοῦ τὰς πλευρὰς, ἔξεον τοῖς ὄνυξι, τὴν δι' αἰῶνος ἀληθῆ προξενοῦντές σοι ἀπόλαυσιν. Θεοτοκίον.

Ἰσχὺς καὶ ὕμνησις, Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας ὑπερβολῇ, Πάναγνε χρηστότητος, καὶ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, τῆς ἀρχαίας παραβάσεως.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἀνεδέξατό σε, ὥσπερ χρυσοπτέρυγα πέλειαν, εἰς οὐρανίους σκηνώσεις ἀνιπτάμενον, ὡς ἀήττητον, ἀγωνιστὴν καὶ περίδοξον.

Λαμπρυνόμενος τῷ φέγγει, τοῦ Θεοῦ Μάρτυς ἔνδοξε, πρὸ βημάτων ἔστης, τῶν παρανομούντων ἀδείμαντος, καὶ τὸν Χριστὸν ἐλευθέρως ἀνεκήρυξας, Θεὸν τέλειον, φύσιν βροτῶν ἐνδυσάμενον.

Μέγας ὄντως ἀνεδείχθη, θησαυρὸς καὶ πολύολβος, ἡ τιμία Κάρα, σοῦ τοῦ ἀηττήτου Χαράλαμπες, πολυποικίλους τὰς νόσους, τὴν πανώλην τε, ἀπελαύνουσα, νόσον δυνάμει τοῦ Πνεύματος. Θεοτοκίον.

Τὴν παναχραντον Μαρίαν, Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὴν γεννησαμένην, τῆς δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον, τὴν ἐπουράνιον πύλην τὴν εἰσάγουσαν, τοὺς δοξάζοντας, ταύτην Θεῷ εἰς βασίλεια.

Καταβασία· Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Τὸ θεῖον πάθος τοῦ δι' ἡμᾶς, πάθη ὑπομείναντος στερρῶς, Μάρτυς Χριστοῦ μιμησάμενος, φέρεις τὰς ἐν ὅλῳ σώματι ἔνδοξε, τῶν ἥλων προσηλώσεις καρτερικώτατα.

Τὴν ἀλογίαν τῶν διωκτῶν, Λόγος ὁ συνάναρχος Πατρὶ, ἐπανορθούμενος πάνσοφε, λόγον τοῖς ἀλόγοις σαφῶς ἐντίθησι, λυθῆναι τῶν δεσμῶν σε διαγορεύουσι.

Τοῖς ὀβελίσκοις περονηθεὶς, ἔτρωσας καρδίαν τοῦ δεινοῦ, τῶν γηγενῶν πολεμήτορος, λόγχῃ τῆς ἀνδρείας καὶ καρτερίας σου, Θεόφρον Ἀθλοφόρε ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Τῷ θείῳ φέγγει σε ἀγαθὴ, τὴν ἐσκοτισμένην μου ψυχὴν ταῖς ἡδοναῖς, φωταγώγησον, καὶ πρὸς σωτηρίας τρίβον ὁδήγησον, ἡ μόνη τὸν Σωτῆρα Χριστὸν κυήσασα.

Κανὼν δεύτερος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐξίστανται σύμπαντες, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σοῦ γὰρ πανσεβάσμιος ἡ Κάρα, νόσους ἐλαύνει, διώκει δαίμονας, καὶ πᾶσι προστρέχουσι πιστοῖς, ἴασιν χαρίζεται, καὶ κακῶν ἀπολύτρωσιν.

Σωμάτων νοσήματα, καὶ τῶν ψυχῶν Χαράλαμπες, παύονται τῆς θείας κεφαλῆς σε, προσκυνουμένης, καὶ τιμωμένης σεπτῶς· Χριστὸς γὰρ δεδώρηται ἡμῖν, ταύτην ἰατήριον, καὶ δεινῶν ἀμυντήριον.

Ἐξέσησαν δαίμονες, καὶ Ἕλληνες οἱ ἄθεοι, βλέποντες τὰς χεῖρας κεκομμένας, καὶ κρεμαμένας τοῦ σώματός σου δεινῶς, Δουκὸς τοῦ παντόλμου ὑβριστοῦ· σὺ δ' ὡς χριστομίμητος, τοῦτον αὖθις ὑγίακας.

Θεοτοκίον.

Ὁ λόγος Παναμωμε, Θεοῦ ὁ ἐνυπόστατος, ὥσπερ ὑετὸς ἐπὶ τὸν πόκον, ἐν τῇ γαστρί σου κατῆλθεν ἄχραντε, καὶ πᾶσαν τὴν φύσιν τῶν βροτῶν, ἔσωσε τῷ καύσωνι, ξηρανθεῖσαν τοῦ πτώματος.

Καταβασία· Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Λαμπτὴρ ἐχρημάτισας, τῷ τῶν ἄθλων σου φωτὶ, φωταγωγῶν τὰ πέρατα· ὁμολογεῖς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τυράννου ἐνώπιον, ἀθλοφόρε Κυρίου ἀξιάγαστε.

Ἐνθέου πυρούμενος, ἀγαπήσεως πυρὶ, τῷ δροσισμῷ τῆς πίστεως, τῶν δυσσεβούντων ἔσβεσας τὴν πυράν, Χριστοῦ τὰ θαυμάσια, τοῖς ἀπίστοις δεικνύων ἀξιάγαστε.

Ζωῆς ἐφιέμενος, ἀθανάτου τῆς σαρκὸς, Χαράλαμπες ἐνέκρωσας, τὰς ἐμπαθεῖς κινή-

σεις, καὶ προσευχῇ, νεκροὺς ἐξανέστησας, ἀνυμνῶν τὸν ἐν πᾶσί σε δοξάσαντα.

Θεοτοκίον.

Παθῶν με κλονούμενον, ἐναντίαις προσβολαῖς, Μῆτερ Θεοῦ στερέωσον, ὡς ἀπαθείας τέξασα τὴν πηγήν· πρὸς σὲ γὰρ κατέφυγον, τῶν ἀνθρώπων τὸ μέγα καταφύγιον.

Κανὼν δεύτερος.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν τοῦ παμμάκαρος, δεῦτε τὴν πάντιμον, κάραν αὐτοῦ ἀσπασώμεθα, καὶ τῶν δεινῶν τὴν λύτρωσιν κομισώμεθα.

Πηγὴν ἰάσεων ἔχοντες, τὴν κάραν τὴν σεπτήν σου Χαράλαμπες, θερμῶς προστρέχομεν, ταύτῃ προσκύνησιν νέμοντες, καὶ τὸν Θεὸν ὑμνοῦντες τὸν σὲ δοξάσαντα.

Μεγίστην χάριν ἀπείληφας, θεόθεν ἀθλητὰ γενναιότατε, Μάρτυς Χαράλαμπες· κάραν τὴν σὴν γὰρ ὁ Κύριος, τῶν ἰαμάτων κρήνην σαφῶς εἰργάσατο.

Θεοτοκίον.

Τὸ πῦρ ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, ἐσκήνωσεν ἀγνὴ Θεονύμφευτε, καὶ οὐ κατέφλεξε, τὴν σὴν νηδὺν παμμακάριστε, ἐδρόσισε δὲ μᾶλλον καὶ κατεφώτισε.

Καταβασία· Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Θησαυρὸν πολύτιμον, ἡ Ἐκκλησία, τὴν σὴν κάραν κέκτηται, Ἱερομάρτυς Ἀθλητὰ. τροπαιοφόρε Χαράλαμπες· διὸ καὶ χαίρει, τὸν Κτίστην δοξάζουσα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν στερρὸν ὁπλίτην, καὶ Χριστοῦ στρατιώτην, καὶ μέγαν ἐν Μάρτυσι, Χαραλάμπη τὸν πανένδοξον, συνελθόντες εὐφημήσωμεν· ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ καὶ τῆς ἀληθείας λαμπρῶς ἠγωνίσατο, καὶ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν τρανῶς ἀνεκήρυξε, τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησε, βασιλέα παρανομώτατον ἤλεγξε, καὶ τὴν κάραν ἐτιμήθη, χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος· διὸ καὶ τὸν στέφανον εἴληφε παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, καὶ συμπολίτης Ἀγγέλων ἐγένετο. Ὅθεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ὀρθοδόξων, τούτου τὴν πάντιμον κάραν κατασπαζομένη, καὶ εὐφημίαις καταστέφουσα, καὶ πολλῶν δεινῶν καὶ νόσων ἀπαλλαττομένη, χαίρει τὸν Κτίστην δοξάζουσα.

Συναξάριον.

Τῇ Γ'. Τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους.

Στίχοι.

Κατηξιώθης, Χαράλαμπες, ἐκ ξίφους
Καὶ λαμπρότητος καὶ χαρᾶς τῶν Μαρτύρων.

Τῇ δεκάτῃ, Χαράλαμπες, εὐν τιμήθης ἄπολαιμόν.

Ὁ Ἅγιος Χαραλάμπης ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Σεβήρου, καὶ Λουκιανοῦ ἡγεμονεύοντος ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πόλει. Τῶν Χριστιανῶν δὲ ὢν Ἱερεὺς, καὶ τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας διδάσκων, προσάξει τῶν Τυράννων, τὴν ἱερατικὴν στολὴν ἐξεδύθη, εἶτα ἐξεδάρη τὸ δέρμα ὅλον τοῦ σώματος. Ἐπεὶ δὲ ἔβλεπεν αὐτὸν ὁ Ἡγεμὼν καρτεροῦντα ταῖς βασάνοις, θυμωθεὶς, οἰκείαις χερσὶν ἐπεχείρησε ξέειν τὸν Ἅγιον· καὶ παραυτίκα ἐξεκόπησαν αἱ χεῖρες αὐτοῦ, καὶ ἀπηωρήθησαν ἐν τῷ τῷ Μάρτυρος σώματι· προσευξάμενος δὲ ὁ Ἅγιος, ἐποίησεν αὐτὸν ὑγιῆ. Τοῦτο ἰδόντες οἱ δήμιοι, Πορφύριος καὶ Βάπτος, οὕτω καλούμενοι, ἠρνήσαντο τὰ εἴδωλα, καὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Ὁμοίως καὶ γυναῖκες τρεῖς, τῶν παρισταμένων ἐκεῖσε· οὓς πάντας κρατήσας ὁ Ἡγεμὼν, καὶ βασάνοις καθυποβαλὼν, ἀνηλεῶς ἀπεκεφάλισεν· εἰ γὰρ καὶ ἰάθη, ἀλλ' ὅμως ἔμεινε τῇ ἀπιστίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Βάπτος καὶ Πορφύριος, οἱ τιμωροῦντες τὸν Ἅγιον Χαραλάμπη, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Πορφύριος καὶ βάπτος ἐκ κοινοῦ ξίφους,
Ἀθλήσεως βάπτουσι κοινὴν πορφύραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, αἱ πιστεύσασαι Ἅγιαι τρεῖς γυναῖκες, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τὰς τρεῖς γυναῖκας ἀῤῥενωποὺς μηνύει,
Ἄῤῥην ἀριθμὸς, ὁ τρία, πρὸς τὸ ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Παρθένων, Ἐνναθᾶ, Ουαλεντίνης, καὶ Παύλου.

Στίχ. Εἰς ἀῤῥαβῶνα παρθένοις κόραις δύω,
Ὁ νυμφίος δίδωσι θάρσος πρὸς φλόγα,

Ἐκεῖνος οὗτος Παῦλος ὁ Χριστοῦ φίλος,
Χριστοῦ πόθῳ τράχηλον ἐκτετμημένος.

Τούτων, ἡ μὲν Ἐνναθᾶ ὥρμητο ἐκ τῆς Γαζαίων χώρας· ἡ δὲ Ουαλεντίνα ἐκ τῆς Καισαρέων. Φιρμιλιανοῦ δὲ τῷ Ἡγεμόνος προκαθίσαντος, ἄγεται Ἐνναθᾶ ἡ γενναιοτάτη

παρθένος· καὶ ἐρωτηθεῖσα, καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι ὁμολογήσασα, σφοδρῶς μαςίζεται, ξύλῳ ἀναρτᾶται, τὰς πλευρὰς καταξαίνεται πλήκτροις, οὐκ εἰς ἄπαξ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις. Ἡ δὲ τιμία Οὐαλεντίνα, καὶ αὐτὴ παρθένος οὖσα, καὶ τῶν πραττομένων τὸ ὠμὸν καὶ ἀπάνθρωπον οὐκ ἐνεγκοῦσα, παῤῥησιάζεται· καὶ αὐτίκα θύειν κελεύεται, αὐτοῦ που πλησίον παρὰ τῷ δικαστηρίῳ βωμοῦ εὐτρεπισθέντος. Ὡς δὲ παρὰ τὸν βωμὸν ἦχθη, λαὶξ ἐπ' αὐτὸν γενναίως ἐνάλλεται, καὶ σὺν τῇ ἐπικειμένῃ πυρᾷ καταῤῥέφει αὐτόν. Ὁ δὲ τύραννος θυμωθεὶς, τοσαύτας κατὰ τῶν πλευρῶν ἐπιτίθησι βασάνους, ὅσας οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. Καὶ ἀπαγορεύσας ἀμφοτέρας, τὸν διὰ πυρὸς αὐταῖς ψηφίζεται θάνατον.

Μετὰ ταῦτα, ἐπὶ τὸν ἀγῶνα παρήχθη Παῦλος, καὶ πολλαῖς βασάνοις προσομιλήσας, καὶ ὑπεράνω παθῶν τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι γενόμενος, τῇ τοῦ ξίφους καταδικάζεται τιμωρίᾳ. Ὁ δὲ, τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, καὶ τῶν ὁμοψύχων Πιςῶν ὑπερευξάμενος, δέχεται τὴν τομὴν, παραθεὶς Θεῷ τὸ αὐτοῦ πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινοπόλεως.

Στίχ. Ἀναστάσιος, τὸν δρόμον τεἰνων πρόσω,
Γῆς ἐξαναστὰς, πρὸς τὸν Ὕψιςον τρέχει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ζήνωνος.

Στίχ. Ζήνων τὰ τερπνὰ τῆς Ἐδὲμ ζητῶν μόνα,
Εἰς τέρψιν εἶχε τὴν λύσιν τοῦ σαρκίου.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Ζήνων, Καισαρεὺς μὲν ἦν τὸ γένος, τῇ πρὸς Καππαδοκίαν κειμένῃ, γονέων πλουσίων καὶ περιφανῶν. Κατείκλετο δὲ τοῖς στρατιώταις, τοῖς τὰ βασιλικὰ ὀξέως διακομίζουσι γράμματα. Διανοήσας δὲ τὸ ἄστατον καὶ ἐπίκηρον τοῦ βίου, τὴν στρατιωτικὴν ἀποθέμενος ζώνην, ἐν ἑνὶ τῶν πολυανδρίων (πολλὰ δὲ ἔχει τὸ τῆς Ἀντιόχου παρακείμενον ὄρος) εἰσῆλθε, τὴν ψυχὴν ἐκκαθαίρων, οὐ λύχνον, οὐ κιβώτιον, οὐ τράπεζαν, οὐ στρωμνὴν ἔχων· ἡ στρωμνὴ δὲ ἦν αὐτῷ στιβὰς χόρτων, ἐπὶ λίθων ἐρρωμένη· ἐσθὴς δὲ, ῥάκος παλαιόν· τροφὴ δὲ, εἷς ἄρτος, ἐπὶ δύω χορηγούμενος ἡμέρας ὑπό φίλου τινός· τὸ δὲ ὕδωρ αὐτὸς ἑαυτῷ πόῤῥωθεν ὑπεκόμιζεν. Οὗτος, ἐκ τούτων τῶν πόνων, πολλὴν θεόθεν ἐπεσπάσατο τὴν χάριν· ἡ γὰρ καταδρομὴ τῶν Ἰσαύρων πολλὰς σφαγὰς εἰς τοὺς τὴν ἀσκητικὴν μετιόντας πολιτείαν ἐποίησεν· αὐτὸς δὲ εὐχῇ μόνῃ τὰς ἐκείνων ἀπημαύρωσεν ὄψεις. Οὐ πολὺν δὲ μετὰ ταῦτα βιώσας χρόνον, ἀπὸ τῶν καμάτων πρὸς τὴν ἐπουράνιον ἀπῆρε λῆξιν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Προσομιλῶν ταῖς βασάνοις, καὶ τῷ πυρὶ λιπαινόμενος, ἀθλοφόρε Χριστοῦ, ὡς χρυσίον ὀβρυζότερος γέγονας, καὶ ἱερὸν ἀνάθημα, ἀληθῶς ἐχρημάτισας.

Τῶν προσευχῶν σθ τῇ δρόσῳ, παρανομούντων ἡ κάμινος, κατεσβέσθη σοφὲ, καὶ ἐῤῥύσθης μελῳδῶν τῷ ποιήσαντι· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ παρατάσει τῶν ἄθλων, δένδρον ἐφάνης ὑψίκομον, συσκιάζων πιστοὺς, ἐκ φλογώδους ἁμαρτίας κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. **Θεοτοκίον.**

Ἡ τὴν χαρὰν δεξαμένη, ἐν τῇ παναγνῳ νηδύϊ σου, Ἁγνὴ εὐφροσύνης, τὴν καρδίαν μου πλήρωσον, τὸ κατηφὲς διώκουσα, τῶν παθῶν ἀειπάρθενε.

Κανὼν δεύτερος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ἀνυμνοῦμέν σε βοῶντες· χαίροις ἔνδοξε, Μάρτυς Χαράλαμπες· τὴν θείαν κάραν σου γὰρ, ἡμῖν σὺ δεδώρησαι, ὡς κρήνην βρύουσαν, πλοῦτον ἄσυλον, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων.

Μεγαλύνομεν τοὺς ἄθλους σου θεσπέσιε, Μεγαλομάρτυς Χριστοῦ, καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς σούς· εἰδώλων σεβάσματα γὰρ καταβέβληκας, καὶ κατήργησας, τὴν τῶν δαιμόνων ἔπαρσιν, παναοίδιμε γενναίως.

Ὡς φωτὴρ ἀειλαμπέστατος ἀνέτειλεν, ἡμῖν ἡ κάρα σου, τῆς πλάνης τῆς ζοφερᾶς, κινδύνων καὶ θλίψεων ἡμᾶς ἐξαίρουσα, νοσημάτων τε, τῶν ὀλεθρίων ῥύεται, καὶ δωρεῖται τὴν ὑγείαν. **Θεοτοκίον.**

Ἀνατέταλκεν ὁ μέγας καὶ ἑσπέρος, Ἥλιος πᾶσι βροτοῖς, ἐκ τῆς νηδύος τῆς σῆς, καὶ πάντας ἐφώτισε φωτὶ τῆς γνώσεως, τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία· Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ὠδὴ ἡ. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Ταῖς ῥαοῖς τῶν αἱμάτων ἐπισαζόμενος, τῶν στιγμάτων τῷ κάλλει ὡραϊζόμενος, τῷ

νικητικῷ, εὐπρεπῶς διαδήματι, κεκαλλωπισμένος, Θεῷ παρέστης Μάρτυς.

Τῶν βασάνων τὰ πλήθη οὐ κατεκάλυψαν, τὴν ἀνδρείαν σου Μάρτυς καὶ γενναιότητα, ἡ τῶν διωκτῶν, οὐκ ἠμαύρωσεν ἔνστασις, σοῦ τὴν λαμπροτάτην, θεόφρον καρτερίαν.

Ἱερεύς τε καὶ Μάρτυς ἀκαταγώνιστος· στρατιώτης γενναῖος καὶ στύλος ἄσειστος, ἔρεισμα πιστῶν, ἀσεβείας ἀντίπαλος, ὄντως ἀνεδείχθης, θεόφρον Ἀθλοφόρε. Θεοτοκίον.

Ὃ τὰ πάντα ποιήσας θείῳ βουλήματι, βουληθεὶς ἐν γαστρί σου ᾤκησεν Ἄχραντε, ῥεύσαντας ἡμᾶς, ἀναπλάσαι βουλόμενος· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δεύτερος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Μέγας ἀρωγὸς τῶν Ὀρθοδόξων, καὶ ῥύσης ἐκ τῶν κινδύνων ἀναδέδειξαι, πάνσοφε Χαράλαμπες· ῥύῃ καὶ γὰρ πάντοτε, πάντας τοὺς προστρέχοντας τῇ σεπτῇ κάρᾳ σου, καὶ λύσιν τῶν κακῶν αἰτουμένους, καὶ ὑπερυψοῦντας Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἕστης ἐν σταδίῳ τοῦ Σεβήρου, στερέμνιος οἷά περ ἀδάμας τις, στύλος τ' ἀπερίτρεπτος, ἔνδοξε Χαράλαμπες, καὶ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, καὶ ὅλως οὐχ ὑπέκλινας μάκαρ, ταῖς τῶν παλαμναίων θωπείαις θυμοβόροις.

Λῦσον τὰς σειράς μου τῶν πταισμάτων, ὑμνοῦντος τὴν κάραν σου Χαράλαμπες, τὴν ἀεὶ πηγάζουσαν, νάματα ἰάσεως, ἀμπλακημάτων ἄφεσιν ἐμοὶ δωρούμενος, δεινῆς τε ἀπολύτρωσιν νόσου, σὲ ὑμνολογοῦντι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ῥόδον ἐν ἀκάνθαις εὑρηκώς σε, καὶ ἄνθος ἐν ταῖς κοιλάσι τὸ πανεύοσμον, κρίνον τε πανάσπιλον, Δέσποινα Θεόνυμφε, ὁ σὸς Νυμφίος ἄνωθεν ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, καὶ κόσμον εὐωδίασε πάντα, σὲ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία· Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Οὐ πῦρ, οὐ ξίφος, ἀλλ' οὐδὲ θάνατος, οὐ διωγμός, οὐ θλῖψις, οὐ λιμός, οὐδὲ κίνδυνος, οὐ βασάνων παντοίων ἐπίνοια, ἴσχυσε τῆς ἀγάπης, ὄντως χωρίσαι σε, τοῦ πεποιηκότος, Ἀθλητὰ ἀξιοθαύμαστε.

Δεσμοῖς ὀνύχων, τοὺς τῆς νεκρώσεως, ἀποβαλὼν χιτῶνας, ταῖς στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, σεατὸν Ἀθλοφόρε ἐκόσμησας· ὅθεν σὺν παῤῥησίᾳ, Μάρτυς ἀήττητε, πάντων τῷ Δεσπότῃ, καὶ Θεῷ χαίρων παρίστασαι.

Χαρᾶς καὶ θείας ὄντως λαμπρότητος, παρεκτικὴ ἡ μνήμη σε τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, τῶν παθῶν τὸν χειμῶνα διώκουσα, πάντας φωταγωγοῦσα· ἣ ἑορτάζοντες, σχοίημεν πταισμάτων, ἵλασμὸν ταῖς ἱκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Παθῶν κλυδώνιον συνταράσσει με, καὶ τῶν κακῶν βυθίζει τρικυμία Πανάμωμε, κυβερνήτην Χριστὸν ἡ κυήσασα, χεῖρά μοι βοηθείας, ἔκτεινον σῶσαί με, μόνη προξασία, τῶν πιστῶς μακαριζόντων σε.

Κανὼν δεύτερος. Ἅπας γηγενής.

Ἅπαντες πιστοὶ, τῇ κάρᾳ προσέλθωμεν τοῦ σεπτοῦ Μάρτυρος· πάντων ὁ δεσπόζων γὰρ, μεγίστην χάριν ταύτῃ παρέσχετο· ὅθεν ἐλαύνει δαίμονας, παύει νοσήματα, καὶ δωρεῖται, πᾶσι τοῖς προσψαύουσιν, εὐεξίαν καὶ ῥῶσιν καὶ ἔλεος.

Γῆ καὶ οὐρανὸς ἐξίσταται σήμερον ἐπὶ τοῖς θαύμασι, τοῦ Μεγαλομάρτυρος· δαιμόνων ξίφη γὰρ ἐκδιώκονται, καὶ τοῖς νοσοῦσι δίδοται ῥῶσις τοῦ σώματος, καὶ λοιμώδης νόσος καταπαύεται, τῇ προσψαύσει τῆς κάρας σου ἔνδοξε.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ προσκυνήσωμεν, κάραν τὴν σεβάσμιον, τὴν ὄντως θείαν καὶ ἀξιέπαινον, τὴν φοινιχθεῖσαν αἵματι τοῦ θείου Μάρτυρος, καὶ τελοῦσαν θαύματα παράδοξα, ὡς ξεφθεῖσαν χειρὶ Παντοκράτορος. Θεοτοκίον.

Ὕμνους παρ' ἡμῶν, προσδέχου Θεόνυμφε Θεοχαρίτωτε, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· καὶ τὴν σὴν χάριν ἀντιδεδώρησο, τοῖς εὐλαβῶς σε μέλπουσιν ἡμῖν τοῖς δούλοις σου· τὸν Χριστὸν δὲ, ὃν ἀῤῥήτως τέτοκας, ἡμῖν ἵλεων Κόρη ἀπέργασαι.

Καταβασία· Ἅπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον· Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἐνθέως πυρσευόμενος, τῷ πόθῳ τοῦ Παντάνακτος, τὸν ὑπερήφανον ὄφιν, ἀνδρείως μάκαρ καθεῖλες, καὶ τύραννον ἀπάνθρωπον, Σεβῆρον τὸν παράφρονα, ἤλεγξας ὦ Χαράλαμπες, καὶ τὸν μισθὸν ἐκομίσω, παρὰ τοῦ πάντων Δεσπότου. Θεοτοκίον.

Μαρία καταφύγιον, Χριστιανῶν τὸ καύχημα, φύλαττε σκέπε σοὺς δούλους, ἐκ πάσης βλάβης ἀτρώτους· κινδύνων τ' ἐξελοῦ ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ εὐφημοῦντάς σε, καὶ πάσης

περιστάσεως, ταῖς σαῖς πρεσβείαις χρωμένη, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ Προσόμοια, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος ά. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Οἱ τῆς Ἑλλάδος νῦν παῖδες, δεῦτε συνδράμετε, καὶ τὴν τιμίαν κάραν, κατασπάσασθε πάντες, τοῦ Θείου Χαραλάμπους, τὴν τὸν Χριστὸν, ἐν σταδίῳ κηρύξασαν, καὶ ἀπελέγξασαν πλάνην τῶν δυσσεβῶν, καὶ τὸν Κτίστην μεγαλύνασαν.

Τοῖς οὐρανίοις Ἀγγέλοις, νῦν συνηρίθμησαι, καὶ παρεστὼς Τριάδι, τῇ Ἁγίᾳ τρισμάκαρ, αὐτὴν καθικετεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τιμώντων σε, τὴν πανσεβάσμιον κάραν, καὶ τῶν δεινῶν, αἰτουμένων ἀπολύτρωσιν.

Λαμπροφανὴς καὶ πανένδοξος ἀνατέταλκεν, ἐν τῇ Ἑλλάδι πάσῃ, ἡ πανέορτος μνήμη, τοῦ Θείου Χαραλάμπους· διό περ λαμπρῶς, ἑορτάζει κατέχουσα, τὴν πανσεβάσμιον κάραν, τὴν τὸν Χριστὸν, ὡς Θεάνθρωπον κηρύξασαν. Δόξα, Ἦχος πλ. ά.

Ὥσπερ ἀλάβαστρον πλῆρες, ἡ τιμία σου κάρα Θεσπέσιε, προχέει, οἷόν τι μύρον πολύτιμον τὰ ἰάματα· τούς τε Πιστοὺς εὐωδιάζει θαυμασίως, καὶ τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῇ προσιόντας, τῶν δεινῶν πάντων ῥύεται· τὴν δυσώδη τε πλάνην, καὶ νόσους παντοίας, καὶ τὴν πανώλη λοιμικὴν καταπαύουσα, εὐρωστίαν δωρεῖται πᾶσι, καὶ εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδοται δὲ καὶ ἅγιον Ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικὰ, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων ἡ γ'. καὶ ς'.

Ὠδή. Ὁ Ἀπόστολος·

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ, κτλ.

Ζήτει τῇ κς'. Ὀκτωβρίου.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἡ ἀνωτέρω τοῦ Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους ἑορτάσιμος Ἀκολουθία, νεωτέρα οὖσα, οὐχ εὑρίσκεται οὔτε ἐν τοῖς χειρογράφοις, οὔτε ἐν τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις, μέχρι τοῦ 1755, ἅ τινα ἔχουσι τὰ τρία μόνα πρῶτα Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ τὸν πρῶτον Κανόνα.

ΤΗ ΙΑ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βλασίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια πέντε, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος ά. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐν τῇ ἀσκήσει βλαστήσας, Ὅσιε Βλάσιε, ἱερωσύνης δόξῃ, ὥσπερ φοίνιξ δικαίως, ἐξήνθησας παμμάκαρ, καρποὺς θεϊκοὺς, μαρτυρίου προσάγων Θεῷ, τὴν τῶν εἰδώλων κατάλυσιν ἐμφανῶς, καὶ ἀνθρώπων τὴν οἰκείωσιν.

Ποιμαντικῶς διαπρέψας, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ, ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, ὑπομείνας γενναίως, ἓν δὶ ἀμφοτέρων, στέφος λαβών, ἐν ἑκατέροις κοσμούμενος, δικαιοσύνῃ καὶ πόνοις ἀθλητικοῖς· διὸ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Θείῳ ῥωσθεῖσαι γυναῖκες, ζήλῳ τῆς πίστεως, τοῖς ὑπερτίμοις ἄθλοις, τῆς καλῆς μαρτυρίας, ἐστέφθησαν σὺν τέκνοις· θαῦμα φρικτόν! τὴν κεφαλὴν γὰρ ποθοῦσαι Χριστὸν, καὶ ἐν αὐτῷ νυμφευθεῖσαι ὑπὲρ αὐτοῦ, τὰς κεφαλὰς ἐναπετμήθησαν.

Ὡς προμηθέα σε πάντων, ὑμνοῦμεν Βλάσιε, καὶ λογικῶν θρεμμάτων, καὶ ἀλόγων πασχόντων· πάντας γὰρ ἰσχύεις, θεράπων Χριστοῦ, εὐεργετεῖν, καὶ ἰᾶσθαι πιστῶς· τὴν γὰρ τοῦ Πνεύματος χάριν πεπλουτηκώς, δαψιλεύεις τὰ θαυμάσια.

Χριστὸς τὸ ζῆν σοι παμμάκαρ, καὶ τὸ θανεῖν ἀληθῶς, κέρδος ἐδείχθη πίστει, κατὰ Παῦλον τὸν μέγαν, Βλάσιε θεόφρον· ἐπεὶ δὶ αὐτὸν, προθυμότατα τέθνηκας· καὶ σὺν αὐτῷ βασιλεύεις διὰ παντὸς, εἰς ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπὶ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, προστρέχω πάντοτε· ἐπὶ τοὺς σοὺς προσφεύγω, οἰκτιρμοὺς καθ' ἑκάστην, ὑμνῶν καὶ εὐλογῶν σε καὶ τὴν πολλὴν, ἀνοχὴν ἐκπληττόμενος, τοῦ σοῦ Υἱοῦ ἐπὶ πᾶσί μου τοῖς κακοῖς, ἣν ἐνδείκνυται, Θεόνυμφε. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἀμνὸν, ἡ ἄμωμος Παρθένος, θρηνῳδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μοι Τέκνον, τί τὸ καινὸν, καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρὶ, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκί;

Ἐὰν δὲ τύχῃ ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς, λέγε τὰ ἑξῆς Ἰδιόμελα.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Τοῦ Στουδίτου.

Βλαστήσας ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν θείων ἀρετῶν, φερωνύμως Βλάσιε, ἐξήνθησας Δαυϊτικῶς ὥσπερ φοίνιξ ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἐπληθύνθης τοῖς κατορθώμασιν· ὡς ἄμπελος δὲ εὐθηνοῦσα ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τῷ καιρῷ τῆ μαρτυρίου, τεμνόμενος βασάνων ποιναῖς, ἐκ καρποῦ τῶν ἀγώνων σου ἔβλυσας ἡμῖν οἶνον νοητὸν, ἐξ οὗ πιόντες εὐφροσύνης ἐνθέου, τὰς καρδίας πληρούμεθα· καὶ συμφώνως συνελθόντες, ἐν τῇ σεβασμίᾳ μνήμῃ τῆς σῆς τελειώσεως, μακαρίζοντες εὐφημοῦμέν σε, αἰτούμενοι λαβεῖν διὰ σοῦ τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε· αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνῳδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Ὡς καλὸς παιδοτρίβης, καὶ διδάσκαλος τῆς εὐσεβείας, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ δυνάμει τῶν θείων λόγων σου, γυναῖκας φιλοθέους ὑπήλειψας πρὸς ἀγῶνας μαρτυρικοὺς, τὸ ἀσθενὲς τῆς φύσεως αὐτῶν ῥωννύων ἐν Χριστῷ· μεθ' ὧν τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως καλῶς τελέσας, εἰς νυμφῶνα οὐράνιον φαιδρῶς συναγάλλῃ, διπλῷ σεφάνῳ τῆς θείας δόξης σεμνυνόμενος, καὶ ἐξαιτούμενος σὺν αὐταῖς, τὴν εἰρήνην ἡμῖν δοθῆναι καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐπομβρίαις παναχράντε, τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταγλύκανον, ἡ τὴν ςαγόνα κυήσασα, Χριςὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἀνομίας τῶν βροτῶν, αἰκτιρμοῖς ἀποσμήχουσαν· καὶ κατάκλυσον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου, καὶ χειμάῤῥου, καταξίωσον τρυφῆς με, τῆς ἀειζώου πρεσβείαις σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἑώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐξεπλήττετο, καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀντάπεδωκαν, οἱ πολλῶν σε δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; ἀλλὰ δέομαι, μή με μόνην ἐάσῃς ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Καὶ τρόπων μέτοχος, καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πρᾶξιν εὗρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν· διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καὶ τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς Βλάσιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ὕμνοις κροτῶ σε, Μάρτυς, εὐσεβοφρόνως.

Ὁ Ἰωσήφ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἅσμα ἀναπέμψωμεν λαοὶ, τῷ θαυμαςῷ » Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ » δουλείας, ᾠδὴν ἐπινίκιον, ᾄδοντες καὶ βοῶντες· Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότῃ.

Ὕμνοις τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν, καὶ ἱεράν σου ἄθλησιν, ἀνευφημοῦντος πιστῶς, Χριστοῦ Ἱερομάρτυς, τὸν νοῦν μὴ καταύγασον, αἴγλῃ φαεινοτάτῃ, παῤῥησίαν ἔχων πρὸς τὸν Κτίστην.

Μίαν χαρακτῆρσιν ἐν τρισὶν, ὁμολογῶν Θεότητα, πολυθεΐας ἀχλὺν, ἀπήλασας καὶ ὄρθρος, αὐγάζων εὐσέβειαν, ὤφθης Ἱερομάρτυς, τοῖς ἐν ζόφῳ πλάνης κρατουμένοις.

Νύκτα ἀθεΐας ἀστραπαῖς, τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, ἀπομειώσας φωστὴρ, κοσμούμενος ἐδείχθης, θαυμάτων λαμπρότητι, φέγγει τε μαρτυρίῳ, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν καταυγάζεις.

Θεοτοκίον.

Ὅλην καθαράν σε εὑρηκὼς, ὁ καθαρὸς ἐσκήνωσεν, ἐν τῇ νηδύϊ σου, ἁγνὴ Παρθενομῆτορ, καὶ σὰρξ ἐχρημάτισε, δίχα τῆς ἁμαρτίας, ἵνα πλάνης ἡμᾶς ἀπαλλάξῃ.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ· ὑψώ» θη κέρας μου ἐν Θεῷ μου· ἐπλατύνθη » ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου· εὐφράνθην ἐν » σωτηρίῳ σου.

Οἱ ταῖς ἀκάνθαις συμπνιγόμενοι τῶν τοῦ βίου, ἀπαύστως Βλάσιε συμπτωμάτων, σῆς πρεσβείας τῇ δρεπάνῃ καθαίρονται, προστάτην σε προσκαλούμενοι.

Τῇ πρὸς τὸ Θεῖον ἀνανεύσει ὁλικωτάτῃ, βασάνων ἤνεγκας τρικυμίαν, ξεομένης τῆς σαρκός σου, ὥσπερ πάσχοντος ἑτέρου, σὺ διακείμενος.

Ὡς ἱεράρχης, ὡς ἀήττητος ἀθλοφόρος, ὡς Θείᾳ δόξῃ ἠγλαϊσμένος, ἀκροτάτῳ ἐφετῷ νῦν παρίστασαι, πρεσβεύων ὑπὲρ τῆς Ποίμνης σου.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν φανεῖσαν, ὑπερέχουσαν τῶν κτισμάτων, ὡς πάντων οὖσαν ἁγιωτέραν, ἐν αἰνέσει γενεαὶ μακαρίζουσιν, ἀνθρώπων Θεομακάριστε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐβλάστησας ὡς δένδρον πανευθαλές, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου Ἱερουργέ, πολλοὺς κατεφύτευσας, πρὸς τὴν γῆν τὴν σωτήριον· καὶ ὡς κριὸς ποιμνίου, καλῶς ἡγησάμενος, δεσμευθεὶς ἐσφάγης, θυσία γενόμενος, τῷ δι' εὐσπλαγχνίαν, ὡς ἀρνίον σφαγέντι, καὶ χαίρων ἀνέδραμες, πρὸς αὐτὸν Πάτερ Βλάσιε. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Διὰ κόσμον Παρθένε τὸν κοσμικόν, καὶ ταγμάτων τῶν ἄνω καλλωπισμόν, ἐν κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τοῦ κόσμου Κοσμήτορα· πρὸ γὰρ τούτου Κόρη, ὑπῆρχον ἀκόσμητα, τῶν βροτῶν μὴ βλέπειν, δυναμένων τὸν Κύριον· ὅθεν ἀμφοτέρων, κοσμιότης κοσμία, ὡράθης Μητρόθεε, κοσμιότητι Τόκου σου· τὸν γὰρ κόσμον ἐκόσμησας, κόσμῳ τῷ ἀρχαίῳ δι' αὐτοῦ· καὶ Ἀγγέλων πάντα τὸν διάκοσμον, κατακοσμεῖς ὑπερκάλως, ἐν σοὶ κοσμοσώτειρα (*).

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνὰς θεωρῶσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἧ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης,
» τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρ-
» κοῦσθαι, θεοπτικῶς κατενόησε καὶ ἐν φό-
» βῳ, ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν.

Ἔχων τὴν ψυχήν, αὐλῷ φωταυγείᾳ, Μάρτυς καὶ ποιμήν, φαιδρῶς αὐγαζομένην, δικαστικῶν πρὸ βημάτων ἔστης ἀνδρείως, ὁμολογῶν Θεοῦ τὴν σάρκωσιν.

Μύστης Ἱερεὺς, καὶ Μάρτυς στεφηφόρος, στύλος ἀκλινὴς, καὶ βάσις εὐσεβείας, καὶ ἀληθείας ἑδραίωμα ἐγνωρίσθης, τῇ Ἐκκλησίᾳ Μάρτυς Βλάσιε.

Ἄρνας λογικοὺς, ἐποίμανας ὁσίως· Θῦμα δὲ δεκτὸν, προσήχθης τῷ Δεσπότῃ, ὁλοκαυτούμενον ἄνθραξι μαρτυρίου, ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Ῥήσει σου σοφῶν, χειλέων ἀπεφράγη, χείλη πονηρὰ, λαλοῦντα βλασφημίαν, εἰς τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην καὶ Βασιλέα, ἱεροκήρυξ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Τόμον σε καινὸν, προεῖδεν ὁ Προφήτης, ἔχοντα Θεοῦ, τὸν Λόγον γεγραμμένον, τὸν διαῤῥήξαντα Κόρη τῆς ἁμαρτίας, τῶν προπατόρων τὸ χειρόγραφον.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, διασκέδασον
» φωτοδότα Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὁ τὸ ἀρχέ-
» γονον σκότος διώξας τῆς ἀβύσσου, καὶ δώ-
» ρησαί μοι τὸ φῶς τῶν προσταγμάτων σου
» Λόγε, ἵνα ὀρθρίζων δοξάζω σε.

Ὑπέμεινας ἀνδρείως, τῆς σαρκὸς τὰς αἰκήσεις ἀοίδιμε, ἐν τῷ δεινῶς τραυματίζεσθαι, τὴν πλάνην τραυματίζων, καὶ καταράσσων ἐχθροὺς, τῇ πρὸς Θεὸν ἀνυψώσει, Ποιμὴν ἀξιάγαστε.

Σταυρῷ τὸν προσπαγέντα, ἐν τῷ πάθει σου εἰκονίζων μακάριε, τὰς τῆς σαρκὸς ἀλγηδόνας, ὑπέφερες γενναίως, καὶ νικητὴς γεγονὼς, συνηριθμήθης ἀξίως, μαρτύρων στρατεύμασιν.

(*) Τὰ περὶ τὰ τέλη τοῦ Τροπαρίου τούτου, παράχορδα ὄντα μετεποιήθησαν μικρὸν ἐπὶ τὸ εὐρυθμότερον, διὰ προσθήκης μιᾶς μόνης λέξεως, ὑπερκάλως, ληφθείσης καὶ αὐτῆς ἐκ τῶν Εὐχῶν τοῦ Μ. Βασιλείου εἰς τὴν Πεντηκοστὴν (Εὐχὴ Ε'.). Ἐγράφετο δὲ πρότερον οὕτω· τὸν γὰρ κόσμον τῷ κόσμῳ, δι' αὐτοῦ τῷ ἀρχαίῳ κοσμεῖς, καὶ Ἀγγέλων πάντα τὸν διάκοσμον, ἐν σοὶ κατακοσμεῖς κοσμοσώτειρα.

Ἐνθέῳ πεποιθήσει, προσευχῶν σου μάστιξι, Θῆρα Πάτερ συνώθησας, ἀποβαλέσθαι τὴν Θήραν, ἣν ἀδίκως συνέσχε, πιστοῦ γυναίου πληρῶν, συμπαθεστάτη καρδίᾳ, τὴν αἴτησιν Βλάσιε.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε Μαρία, τὴν θεώσασαν τῶν ἀνθρώπων τὸ φύραμα, τῇ ὑπὲρ νοῦν σου λοχείᾳ, καὶ ἀναπλάσασαν καταφθαρέντας ἡμᾶς, καὶ συντριβέντας ἀπάτῃ, τοῦ ὄφεως Πάναγνε.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἴλάσθητί μοι Σωτὴρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀ-
» νομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν,
» ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ
» ἐπάκουσόν μου· ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Συνήθλησέ σοι χορὸς, σεπτῶν γυναίων ἀοίδιμε· ῥωσθεῖσαι γὰρ τοῦ Σταυροῦ, δυνάμει συνέτριψαν, ἐχθροῦ πολυμήχανον, κεφαλὴν καὶ νίκης, ἀνεπλέξαντο διάδημα.

Ἐῤῥώσθη τὸ ἀσθενὲς, Θεοῦ δυνάμει καὶ χάριτι· ἰδοὺ γὰρ νεανικῶς, γυναῖκες ἠρίστευσαν, τὸν ὄφιν πατήσασαι, τὸν ποτὲ τὴν Εὔαν, Παραδείσου ἐξοικίσαντα.

Βυθίσασαι πονηρῶν, δαιμόνων ἄψυχα ξόανα, ἐπουρανίου ναοῦ, κειμήλια ἔμψυχα, ἑαυτὰς προσήξατε, καὶ τῶν πρωτοτόκων, Ἐκκλησίαν ἐφαιδρύνατε.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θρόνος ὁ τοῦ Θεοῦ, τῶν Χερουβὶμ ὁ ὑπέρτερος, νεφέλη ἡ τοῦ φωτὸς, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, Παναγία φώτισον, καὶ παθῶν ἀχλύος, τὴν καρδίαν μου καθάρισον.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ὁ Θεῖος βλαστὸς, τὸ ἄνθος τὸ ἀμάραντον, ἀμπέλου Χριστοῦ, τὸ κλῆμα τὸ πολύφορον, Θεοφόρε Βλάσιε, τοὺς ἐν πίστει τελοῦντας τὴν μνήμην σου, εὐφροσύνης πλήρωσον τῆς σῆς, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ῥώμῃ Θεοῦ ἐνισχυθεὶς, ὦ Θεόφρον, ὡς ἱερὸς, ἱεράρχης καὶ λειτουργὸς αὐτοῦ, ἐν πράξεσι θείαις ἀναδέδειξαι· τῶν Ἀθλοφόρων ἐν ταῖς χορείαις ἀθλοφόρος ὡράθης καὶ στεφανίτης· τῆς Ἀαρὼν ὑπερήρθης θυσίας, ὡς μύστης Χριστοῦ· σὺν Ἄβελ αἷμα τὸ θεῖον ἀνακράζει Θεῷ τὴν σφαγήν σου· καὶ θρόνῳ θείῳ τοῦ κτίσαντος παρεστὼς, σὺν Ἀγγέλων τοῖς τάγμασι πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βλασίου, Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας.

Στίχοι.

Λαιμὸν Βλάσιος ἐκκοπεὶς διὰ ξίφους,
Ἀλγοῦσι λαιμοῖς ῥευμάτων εἴργει βλάβας.

Ἐνδεκάτῃ Βλασίου τάμεν αὐχένα χαλκὸς ἀτειρής.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ Βασιλέως, Ἐπίσκοπος Σεβαστείας, οἰκῶν ἔν τινι τῶν κατ' ὄρος σπηλαίων· ἐν ᾧ τὰ ἄγρια τῶν ζώων ἐξημερούμενα διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ Ἁγίου, χειροήθη ἐφαίνοντο. Ὢν δὲ καὶ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ἔμπειρος, πολλὰς ἰάσεις ἐπετέλει, τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν παρὰ Κυρίου λαβών. Οὗτος κατασχεθεὶς, ἤχθη πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Ἀγρικόλαον, καὶ ὁμολογήσας τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τύπτεται ῥάβδοις, καὶ ἀναρτηθεὶς ξέεται. Εἶτα, ἀπαγομένῳ ἐν τῇ φυλακῇ, ἠκολούθησαν αὐτῷ γυναῖκες ἑπτὰ, αἳ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν, Θεὸν τὸν Χριστὸν εἶναι ὁμολογήσασαι. Ὁ δὲ Ἅγιος Βλάσιος, τῷ βυθῷ τῆς λίμνης βληθεὶς, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη μετὰ τῶν δύω βρεφῶν, τῶν ὄντων ἐν τῇ φυλακῇ.

Λέγεται δὲ, ὅτι οὗτος ἦν ὁ τῇ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Εὐστρατίου διαταξει ἐπιτροπεύσας, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς αὐτοῦ μαρτυρίας, καθάπου καὶ ἐν παλαιῷ ὑφάσματι εὕρηται εἰκονισμένος ὁ Ἅγιος Βλάσιος ἱστάμενος μέσον τῶν Ἁγίων πέντε Μαρτύρων, ἔγγιστα τοῦ Ἁγίου Εὐστρατίου, καὶ δεχόμενος ἐκ χειρὸς τούτου τὸν τόμον τῆς διατάξως. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ Μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι πλησίον τῷ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐν τοῖς Μιλτιάδου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι δύο παῖδες, οἱ συναθλήσαντες τῷ Ἁγίῳ Βλασίῳ μετὰ τῶν ἑπτὰ γυναικῶν, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Βαβαὶ τοσαύτης παιδίων εὐθαρσίας!
Σπεύδουσιν ἄμφω, ποῖον ἐκτμηθῇ φθάσαν.

Κτείνει γυναῖκας ἑπτὰ σεπτὰς τὸ ξίφος,
Οὐ τῇ γυναικῶν συσχεθεῖσας δειλίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς εὑρέσεως τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ζαχαρίου τοῦ Προφήτου, τοῦ Πατρὸς τοῦ τιμίου Προδρόμου.

Στίχ. Φανεὶς ὁ νεκρὸς γῆθεν ὁ Ζαχαρίου,
Τοῖς ζῶσι πιστοῖς ἄφθονον βλύζει χάριν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης, τῆς ποιησάσης τὴν Ὀρθοδοξίαν.

Στίχ. Θεοδώραν Ἀνασσαν εὐσεβεστάτην,
Χριστὸς Βασιλεὺς ἀξιοῖ θείου στέφους.

Αὕτη ἐγένετο γυνὴ Θεοφίλου τοῦ Βασιλέως τοῦ Εἰκονομάχου· οὐκ ἦν δὲ αἱρετική, ὥσπερ ὁ ταύτης ἀνήρ. Ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸν Ἅγιον Μεθόδιον, τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ἐξώρισεν, ἀντ' ἐκείνου δὲ προεβάλετο Ἰωάννην τὸν Λεκανόμαντιν, καὶ τὰς ἁγίας εἰκόνας κατέκαυσεν. Αὕτη δὲ, εἰ καὶ φανερῶς οὐκ ἐτόλμα προσκυνεῖν τὰς ἁγίας εἰκόνας, ὅμως εἶχεν αὐτὰς κεκρυμμένας εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῆς, καὶ τῇ νυκτὶ ἵστατο προσευχομένη, καὶ παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν, ἵνα ποιήσῃ ἔλεος μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων. Ἐγέννησε δὲ υἱὸν, ὀνόματι Μιχαὴλ, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν ὀρθοδοξίαν. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, εὐθέως ἤγαγε τὸν Ἅγιον Μεθόδιον, καὶ συνήθροισε τὴν ἱερὰν Σύνοδον, καὶ ἀνεθεμάτισε τοὺς Εἰκονομάχους, καὶ τὸν Ἰωάννην κατεβίβασε τοῦ θρόνου, καὶ τὰς ἁγίας εἰκόνας εἰσήγαγεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Εἶτα ἐτελεύτησε, καταλιποῦσα τὴν βασιλείαν τῷ υἱῷ αὐτῆς Μιχαήλ.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμινος, πυρὶ φλογιζο-
» μένη, ἐδροσίζετο πνεύματι, Θεοῦ ἐπι-
» στασίᾳ, οἱ Παῖδες δὲ ἔψαλλον· Εὐλογητὸς
» ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φωτισμοῦ θείου ἔμπλεων, κτησάμενος καρδίαν, ἀπροσκόπως παρέδραμες, προσκόμματα τῆς πλάνης, ἐχθρῶν διαβήματα, ὑποσκελίσας σοφὲ, τῇ παρουσίᾳ σου.

Ῥαντισμῷ τῶν αἱμάτων σου, πλάνης φλὸξ ἀπεσβέσθη· τῇ ἐλλάμψει τῶν λόγων σου, ἡ κτίσις ἐφωτίσθη, κραυγάζουσα Βλάσιε· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οὐ σκιαῖς οὐκ αἰνίγμασιν, ὃν ἐπόθησας βλέπεις, πρὸς δὲ πρόσωπον πρόσωπον λυθέντων τῶν ἐσόπτρων· καὶ μέλπεις γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νυσταγμῷ κρατηθέντα με, Παρθένε ἀμελείας, ἁμαρτίας κατέλαβεν, ὕπνος θανατηφόρος· διὸ μετανοίᾳ με, πρὸς ζωηφόρον αὐγὴν, Ἁγνὴ ἐξέγειρον καὶ σῶσόν με.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῷα αὐτοῦ,
» ὁ τιθεὶς θαλάσσῃ ὅριον ψάμμον, καὶ
» συνέχων τὸ πᾶν· σὲ ὑμνεῖ Ἥλιος, σὲ δοξάζει
» Σελήνη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις,
» τῷ Δημιουργῷ, καὶ Κτίστῃ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς κριὸς ἐθελόθυτος, ὡς ἱερεῖον δεκτὸν, ὡς ἀμνὸς ἄκακος, χαίρων προσήχθης, τῷ τυθέντι ἀμνῷ, εἰς ἡμῶν λύτρωσιν, καὶ Μαρτύρων συνήφθης, ὁμηγύρει, μέλπων σὺν Ἀγγέλοις, τὴν ἱερωτάτην, παμμάκαρ ὑμνῳδίαν.

Σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου, ἀποξηράνας βυθὸν, ἀθείας Μάρτυς, ἔβλυσας κόσμῳ, ἰαμάτων κρουνοὺς, παύοντας καύσωνα, παθημάτων παντοίων, καὶ ἐν πίστει σοι καταφευγόντων, καὶ ὑπερυψούντων, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὐκ ἀρνούμεθα Κύριον, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν, ἱερῶν γυναίων χορὸς, ἐβόα ὁ μακάριος· ὅθεν ξεόμεναι, καὶ πυρὶ ὁμιλοῦσαι, καὶ σιδήρῳ κάρας ἐκτμηθεῖσαι, ἔχαιρον ὑμνοῦσαι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ἱεράν σε προήγγειλαν, Παρθενομῆτορ φωναὶ, ἐσομένην Κόρη τοῦ Ποιητοῦ σου, ὑπὲρ φύσιν τροφὸν, γέννησιν ἄῤῥητον, ὡς καὶ σύλληψιν ξένην κεκτημένην· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ,
» ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ, τόκον τὸν τῆς Ἀει-
» παρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν,
» ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Ὡς ὑπερφυεῖς κλίμακι, τῷ αἵματι Μάρτυς, ἐπιβὰς τὰς ἄνω μονὰς, κατέλαβες ὡραῖος, ἀγλαΐαις ἀποδειχθεὶς τῶν ἀγώνων, καὶ τῷ στεφοδότῃ σου παρίστασαι.

Σὲ τὸν φωταυγῆ Ἥλιον, ποθοῦσαι γυναῖκες, καὶ τῶν ἡδυπνόων Χριστὲ, ὀσφρανθεῖσαί σου μύρων, διὰ πάθους τὸ σὸν εἰκόνισαν πάθος, καὶ τῆς ἀφθαρσίας ἠξιώθησαν.

Ἡμεροφανὴς ὡς ἀστὴρ, ταῖς ἄνω χορείαις, αὐλιζόμενος Βλάσιε, τὴν φωσφόρον σου μνήμην, τοὺς γεραίροντας ζοφερῶν ἐγκλημάτων, ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Φέρεις ἐν ἀγκάλαις, Χριστὸν τὸν διακρατοῦντα, οἰκουμένην πᾶσαν, χειρὶ ἀγνῇ

Παρθενομῆτορ, ὃν ἱκέτευε ὡς Υἱόν σε καὶ Κτίστην, σῶσαι τὰς ψυχὰς τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Μαρτύρων σε ὡραϊσμα, Ἱερέων τὸ κλέος, γινώσκομεν πανόλβιε, Βλάσιε Ἱεράρχα· ὡς θῦμα γὰρ προσήνεγκας, σεαυτὸν καὶ τέθυσαι, τῷ διὰ σὲ εἰς θυσίαν, ἑκουσίως ἐλθόντι, ἀγαθότητι ἀφράστῳ, καὶ βουλήσει ἀῤῥήτῳ.

Ἕτερον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Δεῦτε καὶ δῶμεν σήμερον, τῷ Χριστῷ δόξαν πάντες· αὐτὸς γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τέρασι παραδόξοις, καὶ θαύμασι πολυτρόποις, τὸν σοφὸν Ἱεράρχην, καὶ Μάρτυρα ἐδόξασε, Βλάσιον, ὃν τιμῶντες, καὶ τὴν αὐτοῦ, ἱερὰν πανήγυριν ἐκτελοῦντες, ἁμαρτιῶν λυτρούμεθα, ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις. Θεοτοκίον.

Ζητῶν με τὸ πλανώμενον, πρόβατον παραβάσει, Θεὸς ὁ πλαστουργήσας με, σοῦ τὴν ἄφθορον μήτραν, ὑπέδυ ἄχραντε Κόρη· καὶ λαβών με ἐπ' ὤμων, εἰς οὐρανὸς ἀνύψωσε, συνεδρίᾳ τιμήσας, τῇ Πατρικῇ· οὗ τὴν ἀνυπέρβλητον εὐσπλαγχνίαν, καὶ σὲ τὴν Θεομήτορα, προσκυνῶ καὶ δοξάζω.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΒ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τέσσαρα Στιχηρὰ πρόσομοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μελετήσας μακάριε, Ἱεράρχα Μελέτιε, νόμον τὸν σωτήριον, καθὼς γέγραπται, ξύλον ἐδείχθης ἐν ὕδατι, ἀσκήσεως κείμενον, καὶ καρποὺς τῶν ἀρετῶν, προβαλλόμενον χάριτι, τοῦ φωτίσαντος, τὴν ἁγίαν ψυχήν σου καὶ παντοίων, δεκτικὴν ἐργασαμένην, πνευματικῶν ἐπιλάμψεων.

Ὡραιώθησαν πάνσοφε, γραφικῶς σιαγόνες σου, ὡς τρυγόνες στέργουσαι, τὴν ἐγκράτειαν, καὶ τὴν τροφὴν διαπτύουσαι, ἐφέσει Μελέτιε, τῆς τρυφῆς τῆς νοητῆς· ἣν Χριστός σοι χαρίζεται, προσδεξάμενος τοὺς πολλούς σου ἀγῶνας καὶ τὸν ζῆλον, τὸν διάπυρον ὃν ἔσχες, προκινδυνεύων τῆς πίστεως.

Ἐγκρατείᾳ ἐμάρανας, τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα· καὶ παθῶν Μελέτιε, κατεκράτησας· καὶ ἀπαθείας λαμπρότητι, σεαυτὸν ἐφαίδρυνας· καὶ ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, τῷ Χριστῷ ἱερούργησας· ὃν ἱκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τῇ σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ἑνωθέντα τὸν ἄσαρκον, καὶ Πατρὶ συνάναρχον, Λόγον πάνσοφε, δίχα τροπῆς καὶ συγχύσεως, σοφῶς ἐδογμάτισας· ἐνεργοῦντα δὲ διττῶς, καταλλήλως ταῖς φύσεσιν, ἐξ ὧν σύγκειται, καὶ ἐν αἷς θεωρεῖται, εἷς ὑπάρχων, ἀδιαίρετος τῷ ὄντι, τοῦτο κἀκεῖνο νοούμενος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν θαλάσσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτὶ καθεύδοντα περιφρούρησον· ἐπαγρυπνοῦντα χαρίτωσον, τὸν νοῦν μου Πανάμωμε, καὶ εὐόδωσον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα· ὅπως εὕροιμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ προσφυγὼν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἡ Ἀμνὰς ἡ τέξασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης Μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Εἰς τὸν Στίχον, Τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τοὺς σοὺς ἐπαίνους ἐξυφαίνω, παμμάκαρ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτὲ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν· » Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, » ᾆσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Τῷ φωτοδότῃ παρεστὼς ὁλόφωτος, φωτὶ τῆς γνώσεως, τὸ ζοφερὸν ὄμμα, τῆς ψυ-

χῆς μου φώτισον, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπέλασον, τῶν παθῶν σαῖς πρεσβείαις· ὡς Ἱεράρχης γὰρ Ὅσιε, ἔχεις παῤῥησίαν Μελέτιε.

Ὁ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς καθήμενος, ὁ συναΐδιος, καὶ συμφυὴς Λόγος, τῷ τεκόντι κήρυκα, τῆς ἑαυτοῦ Θεότητος, προχειρίζεται μόνος, ὡς Ἀποστόλων ὁμότροπον, σὲ νῦν Θεοφόρε Μελέτιε.

Ὑπὸ τῆς Θείας φωτισθεὶς ἐλλάμψεως, τὸν ἐξ ἀνάρχου Πατρὸς, μονογενῆ Λόγον, ἄκτιστον αἰώνιον, Θεολογήσας Ὅσιε, τοὺς Ἀρείου συμμάχους, ὁμόφρονάς τε συνέχεας, Θείᾳ παντευχίᾳ φραξάμενος.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον Παναγία τέτοκας, τὸν πρὶν ἀσώματον, Θεαρχικὸν Λόγον· μόνη ἐξ αἰῶνος γὰρ, ἀκτῖσι καθαρότητος, Παρθενίας τε κάλλει, καὶ παναμώμοις χαρίσμασι, πέφηνας ἀξία Πανάμωμε.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχὰς, τοὺς οὐρανοὺς
» ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων
» ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστὲ, τῶν ἐντο-
» λῶν σου στήριξον, ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου,
» Ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε.

Στερεωτέραν τὴν ψυχὴν, ἀδάμαντος κεκτημένος, τὸ σαθρὸν σὺ τῆς αἱρέσεως δόγμα, εὐσεβείᾳ πυρσωθεὶς, πανόλβιε κατέπαυσας· διὸ πιστοί σε πάντες, ὕμνοις Θεόφρον δοξάζομεν.

Ὁμοιωθεὶς δὶ ἀρετῶν, τοῖς τῶ Χριστοῦ Ἀποστόλοις, τὴν ἐκείνων αὐθεντίαν καὶ θρόνον, ἐκληρώσω προφανῶς, Μελέτιε πανένδοξε, ὀρθοδοξίας στύλος, καὶ εὐσεβείας γενόμενος.

Υἱοθετούμενος Θεῷ, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, οὐ κατήγαγες εἰς κτίσιν ἀφρόνως, ἀλλ' ἐδόξασας Πατρὶ, συνάναρχον καὶ σύνθρονον, Δημιουργὸν καὶ Κτίστην, τῶν γεγονότων Θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Σοῦ τὴν ἁγίαν ὁ Θεὸς, γαστέρα κατασκηνώσας, ἐσαρκώθη Θεομῆτορ ὡς οἶδε, καὶ διέσωσεν ἡμᾶς, τοῖς ζωηφόροις πάθεσιν· ὅθεν σε σωτηρίας, πύλην Παρθένε γινώσκομεν.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Μελετήσας ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς, ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου Πάτερ σοφὲ, ὡς ξύλον κατάκαρπον, ἐφ' ὑδάτων τοῦ Πνεύματος, φυτευθὲν ὡράθης· διὸ ἱεράτευσας, τῷ Θεῷ ἀμέμπτως, Ἀρείου τὸ ἄθεον, καὶ τοῦ Σαβελλίου, τὸν κακόδοξον τρόπον, σαφῶς βδελυξάμενος, ὀρθοδόξῳ φρονήματι, Ἱεράρχα Μελέτιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου. Δόξα. Ὅμοιον.

Τὴν σοφίαν τοῦ λόγου καταμαθὼν, καὶ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἀποβαλὼν, πᾶσιν ἀνεκήρυξας, τὸν τῆς χάριτος λόγον· καὶ τῶν ψυχῶν τὰς πλάνας, λαξεύσας τῇ γλώττῃ σου, ἐν αὐταῖς ἐχάραξας, τὰ Θεῖα διδάγματα· ὅθεν καὶ τοῦ γνόφου, διαβὰς τὴν νεφέλην, καλυπτόμενος σώματι, ἀναλάμπεις τῷ πνεύματι, Ἱεράρχα Μελέτιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης καὶ Ποιητὴς, ἐξ ἀχράντου σου μήτρας σάρκα λαβὼν, προστάτιν σε ἔδειξε, τῶν ἀνθρώπων Πανάμωμε· διὰ τοῦτο πάντες, πρὸς σὲ καταφεύγομεν, ἱλασμὸν πταισμάτων, αἰτούμενοι Δέσποινα, καὶ αἰωνιζούσης, λυτρωθῆναι βασάνου, καὶ πάσης κολάσεως, τῆς ἐκεῖσε δεόμεθα, καὶ ἐν πίστει βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τοῦ δοθῆναι πᾶσι Κόρη ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσιοῦσι, τῇ σκέπῃ τῇ Θείᾳ σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁ σταυρὸν ὑπομείνας ὡς ἀγαθὸς, τοῦ Ἀδὰμ τὴν πτωχείαν ἀναλαβὼν, μόνε ἀναμάρτητε, ὑπεράγαθε Κύριε, τοῦ θανάτου εὐσπλαγχνε, τὸ κράτος κατέλυσας, καὶ τῷ πάθει σου Δέσποτα, τὸν κόσμον διέσωσας· ὅθεν Ζωοδότα, τὴν πεσοῦσαν ψυχήν μου, οἰκτείρησον δέομαι, ὅταν κρίνῃς τὰ ἔργα μου, δικαιοκρίτα φιλάνθρωπε· καὶ δός μοι πανοικτίρμον Θεὲ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν ὡς εὔσπλαγχνος· ὅτι μόνος ὑπάρχεις, φύσει ἀναμάρτητος.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Σύμου ἰσχὺς, Κύριε σύμου καὶ δύναμις,
» σὺ Θεός μου, σύμου ἀγαλλίαμα, ὁ πα-
» τρικοὺς κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν
» πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προ-
» φήτῃ, Ἀββακοὺμ σοὶ κραυγάζω· Τῇ δυνάμει
» σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ἐπιφανῶς, ἱερομύστα διέπρεψας, τὸν τοῦ Πέτρου, θρόνον κληρωσάμενος, τοῦ πρωτουργῶς, παρὰ τοῦ Χριστοῦ, χειροτονηθέντος· οὗ καὶ τὸν τρόπον ἐζήλωσας, Υἱὸν Θεοῦ τοῦ ζῶντος, τὸν Σωτῆρα δοξάζων, διδαχαῖς ταῖς ἐκείνου ἑπόμενος.

Παντοδαποῖς, κεκοσμημένος χαρίσμασι, Μοναρχίας, κήρυξ ἐχρημάτισας, τῆς ἐν Πατρὶ καὶ μονογενεῖ, Λόγῳ νοουμένης, καὶ Θείῳ Πνεύματι πάνσοφε· Μονάδα γὰρ οὐσίας, ἐν Τριάδι προσώπων, ὑφεστώτων ἐδίδαξας Ὅσιε. Ἀνακραθεὶς, καλλει τῷ πρώτῳ θεσπέσιε, καὶ τῇ αἴγλῃ, τούτου συμμορφρούμενος, καὶ ποιωθεὶς θείαις ἀστραπαῖς, κατὰ μετουσίαν, τῇ Ἐκκλησίᾳ φῶς δεύτερον, ἐγένου θεοφάντορ, φωτισμὸν εὐσεβείας, ἀναφαίνων τοῖς πίστει προστρέχουσιν.

Ἵνα μορφὴν, τὴν κεχωσμένην τοῖς πάθεσιν, ἐκζητήσῃς, πλήτῳ ἀγαθότητος, Παρθενικὴν, ᾠκησας νηδὺν, ἐξ ἧς ἡ Σοφία, Θεοῦ ναὸν ᾠκοδόμησας· δι' οὗ συνανεστράφης, τοῖς ἀνθρώποις Οἰκτίρμον, καὶ διέσωσας κόσμου τὰ πέρατα.

Ὠδὴ έ. Ὁ Εἱρμός.

» Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου
» τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ
» ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρε-
» ψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
» τὰς ὁδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Νεμομένης ἐκτόπως, πάντας τῆς αἱρέσεως τῆς κακοδαίμονος, ὑπερῆρας Πάτερ, εὐγενείᾳ ψυχῆς καὶ φαιδρότητι, καὶ παγίᾳ γνώμῃ, καὶ σταθηρᾷ θεοσεβείᾳ, θεοφάντορ παμμάκαρ Μελέτιε.

Ὁλικαῖς προθυμίαις, τοὺς Ἀρειανόφρονας καταστρεψάμενος, ὀρθοδόξῳ πίστει, θεοφόρε τὸ κράτος ἐκύρωσας, ἐν Τριάδι ἕνα, Θεὸν ἡμῖν ἀνακηρύττων, παμμακάριστε Πάτερ Μελέτιε.

Ὑπερθέᾳ Τριάδος, μύστης ἐχρημάτισας παναληθέστατος, τῷ Πατρὶ τὸν Λόγον, ὁμοούσιον σέβων καὶ σύνθρονον, καὶ τὸ Θεῖον Πνεῦμα, ὁμοφυὲς Πατρὶ καὶ Λόγῳ, πανσεβάσμιε Πάτερ Μελέτιε.

Θεοτοκίον.

Στρατηγίαι τῶν ἄνω, Πάναγνε Δυνάμεων σὲ μακαρίζουσι, γενεαὶ δὲ πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων ἀξίως δοξάζουσι· διὰ σοῦ γὰρ μόνης, οἱ ἐπὶ γῆς τοῖς οὐρανίοις, συναφθέντες ὑμνοῦμεν τὸν τόκον σου.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνο-
» μίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀ-
» ναγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ
» ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Ἐξήρανας ποταμοὺς, θεόφρον τοὺς τῆς αἱρέσεως· ἠνέῳξας δὲ πηγὰς, δογμάτων ὀρθότητος, ἀήττητος πρόμαχος, τῆς ὀρθοδοξίας, γεγονὼς ὦ παμμακάριστε.

Ξηράνας τὸ θολερὸν, Ἀρείου ῥεῖθρον καὶ ἄθεον, κατήρδευσας δαψιλῶς, τῆς χάριτος νάμασι, πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν εὐπρέπειαν ἐκόσμησας.

Ὑπάρχων διαπρεπὴς, ἐνθέοις ἐπιτηδεύμασιν, ἐγένου περιφανὴς, Πάτερ πρακτικώτατος, ἀκλόνητος σύμμαχος, τῆς θεοσεβείας, καὶ Ποιμένων προηγούμενος.

Θεοτοκίον.

Φωτίζουσι ταὶς ψυχὰς, τῶν ὀρθοδόξως ὑμνούντων σε, αἱ ῥήσεις τῶν Προφητῶν, τὴν σὴν προμηνύουσαι, παναχραντον σύλληψιν, καὶ τὴν ὑπὲρ λόγον, Θεονύμφευτέ σου γέννησιν.

Κοντάκιον, Ἦχος β'.

Τοῖς τῶν αἱμάτων σου ῥείθροις.

Ὀρθοδοξίας τοῖς τρόποις κοσμούμενος, τῆς Ἐκκλησίας προστάτης καὶ πρόβολος, ἐδείχθης παμμάκαρ Μελέτιε, καταπυρσεύων, τὰ πέρατα δόγμασι, λαμπτὴρ Ἐκκλησίας φαεινότατε.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπόν σε καὶ ὁμόδοξον πάντες ἐγνωκότες πιστοὶ, καὶ σύνθρονον Πάτερ Ὅσιε, καὶ τῆς Τριάδος μύστην καὶ λάτριν, καὶ Διδάσκαλον μέγαν τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ψυχήν σου τρισμάκαρ προθέμενον, τῷ ζήλῳ τῆς εὐσεβείας πυρσούμενον, θεόφρον Μελέτιε, συμφώνως πάντες ἀνυμνοῦμέν σε, τὴν σεπτήν σου καὶ ἔνθεον γεραίροντες κοίμησιν, λαμπτὴρ Ἐκκλησίας φαεινότατε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΒ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

Στίχοι.

Τὰς χεῖρας αἴρων Μελέτιος Κυρίῳ,
Ταῖς χερσί σου τίθημι τὴν ψυχήν, λέγει.

Δωδεκάτῃ Μελέτιος ἔδυ χθόνα πυλυβότειραν.

Οὗτος, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν καθαρὰν ἀγάπην, ζηλωτὸς ἐγένετο πολλοῖς ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς τε καὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ἐπὶ τὴν πόλιν εἰσελθόντα, ὅτε καὶ τῆς χειροτονίας αὐτοῦ ἡ κυρία ἡμέρα παρῆν, πόθῳ τῷ εἰς αὐτὸν

ελκόμενος ἕκαστος, εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἐκάλει τὸν Ἅγιον, ἁγιασθήσεσθαι αὐτὸν τῇ εἰσόδῳ οἰόμενος. Τριάκοντα δὲ οὐδὲ ὅλας ἡμέρας ἐν τῇ πόλει πληρώσας, παρὰ τῶν τῆς ἀληθείας ἐχθρῶν ἐξεβλήθη, τότε τοῦ Βασιλέως παραπεισθέντος, καὶ τοῦ Θεοῦ ταῦτα συγχωροῦντος.

Μετὰ δὲ τὴν παράνομον ἐκείνην δίωξιν ἐπανελθών, πλεῖον τῶν δύω ἐνιαυτῶν ἐν Κωνσταντινοπόλει διέτριβε. Καὶ πάλιν καλεῖ μὲν αὐτὸν τὰ τοῦ Βασιλέως γράμματα, οὐκ ἐγγύς που, ἀλλ' εἰς τὴν Θρᾴκην· ὡσαύτως καὶ ἕτεροι Ἐπίσκοποι πολλαχόθεν τῆς οἰκουμένης ἐκεῖσε συνέῤῥευσαν, βασιλικοῖς κληθέντες καὶ αὐτοὶ γράμμασι, διὰ τὸ τὰς Ἐκκλησίας, ἐκ μακροῦ χειμῶνος ἀνενεγκούσας, ἀρχὴν εἰρήνης καὶ γαλήνης λαμβάνειν. Τότε δὲ θαυμασθεὶς ὁ μέγας οὗτος παρὰ πᾶσι, τὴν ψυχὴν ἀφῆκεν εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἀναπαυσάμενος μετ' εἰρήνης ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας. Τοῦτον τὸν Μακάριον καὶ ὁ τίμιος Χρυσόστομος, καὶ Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ἐγκωμίοις ἐτίμησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Μνήμη τῆς Ὁσίας Μαρίας, τῆς μετονομασθείσης Μαρῖνος.

Στίχ. Στολὴ Μαρῖνον μαρτυρεῖ τὴν Μαρίαν·
Ταφὴ Μαρίαν δεικνύει τὸν Μαρῖνον.

Αὕτη, τὴν γυναικείαν ἀλλαξαμένη στολὴν, μετὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς κατὰ σάρκα, Εὐγενίου, εἰσῆλθεν ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ ἀπεκείρατο, καὶ διηκόνει μετὰ τῶν νεωτέρων ἀδελφῶν, ἀγνοουμένη ὅτι γυνὴ ἦν. Ἐν μιᾷ δὲ ὧν, καταλύσασα μεθ' ἑτέρων ἐν πανδοχείῳ ὡς διαφθείρασα τὴν τοῦ πανδοχέως θυγατέρα διαβάλλεται· καὶ καταδέχεται τὸ ὄνειδος, καὶ ἣν οὐκ ἐνήργησεν ἁμαρτίαν, ὁμολογεῖ. Ὅθεν τοῦ πυλῶνος ἐκβάλλεται τῆς Μονῆς, καὶ τρισὶ χρόνοις ἔξω ταλαιπωρεῖ, ὅπερ οὐκ ὠδίνησεν ἐκτρέφουσα νήπιον. Ἐπεὶ δὲ εἰσεδέχθη ποτὲ τῆς Μονῆς ἐντὸς, συνῆν αὐτῇ τὸ παιδάριον, ἄῤῥεν ὄν· ἀπεκαλύφθη δὲ τὰ κατ' αὐτὴν μετὰ τὴν αὐτῆς τελευτήν. Αὕτη μὲν ἐν τῷ κηδεύεσθαι γυνὴ φανεῖσα, ἐξέπληξεν ἅπαντας· ἡ δὲ τοῦ πανδοχέως θυγάτηρ, πονηρῷ πνεύματι ληφθεῖσα, ὑπὸ στρατιώτου τινὸς ἔφη διαφθαρῆναι. Καὶ οὕτως, ὅ τε Ἡγούμενος καὶ οἱ Μοναχοὶ, ἣν πρὸς ὀλίγον ἀθλίαν ἐκάλουν, μακαρισμῶν μεγάλων ἠξίωσαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Οὐδέν τι προσχὼν Ἀντώνιος τοῖς κάτω,
Καλῶν δικαίως ἠξιώθη τῶν ἄνω.

Οὗτος τὸ γένος ἕλκων, τὸ μὲν ἐξ Ἀσίας, τὸ δὲ ἐξ Εὐρώπης, ἡ τρίτη πατρὶς ἦν αὐτῷ ἡ Βασιλὶς τῶν πόλεων, ἥτις καὶ ἐθρέψατο, καὶ τῶν παιδικῶν σπαργάνων ἀπεβάλετο, καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας ἤνεγκε, καὶ γράμμασιν ἐξεπαίδευσε, καὶ μετὰ ταῦτα, Ποιμένα ἐκτήσατο. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἐσύστερον συμβήσεσθαι μέλλοντα ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις, ἐν πολλοῖς πολλάκις προετύπωσεν, αὐτὸν τοῦτον τὸν θαυμάσιον, κομιδῇ νήπιον ὄντα, ἄρτον προτιθέναι, καὶ θυμιατήριον ἐγχειρίζεσθαι, καὶ καθὼς ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τὴν Θείαν Λειτουργίαν τελεῖσθαι ἑώρα, καὶ αὐτὸν ταύτην τελεῖν ἐν ἀώρῳ τῆς ἡλικίας ᾠκονόμησεν.

Ἐπεὶ δὲ τοῦ καιροῦ προβάντος, τὸν μοναστὴν ὑπέδυ βίον, καὶ τὴν πρακτικὴν σοφίαν ἀνδρικώτερον μετήρχετο, καὶ μὴ βουλόμενος εἰς τὸ τοῦ πρεσβυτερίου ἀνάγεται ἀξίωμα, καὶ τοῦ Μοναστηρίου Ἡγούμενος γίνεται. Ἐντεῦθεν ἡ ἀγρυπνία, καὶ τὸ ἐν προσευχαῖς ἀνένδοτον ἐπηκολούθει. Τότε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ τὸ μοναδικὸν σχῆμα ἐνδύεται, καὶ οὕτω, καιροῦ λαβόμενος, ἀμφοτέραις χερσὶν, ὃ δὴ λέγεται, τὴν ἐλεημοσύνην εἰργάζετο. Ὅθεν τῷ μεγάλῳ τούτῳ, διὰ στενωποῦ παριόντι, καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἐργαζομένῳ, ἀπόδεσμόν τις ἐγχειρίζει χρυσίου, Λάβε τοῦτο, εἰπὼν, εἰς ἀνάλωσιν τῶν πτωχῶν. Καὶ ἡ μὲν χεὶρ εἶχε τὸν χρυσὸν, τοῖς δὲ ὀφθαλμοῖς ἄληπτος ἦν ὁ παρασχών. Ἐπὶ τούτοις ὁ μέγας εὐθήνει τοῖς καλοῖς.

Διὰ ταῦτα, καιροῦ ἐπιστάντος, καὶ Ἀρχιερέως ζητουμένου, ψήφῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Βασιλέως, ἐπὶ τὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως ἀνάγεται. Καὶ καθάπερ ὑπόπτερος, τῇ τοῦ Πνεύματος, δυνάμει, ἐν γηραιῷ τῷ σώματι, πάσας διατρέχει τὰς Ἐκκλησίας, λιταῖς τὸ Θεῖον ἐξευμενιζόμενος, καὶ τὰς χρόνῳ πεπονηκυίας κατὰ τὸ δυνατὸν ἀνακτώμενος, καὶ τοῖς ἀπορίᾳ συνεχομένοις τῶν Κληρικῶν, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἐνδεῶς ἐχουσιν, ἀφθόνῳ τῶν χρημάτων χορηγίᾳ, τὴν παροῦσαν ἀπορίαν διέλυε, καὶ τὰς τῶν πενήτων μυριάδας ἐν ταῖς προσόδοις δι' ἐλεημοσύνης παρεμυθεῖτο. Πολλοῖς δὲ καλῶν αἴτιος γενόμενος, καὶ θαύματα μέγιστα κατεργασάμενος, ἐν γήρᾳ βαθεῖ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ αὐτοῦ Μονῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ ἅγιοι, Σατορνῖνος καὶ Πλωτῖνος ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τὰ θνησιμαῖα ταῦτα τῶν τετμημένων,
Σατορνίνου πέφυκε καὶ τοῦ Πλωτίνου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν
» Βαβυλῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες,
» ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδὶ, ὡς ἐν λει-
» μῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ
» Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἁγία σε Σύνοδος, πρωτοστατοῦντα ἔσχε Θεόληπτε, ἣν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἐκ τῶν περάτων εἰς ἓν συνήθροισεν, ὑμνολογοῦσαν αὐτοῦ τὴν Θεότητα· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰσότιμον ἔλαχες, τὴν προεδρείαν τοῖς Ἀποστόλοις Χριστοῦ, καὶ τὴν ἔνθεον τούτων, διδασκαλίαν ἐκληρονόμησας, καὶ πολιτείαν μιμούμενος ἔψαλλες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοῦν ἔχων ὀξύτατον, πρὸς θεοπτίαν ἀνατεινόμενος, τὴν τῶν αἱρετιζόντων, ἀμβλυωπίαν ἐξεμυκτήρισας, τὺς εὐσεβεῖς δὲ διδάσκων ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ὡς ἔσοπτρον ἄχραντε, ταῖς τῆς ἁγνείας ξίλβουσα χάρισι, φωτοτόκος Παρθένε, καὶ Θεοτόκος πάναγνε γέγονας· διὸ συμφώνως τῷ τόκῳ σου ψάλλομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐκταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» Τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξ-
» έκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν, Τὸν δημιουργὸν, καὶ Λυτρωτὴν
» ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖ-
» τε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Περιφανῶς ἐδίδαξας, μίαν σέβειν Θεότητα, τὴν ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ καὶ Πνεύματι, καὶ δύναμιν ἄπειρον, καὶ βασιλείαν μίαν σαφῶς, τῶν ἰδιωμάτων ἀσφαλῶς τηρουμένων, ἑκάστῃ ὑποστάσει, ἣ καὶ ψάλλων ἐβόας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἁγιωσύνης τέμενος, Ἱεράρχα γενόμενος, πάντας ἁγιάζεις, τοὺς τῷ σῷ ὀνόματι, καλεῖσθαι σπουδάζοντας, (*) καὶ τὴν εἰκόνα Πάτερ τὴν σὴν, σχέσει τῇ πρὸς σὲ, διαχαράττοντας πόθῳ, καὶ πίστει μελῳδοῦντας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μυσταγωγίαις ἄριστα, τὴν σὴν ποίμνην ἐφώτισας· νῦν δὲ πρωτοτόκων, Ἐκκλησίαν ηὔξησας, προσθήκη γενόμενος, τοῖς ἀπ' αἰῶνος λάμψασιν, ἱεραρχικαῖς, καὶ μυστικαῖς λειτουργίαις, μεθ' ὧν βοᾷ ἀπαύστως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μεμυημένοι Πάναγνε, τὸ ἐπὶ σοὶ Μυστήριον, καὶ τὴν γενομένην, διὰ σοῦ δρεπόμενοι, ψυχῶν ἀπολύτρωσιν, καὶ σωτηρίαν κράζομεν, σὺν τῷ Γαβριὴλ, τῷ Ἀρχαγγέλῳ τὸ Χαῖρε, βοῶντες Θεοτόκε, καὶ πιστῶς μελῳδοῦντες· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανὸς, καὶ τῆς γῆς
» κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεὸς, ὤφθη
» τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ
» σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα, τῶν οὐρανῶν·
» διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων,
» ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἀΰλως τῷ ἀΰλῳ παρεστηκὼς, ὃν καὶ Κτίστην τῶν ὅλων καὶ Κύριον, καὶ τοῦ Πατρὸς, Λόγον καὶ σοφίαν οὐσιωδῶς, καὶ συμφυῶς ὑπάρχοντα, σὺ ἐθεολόγεις εἰλικρινῶς, αἰτούμενος μὴ παύσῃ, σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει, σὲ Θεηγόρε μακαρίζοντας.

Καμάτοις ἐνιδρῦνται πνευματικοῖς, καὶ προθύμως εἰσέτι μαχόμενον, ὑπὲρ αὐτοῦ, τοῖς Πνευματομάχοις σὲ καθορῶν, τὸ καθαρὸν καὶ Ἅγιον, Πνεῦμα στεφανῶσαν ὡς νικητὴν, προσέλαβεν ἀξίως, καὶ ταῖς ἄνω παμμάκαρ, χοροστασίαις συνηρίθμησεν.

Ἀγῶνας διανύσας τοὺς εὐαγεῖς, καὶ τὸν δρόμον τελέσας τὸν κάλλιστον, καὶ τὴν ὀρθὴν, πίστιν ἐνδιδάξας πανευσεβῶς, δικαιοσύνης στέφανον, παρὰ τοῦ τῶν πάντων Δημιουργοῦ, ἐδέξω Θεηγόρε, συνόδῳ Διδασκάλων, ὕμνοις ἐξ ὕμνων προπεμπόμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥᾳδίως Θεοτόκε διαπεραῦν, τὸν τοῦ βίου παράσχου μοι κλύδωνα, τῶν πειρασμῶν, τὰς ἐπαναστάσεις καὶ τῶν παθῶν, ὡς Ἀγαθὴ πραΰνουσα, καὶ καθοδηγοῦσα πρὸς ἀρετῆς, οὐράνιον πορείαν, ὅπως ὡς εὐεργέτιν, ἀκαταπαύστως μεγαλύνω σε.

(*) Τὸ χωρίον τοῦτο ἄτω διορθοῦσι τινές· Τοὺς πιστῶς τὸ ὄνομα, καλεῖν τὸ σὸν σπεύδοντας.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἡ παμφαὴς ἐπέστη, τοῦ Ἱεράρχου ἑορτή· δεῦτε προθύμως ἐν ταύτῃ, ἀνευφημήσωμεν Χριστὸν, τὸν θαυμαστὸν ἐν Ἁγίοις, καὶ μόνον Κύριον ὄντα.

Θεοτοκίον.

Ἐλπὶς τῶν ἀπηλπισμένων, καταφυγὴ Χριστιανῶν, σὺν Ἀποστόλοις Προφήταις, καὶ Μάρτυσι τὸν σὸν Υἱὸν ἱκέτευε ὑπὲρ πάντων, καὶ σὲ πιστῶς προσκυνούντων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΓ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτινιανοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἄσκησιν ἑλόμενος, καὶ κακουχίαν μακάριε, ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσι, σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, φυγαδεύων Πάτερ, καὶ ταῖς θεωρίαις, καὶ ἀναβάσεσι τὸν νοῦν, ἀποκαθαίρων καὶ καλλυνόμενος· ἐντεῦθεν ἐχρημάτισας, θεῖον δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, θεοφόρε πανόλβιε, Μοναζόντων τὸ καύχημα.

Μάρτυς ἐθελούσιος, καὶ δικαστὴς καὶ κατήγορος, σεαυτοῦ ἐχρημάτισας· πυρὶ γὰρ φλεγόμενος, ἡδονῆς ἀτόπου, πυρὰν λαυροτάτην, Πάτερ ἀνάψας σεαυτὸν, μέσον εἰσῆξας κατακαιόμενος· ἡ δρόσος δὲ τοῦ Πνεύματος, ἐξ οὐρανοῦ σε ἀνέψυξε, καὶ τὸν σάλον τὸν ἄπειρον, εἰς γαλήνην μετήγαγε.

Μέσον κατεσκήνωσας, θαλάσσης Πάτερ τὰ κύματα, ἀποφεύγων τοῦ ὄφεως· κἀκεῖ δέ σοι θήρατρα, ὁ ἐχθρὸς προσάγει, τὴν διασωθεῖσαν, ἐκ τρικυμίας χαλεπῆς· θηρσὶ δὲ αὖθις προσεποχούμενος τῇ χέρσῳ προσεπέλασας, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐτέλεσας, ξενιτεύων θλιβόμενος, Θεοφόρε πανόλβιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομῆτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νῦν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ· ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὕρω Δέσποινα, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαὸς, ἀποτινύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὔσπλαγχνε, σὴν ἑκούσιον ξαύρωσιν.

Ἐὰν δὲ τύχῃ ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς, λέγε τὰ ἑξῆς Ἰδιόμελα.

Δόξα, Ἦχος β'.

Χαίροις ἔντιμον καὶ πολυθαύμαστον, Παλαιστινῶν τὸ κῦδος· ἀνέτειλας γὰρ ἡμῖν ὡς φαεινότατος ἥλιος· καὶ τὴν τοῦ ἐχθροῦ καταφλέξας ἅπασαν δυναστείαν, τῶν μελῶν σου ἥψω πυρὶ μακάριε· ἐν ὄρεσι γὰρ καὶ ἐρήμοις καὶ νήσοις, πάντα πειρασμόν σοι προσήγαγε· τὸ μὲν, ἐν ἐρήμῳ γύναιόν σοι παρεστήσατο· τὸ δὲ ἐν βράχει θαλαττίῳ, ὁ πειράζων πειράζειν σε, ἐπειρᾶτο σοφέ. Ἀλλ' ὦ Μαρτινανὲ τρισόλβιε, Χριστὸν ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων μὴ παύσῃ, τῶν ἐκτελούντων σου πιστῶς τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Σὺ εἶ τῶν Ἀγγέλων ἡ χαρὰ, σὺ εἶ τῶν ἀνθρώπων ἡ δόξα, σὺ τῶν πιστῶν ἡ ἐλπὶς, Δέσποινα πανάμωμε, καὶ προστασία ἡμῶν· καὶ πρὸς σὲ καταφεύγοντες, ἐν πίσει βοῶμεν· Ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ, λύπης ψυχοφθόρου καὶ πάσης, θλίψεως ῥυσθείημεν πάντες, οἱ ἀνευφημοῦντές σε Θεόνυμφε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε ἐν Σταυρῷ σε ἡ Ἀμνὰς, Ἄρνα τὸν οἰκεῖον ἑώρα, κατακεντούμενον, ἥλοις ὠλοφύρετο, ἐκπληττομένη σφοδρῶς· καὶ δακρύουσα ἔλεγε· Πῶς θνήσκεις Υἱέ μου, θέλων τὸ χειρόγραφον, τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδὰμ, ῥῆξαι καὶ θανάτου λυτρῶσαι, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον; Δόξα, τῇ οἰκονομίᾳ σου μακρόθυμε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος β'.

Πεποικιλμένος στολῇ ἁγνείας, καὶ πεπυρσευμένος ἐντεύξει θείᾳ, ἔνοικόν τε ἔχων Χριστὸν τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, γυναικείᾳ

στολῆ οὐ συνηρπάγης, οὐδὲ ἡδοναὶς κατεδέξω, ἀλλ' ἐπέβης προθύμως τῷ ὁμοδούλῳ πυρὶ, τὸ θεῖον πῦρ ἐγκάρδιον ἔχων· καὶ διὰ τοῦ αἰσθητοῦ καὶ προσκαίρου πυρὸς, τὸ ἐμπαθὲς πῦρ κατέφλεξας, καὶ τῆς γεέννης τὴν φλόγα κατέσβεσας. Διὸ πρέσβευε, Μαρτινιανὲ τρισόλβιε, καὶ ἡμᾶς τοῦ ὀλεθρίου καὶ αἰωνίου λυτρωθῆναι πυρός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Νεῦσον ταῖς δεήσεσιν Ἁγνὴ, τῶν σῶν οἰκετῶν καὶ παράσχου, πηγὰς δακρύων ἡμῖν, ἵνα ἀποπλύνωμεν, τῶν ἐγκλημάτων ἡμῶν, τὰς κηλῖδας Πανάμωμε, καὶ σβέσωμεν φλόγα, τοῦ διαιωνίζοντος καὶ πικροτάτου πυρός· σὺ γὰρ, τῶν ἐξ ὅλης καρδίας, σὲ τὴν τοῦ Δεσπότου Μητέρα, ἐπικαλουμένων τὰς δεήσεις πληροῖς.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὢ τῆς ἀγαθότητος τῆς σῆς! ὢ τῆς ὑπὲρ νοῦν εὐσπλαγχνίας! ὢ τῆς πολλῆς ἀνοχῆς, καὶ μακροθυμίας σου, Λόγε προάναρχε! ἡ Παρθένος ἐκραύγαζεν, ὀλοφυρομένη· Πῶς ὁ ὢν ἀθάνατος, θανεῖν ἠγάπησας; Μέγα τὸ μυστήριον βλέπω· ὅμως προσκυνῶ σου τὰ πάθη, ἅπερ ἑκουσίως καθυπέμεινας.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν φλόγα τῶν πειρασμῶν, δακρύων τοῖς ὀχετοῖς, ἐναπέσβεσας μακάριε· καὶ τῆς θαλάσσης τὰ κύματα, καὶ τῶν θηρῶν τὰ ὁρμήματα, χαλινώσας ἐκραύγαζες· Δεδοξασμένος εἶ Παντοδύναμε, πυρὸς καὶ ζάλης ὁ σώσας με.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Μέλπω μάκαρ σε τοὺς δρόμους θείοις λόγοις.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀ» βρόχοις ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύ» σας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, » τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ » ἐτροπώσατο.

Μονάσας, καὶ τὸν σταυρόν σου Ὅσιε, ἀναλαβόμενος, τῷ διὰ σὲ ἑκούσιον Σταυρὸν, καὶ ταφὴν ὑπομείναντι, ἀκολουθεῖν ἐπόθησας, πάθη νεκρώσας τὰ τοῦ σώματος.

Ἐν ὄρει, τῆς ἀπαθείας Ὅσιε, μένειν ἑλόμενος, ταῖς πρὸς τὸ Θεῖον νεύσεσι νυκτὸς, καὶ ἡμέρας ἐσχόλασας, διὰ νηψείας πάνσοφε, καὶ ἐγκρατείας καὶ δεήσεως.

Λαμπτῆρα, τῆς Ἐκκλησίας ἔνδοξε, Χριστός σε ἔδειξε, φωτοβολοῦντα Πάτερ ἀρεταῖς, τῶν πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ τῶν ψυχῶν σκοτόμαιναν, πολυσχιδῆ ἀποδιώκοντα.

Θεοτοκίον.

Παρθένον, καὶ μετὰ τόκον μόνην σε, μείναsαν ἔγνωμεν· τὸν πλαστουργὸν γὰρ ἔτεκες Θεὸν, καὶ σαρκὶ ἐσπαργάνωσας, τὸν θεϊκαῖς δυνάμεσι, τὴν γῆν ὁμιχλῃ σπαργανώσαντα.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ, ἡ Ἐκκλησία σου » Χριστὲ κράζουσα· Σύμου ἰσχὺς Κύριε, » καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Ἀνύστακτον τὸν πυρσὸν, τὸν τῆς ψυχῆς διατηρῶν πνεύματι, τῆς νοητῆς ἔνδοθεν, Ὅσιε παστάδος ἐσκήνωσας.

Ῥεόντων παραδραμὼν, εὐσεβοφρόνως τὰ τερπνὰ ἔσπευσας, τὰ μηδαμῶς ῥέοντα, Μαρτινιανὲ ἐγκολπώσασθαι.

Στενύμενος πλατυσμῷ, ἀσκητικῆς διαγωγῆς Ὅσιε, πλάτος τερπνὸν ἔφθασας, τὸ τοῦ Παραδείσου γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Οἰκήσας σου τὴν νηδὺν, ὁ κατοικῶν τὸν οὐρανὸν ἄλλον σε, Μήτηρ Θεοῦ ἔμψυχον, ὄντως οὐρανὸν ἀπειργάσατο.

Κάθισμα, Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἐν πέτρᾳ εὐσεβείας προσερείσας τὸν ποδα σε, ἐχθροῦ ταῖς μεθοδείαις ἀπερίτρεπτος ἔμεινας· πυρὶ δὲ θερμανθεὶς τῶν ἡδονῶν, εἰς πῦρ σαυτὸν ἐνέβαλες δειχθείς, ἐθελούσιος Μάρτυς, ἐπισκοπῇ τῇ θείᾳ δροσιζόμενος. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖράς σε τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνουσα δυσώπησον Χριστὸν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ τῶν κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ καὶ βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σου προσπαγέντος ὑπὸ τῶν παρανόμων, καὶ στρατιωτῶν Σῶτερ λόγχῃ τὴν πλευρὰν ὀρυγέντος, ἡ Πάναγνος ὠδύρετο πικρῶς, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς· καὶ τὸ πολύ σου καὶ φρικτὸν τῆς ἀνοχῆς, ἐξίστατο βοῶσα· Δόξα τῇ πρὸς ἀνθρώπους σου ὀργῇ· δόξα τῇ σῇ χρηστότητι· δόξα τῷ ἐν τῷ θανάτῳ σου, βροτοὺς ἀθανατίζοντι.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ » Σταυροῦ τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, » ἕστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζου» σα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὑποπιάσας τὴν σάρκα σκληραγωγίαις, τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, φέγγος ὑπεδέξω, Πάτερ τὸ τοῦ Πνεύματος, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ταῖς τῦ Πνεύματος λαμπόμενος φωταυγείαις, τὸ σκοτεινὸν παρέδραμες, νέφος τῶν δαιμόνων, μέλπων ἐμμελέστατα, τῷ σὲ δυναμώσαντι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Οὐκ ἐσάλευσε τὸν πύργον τῆς σῆς καρδίας, ὁ δυσμενὴς προσρήξας σοι, κύματα πανίας· πέτρᾳ γὰρ ἐστήρικτο, Θεοῦ ἀγαπήσεως, Μαρτινιανὲ ἀξιάγαστε. Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα τῶν Ἀγγέλων ἐδείχθης μόνη· βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον, τέτοκας γὰρ Λόγον, πάντας τὸν φωτίζοντα, Παρθένε τοὺς κράζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· » φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀ» γνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Τίς δύναται τὰ σά, ἐξειπεῖν κατορθώματα; ἰσάγγελον πολιτείαν, ἐπὶ γῆς γὰρ ἀσκήσας, ὁσίως ὑπερήθλησας.

Ὄργανον τῆς φθορᾶς, χρηματίσας ὁ τύραννος, προσβάλλει σοι δελεάσαι, ἡδονῇ· ἀλλ' ἡττήθη, ταῖς σαῖς Πάτερ ἐνστάσεσιν.

Ὑπῆρξας σεαυτοῦ, δικαστὴς ἐθελούσιος· τὴν φλόγα γὰρ ὑπεισδύνων, τῶν παθῶν τὰς καμίνους, μακάριε κατέσβεσας. Θεοτοκίον.

Σὲ ὅπλον ἀῤῥαγὲς, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ » Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρῳ » κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτου, ἐκ τῆς πλευρᾶς » σου ῥεύσαντι αἵματι.

Δολίαις, γυναικὸς λαλιαῖς σοι προσέβαλεν, ὡς τῷ Προπάτορι πάλαι, δυσμενὴς ὁ ὄφις· ἀλλ' ἐπινοίᾳ τῇ σοφῇ σου, κατηργήθη αὐτοῦ τὰ σοφίσματα.

Ῥᾳδίως, διοδεύσας τὴν τρίβον τὴν φέρουσαν, πρὸς τὰς ἐκεῖ καταπαύσεις, οὐκ ἐπαύσω Πάτερ διέρχεσθαι, τὰς ἐρήμους, καὶ τὰς πόλεις πολλοῖς ἀγωνίσμασιν.

Ὄρεσι, καὶ θαλάσσαις σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, τὸ τῆς ἁγνείας καλόν σου, ἱεραῖς μελέταις καρπούμενος, καὶ στεφάνων, λαμπροτάτων σοφὲ ἀξιούμενος.

Μέλη σου, τῇ πυρᾷ καταφλέγεσθαι δέδωκας, τὰς ὑπεκκαύσεις σβεννύων, ἡδονῶν τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, Θεοφόρε, Μοναστῶν ἀκλινέστατον ἔρεισμα. Θεοτοκίον.

Ὅλην σε, καθηγίασε Λόγος ὁ Ἅγιος, σοῦ κατοικήσας τὴν μήτραν, τὴν ἡγιασμένην ἀῤῥήτῳ λόγῳ· ὃν δυσωπεῖ, ἐκτενῶς τοῦ σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Ὡς ἀσκητὴν τῆς εὐσεβείας δόκιμον, καὶ ἀθλητὴν τῇ προαιρέσει τίμιον, καὶ ἐρήμου καρτερόψυχον, πολίτην ἅμα καὶ συνίστορα, ἐν ὕμνοις ἐπαξίως εὐφημήσωμεν, Μαρτινιανὸν τὸν ἀεισέβαστον· αὐτὸς γὰρ τὸν ὄφιν κατεπάτησεν.

Ὁ Οἶκος.

Ἀπὸ περάτων ἕως περάτων διεξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν τερπνῶν ἀρετῶν, καὶ τῶν ἐνθέων ἀγώνων σου· νέος γὰρ ὑπάρχων τῇ ἡλικίᾳ, ἐν ἐρήμοις ἐπόθησας συνδιαιτᾶσθαι, ὕμνοις Χριστῷ, ψαλμῳδίας, εὐχὰς ἀναπέμπων ἀεί· ἡμέραν τε καὶ νύκτα συναύξων ἔν τε πόνοις καὶ δάκρυσιν, ἀγνῶς τὸν βίον ἐτέλεσας, καὶ σαφῶς τὸν ἀρχέκακον ἠσχύνας. Αὐτὸς γὰρ τὸν ὄφιν κατεπάτησας.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτινιανοῦ.

Στίχοι.

Μαρτινιανὸς, σαρκικὴν σβέσας φλόγα,
Φεύγει τελευτῶν μὴ τελευτῶσαν φλόγα.

Ἐν τριτάτῃ δεκάτῃ δέμας ἐξέδυ Μαρτινιανός.

Οὗτος γέγονεν ἀπὸ Καισαρείας τῆς κατὰ Παλαιστίνην· ἀπήρξατο δὲ τῆς ἀσκητι-

κῆς ἀγωγῆς, οἰκωκαιδέκατον χρόνον ἄγων τῆς ἡλικίας, ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρεσι διαιτώμενος. Ἐκτελέσας δὲ τῇ ἀναχωρήσει ἔτη πέντε καὶ εἴκοσι, μετὰ πολλοὺς ἑτέρους, καὶ τοιούτῳ τινὶ πειρασμῷ πονηροῦ ὑποβάλλεται. Ἑταίρα τις περιςείλασα ἑαυτὴν πρὸς τὸ πενιχρὸν, τὸ ὄρος κατέλαβεν, ἔνθα διῆγεν ὁ Ἅγιος. Καὶ γενομένης ἑσπέρας, ἀπωλοφύρετο, ὡς δῆθεν τῆς ὁδοῦ πλανηθεῖσα, καὶ θηρίοις ἐσομένη τροφὴ, καὶ τὸν Ὅσιον παρεκάλει ἔσω δεχθῆναι, καὶ μὴ τοῖς ὀδοῦσιν αὐτῶν διασπασθῆναι. Ὁ δὲ, (καὶ γὰρ ἦν ἀδύνατον παριδεῖν αὐτὴν) ἐντὸς ταύτην ποιήσας εἰσελθεῖν, εἰς τὸ ἐνδότερον αὐτοῦ κελλίον ἐχώρησε.

Τὴν δὲ μεταβολὴν τοῦ σχήματος αὐτῆς τὸ πρωῒ ὁ Ὅσιος θεασάμενος, (ἐπεφέρετο γὰρ ἱμάτια, οἷς ἑαυτὴν νυκτὸς ἐπεκόσμησεν) ἐπυνθάνετο ταύτης, τίς τε ἦν, καὶ τίνος ἕνεκεν παρεγένετο; Ἡ δὲ, ὑπ' ἀναιδείας εἰποῦσα, Σοῦ ἕνεκα, καὶ τὸν ἀσκητικὸν βίον κακίσασα, καὶ πάντας τοὺς ἐπὶ τοῦ Νόμου Δικαίους γυναιξὶν ὁμιλῆσαι προσθεῖσα, ἐξεκαλεῖτο πρὸς μίξιν αὐτόν. Ὁ δὲ ἠρέμα παρακινούμενος, καὶ χειροήθης ἤδη γεγονὼς καὶ κατήκοος, καὶ σκοπῶν πῶς ἂν λάθοι τοῦτο διαπραξάμενος, ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, πρὶν πεσεῖν ἀνεκλήθη τοῦ πτώματος. Ὅθεν φρυγάνων πλῆθος ἐξάψας, μέσον εἰσήλατο, ἑαυτὸν νουθετῶν καὶ λέγων· Εἰ δυνατὸν τὸ τῆς γεέννης πῦρ ὑπενεγκεῖν, ἡδονῆς αἰσχρᾶς ἐφιέμενος, πέπεισο τῇ γυναικί.

Οὕτως ἓν καταφλέξας ἑαυτὸν, καὶ τῆς σαρκὸς ταπεινώσας τὴν ὕβριν, τήν τε γυναῖκα, ἐφ' οἷς εἶδε, σωφρονισθεῖσαν, ἐν Μοναςηρίῳ ἐξέπεμψεν. Αὐτὸς δὲ, τῶν ἐκ τῆς φλογὸς πληγῶν ἰαθεὶς, ὁδηγήσαντος τινὸς ναυκλήρου, πέτραν τῶν ἐπιθαλασσίων κατέλαβεν, ἀπέχουσαν τῆς γῆς ἡμέρας ὁδόν. Ἐφ' ἧς ἐπὶ δέκα χρόνους διαρκέσας, ἦν παρὰ τοῦ ναυκλήρου τρεφόμενος. Πάλιν δὲ ἐκεῖθεν ἀπανέστη, διὰ τὸ κόρην τινὰ ναυαγήσασαν ἐπὶ σανίδος αὐτῷ προσβαλεῖν· καὶ ἀναχθῆναι μὲν ὑπὸ τοῦ Ὁσίου, αὐτὸν δὲ κἀκεῖθεν ἐξελθεῖν, ἐπειπόντα, ὡς οὐ συμφωνεῖ χόρτος μετὰ πυρός. Ἐπὶ νώτων δὲ δελφίνων ὀχούμενος, τῇ γῇ προσεπέλασεν.

Εἶτα ἐκεῖθεν χώρας καὶ πόλεις ἀμείβων, καὶ τὸ, Φεῦγε Μαρτινιανὲ, μή σε καταλάβῃ πειρασμὸς, ἐπιφθεγγόμενος, (οὕτω γὰρ ἔγνω τὸ λειπόμενον τοῦ βίου διατελέσαι) τὰς Ἀθήνας κατέλαβεν· ἔνθα γενόμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἐνδόξου ταφῆς παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου καὶ παντὸς τοῦ πλήθους ἀξιωθείς.

Λέγεται δὲ καὶ τὰς γυναῖκας, τὴν μὲν ἀπὸ τοῦ ὄρους παραγενομένην ἐν Μοναστηρίῳ, καὶ ὁσίως βιώσασαν, θαυματουργιῶν ἀξιωθῆναι· τὴν δὲ ἐπὶ τῇ τῆς θαλάσσης πέτρᾳ μέχρι τέλους τοῦ βίου αὐτῆς προσκαρτερῆσαι, ἀνδρικαῖς ἱματίοις παρὰ τοῦ ναυκλήρου κομισθεῖσι περιβληθεῖσαν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ Ἀποστολείῳ τοῦ Ἁγίου καὶ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, τῷ συγκειμένῳ τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων, Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης.

Στίχ. Τμηθὲν γύναιον, Ἀκύλας φησὶ, βλέπων,
Οὐκ ἀνδριῶμαι πρὸς τομὴν ἀνὴρ κάρα·;

Ὁ Ἅγιος Ἀκύλας σκυτοτόμος ἦν τὴν τέχνην· καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου ἀκούσας, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν μετὰ τῆς συμβίου αὐτοῦ Πρισκίλλης· καὶ βαπτισθέντες ἀμφότεροι ὑπ' αὐτοῦ, ἦσαν αὐτῷ καθυπηρετούμενοι, κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἀκολουθοῦντες, καὶ συγκινδυνεύοντες ἐν πᾶσι τοῖς πειρασμοῖς. Τοσοῦτον δὲ ἠγάπησεν αὐτοὺς ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος, διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὡς καὶ μνημονεύειν αὐτῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ. Οὕτω δὲ τῷ Ἀποστόλῳ εὐαρεστήσαντες, καὶ πολλὰ τελέσαντες θαύματα, ὕστερον κρατηθέντες ὑπὸ τῶν ἀπίστων, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Καὶ οὕτω μεταξάντες τῶν ἐπὶ γῆς, κατοικοῦσι τοὺς οὐρανούς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐλογίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Στίχ. Ψυχὴν δίδωσιν Εὐλόγιος Κυρίῳ,
Βοῶν πρὸς αὐτήν· Κύριον σὸν εὐλόγει.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, πρὸ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος. Ἐποίησε δὲ θαύματα πολλὰ, ἐξ ὧν ἐστι καὶ τοῦτο. Τοῦ ὁσιωτάτου Ἐπισκόπου Ῥώμης Λέοντος, γράψαντος διὰ τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον ἐπιστολὴν ὀρθοδοξίας, ἀναγνοὺς αὐτὴν ὁ Ὅσιος Εὐλόγιος οὐ μόνον ἐπήνεσε καὶ ἀπεδέξατο, ἀλλὰ καὶ τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν. Ὁ οὖν Θεὸς, θέλων ἀμφοτέρους θεραπεῦσαι, ἔπεμψεν Ἄγγελον ἐν σχήματι τοῦ Ἀρχιδιακόνου Λέοντος, εὐχαριστοῦντα τῷ ἁγίῳ Εὐλογίῳ, ὑπὲρ οὗ ἀπεδέξατο τὴν δηλω-

θεῖσαν ἐπιστολήν. Ὁ δὲ Εὐλόγιος, τῷ τῦ Θεοῦ Ἀγγέλῳ, ὡς ἀνθρώπῳ καὶ Ἀρχιδιακόνῳ τοῦ Πάπα διελέγετο. Καὶ ὡς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτοῦ, οὗτος τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν ψυχὴν ἐναπέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Πατὴρ καὶ Υἱὸς σταυρωθέντες τελειοῦνται.

Στίχ. Πατὴρ σὺν Υἱῷ σταυρικὸν πάσχει πάθος,
Ὑπὲρ Πατρὸς, τοῦ δόντος Υἱὸν εἰς πάθος.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περ-
» σικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλο-
» γὶ, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος
» εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὑπὸ τῆς θείας, κυβερνώμενος Πάτερ χειρὸς, ὥσπερ Ἰωνᾶς ἀπέρριψας σεαυτὸν, εἰς βυθὸν θαλάσσης Ὅσιε, θηρσὶν ὀχούμενος, καὶ τῇ χέρσῳ λαμπρὸς ἐνδιδόμενος.

Συμπαθεστάτη, προαιρέσει Πάτερ σώζεις σαφῶς, κόρην πικρωτάτης ζάλης καὶ ἀκλινῆ, ἐπὶ πέτραν θείας γνώσεως, στηρίζεις ψάλλουσαν, καὶ Θεῷ εὐαρέστως λατρεύουσαν.

Θεοῦ προστάξει, θαλαττίᾳ ῥυσθεὶς ἐκ κλύδωνος, ταύτην μακαρίαν δέδωκας ἀμοιβὴν, τὴν τοῦ σώματός σου νέκρωσιν, καὶ τὴν ὁλόκληρον, πρὸς τὸν πάντων Δεσπότην διάθεσιν.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ τῆς δόξης, Θεογεννῆτορ λάμψας Ἥλιος, πάντων τῶν πιστῶν ἐφώτισε τὰς ψυχὰς, μελῳδούντων θείῳ Πνεύματι· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χά-
» σματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύ-
» ναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐ-
» σεβείας ἐρασταὶ, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐ-
» λογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις αὐτὸς, ὑπάρχεις Κύριε, μερὶς καὶ κλῆρός μου· σοῦ τὴν ἑκούσιον νέκρωσιν, περιφέρων περιέρχομαι, πόλεις καὶ χώρας ἐμμελῶς, Πάτερ ἐκραύγαζες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Οὐ ψύχει χαυνούμενος τὸν νοῦν, ἀλλ' οὐδὲ καύσωνι, ψυχὴν φλεγόμενος, ὅλως ἐνέδωκας θλίβων σου, τὸ σαρκίον· ἀλλ' ὑπέφερες, τὴν τοῖς δικαίοις ἐννοῶν μακαριότητα, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἱστίῳ πτερούμενος σοφὲ, τοῦ θείου Πνεύματος, κούφως διέπλευσας, βίου τὴν θάλασσαν Ὅσιε, καὶ λιμένει προσεπέλασας, τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, μέλπων γηθόμενος· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σκηναῖς ἐναυλίζῃ φωτειναῖς, ἀποδυσάμενος, νέφος τοῦ σώματος· στολαῖς φαιδρύνῃ δὲ Ὅσιε, ἐξ ἱδρώτων ὑφανθείσαις σῃ, ἀσκητικῶν, καὶ μελῳδεῖς καθαρωτάτῃ ψυχῇ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Λυτρούμενος κόσμον τῆς φθορᾶς, ἐκ σοῦ σεσάρκωται ὁ ὑπερούσιος, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα, ἐνεργείαις καὶ θελήσεσι, διπλοῦς ὁρώμενος, μιᾷ τῇ ὑποστάσει δέ· ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἁλαξεύτου
» σου, Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη,
» Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ
» ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὅλην τὴν τοῦ Πνεύματος αἴγλην, καθαρωτάτῃ διανοίᾳ, Μαρτιανὲ εἰσεδέξω, καὶ φῶς ὡράθης καὶ στύλος Ὅσιε, ἀπὸ τῆς γῆς αἰρόμενος, καὶ Μοναζόντων προηγούμενος.

Γέρα σοι τῶν πόνων παρέχει, ὁ ἀθλοθέτης σου παμμάκαρ· οὗ τινος τοὺς νόμους φυλάττων, ἀνεπιστρόφως τῆς συνειδήσεως, τὸ καθαρὸν διήνυσας, Πάτερ ἀοίδιμε μαρτύριον.

Οἰκεῖς ἐν φωτὶ μετ' Ἀγγέλων, βίον ἰσάγγελον βιώσας, θείας ἡδονῆς ἀπολαύων, καὶ θεωρίας καὶ καθαρότητος, ὡς καθαρὸς τῷ πνεύματι, γεγενημένος ἀξιάγαστε.

Ἱέρευσας τὸ σῶμα θεόφρον, τὸν λογισμὸν καὶ τὴν καρδίαν, Μαρτινιανὲ τῷ Κυρίῳ, καὶ θῦμα ὤφθης πυρὶ ἀσκήσεως, περιφανῶς ὀπτώμενον, καὶ εὐωδίᾳ συντηρούμενον.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, νοὸς νεφέλην Θεοτόκε, ἐξ ἧς ὑπὲρ νοῦν ἀνατείλας, τὴν κτίσιν πᾶσαν ἐφωταγώγησεν, εὐσεβοφρόνως ᾄσμασι, Παρθενομῆτορ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῆς φύσεως βιαστής τε, καὶ Μάρτυς Μαρτινιανὲ, συ ἐθελούσιος ὤφθης, καὶ ὁδηγὸς ταῖς γυναιξί· μεθ' ὧν τὸν ἐχθρὸν νικήσας, ὑπὲρ ἡμῶν νῦν πρεσβεύεις.

Θεοτοκίον.

Χαρισηρίοις σε ὕμνοις, ὑμνοῦμεν πόθῳ Παρθένε, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ τὸ Χαῖρε, βοῶν-

τές σοι, Θεοτόκε· Χαῖρε ἀνύμφευτε Μήτηρ, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ Τῆς Ὀκτωήχου.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΔ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξεντίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Αὔξησιν ἀσκήσεως, ἐπιδεικνύων Αὐξέντιε, χαρισμάτων τὴν αὔξησιν, θεόθεν ἀπείληφας, θεραπεύειν νόσους, δαίμονας ἐλαύνειν, τῇ ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ, πεπιστευμένος καὶ τῆς τοῦ Πνεύματος, παμμάκαρ θείας χάριτος, ἐμφορηθεὶς καὶ δυνάμεως, καὶ σαφῶς κυβερνώμενος, πρὸς γαλήνην προσώρμισας.

Χάριν τῶν ἰάσεων, καὶ τῶν θαυμάτων ἐπλούτησας, καθαρθεὶς τὴν διάνοιαν· παθῶν γὰρ νοσήματα, καὶ σαρκὸς τὸν ζόφον, καὶ τὴν τρικυμίαν, ἀπετινάξω καὶ φαιδρὰν, τὴν τῆς ψυχῆς εἰργάσω κατάστασιν· ἐντεῦθεν καὶ διέλαμψας, ἐν Μοναστῶν ὁμηγύρεσι, δυσωπῶν τὸν Φιλάνθρωπον, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Αὐξήσας τὸ τάλαντον, τὸ πιστευθέν σοι μακάριε, δαψιλῶς ἐργασάμενος· καὶ σπείρας ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει, Πάτερ νῦν θερίζεις, πολυπλασίονα χαράν, καὶ θυμηδίαν ὄντως δρεπόμενος· ὡς ἔχων παῤῥησίαν οὖν, πρὸς τὸν Δεσπότην δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε, θεοφόρε Αὐξέντιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομῆτορ παναμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν νῦν τὸ θείου φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ· ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὕρω Δέσποινα, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαὸς, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὔσπλαγχνε, σὴν ἑκούσιον σταύρωσιν.

Ἐὰν δὲ τύχῃ ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς, λέγε τὸ ἑξῆς Ἰδιόμελον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίου.

Ἡ καθαρὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου σοφία, σκηνώσασα ἐν τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, παμμακάριστε Αὐξέντιε, Ὅσιε Πάτερ, κατὰ τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας φοβερόν σε διώκτην ἀνέδειξε· καὶ οὐ μόνον φοβερὸν, ἀλλὰ καὶ κρυπτῶν νοσημάτων ἰατρόν. Διὸ παῤῥησίαν κεκτημένος πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν, τῇ ἀπαύστῳ πρεσβείᾳ σου, τῶν ψυχικῶν ἡμᾶς παθῶν, καὶ σωματικῶν ἐλευθέρωσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος. Χαῖρε Ἀγγέλων ἐγκώμιον. Χαῖρε βροτῶν καλλονή. Χαῖρε δόξα τοῦ γένους ἡμῶν. Χαῖρε θεία εἴσοδος, πρὸς βασιλείαν Θεοῦ. Χαῖρε μεσίτρια, πρὸς τὸν πλάσαντα. Χαῖρε λυτήριον, τὸ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς· σοὶ πάντες ᾄδομεν, αἶνον χαριστήριον χρεωστικῶς, οἱ καταπολαύοντες, ἀεὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἥλιος ἰδὼν σε ἔφριξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἡπλωμένον θελήματι, καὶ ἡ γῆ ἐσείετο, καὶ αἱ πέτραι ἐῤῥήγνυντο, καὶ τὰ μνημεῖα φόβῳ ἠνοίγοντο, καὶ αἱ δυνάμεις, πᾶσαι ἐξίσταντο· Σὲ ὡς ἑώρακεν, ἡ Παρθένος Δέσποτα, ὀλολυγμῷ, Οἴμοι! ἀνεκραύγαζε, τί τὸ ὁρώμενον;

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς· Αὐξέντιον τὸν θεῖον ὑμνῶ προφρόνως.

Ποιήμα Θεοφάνους.

Ὠδὴ ά. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Αὐξήσας τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπησιν, Πάτερ Αὐξέντιε, καὶ κοσμικὴν στοργὴν καταλι-

πὼν, Θεοφόρε κειμήλιον, χωρητικὸν τοῦ Πνεύματος, τῶν χαρισμάτων ἀναδέδειξαι.

Ὑπῆλθες ἐθελουσίοις νεύμασι, Πάτερ Αὐξέντιε, σὺ τὸν ζυγὸν Κυρίου τὸν χρηστὸν, καὶ τὴν γῆν ἐκαινούργησας, τῶν ἀρετῶν τοῖς δάκρυσι, καταπιαίνων ταύτην ἔνδοξε.

Ξενώσας βιωτικῆς συγχύσεως, τὴν σὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν, καὶ πρὸς Θεὸν συνάψας ἐμμελῶς, ἐν συντόνοις ἀσκήσεσιν, ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄσαρκος, ἐπολιτεύσω παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ νῦν ἐθεωρήθη Δέσποινα, ἡ ἀκατάληπτος, Θεανδρικὴ πορεία τοῦ Χριστοῦ, ὃς Θεός τε καὶ ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ Ἁγνὴ γεγέννηται, ἀνακαινίζων τὴν οὐσίαν μου.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ » καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πα» τρὸς, ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ Θεοῦ· οὐ γάρ ἐσιν » Ἅγιος, πλὴν σου φιλάνθρωπε.

Νενευρωμένος, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει κατήργησας, τῶν δαιμόνων τὰς ὁρμὰς, καὶ μεθοδείας διέλυσας, ἀσκήσει τρεπόμενος, τὴν τούτων ἔφοδον.

Τὴν τῶν Ἀγγέλων, ἐπὶ γῆς πολιτείαν μιμούμενος, τὸ καθαρὸν ἐν προσευχαῖς, ἐν ἀγρυπνίαις τὸ εὔτονον, προθύμως διήθλησας, Πάτερ Αὐξέντιε.

Ἰὸν θανάτου, ταῖς ψυχαῖς προξενοῦσαν Αὐξέντιε, ἐπιγνοὺς τὴν ἡδονὴν, δι' ἐγκρατείας ἐνέκρωσας, αὐτῆς τὰ κινήματα, θεόφρον Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ὁ διαπλάσας, κατ' ἀρχὰς ἐκ χοός με τὸν ἄνθρωπον, πλαστουργεῖται δι' ἐμὲ, ἐν τῇ γαστρί σου Πανάμωμε, τὴν πάλαι κατάπτωσιν, ἐπανορθούμενος.

Κάθισμα, Ἦχος ά. Τὸν τάφον σου.

Εἰς ὄρος ἀνελθὼν, θεωρίας παμμάκαρ, καὶ πράξεως σαφῶς, ἀστραπαῖς τῶν θαυμάτων, ὡς ἥλιος ἔλαμψας, καταυγάζων τὰ πέρατα· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἑορτάζομεν, ὑμνολογοῦντές σε πίστει, καὶ πόθῳ γεραίρομεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Ἀνελθὼν ἐν τῷ ὄρει τῶν ἀρετῶν, βραχυτάτῳ κελλίῳ μάκαρ σαυτὸν, συγκλείσας στενούμενος, ἐπὶ γῆς δὶ ἀσκήσεως, καὶ πρὸς πλάτος θεῖον, πανσόφως πτερούμενος, λογισμῷ τελείῳ, ἀνῆλθες μακάριε· ὅθεν τοὺς εἰς βάθη, πειρασμῶν ἐκπεσόντας, ἀνείλκυσας Ὅσιε, ἐνεργῶν τὰ τεράστια. Θεοφόρε Αὐξέντιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξὶ, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκὶ, πᾶσαι μακαρίζουσι, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν παγνίον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Δέσποινα.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἁμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐπαρθένα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ » Σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, » ἕστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζου» σα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νικητὴς κατὰ πνευμάτων τῆς πονηρίας, τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Πάτερ συνεργείᾳ, ὤφθης καὶ τῇ χάριτι, κραυγάζων Αὐξέντιε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῶν χειμάρρων Θεοφόρε τῆς ἀνομίας, τῇ προσευχῇ παμμάκαρ, σεαυτὸν ὀχυρώσας, ἔφυγες τὸν τάραχον· τρυφῆς τὸν χειμάρρουν δὲ, πέπωκας ἀξίως πανόλβιε.

Ὁ Θεοφόρος τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν πρὸς Θεὸν αὐξήσας, πρὸς μετάρσιον ὕψος θείας οἰκειώσεως, ὑψώθη κραυγάζων σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νουνεχῶς Πάτερ προκρίνας τῆς τῶν προσκαίρων, χαμαιπετοῦς κυβείας, τὴν μὴ σαλευομένην, θείαν ὡραιότητα, προθύμως ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Θεὸν Λόγον σὲ τεκοῦσαν σαφῶς εἰδότες, σωματικῶς κυρίως, οἱ πιστοὶ Θεοτόκον, πάντες ὀνομάζομεν, τὴν κλῆσιν καταλληλον, φύσει τῶν πραγμάτων προσάγοντες.

Ὠδὴ ἑ. Ὁ Εἱρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυ-
» θας· φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφω-
» δους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Ἐχόμενα τῆς σῆς, ὁδοῦ Πάτερ τὰ σκάνδαλα, ὀξύτητι διανοίας, ἀλωβήτως διῆλθες, καὶ ψυχῆς καθαρότητι.

Γ'σότητι φρενῶν, τὴν ζωὴν διελήλυθας, τὰ πρόσκαιρα παρατρέχων, αἰωνίοις δὲ Πάτερ, εἰς ἀεὶ προστιθέμενος.

Ὁ βίος σου λαμπρὸς, καὶ ἡ πίστις ὀρθόδοξος, ἡ ἄσκησις θαυμασία, ἠρτυμένος ὁ λόγος, τῇ χάριτι Αὐξέντιε.

Θεοτοκίον.

Νοῦν ἔχοντες ὀρθὸν, διδαγμάτων ἀνάπλεων, σὲ πάναγνε Θεοτόκον, ὀνομάζομεν πάντες, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρῳ
» κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ῥεύσαντι.

Υἱόν σε, καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας ἀνέδειξεν, ἡ πολιτεία σῳ μάκαρ, εὐσχημόνως Πάτερ περιπατοῦντα, καὶ φωστῆρα, ζωῆς ἐν κόσμῳ λόγον ἐπέχοντα.

Μελέτην, τοῦ θανάτου τὸν βίον σου θέμενος, διαφερόντως τὸν ὅρον, τῆς σοφίας Πάτερ κατανοήσας, μετετέθης, πρὸς τὴν σοφίαν τὴν ἐνυπόστατον.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε, τοῦ Θεοῦ καὶ παστάδα γινώσκομεν, ςάμνον λυχνίαν καὶ πλάκα, κεκτημένην ἔνδον ἐγγεγραμμένον, τὸν δι' οἶκτον, σωματωθέντα Λόγον Πανάμωμε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Κατατρυφήσας θεόφρον τῆς ἐγκρατείας, καὶ τὰς ὀρέξεις τῆς σαρκὸς χαλινώσας, ὤφθης τῇ πίςει σῳ αὐξανόμενος, καὶ ὡς φυτὸν ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου ἐξήνθησας, Αὐξέντιε Πάτερ ἱερώτατε.

Ὁ Οἶκος.

Τίς τοὺς ἀγῶνάς σου νῦν ἐπαξίως ἐξείπῃ, ἢ τοὺς πόνους σου Πάτερ, οὓς ὑπέστης ἐν γῇ, διὰ τὴν θείαν ἀπόλαυσιν; ἀπὸ βρέφους γὰρ νόμοις Κυρίου ἀκολουθήσας, καὶ προσάγμασι τούτου ὑπηρετήσας, νέος ἡμῖν ἀνεδείχθης Ἰὼβ τοῖς παλαίσμασι· τοῦ κόσμου πάροικος ὤφθης, καὶ τῆς γῆς ἁπάσης ἀλλότριος· νηςείαν πίστει ἐξήσκησας· ἀγρυπνίαν, ἁγνείαν ἠγάπησας, Αὐξέντιε Πάτερ ἱερώτατε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξεντίου τοῦ ἐν τῷ Βουνῷ.

Στίχοι.

Ὁ Βουνὸς, ὡς Κάρμηλος, ἦν Αὐξεντίῳ,
Φανέντι τ' ἄλλα, πλὴν τελευτῆς, Ἠλίᾳ.

Λεῖψε βίον δεκάτῃ Αὐξέντιος οὐδὲ τετάρτῃ.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, ὁρμώμενος τῶν ἀφ' ἡλίου Ἀνατολῶν, Σχολαστικὸς γεγονώς. Μετῆλθε δὲ τὸν μονήρη βίον· καὶ εἰς τὸ ὄρος ἀνελθὼν, τὸ κατ' ἀντικρὺ τῆς Ὀξείας κείμενον, ἣν τὴν ἄσκησιν καρτερικώτατος, τὴν πίστιν ὀρθοδοξότατος. Πολλὰ δὲ φαυλίσας τὴν Εὐτυχοῦς καὶ Νεςορίου κακοδοξίαν, καὶ ἀποδεξάμενος τὴν ἐν Χαλκηδόνι τετάρτην Σύνοδον, γέγονε καὶ Βασιλεῦσιν αἰδέσιμος, καὶ πᾶσι τοῖς ἐντυγχάνουσι, θείᾳ χάριτι τὴν ὄψιν ἠγλαϊσμένος, καὶ πηγὰς θαυμάτων καὶ ἰάσεων τοῖς προσιοῦσι βρύων ἑκάστοτε. Ἐν εἰρήνῃ δὲ ἀναπαυσάμενος, κατετέθη ἐν τῷ αὐτοῦ ἀνοικοδομηθέντι εὐκτηρίῳ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Καλλιστράτου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μάρωνος.

Στίχ. Φύσει μαρανθεὶς σαρκίῳ, θάλλει Μάρων,
Μετεμφυτευθεὶς τῆς Ἐδὲμ τῷ χωρίῳ.

Οὗτος ὁ Ὅσιος, τὸν ὕπαιθρον ἀσπασάμενος βίον, κορυφήν τινα κατέλαβεν ὄρους, ὑπὸ τῶν πάλαι δυσσεβῶν τιμωμένην· καὶ τὸ ἐν ταύτῃ τῶν δαιμόνων τέμενος τῷ Θεῷ καθιερώσας, ἐν αὐτῷ διέτριβε, σκηνήν τινα βραχεῖαν πηξάμενος. Πόνοις δὲ οὐ τοῖς τυχοῦσιν ἐκέχρητο μόνοις, ἀλλὰ καὶ ἐπενόει ἑτέροις· ὁ δὲ ἀγωνοθέτης τοῖς πόνοις τὴν χάριν ἐπεμέτρησεν· ἦν γὰρ ἰδεῖν καὶ πυρετοὺς σβεννυμένους τῇ τούτου προσευχῇ, καὶ φρίκην παυομένην, καὶ δαίμονας δραπετεύοντας, καὶ παντοδαπὰ καὶ ποικίλα νοσήματα εὐχῇ μόνῃ θεραπευόμενα. Ἀλλὰ καὶ πολλὰ κατασκευάσας Μοναστήρια,

πολλοὺς δι' ἀσκήσεως τῷ Θεῷ προσῆγεν. Οὕτω δὲ τῆς θείας γεωργίας ἐπιμελούμενος, καὶ ψυχὰς ὁμοῦ θεραπεύων καὶ σώματα, καὶ ἀῤῥωστίαν ὑπομείνας βραχεῖαν, ὑπεξῆλθε τοῦ βίου ἐν εἰρήνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ.

Στίχ. Πράξει τὸ ταὐτὸν εὗρε κλήσεως πλέον,
Πρὸς τὸν σύνοικον Ἀβραὰμ Ἀβραάμης.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐκ πόλεως Κύρου· ἐν ᾗ καὶ τεχθεὶς, τῆς ἀσκητικῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον συνελέξατο. Τοσαύτη γὰρ ἀγρυπνίᾳ καὶ στάσει τὸ σῶμα κατεδάμασεν, ὡς ἀκίνητος ἐπὶ πλεῖστον διαμεῖναι χρόνον, μηδαμῶς βαδίζειν δυνάμενος. Μεμαθηκὼς δὲ κώμην τινὰ, πρὸς τῷ ὄρει τῷ Λιβάνῳ κειμένην, κατειδωλον εἶναι, ταύτην καταλαμβάνει. Καὶ οἰκίαν μισθωσάμενος, ἐπὶ τρεῖς μὲν ἡμέρας διετέλεσεν ἡσυχάζων· ἐπὶ δὲ τῇ τετάρτῃ ἡσύχως προσερχόμενος, πρῶτον μὲν ὑπ' αὐτῶν τῶν δυσσεβῶν χοΐ πολλῷ καταχώννυται· εἶτα πόῤῥω αὐτῶν ἐκελεύετο ἀναγκαστικῶς ἀπιέναι. Ἀλλὰ πράκτορες εὐθὺς ἀφικόμενοι, τοὺς ἐν τῇ κώμῃ δεινῶς ἤκιζον, τὰς εἰσφορὰς ἀπαιτοῦντες. Ὁ δὲ θεῖος οὗτος, τὰς ὑπὲρ αὐτῶν εἰσφορὰς τοῖς πράκτορσι δεδωκὼς, τοὺς ὑβριστὰς τῶν βασάνων ἠλευθέρωσεν. Οἱ δὲ, τὴν τοῦ Ὁσίου φιλανθρωπίαν ὑπερθαυμάσαντες, Ἐκκλησίαν ἐδομήσαντο, Χριστιανοὶ γεγονότες, καὶ αὐτὸν ἱερέα γενέσθαι καταναγκάζουσιν. Ὁ δὲ, τρία συγγενόμενος αὐτοῖς ἔτη, καὶ καλῶς πρὸς τὴν εὐσέβειαν αὐτοὺς ὁδηγήσας, πάλιν τὸ μοναχικὸν κατέλαβε καταγώγιον, ἕτερον αὐτοῖς ἀντ' αὐτοῦ ἱερέα καταλιπών.

Ἐν τούτοις διαλάμψας, τὴν Καρῶν ὑποδέχεται προεδρείαν· πόλις δὲ αὕτη τῆς Παλαισίνης κατειδωλος. Ἀλλὰ καὶ ταύτην πόνοις μυρίοις, καὶ θεοπνεύστοις διδασκαλίαις, Θεῷ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ παρέστησεν. Οὔτε γὰρ ἄρτου κατὰ τὸν τῆς ἱερωσύνης χρόνον μετέλαβεν, ὅτε ὀσπρίων, οὔτε λαχάνων, ὁμιλησάντων πυρὶ, ὐχ ὕδατος, ἀλλὰ θριδακίνας καὶ σέρεις (πικρίδας), καὶ ὅσα τοιαῦτα, τροφὴν ἅμα καὶ ποτὸν ἐποιεῖτο. Τούτου τὴν φήμην καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας, πρὸς ἑαυτὸν μετεκαλέσατο, καὶ ὀλίγον χρόνον ἔκτοτε ἐπιβιοὺς ἐν τῇ βασιλίδι ταύτῃ τῶν πόλεων, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέθετο. Τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ὁ εὐσεβέστατος καὶ μέγας βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐν τῇ τῶν Καρῶν μετὰ τιμῆς ὅτι πλείστης παρέπεμψε.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περ-
» σικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλο-
» γὶ, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος
» εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὡς τετρωμένος, τῇ τοῦ Δεσπότου Πάτερ θείᾳ στοργῇ, πᾶσαν πρὸς αὐτὸν ἀνένδοτον τὴν ῥοπὴν, τῆς καρδίας σου ἐκέκτησο. Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Πεφωτισμένος, τῇ τοῦ Σωτῆρος αἴγλῃ πάνσοφε, σκότους τὸν προστάτην ἤλεγξας κραταιῶς, κοσμοκράτορας καθεῖλες δὲ, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Ῥεύσασαν πάλαι, τῆς πρὸς τὸ κρεῖττον ἀνανεύσεως, φύσιν τῶν ἀνθρώπων Πάναγνε βουληθεὶς, ἀναπλάσαι κατεσκήνωσεν, ὁ πλασουργὸς Θεὸς, ἐν τῇ γαστρί σου μόνη Πανύμνητε.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς Παντοδύναμε, τοὺς
» ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκα-
» ταβὰς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν·
» Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὅλικῶς πρὸς Θεὸν μεταθέμενος, ἀπεσείσω σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, καὶ τῶν θαυμάτων εἴληφας, τὴν ἐνέργειαν μέλπων· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Φοβερὸς ἀπεφάνθης τοῖς δαίμοσι, τὸν Χριστὸν κεκτημένος συλλήπτορα· οὗ τὸν Σταυρὸν ἀράμενος ἠκολούθησας μέλπων· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ῥητορεύει φανεὶς ὁ Ἀρχάγγελος, καὶ μηνύει τοῦ Λόγου σοι Πάναγνε, τὴν ὑπὲρ λόγον σύλληψιν, καὶ σωτήριον κόσμῳ, Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
» σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη,
» Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ
» ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὅλῃ τῇ Θεότητι Πάτερ, τῷ βαπτισμῷ σου συνεταίζω· καὶ διατηρήσας ἀκραιφνῶς, τὸ τῆς εἰκόνος μάκαρ ἀξίωμα, τρισσοφεγγεῖ λαμπρότητι, μετ' εὐφροσύνης προσεχώρησας

Νῦν οὐκ ἐν αἰνίγματι Πάτερ, οὐδ' ἐν ἐσόπτρῳ κατοπτεύεις, τὸν τῆς Θεαρχίας φωτισμόν· πρὸς πρόσωπον δὲ πάνσοφε πρόσωπον, τῆς ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητος, καὶ θεοπτίας ἀξιούμενος.

Ὡς ἔχων πολλὴν παῤῥησίαν, πρὸς τὸν ἁπάντων Βασιλέα, Πάτερ λυτρωθῆναι δυσώπει, τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντας πιστῶς, ἐκ πάσης περιστάσεως, ἵνα σε πάντες μακαρίζωμεν.

Θεοτοκίον.

Σειρὰς τῶν ἐμῶν νῦν πταισμάτων, λῦσον Παρθένε Θεοτόκε, ἡ τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πηγὴν, τεκοῦσα μόνη Θεομακάριστε, καὶ θυμηδίας ἔμπλησον, ὅπως ἀξίως μεγαλύνω σε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αὐξήσει τῶν ἀγώνων σου, ἐπηύξησας τὰ τάλαντα, ἃ ἐπιστεύθη καὶ ταῦτα, τῷ σῷ προσῆξας Δεσπότῃ, καὶ τὸ Εὖ δοῦλε ἤκουσας, καὶ τὰ τούτου ἀκόλουθα· πρὸς ὃν ἀεὶ μνημόνευε, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου, Αὐξέντιε θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Καὶ σχετικῶς ἀσπάζομαι, καὶ πόθῳ τὴν προσκύνησιν, προσνέμω πίςει καὶ πόθῳ, τῇ παναχράντῳ καὶ θείᾳ, εἰκόνι σου πανάμωμε, ἀφ' ἧς ψυχῶν ἐκβλύζουσι, καὶ τῶν σωμάτων Δέσποινα, ἰάματα τοῖς ὑμνοῦσι, σὲ Θεοτόκον κυρίως.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΕ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ὀνησίμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψαλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια, τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ποταμοῦ τὰ ὁρμήματα, τοῦ τῆς χάριτος κήρυκος, ὡς Θεοῦ φανέντα σε πόλιν ἔμψυχον, διαφερόντως εὐφραίνουσι, τὰ ἄῤῥητα ῥήματα, ἐπὶ γῆς τοῦ τῆς τρυφῆς, Παραδείσου πλουτήσαντος· οὗ καὶ γέγονας, δραστικὸς ὑπηρέτης ἐκμανθάνων, τὰ οὐράνια παμμάκαρ, ἃ οὐκ ἐξὸν βροτοῖς φθέγξασθαι.

Τὸ τῆς γνώμης ἐλεύθερον, καὶ ψυχῆς αὐτεξούσιον, εὐγενείᾳ πίστεως κατελάμπρυνας· τῆς ἐπιγείου δὲ πάνσοφε, δουλείας ἀπήλλαξαι, καὶ τῇ ζεύγλῃ τοῦ Χριστοῦ, τὸν αὐχένα ὑπέκλινας· ἔθεν ἐδραμες, νοητῆς ἐκ δουλείας τοὺς ἀνθρώπους, ἀπαλλάττων καὶ προσάγων, ἐλευθερίᾳ τῆς χάριτος.

Ὡς ἀκτῖνά σε πάνσοφε, φεγγοβόλον ἐξήγραψεν, ὁ τοῦ κόσμου Ἥλιος καὶ Διδάσκαλος, τὴν οἰκουμένην λαμπρύνουσαν, φωτὶ τοῦ κηρύγματος, καὶ ταῖς θείαις ἀστραπαῖς, τὴν τῆς πλάνης σκοτόμαιναν, ὀφανίζουσαν, καὶ ποικίλων θαυμάτων ἐνεργείαις, τῶν Πιστῶν τὰς διανοίας, καταφαιδρύνουσαν ἔνδοξε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καὶ δεινῶν πταισμάτων τὴν ταπεινήν μου ψυχὴν, καὶ τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου καὶ δώρησαι, δικαιώσεως τυχεῖν, ἐν ἡμέρᾳ ἐτάσεως, ἧς ἐπέτυχον, τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι μετανοίᾳ, καθαρθέντα με πρὸ τέλους, καὶ τῶν δακρύων ταῖς χύσεσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἑώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος, καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀνακράζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; ἀλλὰ δέομαι, μή με μόνην ἐάσῃς ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Εἰς τον Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'.

Ἀπόστολε Ἅγιε, πρέσβευε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς·

Παθῶν με δοῦλον ὄντα λύτρωσαι, Μάκαρ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀ-
» βύσσῳ ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ,
» καθορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν,
» ἐβόα, ᾄσωμεν.

Πεφωτισμένος τῇ θείᾳ καὶ φωταυγεῖ, τοῦ Σωτῆρος χάριτι, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν,

δυσωπῶν Ὀνήσιμε Χριστόν, τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν, μάκαρ διάσωσον.

Ἀκτινοβόλοις τοῦ Παύλου καταυγασθεὶς, λαμπηδόσιν ἔνδοξε, τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλὺν, εὐχερῶς διέφυγες Χριστῷ, χαριστήριον ᾠδὴν, βοῶν πανόλβιε.

Θεῖος ἐδείχθης παμμάκαρ ἱερουργὸς, καὶ τῷ Θείῳ Πνεύματι, διαλάμπων τηλαυγῶς, πανταχοῦ διέδραμες Χριστὸν, ἀναγγέλλων εὐσεβῶς, Θεομακάριστε. Θεοτοκίον.

Ὡραϊσμένη τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, Θεομῆτορ ἄχραντε, τὸν Θεὸν τὸν ἀληθῆ, ὑπὲρ νοῦν συνέλαβες, ἡμᾶς, τὸν ταῖς Θείαις ἀρεταῖς, καταφαιδρύναντα.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, » ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν Πιστῶν σου » ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, » τῆς ὁμολογίας σου.

Ναμάτων Θείων τῇ πηγῇ, προσπελάσας τὸ στόμα, καὶ τρυφῆς τὸν χειμάῤῥουν, ἐξ αὐτῆς ἀναλαβὼν, τὸ πρόσωπον τῆς σεπτῆς, Ἐκκλησίας, ἔνδοξε κατήρδευσας.

Μεθέξει φέγγους νοητοῦ, φαεινότατος ὤφθης, εὐσεβείας λαμπάσι, τὰς καρδίας τῶν Πιστῶν, καταφωτίζων λαμπρῶς, τῇ φωσφόρῳ, αἴγλῃ τοῦ κηρύγματος.

Ἐλύθης Παύλου τοῖς δεσμοῖς, ἐκ δουλείας τῆς πλάνης, καὶ τῇ ἐλευθερίᾳ, τῆς χάριτος τιμηθεὶς, Υἱὸς Θεοῦ γεγονὼς, κληρονόμος, Θεῖος ἀναδέδειξαι. Θεοτοκίον.

Δολίως ὄφις με τὸ πρὶν, ὡς αἰχμάλωτον εἶλε, δι' ἀπάτης ἐρπύσας· διὰ σοῦ δὲ τῆς αὐτῆ, δουλείας ἀπαλλαγεὶς, Θεομῆτορ, ὕμνοις μακαρίζω σε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκ δουλείας τῆς πλάνης ἀπαλλαγεὶς, ἀπελεύθερος ὤφθης ἐν τῷ Θεῷ, αὐτοῦ δοῦλος γνήσιος, χρηματίσας ἐν χάριτι· κοινωνὸς δεσμῶν δὲ, τοῦ Παύλου γενόμενος, διὰ Χριστὸν ἐκτάνθης, ἀδίκως Ἀπόστολε· ὅθεν ἠξιώθης, μαρτυρήσας νομίμως, τῆς ἄνω λαμπρότητος, Ἱεράρχα Ὀνήσιμε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξὶ, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκὶ, πᾶσαι μακαρίζουσι, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν παναγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος· σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ » σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει » ἀναβοῶσα· Ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ» ρίῳ ἑορτάζουσα.

Ὃν θέλων ἅπαντας, σωθῆναι Κύριος, ἐκ ζυγοῦ σε δουλείας ἱερουργὸν, μάκαρ προχειρίζεται, ἱερουργοῦντα τὸ σεπτὸν, Θεοφάντορ Εὐαγγέλιον.

Υἱὸς σὺ γέγονας, Θεοῦ τῇ χάριτι, τὸν αὐτοῦ καταγγέλλων μονογενῆ, Λόγον τὸν ἀΐδιον, μετὰ σαρκὸς τοῖς ἐπὶ γῆς, παραδόξως ὁμιλήσαντα.

Λογίῳ κρίσεως, καὶ θείῳ χρίσματι, τῷ τῆς ἱερωσύνης ὡς Ἱερεὺς, πάνσοφε διέπρεψας, καὶ καρτερίᾳ τῶν δεινῶν, Μάρτυς θεῖος ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον.

Ὃν φύσει ἄναρχος, Υἱὸς καὶ ἄχρονος, χρονικὴν ἐκ Παρθένου Κόρης ἀρχὴν, θέλων καταδέχεται, τοὺς ὑπὸ χρόνον ἐκ φθορᾶς, ἀναπλάσαι προμηθούμενος.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὁρ» θριζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγα» σον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως » Θεὸν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακα» λούμενον.

Νοὸς ὀξύτητι καὶ ψυχῆς, μάκαρ καθαρότητι πάντας, τοὺς δυσμενοῦς, ὑπερπτάμενος,

βρόχους, ἀνυψώθης πρὸς οὐρανίους σκηνάς, πτεροῖς θεογνωσίας ἀναφερόμενος.

Ὅσος Ἀπόστολος ἀγαθέ, τὴν διὰ σαρκὸς σου παρουσίαν, πρὸς ἀνθρώπους ἐκήρυξε, τοὺς πεπλανημένους πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, ὁδηγῶν καὶ φωτίζων, αἴγλῃ τῆς πίστεως.

Ναὸς ἐδείχθης πανευπρεπὴς, ἔνδον κεκτημένος ὡς λυχνίαν, τὸ φέγγος τῆς θείας χάριτος, τῇ οἰκοδομίᾳ τοῦ θείου Πνεύματος, τεθεμελιωμένος, μάκαρ Ὀνήσιμε.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἁμαρτίας μου τὰς σειρὰς, τῇ σῇ μεσιτείᾳ ἀγαθὴ, καὶ προστασίᾳ διάρρηξον· τῶν ἀπεγνωσμένων σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἐλπὶς, τῶν πίστει προστρεχόντων, τῇ θείᾳ σκέπῃ σου.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην κα-
» θορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμὼν, βοῶ σοι· Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε.

Ἀστράψας ὡς ἥλιος, οὐρανόθεν ὁ κληθείς, τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, ἐπαφῆκεν ἀκτῖνά σε τηλαυγῆ, εὐτόνως ἐλαύνουσαν, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον παμμακάριστε.

Λαμπρῶς ἐστηλίτευσας, τῶν ἀνόμων τὰ σαθρὰ, καὶ δυσσεβῆ φρυάγματα, εὐσεβείας φθεγγόμενος εὐσεβῶς, τὰ θεῖα διδάγματα, Ἱεράρχα Κυρίου πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Ὑπάρχων ὑπεύθυνος, ἁμαρτίαις καὶ δεινῶς, τραυματισθεὶς ὁ δείλαιος, ἐπὶ σὲ Θεομῆτορ τὴν συμπαθῆ, προσφεύγω δεόμενος, τὰς οὐλὰς ἐξαλεῖψαι τῶν πταισμάτων μου.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀκτὶς ἐξέλαμψας, τῇ οἰκουμένῃ, ταῖς βολαῖς λαμπόμενος, ἡλίου μάκαρ παμφαοῦς, Παύλου τοῦ κόσμον φωτίσαντος· διό σε πάντες, τιμῶμεν Ὀνήσιμε.

Ὁ Οἶκος.

Σὲ ὑπὸ Παύλου τοῦ σοφοῦ, τῆς σάλπιγγος τῆς θείας, τῇ πίστει προσαχθέντα, καὶ λόγῳ φωτισθέντα, τῆς ἀληθείας μυστικῶς, καὶ μαρτυρηθέντα ἐπ' ἐργασίᾳ ἀρετῆς, καὶ πίσεως στερρότητι, τίς ἐγκωμιάσαι ἰσχύσει ὡς ὄντως κατ' ἀξίαν; ἢ τοὺς πόνους εὐφημῆσαι, ἐν οἷς στερρῶς ἔπαυσας τὴν πλάνην; Χρισθεὶς γὰρ ἱερεὺς ἐν Πνεύματι θείῳ ἐκ δουλείας κοσμικῆς, καὶ Ἀποστόλων κήρυγμα λαβὼν, μετέσχες καὶ τῶν στεφάνων· διό σε πάντες τιμῶμεν Ὀνήσιμε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ὀνησίμου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Στίχοι.

Ἤπλωσεν Ὀνήσιμος εἰς θαλάσιν σκέλη,
Παύλου σκελῶν δραμόντα γενναίους δρόμους.

Πέμπτῃ Ὀνησίμου σκέλεα θραῦσαν δεκάτῃ τε.

Οὗτος, οἰκέτης ὑπῆρχε Φιλήμονος, ἀνδρὸς Ῥωμαίου, πρὸς ὃν γράφει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος· ᾧ καὶ μαθητευθεὶς Ὀνήσιμος, καὶ διακονήσας, μετὰ τὴν αὐτοῦ τελείωσιν συλληφθεὶς, προσήχθη Τερτύλῳ τῷ τῆς χώρας Ἐπάρχῳ, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐν Ποτιόλοις ἐκπέμπεται. Ἔνθα παραγενόμενος ὁ Τέρτυλος, τὸν Ὀνήσιμον ἐπιμένοντα τῇ εἰς Χριστὸν πίστει εὑρὼν, πρῶτον μὲν ῥάβδοις τύπτει σφοδρῶς· εἶτα τὰ σκέλη κατεάξας, τῆς προσκαίρου ζωῆς μεθίστᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μαΐωρ αἰκιζόμενος τελειοῦται.

Στίχ. Μάξιξι πλησθεὶς τὰς ψόας ἐμπαιγμάτων,
Δαυῒδ τὸ ῥητὸν φάσκε, Μάρτυς Μαΐωρ.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ καὶ Διοκλητιανοῦ τῶν βασιλέων, στρατευόμενος ὑπὸ τὸ τάγμα τῶν Μαύρων. Ἐν τῇ Γαζαίων δὲ διαβληθεὶς τοῖς κρατοῦσι, καὶ ἐρωτηθεὶς, καὶ Χριστιανὸν ἑαυτὸν ἀνακηρύξας, μαστίζεται σφοδρῶς, ἅπαν τὸ σῶμα καταξανθείς. Τριάκοντα δὲ ἐν τῷ μαστίζεσθαι αὐτὸν ἀλλαγέντων στρατιωτῶν, ἔῤῥει μὲν αὐτοῦ τὸ αἷμα, καὶ τὴν γῆν ἐφοίνισσεν, ἰχῶρσι καὶ λύθρῳ ἐκ τῆς διασήψεως προσεοικός· γενναίως δὲ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας τὰ ἀλγεινὰ ἐνεγκών, τελευτᾷ, πορευθεὶς ἐκ δυνάμεως στρατιωτικῆς εἰς δύναμιν Θεοῦ στρατιᾶς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐσεβίου.

Στίχ. Ἀνθρώπινον παρῆλθεν ἀσμένως βίον
Εὐσέβιος, τὸ θαῦμα καὶ τῶν Ἀγγέλων.

Οὗτος ὁ Ὅσιος, ὅθεν ἦν, καὶ ἐκ τίνων ἔφυ γονέων, ἡ κατ' αὐτὸν Ἱστορία οὐκ ἐδήλωσεν· ὅπερ δὲ ἴσμεν, τοῦτο καὶ λέγομεν· τὸν γὰρ οὐρανὸν, ἐκ τῶν ἀσκητικῶν πόνων, ἐκτήσατο πατρίδα. Καὶ πρῶτον μὲν ἔν τινι μοναστηρίῳ ἀπετάξατο· ἔπειτα δὲ ῥαχίαν ὄρους καταλαβὼν, ἐν κώμῃ, Ἀσιχᾷ λεγομένῃ, θριγ-

γίον μόνον ἐκτήσατο ἐκ ξηρολίθων. Ὑπαίθριος δὲ ταλαιπωρῶν, τὸν λοιπὸν διετέλεσε βίον· ἐσθῆτι μὲν δερματίνῃ καλυπτόμενος, ἐρεβίνθοις δὲ καὶ κυάμοις βεβρεγμένοις τρεφόμενος, ποτὲ δὲ καὶ ἰσχάδων μετελάμβανεν, ὑπερείδων τοῦ σώματος τὴν ἀσθένειαν.

Εἰς γῆρας δὲ ἐλάσας βαθύ, ὡς καὶ τῶν ὀδόντων τὰς πλείονας ἀποβαλεῖν, ὅτε τὴν τροφὴν, ὅτε τὴν οἴκησιν ἤμειψε, φέρων καρτερῶς τὰς ἐναντίας τοῦ ἀέρος ποιότητας, ἐρρικνωμένον ἔχων τὸ πρόσωπον, τεταριχευμένα δὲ πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος, ὡς μηδὲ τὴν ζώνην δύνασθαι ἐπὶ τῆς ὀσφύος μένειν· κατηνάλωτο γὰρ τὰ γλουτὰ καὶ ἰσχία.

Πολλῶν δὲ πρὸς αὐτὸν ἀφικνουμένων, τὸν θόρυβον δυσχεράνας, τὸ πλησιάζον Μοναστήριον καταλαμβάνει· καὶ θριγγίῳ μικρῷ παρὰ τὴν τοῦ τοίχου γωνίαν χρησάμενος, μετὰ τῶν συνήθων ἠγωνίζετο πόνων. Λέγεται δὲ, τὰς ἑπτὰ ἑβδομάδας τῆς ἁγίας Νηστείας, δεκαπέντε χρᾶσθαι ἰσχάδας εἰς τροφήν. Τούτοις τοῖς ἱδρῶσι περιῤῥεόμενος, ἐπὶ ἐννενήκοντα βεβιωκὼς, ἢ καὶ πλείω ἔτη, ἀσθενείᾳ περιπεσὼν δυσδιηγήτῳ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο,
» Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλ-
» δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ μακάριον ἀπείληφας Ὀνήσιμε, τέλος καὶ τὴν ἀνώλεθρον, ἀθανασίαν ἠξιώθης μάκαρ καθορᾶν, καὶ μέλπεις γηθόμενος Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥωμαλέῳ σου φρονήματι Ὀνήσιμε, πλάνης τὰ μηχανήματα κατεπάτησας, εὐσεβείας ταῦτα καθελὼν, ὀργάνοις Θεόσοφε βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὑπάρχουσα πανάμωμος Θεόνυμφε, Λόγον Θεοῦ συνέλαβες, τὸν ἀχωρήτως ἐν τοῖς κόλποις ὄντα τοῦ Πατρὸς, χερσί τε κρατούμενον ταῖς σαῖς, εὐλογημένη Παναγία, Θεομῆτορ ἁγνή.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ Δικαίῳ θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅ-
» παντα γὰρ δρᾷς Χριστὲ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι.
» Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺν Ἀγγέλοις χορεύων μάκαρ Ὀνήσιμε, μαρτυρίῳ τε στέφει κατακοσμούμενος, θρόνῳ νῦν φαιδρῶς, τοῦ Δεσπότου παρίστασαι· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀποστόλῳ τῷ θείῳ διακονούμενος, ἀπορρήτων τῶν θείων ἔσχες ἐνέργειαν, κήρυξ ἀληθὴς, Χριστοῦ μάκαρ γενόμενος· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰαμάτων τὴν χάριν ἐκ τῆς ἀφθόνου πηγῆς, τοῦ Σωτῆρος πλουτήσας, πᾶσι μετέδωκας, τούτου πειθαρχῶν, μάκαρ θείοις προστάγμασιν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μυηθέντες τὸ θαῦμα τῆς σῆς γεννήσεως, ἀνυμνοῦμεν τὸ μέγα καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν, Πάναγνε σεμνὴ, Θεομῆτορ Μυστήριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἄδυνατον, ὃν οὐ
» τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγμα-
» τα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὡράθη βροτοῖς,
» Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν
» ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σε μακαρίζομεν.

Ἀστὴρ ὑπέρλαμπρος ἀναδέδειξαι, φωτιστικαῖς ἀκτῖσι διαλάμπων τοῦ Πνεύματος, καὶ τὰ κόσμου πέρατα λαμπρύνων φωτὶ, τῷ τῆς θεογνωσίας, μάκαρ Ὀνήσιμε· ὅθεν Ἀποστόλων, σὺν χοροῖς σε μεγαλύνομεν.

Καρποῖς τοῦ Πνεύματος ὢν κατάκομος, εἰς οὐρανοὺς ἐπήρθης θεοφάντορ γηθόμενος· τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος γενόμενος, πάνσοφος Ἱεράρχης, Μάρτυς ἀήττητος, Κήρυξ ἀληθὴς τῶν ὑπὲρ νοῦν θεομακάριστε.

Ἀεὶ προΐσασο τῶν ὑμνούντων σε, διὰ παντὸς τὴν σὴν τε ἐκτελούντων πανήγυριν, τῷ Δεσπότῃ παρεσῶς Ὀνήσιμε, ὅλος πεφωτισμένος, ὅλος ὑπέρλαμπρος, ὅλος ταῖς ἐκεῖθεν ἀχραπαῖς καταλαμπόμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθεὶς τῷ τόκῳ σου παναμώμητε, Μήτηρ Θεοῦ, τῆς πάλαι δερματίνης νεκρώσεως, καὶ κατάραν καὶ φθορὰν καὶ θάνατον, τὸν ἐκ τῆς ἁμαρτίας, ἀποσεισάμενος, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς νῦν μεγαλύνω σε.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Μαθητευθεὶς πανόλβιε, Παύλῳ τῷ Κορυφαίῳ, τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σὺν αὐτῷ περιῆλθες, τὴν γῆν στηρίζων τῷ λόγῳ, πα-

ρειμένας καρδίας, τῇ πλάνῃ τοῦ ἀλάστορος· καὶ τελέσας τὸν δρόμον, ἐν οὐρανοῖς, τῷ Χριστῷ παρίστασαι σὺν Ἀγγέλοις, Ἀπόστολε Ὀνήσιμε, ὑπὲρ κόσμου πρεσβεύων.

Θεοτοκίον.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν λοχείας σου, τὸ παράδοξον θαῦμα, νοῦς οὐκ Ἀγγέλων δύναται, οὐ βροτῶν ἑρμηνεῦσαι, ἢ ἐννοῆσαι Παρθένε· τίκτεις γὰρ ἀπορρήτως, Θεὸν τὸν ὑπερούσιον, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, ὡς Ποιητὴν, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ, οὗ τῆς χαρᾶς ἀξίωσον, καὶ ἡμᾶς Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τῆ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΣ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Παμφίλου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀποστόλων ἰσάριθμοι, ἀθλοφόροι γενόμενοι, λογισμὸν ὁμόζηλον ἀνελάβετε, μὴ πτοηθέντες τὴν ἄθεον, τυράννων ὠμότητα· ἀλλ' ἀνδρείως καὶ στερρῶς, τὸν Σωτῆρα κηρύξαντες, ὑπεμείνατε, τῶν μελῶν τὰς σφεβλώσεις τῇ ἐλπίδι, τὰς μελλούσας ἀπολαύσεις, ἤδη καρπούμενοι πάνσοφοι.

Καρτερίᾳ νικήσαντες, τῶν ἀθέων τὴν ἔνστασιν, καὶ ποικίλοις εἴδεσι προσπαλαίσαντες, κολαστηρίων τὸν σέφανον, ἀξίως ἐδέξασθε, ἐκ χειρὸς ζωαρχικῆς, κληρουχίαν ἀνώλεθρον, νῦν πλουτήσαντες, ἐν σκηναῖς αἰωνίοις τῷ Σωτῆρι, καὶ Δεσπότῃ τῶν ἁπάντων, συμβασιλεύοντες ἔνδοξοι.

Σὺν Παμφίλῳ θεόφρονι, καὶ Οὐάλεντι Σέλευκος, Δανιὴλ Θεόδωλος, Ἡσαΐας τε, Ἱερεμίας Ἠλίας τε, καὶ θεῖος Πορφύριος, Παῦλος Ἰωλιανὸς, Σαμωὴλ ὁ θαυμάσιος, νῦν τιμάσθωσαν, ὑμνῳδίαις ᾀσμάτων καὶ ποικίλοις, ἐγκωμίοις οἱ γενναῖοι, καὶ ἀεισέβαστοι Μάρτυρες.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπομβρίαις πανάχραντε τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον, ἡ τὴν ϛαγόνα κυήσασα, Χριϛὸν τὸν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα· καὶ κατάκλυσον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου, καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, τῇ ἀειζώῳ πρεσβείᾳ σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, Ἀμνὰς ἡ κυήσασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Δῆμον δωδεκάριθμον ἀεθλοφόρων ἀναμέλπω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ ά. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, ϛαυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Δυνάμει τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ δωδεκάριθμος, συγκροτηθεῖσα φάλαγξ καρτερῶς, δυσσεβούντων τὴν ἄθεον, καὶ πονηρὰν παράταξιν, ὡς νικηφόρος ἐτροπώσατο.

Ἠσχύνθη τοῖς ἀθλοφόροις Μάρτυσιν, ὁ δυσμενὴς προσβαλών· τὴν γὰρ αὐτοῦ φαρέτραν ὁ δεινὸς, ἐκκενώσας πικρότατα, καταβαλεῖν οὐκ ἴσχυσε, τῶν ἀριστέων τὴν ϛερρότητα.

Μανίας ἑλληνικῆς τὸ φρύαγμα, κατεπατήσατε, θείᾳ συνέσει Μάρτυρες Χριστοῦ, καὶ σοφίᾳ κοσμούμενοι, ᾗ ἀντειπεῖν οὐκ ἴσχυσαν, οἱ εὐσεβέσιν ἀντικείμενοι.

Ὁ θεῖος καὶ θεηγόρος Πάμφιλος, ἐπαληθεύουσαν, πεπλουτηκὼς τὴν κλῆσιν ἀληθῶς, τῆς φιλίας τὸν σύνδεσμον, πρὸς τὸν Χριστὸν ἐτήρησε, μέχρι θανάτου ἀδιάῤῥηκτον.

Θεοτοκίον.

Νεφέλην δικαιοσύνης Ἥλιον, ἡμῖν ἐκλάμψασαν, τὸν τοῦ Πατρὸς Υἱὸν μονογενῆ, Θεοτόκε πανύμνητε, πανευσεβῶς δοξάζοντες, διαπαντὸς σε μακαρίζομεν.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ, ἡ Ἐκκλησία σου
» Χριστὲ κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε,
» καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Διέπρεψας εὐσεβῶς, ἔργῳ καὶ λόγῳ καὶ σεπτῷ χρίσματι, Μάρτυς Χριστοῦ Πάμφιλε, τῆς ἱερωσύνης Θεόσοφε.

Ὡς λύρα πανευπρεπὴς, ὁμολογίας ἐμμελῶς ᾄδουσα, φθόγγους Χριστοῦ Μάρτυρες, συγκεκροτημένοι γεγόνατε.

Δραμόντες πρὸς τὸν σκοπὸν, τῆς οὐρανίου καὶ σεπτῆς κλήσεως, ὡς νικηταὶ στέφανον, παρὰ τοῦ Δεσπότου εἰλήφατε.

Θεοτοκίον.

Ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, ὁ ἐν ὑψίστοις κατοικῶν Πάναγνε· ὑπερφυῶς σάρκα γὰρ, ἐκ σοῦ προσλαβὼν ἡμφιάσατο.

Κάθισμα, Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Κολαστηρίων φοβερῶν προκειμένων, οἱ τοῦ Κυρίου ἀθληταὶ οἱ γενναῖοι, ἐν ἀπτοήτῳ χαίροντες φρονήματι, τούτοις προσωμίλησαν, τῆς σαρκὸς ἀλογοῦντες· ὅθεν ἐκληρώσαντο, αἰωνίζουσαν δόξαν, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες ἀεὶ, τῶν εὐφημούντων αὐτῶν τὰ παλαίσματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ ἐλέη Δέσποινα οἱ δοῦλοί σου, κράζοντες καὶ λέγοντες· Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ὁρατῶν, καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σὺ γὰρ ὑπάρχεις, ἡμῶν ἡ ἀντίληψις.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ ξυροῦ κρεμάμενον ὁρῶσά σε Χριστὲ, οἴ μοι! ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱὲ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐπαρθένα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ
» Σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἑ-
» στη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κεκοσμημένη τοῖς θείοις τῶν Ἀποστόλων, καὶ Προφητῶν χαρίσμασιν ἡ χοροστασία, ὤφθη τῶν Μαρτύρων σου, ἡ τούτων ἰσάριθμος, Δέσποτα φανεῖσα, προνοίᾳ σου.

Ἀπὸ ποικίλων ἀχθέντες πολιτευμάτων, ὡς ἐν βραχεῖ ὁλόκληρον τύπον Ἐκκλησίας, σώζειν ἠξιώθητε, συμφώνως κραυγάζοντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ῥᾳδιουργίαι τυράννων καὶ μεθοδεῖαι, τοὺς ἀθλητὰς οὐκ ἔκαμψαν, οὐδὲ τῶν βασάνων, πόνοι ἐμαλάκισαν, προθύμως κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰθυνόμενος παλάμῃ τῇ τοῦ Δεσπότου, τὸν δι' αὐτὸν ἑκούσιον θάνατον ὑπέστη, δῆμος ὁ πανεύφημος, Μαρτύρων κραυγάζοντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Θεηγορίαις ἐνηχούμενοι Θεοτόκε, ταῖς περὶ σοῦ καὶ βλέποντες, τούτων τὰς ἐκβάσεις, Χαῖρέ σοι κραυγάζομεν, Παρθένε Πανάμωμε, οἱ λελυτρωμένοι τῷ τόκῳ σου.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυ-
» θας· φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους
» ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Μὴ φέρων τοῖς ἐν γῇ, προσανέχειν ὦ Πάμφιλε, τὴν ἔνθεον πολιτείαν, ἣν ἐκ βρέφους μετῆλθες, ἀθλήσει κατελάμπρυνας.

Θείᾳ πολιᾷ, καὶ συνέσει κοσμούμενος, τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, ὡρμημένος Οὐάλης, ὡς Μάρτυς ἐστεφάνωται.

Νοῦν ἔχων τοῦ Χριστοῦ, ὡς τοῦ Παύλου ὁμώνυμος, πανεύφημε τῶν Μαρτύρων, τῷ στεφάνῳ νομίμως, ἀθλήσας κατηγλάϊσαι.

Θεοτοκίον.

Ἀνώρθωσας Ἁγνὴ, τὸ τῆς Εὔας ὀλίσθημα, κυήσασα Θεὸν Λόγον, τὸν τῶν κατερραγμένων, τὴν πτῶσιν ἀνορθώσαντα.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
» κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτου, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ῥεύσαντι αἵματι.

Ἐλπίσιν, αἰωνίου ζωῆς στηριζόμενοι, τὰς τῶν σωμάτων στρεβλώσεις, γεγηθότες ἔφερον οἱ γενναῖοι, οἱ τῶν θείων, ὑποφητῶν σου Σῶτερ ὁμώνυμοι.

Θανάτῳ, τὴν ζωὴν τὴν ἀμείνω ὠνήσαντο, ὁ Σαμουὴλ καὶ Ἠλίας, Δανιὴλ καὶ θεῖος Ἱερεμίας, καὶ πρὸς τούτοις, ὁ Ἡσαΐας ὁ μεγαλώνυμος.

Λαμπτῆρας, τῷ Θεῷ φαεινοὺς νῦν ἡ Αἴγυπτος, ἐξανατέλλει ἡ πάλαι, βαθυτάτῳ

σκότει καυπτομένη, τῆς ἀγνοίας, θεογνωσίας φέγγος πλουτήσασα. Θεοτοκίον.

Ὄρος σε, Δανιὴλ ἐθεώρει Παναμωμε, ἐξ οὗ ἐτμήθη ὁ λίθος, ὁ συντρίψας πᾶσαν πλάνης εἰκόνα, καὶ πληρώσας, θεογνωσίας πάντα τὰ πέρατα.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Φιλήσας Χριστοῦ, τὰ θεῖα θελήματα, ἐδείχθης Πιστῶν, ἀκέστωρ φιλόχριστος, γενναιόφρον Πάμφιλε· διὰ τοῦτο καὶ μακαρίζομεν, τὴν σεπτήν σου πανήγυριν. Πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. Ὁ Οἶκος.

Ἰδοὺ ἐξέλαμψεν ἡ φωσφόρος, καὶ φωταυγὴς θεία μνήμη τοῦ στερρόυ ἀθλητοῦ, Παμφίλου τοῦ Θεοκήρυκος, πάντων τὰς ὄψεις καὶ τὰς καρδίας καταυγάζουσα φέγγει τῷ ἀνεσπέρῳ. Περιχαρῶς, ὦ φιλέορτοι, δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ τὴν τούτου θείαν ἡμέραν, ὡς καλὴν ἑορτὴν ἐνιαύσιον, τοῖς ᾄσμασι καταξέψωμεν, εὐλογοῦντες ὑμνοῦντες τὸν Κύριον, τὸν τοῦτον ἀξίως στεφανώσαντα· πρεσβεύει γὰρ ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Παμφίλου, Οὐαλεντος, Παύλου, Σελεύκου, Πορφυρίου, Ἰουλιανοῦ, Θεοδούλου, Ἠλία, Ἱερεμίου, Ἡσαΐου, Σαμουὴλ, καὶ Δανιήλ.

Στίχοι.

Ὑπὲρ τὸ πᾶν σε Πάμφιλος φιλῶν Λόγε,
Καὶ τὴν τομὴν ἠγεῖτο τῆς κάρας φίλην.

Παῦλον Σέλευκος, καὶ Σέλευκον Οὐάλης,
Βλέπων τομῇ χαίροντα, τὴν τομὴν φέρει.

Ἤλαντο πρὸς πῦρ Μάρτυρες θεῖοι δύω,
Θείου πόθου πῦρ ἓν τρέφοντες οἱ δύω.

Σταυροῦσι δοῦλοι τῆς πλάνης ἐπὶ ξύλου
Καὶ Θεόδουλον, δοῦλον Ἐσταυρωμένου.

Κλήσεις Προφητῶν καὶ τελευτὰς Μαρτύρων,
Αὐχοῦσι πέντε Μάρτυρες τετμημένοι.

Ἕκτῃ καὶ δεκατῃ ξίφους τάμε Πάμφιλον ἀκμή.

Οὗτοι οἱ ἔνδοξοι Μάρτυρες, ἐν τῷ ἕκτῳ ἔτει τοῦ κατὰ Διοκλητιανὸν διωγμοῦ, εἰς τὸ μαρτύριον ἤχθησαν ἐκ διαφόρων ἅμα πόλεων, καὶ ἐπιτηδευμάτων, καὶ ἀξιωμάτων, εἰς μίαν τὴν ἐν Χριστῷ πίστιν συνενωθέντες. Ὁ δὲ τρόπος τῆς συλλήψεως αὐτῶν γέγονεν οὕτως. Ἐν τῷ μέλλειν αὐτοὺς τὰς πύλας τῆς πόλεως Καισαρείας παριέναι, τῶν φυλάκων πυνθανομένων, τίνες τε εἶεν, καὶ ὅθεν ὥρμηντο, Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ἀπεκάλεσαν, καὶ πατρίδα τὴν ἄνω ἔχειν Ἱερουσαλήμ. Ὅθεν κατασχεθέντες, Φιρμιλιανῷ τῷ ἡγεμόνι παρέστησαν· καὶ ὁ μὲν Ἡλίας, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τέσσαρες Αἰγύπτιοι, μετὰ πολλὰς βασάνους, τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν ἔλαβον, συναποτμηθέντων αὐτοῖς Παμφίλου καὶ τῶν λοιπῶν. Ὁ δὲ Πορφύριος, τοῦ Κυρίου αὐτοῦ Παμφίλου τὸ σῶμα ἐπιζητῶν, κατεσχέθη, καὶ παρεδόθη πυρί. Ὡσαύτως δὲ καὶ Ἰουλιανὸς, τὰ τῶν Ἁγίων ἀσπαζόμενος σώματα, τῇ φλογὶ ὑπεβλήθη. Ὁ δὲ Θεόδουλος, ἐπὶ ξύλου σταυρωθεὶς, διήνυσε τὸ μαρτύριον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν Μαρτυροπόλει· καὶ τοῦ Ὁσίου Μαρουθᾶ, τοῦ ἀνεγείραντος τὴν πόλιν ἐπ' ὀνόματι τῶν Μαρτύρων.

Στίχ. Ἡ κλῆσις ἔργον μαρτυρωνύμῳ πόλει,
Πολλῶν ἐν αὐτῇ μαρτυρησάντων ξίφει.
Στέρξας Μαρουθᾶς τὸν Θεὸν σφόδρα σφόδρα,
Θεῷ παραξὰς, τέρπεται σφόδρα σφόδρα.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Μαρουθᾶς Ἐπίσκοπος γέγονεν· ἀπεσταλη δὲ παρὰ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου βασιλέως Ῥωμαίων πρεσβευτὴς πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν. Διὰ δὲ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ ἀρετὴν, μεγάλης τιμῆς παρὰ τοῖς Πέρσαις ἀξιωθεὶς, μάλιστα ὅτι τὴν τοῦ βασιλέως θυγατέρα ὑπὸ πνεύματος πονηροῦ συνεχομένην ἀπήλλαξεν, ἐξαιτήσας τὰ τῶν ἐν Περσίδι ἀθλησάντων λείψανα, καὶ ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν πόλιν δειμάμενος, ἐν αὐτῇ ταῦτα κατέθετο· καὶ χρόνοις ὕστερον ἐκοιμήθη, κατὰ τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ τὴν πόλιν ἀνεκαίνισεν· ὅθεν καὶ ἡ αὐτοῦ μνήμη συμπανηγυρίζεται τοῖς Μάρτυσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φλαβιανοῦ.

Στίχ. Ζωῆς ματαίας ἐκπεραιώσας χρόνον,
Ζῇ Φλαβιανὸς εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν, ὄρους τινὸς καταλαβὼν κορυφὴν, καὶ οἰκίσκον μικρὸν δειμάμενος, καθεῖρξεν ἑαυτόν. Καὶ ἐξήκοντα διατελέσας ἔτη ἐν αὐτῷ, μήτε ὁρώμενος, μήτε φθεγγόμενος, ἀλλ' εἰς ἑαυτὸν νεύων, καὶ τὸν Θεὸν φανταζόμενος, πᾶσαν ἐκεῖθεν ψυχα-

γωγίαν ἐδέχετο, κατὰ τὴν προφητείαν τὴν λέγουσαν· Κατατρύφησον τοῦ Κυρίου, καὶ δώῃ σοι τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου. Διὰ δή τινος βραχέος ὀρύγματος τὴν χεῖρα προτείνων, τὴν κομιζομένην τροφὴν εἰσεδέχετο· ἵνα δὲ μὴ προκέηται τοῖς ὁρᾶν βουλομένοις, ὡς ἔτυχεν, ἐγκάρσιον αὐτὸ ἑλικοειδῶς εἶχε κατεσκευασμένον. Τροφὴ δὲ αὐτῷ ἐκομίζετο, διάβροχα ὕδατι ὄσπρια, καὶ αὐτὰ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος σιτούμενα.

Οὕτως οὖν ὁ Ὅσιος, ἐπιβιοὺς ἐν ὅλοις ἑξήκοντα ἔτεσι, μὴ παραμείψας αὐτοῦ τὸ σύνολον, μήτε τὴν τροφὴν, μήτε τὴν ὑψηλὴν ταύτην διαγωγὴν, ἐκ τούτου θαυμάτων δωρεαῖς ἐκ Θεοῦ ἐπεπλούτιστο· καὶ γὰρ δράκοντα παμμεγέθη διὰ προσευχῆς ἐθανάτωσε· καὶ ἀσπίδα ἀπέκτεινεν· ἀκρίδων πλῆθος, τὴν χώραν καταβλάψαι ἐπειγομένων, διὰ προσευχῆς ἐδίωξεν· ἀπὸ νεανίσκου τινὸς δαίμονα ἀπήλασε· καὶ καρκινωθέντα μασθὸν τινὸς γυναικὸς ἐναρέτου, σφραγίδι μόνῃ, ἰάσατο· ὑπὸ κεράστου κρουσθέντα τινὰ, καὶ ἀποψύξαντα, διὰ προσευχῆς ἀνέστησεν. Οὕτως οὖν βιώσας ὁ Ὅσιος, καὶ οὕτω πολιτευσάμενος βίου, βίον ἠλλάξατο, καὶ τὴν ἀγήρω καὶ ἄλυπον, ἀντὶ τῆς πολυφρόντιδος ἔλαβεν, εὐφραινόμενος ἐν αὐτῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Φλαβιανοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλως.

Οὗτος ὑπῆρχε τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας Πρεσβύτερος· καὶ διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ ἐγκράτειαν καὶ ἐνάρετον πολιτείαν, εὐδοκίᾳ Θεοῦ, καὶ ψήφῳ τοῦ Βασιλέως, καὶ τῆς Συγκλήτου, καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, χειροτονεῖται Πατριάρχης τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας. Συγχωρήσει δὲ Θεοῦ, ἐκβάλλεται παρὰ τοῦ αἱρετικοῦ Διοσκόρου, καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ, κρατήσας τῆς πατριαρχείας χρόνον ἕνα, καὶ μῆνας δέκα, καὶ εἰς ἐξορίαν παραπέμπεται. Ἔνθα θλίψεις πολλὰς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ὑποσὰς, καὶ ἀσθενείᾳ περιπεσὼν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περ-
» σικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλο-
» γὶ, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημέ-
» νος εἶ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Φαιδρῷ προσώπῳ, καὶ διανοίας καθαρότητι, Μάρτυς προορῶν, τὴν μένουσάν σε χαρὰν, τῶν βασάνων κατεφρόνησας, καταξεόμενος ἀνηλεῶς, παμμάκαρ Πορφύριε.

Ὁ Νεανίας, τρεῖς ἐν καμίνῳ σώσας Θεὸς, οὗτος ἀθλοφόρε μάκαρ σε δι' αὐτὸν, ἐν πυρὶ ὁλοκαυτούμενον, σαφῶς προσδέχεται, ὡς εὐωδέστατον θῦμα Πορφύριε.

Ῥώμῃ ψυχῆς τε, νεκοσημένος καὶ τοῦ σώματος, πᾶσαν τοῦ τυράννου Σέλευκε τὴν ἰσχὺν, καταβέβληκας πανεύφημε, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοτόκος, ὡραιοτέρα πάσης κτίσεως, ἔφυς· τοῦ Θεοῦ γὰρ γένονας ἀληθῶς, ἐνδιαίτημα πανάγιον. Εὐλογημένη σὺ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χά-
» σματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ
» δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ
» εὐσεβείας ἐρασταὶ, Παῖδες κραυγάζοντες·
» Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Νόμοις σὺ πειθόμενος Χριστοῦ, ἀπέθου ἅπαντα, πάνσοφε Σέλευκε· ὡς στρατιώτης δὲ γέγονας, εὐσεβείας καὶ διδάσκαλος, καὶ τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν ἐπιμελούμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἄγλῃ ἀναλάμπων νοητῇ, πρεσβύτα ἔνδοξε, Μάρτυς Θεόδουλε, καὶ δοῦλος γνήσιος γέγονας, τὸν Δεσπότην ἐκμιμούμενος· οὗ τὸν Σταυρὸν ἐπιποθῶν, χαίρων ὑπέμεινας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ναὸς φανεὶς Ἰουλιανὲ, τοῦ Θείου Πνεύματος, τρόπων χρηστότητι, κατακεκόσμησαι, πλήρης μὲν, εὐσεβείας καὶ πραότητος, πλήρης δὲ πίστεως ὀφθεὶς ὁλοκαυτούμενος· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἀμήτωρ ὁ Λόγος ἐκ Πατρὸς, ὑπάρχων πρότερον, ἀπάτωρ γέγονεν, ἐκ σοῦ τὸ δεύτερον Πάναγνε, σαρκωθεὶς ὁ πρὶν ἀσώματος, δι' εὐσπλαγχνίαν βουληθεὶς, σῶσαι τοὺς ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἁλαξεύτου
» σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη,
» Χριστὸν συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ
» ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μόνην τὴν οὐράνιον ἔχειν, ζωὴν ποθοῦντες ἀθλοφόροι, τῶν τῆς ἐπικήρου καὶ φθαρτῆς μεγαλοφρόνως κατεφρονήσατε· καὶ νῦν τρυφῆς τῆς κρείττονος, καὶ μακαρίας ἀπολαύετε.

Ἔνδον νῦν τοῦ θείου λειμῶνος, περιχορεύετε προθύμως, τῶν ἀπαυγασμάτων τῇ πηγῇ, παρεστηκότες Μάρτυρες ἔνδοξοι· ἀφ' ἧς ἀπαρυόμενοι, τὰς λαμπηδόνας καταλάμπεσθε.

Λόγῳ καθηράμενοι θείῳ, τὰς τῶν ψυχῶν ὑμῶν κηλῖδας, καὶ τοὺς δερματίνους χιτῶνας, διὰ βασάνων ἀποδυσάμενοι, πανευπρεπὲς ἱμάτιον, τοῦ σωτηρίου ἠμφιάσασθε.

Πάντων τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν παναοίδιμόν σου μνήμην, τῆς δωδεκαρίθμου χορείας, νῦν μεμνημένη, πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν, τῆς μετὰ σοῦ σκηνώσεως, ἀξιωθῆναι καθικέτευσον.

Θεοτοκίον.

Ὡς Μήτηρ τοῦ μόνου Δεσπότου, πάντων κτισμάτων ὑπερτέρα, πέφηνας Παρθένε Μαρία· διὸ πιστοί σε πάντες παναμωμε, ἀεὶ ἐπαγαλλόμενοι, ἐν ὑμνῳδίαις μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΖ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τύρωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τὰ τρία προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δῶρον, ὁ Χριστὸς πλουτοποιὸν, σὲ τῇ οἰκουμένῃ παρέσχεν, ὡς εὐεργέτης Θεὸς, δῶρόν σου τὸ τίμιον αἷμα Θεόδωρε, δι' αὐτὸν ἐκχεόμενον, καὶ θεοσεβείας, ζήλῳ προσφερόμενον, αὐτῷ δεξάμενος· ᾧ νῦν, εὐσεβεῖ παῤῥησίᾳ, Μάρτυς παριστάμενος πάντας, τοὺς εἰς σὲ προστρέχοντας διάσωσον.

Πύργος, χρηματίζεις ἀσφαλὴς, τὰς τῶν ἐναντίων ἐφόδους ἀποκρουόμενος, πρόμαχος ἀήττητος τῶν εὐφημούντων σε, ὀξυτάτη ἀντίληψις, θερμὴ προστασία, σύντομός τε λύτρωσις, κοινὴ βοήθεια, πρέσβυς, δυνατώτατος μάκαρ, ῥύστης ἑτοιμότατος πάντων, τῶν πιστῶς αἰτούντων σε Θεόδωρε.

Ἔχων, τὸν χειμάῤῥουν τῆς τρυφῆς, καὶ τὸ τῆς ἀφέσεως ὕδωρ, Χριστὸν εὐίλατον, Μάρτυς ἀληθέστατος, αὐτοῦ γενόμενος, τῶν χειμάῤῥων με λύτρωσαι, τῶν τῆς ἀνομίας· ὕδωρ μοι κατεύνασον, τὸ ἀνυπόστατον· παῦσον, πειρασμῶν καταιγίδας· σῶσον πρὸς τὴν ἄνω γαλήνην, ἀξιομακάριστε Θεόδωρε.

Δόξα, Ἦχος β'.

Θείων δωρεῶν ἐπώνυμόν σε γεραίρω, τρισμάκαρ Θεόδωρε· τοῦ φωτὸς γὰρ τοῦ θείου, ἄδυτος φωστὴρ ἀναδειχθεὶς, κατέλαμψας ἄθλοις σου τὴν σύμπασαν κτίσιν· τοῦ πυρὸς ἀκμαιότερος φανεὶς, τὴν φλόγα κατέσβεσας, καὶ τοῦ δολίου δράκοντος, τὴν κάραν συνέτριψας· διὸ ἐν τοῖς ἄθλοις σου, Χριστὸς ἐπικαμφθεὶς, ἐστεφάνωσε τὴν θείαν κάραν σου, Μεγαλομάρτυς Ἀθλητά. Ὁ ἔχων παῤῥησίαν πρὸς Θεὸν, ἐκτενῶς ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Δέξαι τὴν ἱκέσιον ᾠδὴν, τῶν σῶν οἰκετῶν Θεοτόκε, ἣν σοι προσάγομεν· Δέσποινα διάσωσον, ἀπορουμένους ἡμᾶς, καὶ κινδύνων ἐξάγαγε, τὴν ποίμνην σου ταύτην, πίστει σοι προσπίπτουσαν, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ· σὺ γὰρ, τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα, ἔχεις παῤῥησίαν ὡς Μήτηρ, ἐκτενῶς πρεσβεύειν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἦχος Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος Ἀμνὰς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον Ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς κριὸν, θέλοντα ἑλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνώσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστὲ τὴν τεκοῦσαν; τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ παντός; ὅμως, ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν συγκατάβασιν Φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β'.

Τὴν Θεόδωρητον χάριν, τῶν θαυμάτων σου Μάρτυς Θεοδώρε, πᾶσιν ἐφαπλοῖς τοῖς πίστει σοι προστρέχουσι, δι' ἧς εὐφημοῦμέν σε λέγοντες· Αἰχμαλώτους λυτροῦσαι, θεραπεύεις νοσοῦντας, πενομένους πλουτίζεις, καὶ διασώζεις πλέοντας· μάταιον δρασμὸν ἐπέχεις οἰκετῶν, καὶ ζημίας φανέρωσιν ποιεῖς, τοῖς συλλήθειν Ἀθλητά· καὶ στρατιώτας παιδεύεις, τῆς ἁρπαγῆς ἀπέχεσθαι· νηπίοις χαρίζῃ συμπαθῶς τὰ αἰτήματα· θερμὸς εὑρίσκῃ προστάτης τοῖς ἐπιτελοῦσί σου τὸ ἱερὸν μνημόσυνον· μεθ' ὧν

καὶ ἡμῖν, Ἀθλητὰ ἱερώτατε, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου τὸ μαρτύριον, αἴτησαι παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Νέον, οὐρανὸν καινοφανῆ, οἱ τοῦ οὐρανίου αὐτόπται, σὲ καθορῶντες Θεοῦ, δόξαν διηγοῦνταί σοι, οὐρανομήκη πρὸς γῆν, καὶ χειρῶν αὐτοῦ ποίησιν, ἀγγέλλουσι κόσμῳ, ἔχοντες σερέωμα, τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ σοῦ· φθόγγος γὰρ ὁ τούτων ἐξῆλθε, μέχρι γῆς περάτων Παρθένε, τόκον κηρυττόντων σὸν τοῖς ἔθνεσι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, ἐν Σταυρῷ σε ἡ Ἀμνάς, Ἄρνα τὸν οἰκεῖον ἑώρα, κατακεντούμενον, ἥλοις ὠλοφύρετο, ἐκπληττομένη σφοδρῶς, καὶ δακρύουσα ἔλεγε· Πῶς θνήσκεις Υἱέ μου, θέλων τὸ χειρόγραφον τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, ῥῆξαι, καὶ θανάτου λυτρῶσαι, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον; Δόξα, τῇ οἰκονομίᾳ σου Μακρόθυμε.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος β'.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα! ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογὸς, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, ὁ ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ἠγάλλετο· πυρὶ γὰρ ὁλοκαυτωθεὶς, ὡς ἄρτος ἡδὺς τῇ Τριάδι προσήνεκται. Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκιον. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τὸν Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς·

Τοὺς προσκαλουμένους σε σῶζε, παμμάκαρ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἴ-
» γυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγὼν, ὁ Ἰσραη-
» λίτης ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν
» ᾄσωμεν.

Τὸν θεῖον ἀγῶνα Μάρτυς Χριστοῦ, διηγωνισμένος, καὶ τὸν δρόμον τετελεκὼς, τὴν πίστιν τηρήσας τῆς ἐνθέου, δικαιοσύνης εὗρες στέφανον.

Οὐράνιος ἔνδοξε χορευτὴς, σὺν τοῖς Ἀσωμάτοις, χρηματίζων τοὺς ἐπὶ γῆς, σὲ προσκαλουμένους ἐκ κινδύνων, καὶ περιστάσεων ἐκλύτρωσαι.

Ὑπερφυῆ δόξαν παρὰ Χριστοῦ, λαβὼν Ἀθλοφόρε, τὴν γῆν πᾶσαν περιπολεῖς, ῥυόμενος πάντας τοὺς ἐν πίστει, μετ' εὐλαβείας ἀνυμνοῦντάς σε. Θεοτοκιον.

Σοφίαν καὶ Λόγον ἡ τοῦ Πατρὸς, ἀφράξως τεκοῦσα, τῆς ψυχῆ μου τὸ χαλεπὸν, θεράπευσον τραῦμα καὶ καρδίας, τὴν ἀλγηδόνα καταπραΰνον.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων
» σοι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτι-
» σμένων· καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Πῦρ τὸ τῶν βασάνων σε, οὐ κατεπτόησεν· ὅθεν πῦρ, τῶν πειρασμῶν, τῶν σοὶ προσφευγόντων, καταπαύεις Θεόδωρε.

Ῥύσαι ταῖς πρεσβείαις σου, τῆς κατεχούσης με θλίψεως, Μάρτυς Χριστοῦ, πᾶσαν ὁμαλίζων, τὴν τοῦ βίου τραχύτητα.

Ὅλην τὴν καρδίαν μου, καὶ τὴν διάνοιαν τείνω σοι, καὶ τὴν ψυχὴν, τῆς σῆς ἀθλοφόρε, βοηθείας δεόμενος. Θεοτοκιον.

Στῆσόν μου τὸν ἄστατον, τῶν λογισμῶν ἀγνὴ τάραχον, Μήτηρ Θεοῦ, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου, κατευθύνουσα κίνησιν.

Καθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Θεϊκὴν παντευχίαν ἀναλαβὼν, καὶ εἰδώλων τὴν πλάνην καταβαλὼν, Ἀγγέλους διήγειρας, εὐφημεῖν τοὺς ἀγῶνάς σου· τῷ γὰρ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τοῦ ἐν πυρὶ θανάτου, γενναίως κατετόλμησας· ὅθεν φερωνύμως, τοῖς αἰτοῦσί σε νέμεις, τὰ θεῖα δωρήματα, ἰαμάτων χαρίσματα, ἀθλοφόρε Θεόδωρε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκιον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπὰ, ἴασαι δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύνας ὁ ἄθλιος· οἴμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχήν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτις θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ

σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σε τὴν σαύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ » μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σε, καὶ » ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Κυβερνήτην προβάλλομαι, σὲ Θεοῦ θεράπων, σύ με κυβέρνησον, τῷ ἱστίῳ τῷ τοῦ Πνεύματος, καὶ ταῖς θείαις αὔραις παναοίδιμε.

Ἀπὸ πάσης δεόμεθα, ῥῦσαι ἀπειλῆς παμμάκαρ Θεόδωρε, τοὺς ἐν πίστει μακαρίζοντας, καὶ τὴν θείαν μνήμην σε γεραίροντας.

Λιτανεύων Θεόδωρε, τὸν ἀγαθοδότην καὶ μεγαλόδωρον, τοὺς ἐν τόπῳ τῆς κακώσεως, τεταπεινωμένους ἐπανόρθωσον.

Θεοτοκίον.

Ὑπὸ χρόνον γενόμενον, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀχρόνως ἐκλάμψαντα, Θεομῆτορ ἡμῖν τέτοκας· ὃν δυσώπει σῶσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡ» μᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου » ἄλλον οὐκ οἴδαμεν.

Μαρτύρων πεφηνὼς ἐγκαλλώπισμα, Μάρτυς Χριστοῦ, τῶν πιστῶν βοήθεια, γενοῦ καὶ τεῖχος ἀκράδαντον.

Ἑνώσει ἀπολαύων τῇ κρείττονι, τῶν ὑπὲρ νοῦν, ἀγαθῶν Θεόδωρε, τοὺς σὲ τιμῶντας διάσωσον.

Νυττόμενος τῷ φίλτρῳ τοῦ Κτίσαντος, τὴν τῶν κτιστῶν, ἀπώσω προσπάθειαν, καὶ τῷ Θεῷ εὐηρέστησας. Θεοτοκίον.

Ὃν ἔτεκες Παρθένε πανάμωμε, Θεὸν Λόγον, ἐκτενῶς ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει ὑμνούντων σε.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀ» νομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, » ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ » ἐπάκουσόν μου· ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Ὑπέρμαχος πεφυκὼς, τῆς εὐσεβείας θερμότατος, καὶ πλάνης στηλιτευτὴς, εἰδώλων γενόμενος, δαιμόνων φαντάσματα, καὶ παθῶν εἰκόνας, τῆς ψυχῆς μου ἐξαφάνισον.

Στερεώμα μου γενοῦ, καὶ τεῖχος Μάρτυς ἀσάλευτον, τὸ ἀσθενὲς καὶ σαθρὸν, τὸ τῆς διανοίας μου, στηρίζων Θεόδωρε, ταῖς σαῖς προστασίαις, καὶ φυλάττων ἀδιάπτωτον.

Στρατείας φθοροποιοῦ, καὶ φθειρομένης ἠλόγησας· στρατείαν δὲ τῆς ζωῆς, παμμάκαρ Θεόδωρε, τελείως ἠγάπησας, ἐν ᾗ νικηφόρος, ἀνεδείχθης ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἐξέλαμψεν ἐκ Σιὼν, ἡ τοῦ Ὑψίστου εὐπρέπεια, τὸ πρόσλημμα τῆς σαρκὸς, καθ' ἕνωσιν ἄφραστον, ἐκ σοῦ Ἀειπάρθενε, περιβεβλημένη, καὶ τὸν κόσμον κατεφώτισε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Αὐτόμελον.

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας πολύαθλε, καὶ στέφει οὐρανίῳ ἐστέφθης, αἰωνίως ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐν θρόνῳ φωτὸς ἐποχούμενον, εὐχαρίστως ἐν πίστει ὑμνοῦμέν σε· ὅτι δώρημα θεῖον δεδώρησαι, τὸν γενναῖον τοῖς ἄθλοις Θεόδωρον, τὸν ἐν τῷ βίῳ τρισμακάριον, ὡς ὑπέρμαχον ὄντα τῆς ἀληθείας, καὶ λαμπρὸν στεφανίτην σε Χριστὲ ὁ Θεός· ὑπὲρ οὗ μέχρι τέλους ἀντέσχεν, ἀθλῶν ὡς ἀήττητος.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τύρωνος.

Στίχοι.

Τύρων, ὁ δηλῶν ἀρτίλεκτον ὁπλίτην,
Θεῷ πρόσεισιν, ἀρτίκαυστος ὁπλίτης.

Ἑβδομάτῃ δεκάτῃ πυρὶ Τύρωνα φλεγέθουσιν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς, κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Μαξιμιανοῦ καὶ Μαξίμου τῶν βασιλέων, ἐκ Μητροπόλεως Ἀμασείας ὁρμώμενος, ἐκ χωρίου λεγομένου Χουμιαλῶν. Ἄρτι δὲ τῇ στρατιᾷ τῶν Τυρώνων καταλεγεὶς, καὶ ὑπὸ τὴν τάξιν τοῦ Πραιποσίτου Βρύγκα τυγχάνων, παρ' αὐτοῦ εἰς ἐξέτασιν κατέστη, τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι ὁμολογήσας, καὶ τὰ σεβάσματα τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἄψυχα ξόανα, καὶ ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, καταχλευάσας. Καὶ καιροῦ δοθέντος αὐτῷ εἰς διάσκεψιν, οὐκ ἐν ἀπραξίᾳ τοῦτον, ἀλλὰ τὴν μεγίστην τῶν πραγματειῶν ἐξετέλεσε. Τὸ γὰρ εἴδωλον τῆς τῶν θεῶν μητρὸς, ὡς Ἕλληνες ληρῳδοῦσι, κατέφλεξεν. Ὅθεν συσχεθεὶς, καὶ αὐτουργὸς γενέσθαι ὁμολογήσας

τοῦ ἐμπρησμοῦ, πρῶτον μὲν κρεμασθεὶς ξέεται, εἶτα εἰς κάμινον πυρὸς ἐμβάλλεται, καὶ ἐν αὐτῇ τελειοῦται.

Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ Μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Φωρακίου, ἐν τῷ Σαββάτῳ τῆς πρώτης τῶν Νηςειῶν ἑβδομάδος, ὅτε καὶ τὸ θαῦμα γέγονε παρ' αὐτοῦ τῶν κολλύβων, ῥυσαμένου τὸν ὀρθόδοξον λαὸν ἐκ τῆς μετιασμένης βρώσεως τῶν εἰδωλοθύτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μαριάμνης, ἀδελφῆς τοῦ Ἁγίου Φιλίππου τοῦ Ἀπόστόλȣ.

Στιχ. Ἀφεῖσα τὴν γὴν Μαριάμνη παρθένος,
Τὸν ἐκ Μαρίας Παρθένου Χριςὸν βλέπει.

Μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, παραγενόμενος ὁ Ἅγιος Φιλιππος, μετὰ καὶ τοῦ Βαρθολομαίου καὶ Μαριάμνης τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ εἰς Ἱεράπολιν, καὶ διὰ τὸ κηρύξαι τὸν λόγον τοῦ Χριςοῦ κρεμασθεὶς, καὶ τελειωθεὶς, ηὔξατο πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ κατεχώσθησαν εἰς τὴν γῆν, ὅ, τε Ἀνθύπατος, καὶ ὁ ὑπ' αὐτὸν λαός· οἱ δὲ λοιποὶ φοβηθέντες, παρεκάλεσαν τὸν Ἅγιον Βαρθολομαῖον, καὶ τὴν Ἁγίαν Μαριάμνην, κρεμαμένους καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἵνα μὴ αὐτοὶ καταποντισθῶσι. Καὶ ἐδυσώπησαν αὐτοὶ τὸν Ἅγιον Φίλιππον, καὶ οὐ κατεπόντισεν αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς καταποντισθέντας ἐξήγαγε. Τὸν δὲ Ἀνθύπατον, καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Ἔχιδναν, ἀφῆκε κάτω. Τότε ἀπελύθησαν ὁ Βαρθολομαῖος καὶ ἡ Μαριάμνη. Καὶ ὁ μὲν Βαρθολομαῖος ἀπελθὼν εἰς Ἰνδίαν τὴν εὐδαίμονα, σταυρωθεὶς τελειοῦται. Ἡ δὲ Μαριάμνη, ἀπελθοῦσα εἰς Λυκαονίαν, καὶ κηρύττουσα τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλοὺς βαπτίσασα, ἐτελειώθη ἐν εἰρήνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξιβίου.

Στίχ. Τὸν Αὐξίβιον οὐ παρόψεται λόγος,
Φανέντα ληξίβιον ἐξ ἐναντίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοςηρίκτου· καὶ Μνήμη τῆς εὑρέσεως τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ τοῦ Καλλικελάδου.

Στίχ. Τὴν γῆν ὀρύξας, ὡς δικέλλῃ, τῷ λόγῳ,
Μηνᾶν ἐκεῖθεν ἐκφέρω κεκρυμμένον.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Βασιλείου τοῦ φιλοχρίστου βασιλέως, ὁ μακάριος Μηνᾶς, μιᾷ τῶν νυκτῶν, ἐπιςὰς τινὶ ἀνδρὶ, Φιλομμάτῃ λεγομένῳ, καὶ τῇ τῶν Κανάτων (ἄλλ. Ἱκανάτων) κατειλεγμένῳ σχολῇ, ὡς αὐτὸς εἴη Μηνᾶς ὁ Καλλικέλαδος, ὁ ὑπὸ γῆν κρυπτόμενος, ἐν τῷ κατὰ τὴν ἀκρόπολιν αἰγιαλῷ, καταμηνύει, καὶ τὸν τόπον ὑποδεικνύει δακτύλῳ, καθ' ὃν ἦν κείμενος. Ὁ δὲ φιλόθεος οὗτος ἀνὴρ, ὀρθριώτερον ἀναστὰς, καὶ Μαρκιανῷ τῷ Νουμερίῳ, φίλῳ αὐτοῦ ὑπάρχοντι, τὰ ὁραθέντα μηνύει ἀκριβῶς. Οὗτος δὲ πάλιν τὰ ἀκουσθέντα δῆλα ποιεῖ τῷ Βασιλεῖ, καὶ αὐτίκα κατὰ τὸν δηλωθέντα τόπον στρατιῶται ἐξαποστέλλονται. Οἵ τινες διασκάψαντες τάχιον, εὗρον σιδηρᾶν λάρνακα, ἐν ᾗ ἦν τὸ μαρτυρικὸν σῶμα. Ἀλλὰ καὶ γραφὴν σὺν αὐτῇ ἐπὶ πλακὸς ἐγκεκολαμμένην, καὶ δηλοῦσαν ἐκεῖ κατατεθεῖσθαι τὸν Μάρτυρα, ἐν ᾧ ᾑρετίσατο τόπῳ. Ψηφίσαντες οὖν κατὰ τὴν τῆς πλακὸς γραφὴν, εὗρον παρῳχηκότας χρόνους τετρακοσίους· ὅθεν καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστίαν πανδημεὶ ἐξέπεμψαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένων Βασιλέων Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας. Τεμεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Οἱ ἐκ τῆς Ἰȣδαίας, καταντήσαντες Παῖ-
» δες ἐν Βαβυλῶνι ποτὲ, τῇ πίστει τῆς
» Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτη-
» σαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς
» εὐλογητὸς εἶ.

Σὲ ζωῆς μου προστάτην, καὶ συλλήπτορα φέρω τῆς σωτηρίας μου, καὶ φύλακα θεόφρον, ἀσφάλειαν διδόντα, τοῖς ἐν πίςει κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς τερπνότατον θῦμα, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ καὶ ἱερώτατον, προσήνεγκας παμμάκαρ, καὶ πυρὶ τῶν βασάνων, ὡλοκαύτωσας ἔνδοξε, Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ζωτικῆς ἐπιπνοίας, ἐμφορούμενος μάκαρ τοῦ Θείου Πνεύματος, τὰ πνεύματα διώκεις, τὰς νόσους θεραπεύεις, καὶ κραυγάζεις γηθόμενος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐκ γαστρὸς σου προῆλθε, σαρκωθεὶς ὁ τῶν ὅλων Παρθένε Κύριος· διό σε Θεοτόκον, φρονȣ̃ντες ὀρθοδόξως, τῷ Υἱῷ σȣ κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» Τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξ-

» ἔκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργὸν, καὶ Λυτρω-
» τὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυ-
» μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Παντοδαπαῖς πανεύφημε, τρικυμίαις κυκλούμενοι, καὶ ταῖς συμφοραῖς τοῦ βίου συνεχόμενοι, προστάτην ὀξύτατον, καὶ συνεργὸν γινώσκοντες, πάντες οἱ πιστοί σε, πρεσβευτὴν τῷ Δεσπότῃ, προσάγομεν βοῶντες· Μὴ ἐλλίπῃ πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, τὴν πάνσεπτόν σου μνήμην.

Ἁμαρτιῶν ἀλύσεσι, δεδεμένος πανόλβιε, καὶ ταῖς τῶν πταισμάτων μου σειραῖς πεδούμενος, προσφεύγω τῇ σκέπῃ σου, στεφανηφόρε λύσιν αἰτῶν· ἀλλ' ὡς θαυμασὴν, πρὸς τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην, θεόφρον παῤῥησίαν, κεκτημένος δυσώπει, σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντας, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μαρτυρικαῖς λαμπόμενος, ἀγλαΐαις πανεύφημε, ταῖς Ἀγγελικαῖς συνηριθμήθης τάξεσι· μεθ' ὧν ἀγαλλόμενος, καὶ συγχορεύων Μάρτυς ἀεὶ, θαυματοποιΐαις, ἰαμάτων φαιδρύνεις, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας, καὶ πιστῶς μελῳδοῦντας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μετὰ σαρκὸς ὡμίλησε, τοῖς ἀνθρώποις ὡς εὔσπλαγχνος, ὁ Δημιουργὸς καὶ Λυτρωτὴς τῆς κτίσεως, ἐκ σοῦ ἀπειρόγαμε, Θεογεννῆτορ ταύτην λαβών· ὅθεν Θεοτόκον, οἱ Πιστοί σε κυρίως, δοξάζομεν βοῶντες, καὶ πιστῶς μελῳδοῦντες· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα καὶ
» Παρθένον, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κυήσασαν,
» διὰ λόγου τὸν ὄντως Θεὸν, τὴν ὑψηλοτέραν
» τῶν ἀχράντων Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξο-
» λογίαις μεγαλύνομεν.

Ἄγρυπνόν σε φύλακα, Μεγαλομάρτυς κεκτημένοι, τῶν δυσμενῶν κακόνοιαν, εὐχερῶς ἀπελαύνοντα, καὶ ταῖς Ἐκκλησίαις, τὴν εἰρήνην βραβεύοντα, ἀθλοφόρε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Κράτος σοι δεδώρηται, κατὰ δαιμόνων ὁ Δεσπότης, πάθη δὲ ψυχῆς καὶ σώματος, θεραπεύεις μακάριε, πανευσεβεσάτῃ παῤῥησίᾳ, δεόμενος τοῦ Σωτῆρος· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Αἴγλην τὴν τρισήλιον, καὶ ἐνιαίαν ἐποπτεύων, μίαν ἐν τρισὶ Θεότητα, καὶ ἀρχὴν ὑπεράρχιον, πηγὴν ἀγαθότητος Ἀθλοφόρε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας περιφρούρησον.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαί με Παναμωμε, τῆς νοητῆς αἰχμαλωσίας, λύτρον ἀντιδοῦσα Δέσποινα, τοῦ Υἱοῦ σου τὴν σταύρωσιν, τὴν ὑπὲρ τῆς πάντων γενομένην λυτρώσεως, καὶ εἰρήνης καὶ σωτηρίας τῶν ὑμνούντων σε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τοῖς πᾶσι τὰ χαρίσματα, τῶν ἰαμάτων Ἅγιε, σὺ δαψιλῶς παροχεύεις, Θεόδωρε ἀθλοφόρε· ὡς ἔχων δὲ πρὸς Κύριον, τὴν παῤῥησίαν πάντοτε, τοὺς ἐκ θερμῆς σε πίστεως, προσκαλουμένους προφθάνεις, καὶ διασώζεις παμμάκαρ.

Θεοτοκίον.

Ταῖς σαῖς ἀγκάλαις Ἄχραντε, βαστάσασα τὸν Κύριον, τὸν τῇ ἀχράντῳ παλάμῃ, διακρατοῦντα τὰ πάντα, αὐτὸν θεομακάριζε, ἱκέτευε ῥυσθῆναί με, χειρὸς δολίου δράκοντος, τοῦ ἀναιδῶς σπαράττοντος, τὴν ταπεινήν μου καρδίαν, εἰς ἡδονὰς ψυχοφθόρους.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ τρία ταῦτα προσόμοια Στιχηρὰ, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος ά. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει, τῇ θείᾳ Μάρτυρος, εὐωχηθῶμεν πάντες, καὶ πιστῶς εὐφραν-θῶμεν, φιλέορτοι τιμῶντες, φαιδρὰν ἑορτὴν, τῆς αὐτῇ τελειώσεως, ᾄσματικῶς ἀνυμνοῦντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν δοξάσαντα τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Τὸν ἀριστέα τῆς ἄνω, στρατολογίας Πιστοί, ὡς καρτερὸν ὁπλίτην, τῆς ἡμῶν πολιτείας, συμφώνως συνελθόντες, ᾠδαῖς μυσικαῖς, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἀξιοθαύμαστε Μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, ὑπερεύχου τῶν ὑμνούντων σε.

Τῆς εὐσεβείας τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν λαμπρότητα, ἀθλητικοῖς καμάτοις, σεαυτῷ θησαυρίσας, πᾶσαν τὴν ἰσχύν σου, δῶρον δεκτὸν, σεαυτὸν προσενήνοχας, ἀναπληρῶν ἐν τοῖς ἔργοις μετὰ σπουδῆς, τὴν θεοδώρητόν σου πρόσκλησιν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ἁγιωσύνης δωρεὰ, καὶ πλοῦτος θείας ζωῆς, πεφανέρωσαι τῷ κόσμῳ Θεόδωρε· Χριστὸς σάρ σου σοφὲ, τὴν μνήμην ἐδόξασεν, ἐν ᾗ συμφώνως οἱ πιστοὶ, γεγηθότες ὑμνοῦμεν, τοὺς ἀγῶνας τῶν ἄθλων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τετραυματισμένον με, ταῖς λῃστρικαῖς τῶν δαιμόνων, ἐφόδοις καὶ κείμενον, ὅλον ἀνενέργητον Παναμώμητε, ἐν ὁδῷ πάντοτε, τοῦ ἀστάτου βίου, σοῦ ἐλέους προσδεόμενον, τάχος ἐπίσκεψαι, ἡ τῶν πεπτωκότων ἀνόρθωσις, καὶ δώρησαι τὴν ἴασιν, καὶ τὴν σωτηρίαν μοι Δέσποινα, ἵνα σεδοξάζω, καὶ πόθῳ κατὰ χρέος ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου ἄχραντε, μόνη Μητροπάρθενε. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄρνα τὸν ἴδιον, Ἀμνὰς ἡ ἄσπιλος πάλαι, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν σταυρῷ ὑψούμενον ὡς ἑώρακε, μητρικῶς ἠλάλαζε, καὶ ἐκπληττομένη, ἀνεβόα· Τί τὸ ὅραμα, τέκνον γλυκύτατον, τοῦτο τὸ καινὸν καὶ παράδοξον; πῶς δῆμος ὁ ἀχάριστος, βήματι Πιλάτου παρέδωκε, καὶ κατακρινῶσι, θανάτῳ τὴν ἀπάντων σε ζωήν; ἀλλ' ἀνυμνῶ σου τὴν ἄφατον, Λόγε συγκατάβασιν.

Εἰς τὸν Στίχ. τῶν Αἴνων, τὰ Στιχ. τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ἀθλητικὴν ἀνδρείαν εὐσεβῶς καθοπλισθείς, ἀθλοφόρε Χριστοῦ, καὶ λογικῆς λατρείας μυστικῶς ὑπερμαχῶν, τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τῶν εἰδώλων τὸ δυσσεβὲς, καὶ τῶν τυράννων τὸ ἀπηνὲς, ἀσθενὲς ἀπέδειξας, καταφρονῶν τῶν βασάνων, καὶ τοῦ προσκαίρου πυρός. Ἀλλ' ὦ θείων δωρεῶν, καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, τῇ πρεσβείᾳ σου σῶζε, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὅλος ὁ βίος μου ἄσωτος, ἡ δὲ ψυχὴ ἀσελγὴς, καὶ τὸ σῶμα παμμίαρον, καὶ ὁ νοῦς ἀκάθαρτος, καὶ τὰ ἔργα παμβέβηλα, καὶ ὅλος ὄντως, εἰμὶ ὑπεύθυνος, τῆς καταδίκης, καὶ κατακρίσεως. Ποῦ νῦν πορεύσομαι; καὶ πρὸς τίνα φεύξομαι, εἰμὴ πρὸς σέ; Δέσποινα σπλαγχνίσθητι, καὶ δεῦρο σῶσόν με. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Πχρθένος ἔλεγεν, ἐν σταυρῷ ὡς ἑώρακεν, ἐν μέσῳ δύω, λῃσῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως, φρικτῶς ἐκύησε· κλαίουσα ἔλεγεν· Οἴμοι! τέκνον φίλτατον, πῶς ὁ δεινὸς, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσε;

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΗ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος Πάπα Ῥώμης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τοῦ Ἁγίου Στιχηρὰ προσόμοια τρία.

Ἦχος ά.

Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ἐμφιλοσοφώτατα τὸν νοῦν, Λέων παμμακάριστε, σὺ τῶν παθῶν αὐτοκράτορα, ἀπεργασάμενος, ἀρετῶν ἰδέαις, καὶ ἠθῶν σεμνότητι, εἰκόνα τῶν ψυχῶν ἐζωγράφησας· διὸ αἰτοῦμέν σε, ὡς Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ αἰτήσασθαι.

Θρασύτητα Λέοντος Χριστοῦ, δυναίμει πανόλβιε, δυναμωθεὶς οὐ κατέπτηξας, ἀλλ' ἐξεφαύλισας, Ἱεράρχα τούτου, τῆς ψυχῆς τὸ ἄστατον, καὶ γνώμην ἀληθῶς τὴν ἀγνώμονα, καὶ τῆς αἱρέσεως, τὴν τελείαν ἀθεότητα, καὶ τῶν τρόπων τὸ δόλιον φρόνημα.

Προσθήκη ἐγένου τοῖς Πιστοῖς, Ἱερεῦ πανόλβιε, τοῖς Ἱεράρχαις καὶ Μάρτυσι· καὶ γὰρ ἀήττητος, ἐν ἀγῶσιν ὤφθης, ἀῤῥαγὴς ἀκλόνητος, ὡς πύργος, εὐσεβείας καὶ πρόβολος, ὀρθοδοξότατα, δογματίζων καὶ σαφέστατα, τοῦ Κυρίου τὴν ἄφραστον γέννησιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πηγὴν σε γινώσκομεν ζωῆς, ἀϊδίου Δέσποινα· τὴν ξηρανθεῖσαν οὖν πάθεσι, ψυχήν μου ζώωσον, ἐν τῇ χάριτί σου, καὶ πηγάζειν νάματα, σωτήρια ἀεὶ παρασκεύασον· καὶ νῦν μοι ϛάλαξον, τῇ πρεσβείᾳ σου τὴν ἄφεσιν, τῶν πταισμάτων καὶ κάθαρον δέομαι. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ῥομφαία διῆλθεν ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψε, Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεών μοι προέφησεν· ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασον ἀθάνατε, τὴν Μητέρα καὶ δούλην σου δέομαι.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ὀρθοδοξίας ὁδηγὲ, εὐσεβείας Διδάσκαλε καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστὴρ, τῶν Ὀρθοδόξων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Λέων σοφὲ, ταῖς διδαχαῖς σου πάντας

ἐφώτισας, λύρα τῦ Πνεύματος· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῷ πανσόφῳ Λέοντι τοὺς ὕμνους πλέκω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, πάντες λαοὶ, τῷ ἐν » Θαλάσσῃ, Ἐρυθρᾷ τὸν Φαραὼ βυθί- » σαντι, ᾠδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τῷ τῆς ἱερωσύνης, χρίσματι παμμάκαρ σεμνυνόμενος, κατεκόσμησας ταύτην, ἀρετῶν ταῖς ἰδέαις πανόλβιε.

Ὅριμον ὥσπερ βότρυν, Πάτερ ἀποθλίψας τὴν διάνοιαν, εὐφροσύνης κρατῆρα, τῆς σοφίας σου πᾶσι προτέθεικας.

Πέτρου τοῦ Κορυφαίου, θρόνῳ κληρονόμος ἐχρημάτισας, τὴν αὐτοῦ ἔχων γνώμην, καὶ τὸν ζῆλον θεόφρον τῆς πίστεως.

Αἴγλῃ τῶν σῶν δογμάτων, τῶν αἱρετικῶν τὸν σκοτεινότατον, διεσκέδασας γνόφον, Ἱεράρχα Κυρίου θεόληπτε. Θεοτοκίον.

Νόμου τῇ παραβάσει, κατακεκριμένον τὸν πρωτόπλαστον, τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα, Θεομῆτορ ἁγνὴ ἠλευθέρωσας.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Οὐρανίας ἁψῖδος, ὁροφουργὲ Κύριε, καὶ » τῆς Ἐκκλησίας δομήτωρ, σύ με στε- » ρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ » ἀκρότης, τῶν Πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φι- » λάνθρωπε.

Στήλην ὀρθοδοξίας, τῇ τοῦ Χριστοῦ πάνσοφε, Λέων Ἐκκλησίᾳ, προθύμως φέρων ἀνέστησας, ἣν περ κατέχουσα, αἱρετικῶν τὰς ἀθέους, διαλύει φάλαγας, καὶ τὰ συστήματα.

Οὐρανίου καὶ θείας, ἐμφορηθεὶς χάριτος, τῶν τῆς Ἐκκλησίας δογμάτων, Πάτερ προΐστασο, πάσαις μαχόμενος, αἱρετικῶν ταῖς ἀθέοις, γλωσσαλγίαις ἔνδοξε, Λέων πανόλβιε.

Φωτὶ τῷ λαμπροτάτῳ, καταυγασθεὶς Ὅσιε, τὸν τῆς ἀπορρήτου καὶ θείας, ἐνανθρωπήσεως, λόγον ἐτράνωσας, διπλῆν εἰπὼν τὴν οὐσίαν, καὶ διπλῆν ἐνέργειαν, τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Ὡραιώθης ὡς νύμφη, παρθενικοῖς κάλλεσι, κεχαριτωμένη Παρθένε, Μήτηρ ἀνύμφευτε· πάσης γὰρ κτίσεως, σὺ κεχαρίτωσαι πλέον, ὡς τὸν πάντων αἴτιον, Λόγον κυήσασα.

Καθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείοις δόγμασι περιαστράπτων, φέγγος ἔλαμψας, ὀρθοδοξίας, καὶ αἱρέσεων τὸ σκότος ἐμείωσας· καὶ μεταστὰς ἐκ τοῦ βίου πανόλβιε, πρὸς τὸ ἀνέσπερον φῶς κατεσκήνωσας· Λέων Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεία γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε, Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλου, ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γῆν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος, ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος, Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης, » τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκοῦ- » σθαι, θεοπτικῶς κατενόησεν ἐν φόβῳ, καὶ » ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν.

Λέων σὺ ὡς ἀληθῶς, παμμάκαρ ὤφθης, τὰς συγχυτικὰς, ἀλωπεκας διώκων, βασιλικῷ τῷ βρυχήματι καταπλήττων, τῶν ἀσεβούντων τὰ νοήματα.

Ἔκρυψας τῇ προσβολῇ, τῶν σῶν δογμάτων, τῶν θεοστυγῶν, αἱρέσεων τὰ ἴχνη, τὴν κεκρυμμένην ἀλήθειαν ἀνιχνεύσας, Ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Ὄρθρος ἐκ δυσμῶν, ἀνέτειλας τρισμάκαρ, τόμον εὐσεβῶν, δογμάτων ὡς ἀκτῖνας, τῇ Ἐκκλησίᾳ θεόφρον ἐξαποστέλλων, καὶ καταυγάζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον ὁρμὰς, Παρθένε τῶν παθῶν μου, παῦσον ἀγαθὴ, τὸν σάλον τῶν πταισμάτων, τῆς ἁμαρτίας τὸν κλύδωνα σῇ γαλήνῃ, Θεογεννῆτορ ἀφανίζουσα.

Ὠδὴ έ. Ὁ Εἱρμός.

» Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου
» τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ
» ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρε-
» ψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου,
» τὰς ὁδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τῆς διπλῆς ἐνεργείας, κήρυξ ἐχρημάτισας τῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· ἐνεργεῖν γὰρ ἔφης, ἑκατέραν μορφὴν ὅπερ ἔσχηκε, μετὰ τῆς ἑτέρας, καὶ συγκειμένης κοινωνίας, Ἱεράρχα θεόφρον μακάριε.

Ἰσοδύναμον ὄντα, τῷ Γεγεννηκότι τὸν Λόγον ἐγνώρισας· ὡς δὲ σάρκα τοῦτον, γεγονότα τρισμάκαρ ἐπίστευσας· καταλλήλως ἔφης, τὰ τῆς σαρκὸς ἴδια πράττειν, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως ἀμφότερα,

Θεοτοκίον.

Τὸ πρὸ πάντων αἰώνων, μόνῳ γινωσκόμενον Θεῷ Μυστήριον, τὸ βροτὸν γενέσθαι, τὸν τῶν ὅλων κτισμάτων δεσπόζοντα, καὶ σαρκὶ πλακῆναι, δίχα τροπῆς ἐκ σοῦ Παρθένε, καθωράθη τὸ πέρας δεξάμενον.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
» ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κα-
» κῶν, ἡ ψυχή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωή μου
» τῷ Ἅδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς·
» Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Ὁ Πέτρου νῦν τοῦ σεπτοῦ διάδοχος, καὶ τὴν τούτου προεδρείαν πλουτήσας, καὶ τὸ θερμὸν, κεκτημένος τοῦ ζήλου, θεοκινήτως τὸν τόμον ἐκτίθεται, αἱρέσεων συγχυτικῶν, τὸν φυρμὸν καὶ τὴν κρᾶσιν συγχέοντα.

Υἱὸν ἕνα Χριστὸν καὶ Κύριον, πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, καὶ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντα, καὶ πεφηνότα ἡμῖν ὁμοούσιον, ἐκήρυξας ὑπερφυῶς, λειτουργὲ τῶν ἀῤῥήτων θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Σὲ Πάναγνε σωτηρίας πρόξενον, οἱ Πιστοὶ ὁμολογοῦντες βοῶμεν· Χαῖρε σεμνή· χαῖρε νύμφη Παρθένε· χαῖρε τὸ ὄρος Θεοῦ τὸ κατάσκιον· τῷ κόσμῳ γὰρ σὺ τὴν χαράν, τὴν ἀκλόνητον ὄντως ἐπήγασας.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐπὶ θρόνου ἔνδοξε, ἱερωσύνης καθίσας, καὶ λεόντων στόματα, τῶν λογικῶν ἀποφράξας, δόγμασιν, ἐν θεοπνεύστοις σεπτῆς Τριάδος, ηὔγασας, φῶς τῇ σῇ ποίμνῃ θεογνωσίας· διὰ τοῦτο ἐδοξάσθης, ὡς θεῖος μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ τρισήλιον φῶς, τὴν τρισαγίαν δύναμιν, Θεότητα μίαν, καὶ μίαν οὐσίαν, ταύτην κηρύξας, χείλη τὰ δόλια εἰς τέλος ἐνέφραξας αἱρετιζόντων, Λέων θεόσοφε· ὅθεν τὴν ἀγνὴν Χριστῷ λοχεύτριαν, Θεοτόκον ὁμολογήσας, τοῦ Νεστορίου τὴν ὀφρὺν καὶ φλυναφειαν καθεῖλες. Διὰ τοῦτο ἐγνώσθης ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς θεῖος μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος Πάπα Ῥώμης.

Στίχοι.

Ψυχὴν ὁ θεῖος ἐξερεύγεται Λέων,
Καὶ δαιμόνων φάλαγξιν ἐμβάλλει φόβον.

Ὀγδοάτῃ δεκάτῃ τε Λέων ἠρεύξατο θυμόν.

Οὗτος ὁ θαυμάσιος Πατὴρ ἡμῶν Λέων, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σωφροσύνην καὶ καθαρότητα, καὶ τὸ τοῦ βίου εἰλικρινὲς, Πρόεδρος τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης παρὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προχειρίζεται. Ὃς, βίον θεάρεστον καὶ ἀκίβδηλον ἐπιδειξάμενος, καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν ποίμνιον ὁσίως ποιμάνας, ἔτι καὶ τὰς τῶν αἱρετικῶν βλασφημίας ἠφάνισε τέλεον, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμενικῆς τετάρτης Συνόδου, τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα Πατέρων, ἐν Χαλκηδόνι συγκροτηθείσης, καὶ πολλὰ περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐκτεθειμένης, καὶ τῶν μίαν ἐνέργειαν καὶ θέλησιν ἐπὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν φλυναφούντων αἱρετικῶν ἀνατρεπούσης τὰ δόγματα.

Ἔτι δὲ τῶν θεοστυγῶν ἐκείνων μαχομένων τῇ ἀληθείᾳ, καὶ ἀνασκευάζειν πειρωμένων τὰ τῶν θείων Πατέρων θεόπνευστα δόγματα, ὁ μακάριος οὗτος ἱκεσίᾳ τῆς Συνόδου πάσης ἐπικαμφθεὶς, καὶ ἐν πολλαῖς ἡμέραις νηστείᾳ καὶ ἀγρυπνίᾳ, καὶ προσευχῇ συντόνῳ πρὸς Κύριον χρησάμενος, καὶ παρὰ τοῦ ζωοποιοῦ Πνεύματος ἐμπνευσθεὶς, ἐγγράφως περὶ τῶν τηνικαῦτα ζητούντων ἐξέθετο, διπλῆν ἐνέργειαν καὶ δύο θελήματα ἐπὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν διαῤῥήδην ἀνακηρύξας, καὶ ταῦτα δι' ἐπιστολῆς ἐκπέμψας εἰς τὴν Σύνοδον. Ἣν περ ἡ πληθὺς τῶν Ὁσίων Πατέρων δεξαμένη, καὶ ταύτην ὀρθοδοξίας σήλην ἡγησαμένη, καὶ ὡς ἀπὸ στόματος

Θεοῦ τὴν γραφὴν ἐξενεχθῆναι πιστεύσασα, καὶ ταύτῃ οἷον ἐπαναπαυσαμένη, θαρσαλεώτερον κατὰ τοῦ στίφους ἀντέξη τῶν αἱρετικῶν, καὶ τούτων τὰς πολυπλόκους μηχανὰς ἐτρώσατο· καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ Ἱερώτατος διελύετο σύλλογος. Ὁ δὲ θεσπέσιος Λέων, ἔτι διαρκέσας τῷ βίῳ, καὶ ὡς φωστὴρ ταῖς ἀρεταῖς διαλάμψας, ἐν βαθεῖ γήρᾳ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Λέοντος καὶ Παρηγορίου, ἀθλησάντων ἐν Πατάροις τῆς Λυκίας.

Στίχ. Παρηγόριος σάρκα δοὺς εἰς αἰκίας,
Ἔχει παρηγόρημα τὰ στέφη μέγα.

Ἔλκων ἄνωθεν ἰσχὺν ἐκ Θεοῦ Λέων,
Ἔλξεις βιαίας ὡς Λέων ἐκαρτέρει.

Τούτων, ὁ μὲν μακάριος Παρηγόριος, πολλαῖς τιμωριῶν ἰδέαις τὸν τῆς ἀφθαρσίας στέφανον ἐκομίσατο, καὶ ἐν Χριστῷ ἐτελειώθη. Ὁ δὲ ἀοίδιμος Λέων μόνος ἀπολειφθείς, καὶ τὸν χωρισμὸν τοῦ Μάρτυρος ἐννοῶν, ἔστενε καὶ ἀπωλοφύρετο, ὡς μὴ τῶν αὐτῶν τετυχηκὼς στεφάνων, κοινῆς αὐτοῖς προκειμένης τῆς ὁδοῦ. Ὅθεν ἐξελθὼν ἐπὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐρριμμένον ἦν τὸ τοῦ Μάρτυρος Παρηγορίου σῶμα, τὴν καρδίαν ἐφλέχθη, τούτῳ ἐπιδακρύσας. Εἶτα ἐκεῖθεν ἐκκλίνας, ἔρχεται ἐν ᾧ ἡ πανήγυρις ἐτελεῖτο τῶν Εἰδωλολατρῶν.

Οὗτος δὲ ἀσκητικὸν βίον μετελθών, πολὺς ἦν τὸν ζῆλον. Καὶ ἰδὼν τοὺς λύχνους καὶ τοὺς κηροάπτας διακαιομένους, ταῖς χερσὶ συνέτριψε καὶ κατεπάτησεν. Ἐκ τούτου κρατηθείς, τῷ τῆς πόλεως Ἐπιτρόπῳ παρέστη. Καὶ ἐρωτηθείς, καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν κηρύξας, μαστίζεται βουνεύροις ὠμοῖς, σφοδρῶς καὶ ἀμέτρως. Ὁ δὲ ταῖς βασάνοις, ὡς ἄλλου πάσχοντος, ἐνεκαρτέρει. Εἶτα, παραδοθεὶς τοῖς δημίοις, ἕλκεται τυπτόμενος, καὶ συρόμενος ἐπί τινος χειμάρρου ὑψηλοῦ καὶ κρημνώδους. Συγχωρηθεὶς δὲ τὴν εὐχὴν αὐτοῦ τελέσαι, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο. Εὐθὺς δὲ οἱ δήμιοι, λαβόμενοι τοῦ τιμίου αὐτοῦ λειψάνου, ἄνωθεν ἀφέντες κατὰ τῆς φάραγγος ἠκόντισαν, καὶ οὕτως ἐτελειώθη αὐτοῦ ἡ μαρτυρία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀγαπητοῦ, Ἐπισκόπου Σινάου, ὁμολογητοῦ καὶ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ὃν ἠγάπησας, Ἀγαπητέ, Δεσπότην,
Οὗτος καλεῖ σε πρὸς τόπους, οὓς ἠγάπας.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐκ Καππαδοκίας ἕλκων τὸ γένος, καὶ Χριστιανῶν γονέων υἱός. Ἔτι δὲ νέαν ἄγων τὴν ἡλικίαν, ἔν τινι τῶν ἐκεῖσε μοναστηρίων, πλῆθος ἔχοντι, περὶ τοὺς χιλίους ἀσκητάς, εἰσέρχεται. Ἐξ ὧν τὰ κάλλιστα συλλεξάμενος, ἐργάτης δόκιμος τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, νηστείᾳ, καὶ ἀγρυπνίᾳ, καὶ τῇ λοιπῇ ἐγκρατείᾳ σχολάζων, κατέστη. Ὅθεν καὶ παρὰ πάντων ἠγαπᾶτο καὶ ἐθαυμάζετο· φλοιοῖς γὰρ θερμίων μόνοις ἐχρῆτο· καὶ σποδὸν, ἀντὶ ἄρτου, ἐφ' ὅλας ὀγδοήκοντα ἡμέρας ἐσθίων διήρκεσε· καὶ τοῦ ὕπνου δὲ περιεγένετο· καὶ εὔχρηστος ἐν ταῖς διακονίαις τῆς Μονῆς καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐξεγένετο. Ἅπαντας ὡς δεσπότας ὠνόμαζε καὶ ἐκέκτητο. Δράκοντα ἐθανάτωσε, καὶ παρθένον τινὰ νόσῳ δαπανωμένην ἰάσατο.

Περὶ τούτου μαθὼν ὁ Λικίνιος, ὅτι περ ἰσχυρός ἐστι σώματι, στρατιωτικοῖς αὐτὸν καταλόγοις καὶ μὴ βουλόμενον συναριθμεῖ ὁ κατάρατος. Ὁ δὲ οὐδὲ οὕτω κατημέλει τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἀπένεμε, καὶ νόσους χαλεπὰς καὶ ἀνιάτους διὰ μόνης ἐπιφανείας ἐθεράπευε, οὐκ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππων, καὶ βοῶν, καὶ παντοίων ἄλλων θεραπεύων ἀῤῥωστήματα.

Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, Βικτωρίου καὶ Δωροθέου, Θεοδότου τε καὶ Ἀγρίππα, τῶν καλλινίκων Μαρτύρων, καὶ ἑτέρων πλειόνων ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως αἰκιζομένων σφοδρῶς, κοινωνὸς αὐτοῖς ἠρετίσατο γενέσθαι καὶ ὁ μακάριος. Ἐκείνων δὲ ἐν Χριστῷ τελειωθέντων διὰ τοῦ ξίφους, οὗτος διεσώθη, δόρατι πληγείς, τάχα εἰς πολλῶν σωτηρίαν περισωθείς. Εἶτα τοῦ Λικινίου ἐκ ποδῶν γενομένου, καὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ὅλην ὑπεζωσμένου, τοιοῦτόν τι γίνεται.

Παῖς γὰρ εὔχρηστος αὐτῷ, δαίμονι ληφθεὶς ἀκαθάρτῳ, τὸν Ἅγιον ἐπεκαλεῖτο· ὃν ὁ Βασιλεὺς πρὸς ἑαυτὸν ἠγάγετο· καὶ εὐξαμένου, αὐτίκα τὴν ἴασιν ἔλαβεν. Αἰτεῖ δὲ χάριν, οὐδεμίαν ἄλλην, ἢ τὴν στρατείαν καταλιπεῖν, καὶ τὴν φίλην ἡσυχίαν ἀσπάσασθαι. Διὸ καὶ τὸν Βασιλέα πρὸς τοῦτο ἐπινεύοντα ἔσχε.

Μετὰ δὲ τὸ ὑποστρέψαι αὐτὸν οἴκοι, μεταπαλεσάμενος αὐτὸν ὁ τῆς πόλεως Σινάου Ἀρχιερεὺς, καὶ μὴ βουλόμενον Ἱερέα χειροτονεῖ.

Καὶ μετ' οὐ πολὺ, τὸν βίον ἀπολιπόντος ἐκείνου, ὁ μέγας οὗτος, ψήφῳ Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ, Ἀρχιερεὺς Σινάου ἀναδείκνυται. Καὶ αὐτίκα παντοίων θαυμάτων αὐτουργὸς γίνεται, καὶ προφητικοῦ χαρίσματος ἀξιοῦται, ὧν εἰς ἀπόδειξιν ἐναργῆ, προφητειῶν τινων ἐπιμνησθῆναι τοῦ Ἁγίου καὶ μεγαλουργιῶν προσήκει.

Γυνὴ γάρ τις περὶ αὐτοῦ ἀκούσασα, καὶ εὐλογηθῆναι παρ' αὐτοῦ γλιχομένη, παρεγένετο. Ἐπεὶ δὲ εἰς ὄψιν αὐτῷ κατέστη, ἅπαντα τὰ πραχθέντα αὐτῇ παιδιόθεν ἐξεῖπε· καὶ νουθετήσας ἀπέστειλεν οἰκοδομηθεῖσαν. Καὶ Διάκονον δέ τινα πρὸς τὴν τῆς Θρᾴκης Ἡράκλειαν, πρὸς αὐτὸν παραγενόμενον εὐλογίας χάριν, παρθένον διαφθεῖραι διήλεγξε. Καὶ Δαμιανοῦ τοῦ ὁσιωτάτου Ἐπισκόπου Σιλανδέων χωρία τινὰ ὁ παραῤῥέων Ποταμὸς ἐν τῷ χειμῶνι ὠγκούμενος ἠφάνιζεν· ὃν εἰς ἑτέραν κοίτην καὶ ὁδὸν εὐχῇ μόνῃ κατήνεγκε. Καὶ ἕτερα πολλὰ εἰργάσατο θαύματα, ὧν τὸν ἀριθμὸν περὶ τὰ ἑκατὸν καὶ πλείονα, ὡς ἡ κατ' αὐτὸν ἱστορία δηλοῖ. Οὕτως οὖν καλῶς καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, καὶ ἁφῇ χειρὸς, καὶ σκιᾷ σώματος, καὶ λόγῳ μόνῳ ἀνίατα νοσήματα θεραπεύσας, καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς » δρόσον τὸ πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὕπνον οὐκ ἔδωκας βλεφάροις, ἕως πρόῤῥιζον ἀνέσπασας τὴν πλάνην, Εὐτυχοῦς τοῦ παραφρονήσαντος κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μίαν ὑπόστασιν ἐν δύο, ταῖς οὐσίαις τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἐνεργῶντα διττῶς, καὶ θέλοντα νῦν ψάλλεις· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Νῦν σοι προσφεύγω Θεομῆτορ, τῶν πταισμάτων ταῖς σειραῖς κατεσφιγμένος· διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ῥῦσαί με βοῶντα· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὠδὴ ή'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων » ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς » ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργὸν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς » ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας » τοὺς αἰῶνας.

Ὁλολαμπὴς ὡς ἥλιος, ἐκ δυσμῶν ἀνατέταλκας, θαῦμα θεορῥήμον, ἐμφανῶς παράδοξον, τὴν κρᾶσιν καὶ σύγχυσιν, τοῦ Εὐτυχοῦς ξηραίνων σαφῶς, καὶ τοῦ Νεστορίου, τὴν διαίρεσιν τέμνων, διδάσκων ἕνα σέβειν, τὸν Χριστὸν ἐν οὐσίαις, δυσὶν ἀδιαιρέτως, ἀτρέπτως ἀσυγχύτως.

Ὑπὸ Θεοῦ κινούμενος, εὐσεβείας διδάγματα, ὡς θεοχαράκτοις, ἐν πλαξὶν ἐτύπωσας, Μωσῆς οἷα δεύτερος, ἀναφανεὶς τῷ θείῳ λαῷ, καὶ τῇ ὁμηγύρει, τῶν σεπτῶν Διδασκάλων, κραυγάζων· Ἀνυμνεῖτε, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σεσαρκωμένον Ὅσιε, τὸν πρὶν ἄσαρκον ἔγνωκας, Λόγον τοῦ Πατρὸς, μονογενῆ συνάναρχον, ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον, περιγραπτὸν μὲν σώματι, ὡς δὲ Ποιητὴν, περιγραφὴν οὐκ εἰδότα, διδάσκεις ἀνακράζων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Περιβολὴν τοῦ σώματος, περιέθετο Πάναγνε, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων, ὁ φωστὴρ ὢν κάλεσιν, ἡλίῳ σελήνῃ τε, τὸν οὐρανὸν φαιδρύνας Θεὸς, ἔμψυχόν σε ἄλλον, οὐρανὸν ἀνέδειξας· ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἔφριξε πᾶσα ἀκοὴ, τὴν ἀπόῤῥητον Θεοῦ » συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὕψιστος, ἑκὼν » κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος παρθενικῆς ἀ» πὸ γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν » ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ Πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Λάμπεις νῦν μύσα τοῦ Χριστοῦ, εὐπρεπείᾳ, ἐν στεφάνῳ κοσμούμενος, καὶ ὡς πιστὸς Ἱερεὺς, δικαιοσύνην ὄντως ἐνδέδυσαι, καὶ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, χορεύων θεσπέσιε, ὑπὲρ τῆς Ποίμνης σου, τὸν Δεσπότην ἐκτενῶς καθικέτευε.

Ἔνθα νῦν τῶν Πατριαρχῶν, προεδρεῖαί τε, καὶ θρόνοι καὶ τάγματα, Λέων πανόλβιε, σὺ ἐπαξίως Πάτερ ἐσκήνωσας, ὡς Πατριάρχης, ἀληθὴς, καὶ πίστει καὶ χάριτι, καταλαμπόμενος· διὸ πάντες σε ἀεὶ μακαρίζομεν.

Κλύδωνος ἐκ βιωτικοῦ, ἀποσὰς σὺ τῷ Χριστῷ προσεπέλασας, Λέων παναρίστε, ἐν

τόπῳ χλόης ἀναπαυόμενος· ἔνθα χειμάῤῥους τῆς τρυφῆς, καὶ φῶς τὸ ἀνέσπερον, καὶ ἡ ἀνέκφραστος, εὐφροσύνη καὶ χαρὰ διαμένουσα.

Θεοτοκίον.

Ὡριμον δρέπομαι ζωὴν, μὴ βλαπτόμενος τῷ ξύλῳ τῆς γνώσεως· σὺ γὰρ Πανάμωμε, ζωῆς τὸ ξύλον, Χριστὸν ἐβλάστησας, τὸν τὰς εἰσόδους τῆς ζωῆς, τοῖς πᾶσι γνωρίσαντα· διό σε πάναγνε, Θεοτόκον οἱ Πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὡς λέων ἀναδέδειξαι, καὶ ῥήμασι καὶ πράγμασι, βασιλικῶς καταπλήττων, βρυχήματι τῶν δογμάτων, τὰ ἀσεβῆ βουλεύματα, ὡς ἀλώπεκος πάνσοφε, δεινὰ μηχανουργήματα, καὶ τὴν ἐμήγυριν τέρπων, τῶν Θεολέκτων Πατέρων.

Θεοτοκίον.

Ὁ πόλαι μοι τὴν οἴκησιν, τῆς ἐν Ἐδὲμ βιώσεως, φθονήσας δόλιος ὄφις, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐκβαλών με, διὰ τοῦ σοῦ Θείου τόκου, Ἁγία Μητροπάρθενε, καταπεσὼν νενέκρωται· ἐγὼ δὲ αὖθις ἀνῆλθον, πρὸς ἣν ἀπώλεσα δόξαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΘ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀρχίππου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Φωτὶ τῶν λόγων Ἄρχιππος, λαοὺς ἐφώτισε, καὶ ἀγνωσίας, σκότους ἐῤῥύσατο· καὶ ἐναθλήσας, καὶ συμπατήσας τὸν ἐχθρὸν, φέγγος πρὸς ἀνέσπερον ἀνέδραμε, καὶ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις νῦν εὐφραίνεται. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Δέσποτα δίδου πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Συρόμενος μακάριε, καὶ ἐκκεντούμενος, καὶ πάσαις ἄλλαις, περικυκλούμενος δεινῶν ἰδέαις, οὐκ ἐξηρνήσω τὸν Χριστὸν, οὐδὲ τοῖς γλυπτοῖς σέβας ἀπένειμας. Ὅθεν στεφανίτης ἐχρημάτισας, ἀεὶ καθικετεύων, ἅπασι δωρηθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Αἱμάτων Θείοις ῥεύμασι, Μάρτυς ἡγίασας τὴν γῆν θεόφρον, καὶ ἐτραυμάτισας τοῖς τραύμασί σου, πληθὺν δαιμόνων πονηράν· βλύζων δὲ ἀπαύστως τὰ ἰάματα, πάθη ἰατρεύεις χαλεπώτατα. Διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πᾶσι μάκαρ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οἱ λογισμοὶ ἀκάθαρτοι, τὰ χείλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱὸν καὶ Πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, δέξηταί μου τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ δάμαλις ἡ ἄσπιλος, τὸν μόσχον βλέπουσα, ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαναρτώμενον ἑκουσίως, ὀδυρομένη γοερῶς, Οἴ μοι! ἀνεβόα ποθεινότατον Τέκνον, τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Ἑβραίων, θέλων με ἀτεκνῶσαι, ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ τῆς Ὀκτωήχου Στιχηρά. Ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τὸν Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς·

Ἄρχιππον ὑμνῶ τὸν σοφὸν θεηγόρον. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σαυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τῷ Ἀμαλὴκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Ἀστράψας τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, Παῦλος ὁ πάνσοφος, ὥσπερ ἀκτῖνα μάκαρ σε φαιδρὰν, ἐπαφῆκεν ἐλαύνουσαν, πολυθείας Ἄρχιππε, σκότος βαθύτατον ἐν Πνεύματι.

Ῥημάτων θείαις πλοκαῖς ἡλίευσαι, Παύλου τοῦ κήρυκος, καὶ ἐκ βυθοῦ κακίας τοὺς λαοὺς, παραδόξως ἐζώγρησας, καὶ λογικὸν ὀψώνιον, θεία τραπέζῃ προσενήνοχας.

Χιτῶνα ἐνδεδυμένος Ἄρχιππε, ἐνθέου χάριτος, τοὺς γυμνωθέντας δόξης θεϊκῆς, ἀφθαρσίας ἱμάτιον, καὶ σωτηρίου ἔνδοξε, καταστολὴν θείαν ἐνέδυσας.

Θεοτοκίον.

Ἰδόντες προφητικοῖς ἐν ὄμμασι, πόῤῥωθεν Πάναγνε, τοῦ ὑπὲρ νοῦν σου θείου τοκετοῦ, τὸ φρικῶδες Μυστήριον, οἱ θεηγόροι Ἄχραντε, ποικιλοτρόπως κατετράνωσαν.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου » Χριστὲ κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, » καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Πυρούμενος νοητῶς, τοῦ Παρακλήτου τῷ πυρὶ ἔφλεξας, ὕλην πικρὰν Ἄρχιππε, εἰδωλομανίας πανεύφημε.

Πιστὸν σε δοῦλον Χριστοῦ, Παῦλος ὁ Θεῖος μαρτυρεῖ Ἄρχιππε, καὶ ἱερὸν Κήρυκα, καὶ συστρατιώτην μακάριε.

Ὁ βίος σου φωταυγὴς, ταῖς ἐναρέτοις ἀστραπαῖς ἔλαμψε, φωταγωγῶν Ἄρχιππε, τοὺς εἰλικρινῶς σε γεραίροντας. Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης Θεοῦ, χωρητικὸς περιφανῶς Πάναγνε, καὶ καθαρὸν σκήνωμα, καὶ θεοπρεπὲς ἐνδιαίτημα.

Κάθισμα, Ἦχος ά. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοῦ Παύλου μαθητὴς, γεγονὼς Θεοφόρε, ἐφώτισας λαοὺς, ἀνυμνεῖν τὴν Τριάδα, ναοὺς δὲ κατέστρεψας, ἀπωλείας ἐν χάριτι· ἐναθλήσας δὲ, καρτερικῶς τοὺς στεφάνους, χαίρων εἴληφας, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, Χριστὸν Μάρτυς Ἄρχιππε. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁδήγησον ἡμᾶς, ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας ἀεὶ, πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν ὑπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον, ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων, Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἄσπιλος Ἀμνὰς, τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὁρῶσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ἀλαλάζουσα· Πῶς ἐνέγκωσου τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἑκούσια πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ » Σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, » ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὑφηγούμενον τὰ θεῖα καὶ τοὺς ἀθέους, περιφανῶς ἐλέγχοντα, ἄνομος διώκτης, πόνοις καθυπέβαλε, καὶ μάστιξιν Ἄρχιππε, καὶ ποικιλοτρόποις κολάσεσι.

Μακαρίως διανύων τὸν βίον μάκαρ, τέλος εὑρεῖν μακάριον, ὄντως ἠξιώθης· Μάρτυς γὰρ γεγέννησαι, Χριστοῦ γενναιότατος, πόνους καρτερήσας τοῦ σώματος.

Νεμομένην ἀθεΐας τὴν σηπεδόνα, τῶν εὐσεβῶν τὸ πλήρωμα, ἔστησας νοστίμῳ, ἅλατι τῶν λόγων σου, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Ὡς κατάσκιον προβλέπει σε πάλαι ὄρος, ὁ Ἀββακοὺμ πανάμωμε, φέρουσαν τὸν Λόγον, πάντας συσκιάζοντα, φλογμοῦ παραπτώσεων, καὶ ἁμαρτιῶν Κόρη καύσωνος.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυ» θας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώ» δους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Ταῖς θείαις ἀστραπαῖς, τοῦ πανσόφου κηρύγματος, ἐφώτισας ἀγνωσίας, τοὺς νυκτὶ συσχεθέντας, θεόφρον παμμακάριστε.

Ὁ θεῖος ποταμὸς, προελθὼν ἐκ καρδίας σου, κατέκλυσε τοὺς χειμάρρους, τῆς ἀπάτης καὶ φρένας, Πιεζῶν παμμάκαρ ἤρδευσε.

Νευρούμενος χρηστοῖς, ταῖς ἐλπίσιν ὑπέμεινας, συρόμενος ἐκ τεσσάρων, καὶ τὴν γῆν ἁγιάζων, τοῖς αἵμασι θεόληπτε. Θεοτοκίον.

Σὲ μόνην ἐκ πασῶν, γενεῶν ἐξελέξατο, ὁ Κύριος Θεοτόκε, καὶ ἐκ σοῦ ἐσαρκώθη, θεώσας τὸ ἀνθρώπινον.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ » Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύ» θρου κεκαθαρμένη, τῷ δί οἴκτου, ἐκ τῆς » πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι.

Οὐδόλως, ἀπειλαῖς χαυνωθέντα ὁ δόλιος, ἀνηλεῶς σε συγκόπτει, ταῖς πληγαῖς θεόφρον ἀποσκοποῦντα, πρὸς τὴν δόξαν, ἣν Χριστός σοι παρέχει δοξάζων σε.

Φάλαγγας, δυσμενῶν ἀοράτων τοῖς τραύμασι, κατετραυμάτισας μάκαρ, τῆς σαρκός σου Ἄρχιππε καὶ ἐλέγχων, τὴν καρδίαν, σπαραγμοῖς τοῦ τυράννου κατέξανας.

Οἱ λίθοις, ἀναισθήτῳ καρδίᾳ θρησκεύοντες, λιθολευστοῦσί σε μάκαρ, τῆς ζωῆς τὴν πέτραν ὁμολογοῦντα, καὶ τῆς πλάνης, τὸ ὀχύρωμα Μάρτυς συντρίβοντα. Θεοτοκίον.

Νέκρωσιν, τὴν ζωὴν ἐνδυθεὶς ἐνεδύσατο, ἐν Παραδείσῳ Παρθένε, ὁ Ἀδάμ· τῷ σῷ δὲ ἠθανατίσθη, ζωηφόρῳ, τοκετῷ Παναγία Θεόνυμφε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀξέρα μέγαν σε, ἡ Ἐκκλησία, κεκτημένη Ἄρχιππε, ταῖς τῶν θαυμάτων σου βολαῖς, φωτιζομένη κραυγάζει σοι· Σῶσον τοὺς πίστει, τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Ὁ Οἶκος.

Πιστόν σε δοῦλον τοῦ Χριστοῦ ὁ κορυφαῖος Παῦλος, Ἄρχιππε, ἐκθειάζων, συγγράφει τοῖς ἐπαίνοις, καὶ μαρτυρεῖ περιφανῶς πληρωτὴν τοῦ λόγου, καὶ ἱερὸν ὑφηγητήν, καὶ κήρυκα σοφώτατον· ἡμεῖς δὲ λύχνον σήμερον ἄσβεστον βλέπομέν σε πάντες, καταλάμποντα τῷ κόσμῳ Ἀπόστολε· ὃν καὶ ἡ Ἀπφία ἐγνώρισε καλῶς, ἐκ τοῦ φωτὸς τοῦ πρώτου τηλαυγέστατον πυρσὸν φαεσφόρον, δαδουχητικῶς φωτίζοντα τοὺς βοῶντας· Σῶσον τοὺς πίστει τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Ἀρχίππου, Φιλήμονος καὶ Ἀπφίας.

Στίχοι.

Ποθῶν τὸν ἀκρόγωνον Ἄρχιππος λίθον,
Κατηλοήθη τῷ πόθῳ τούτου λίθοις.

Χώραν φιλοῦντα τὸν Φιλήμονα χλόης,
Χλωροῖς λύγοις τύπτουσιν ἠκανθωμένοις.

Ἡπλωμένην παίουσιν εἰς γῆν Ἀπφίαν,
Εἰς οὐρανοὺς ἔχουσαν ὄμμα καρδίας.

Ἄρχιππος δεκάτῃ ἑνάτῃ θάνε χερμαδίοισιν.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Νέρωνος, μαθηταὶ χρηματίσαντες Παύλου τοῦ Ἀποστόλου. Ἑορτῆς δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἀγομένης ἐν Κολασσαῖς, ἥτις ἐστὶ πόλις Φρυγίας, καὶ αὐτῶν τῷ Θεῷ τὴν δοξολογίαν ἀναφερόντων τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐπιθέμενοι αὐτοῖς οἱ Εἰδωλολάτραι, τῶν ἄλλων φυγόντων, μόνων δὲ αὐτῶν ὑπομεινάντων, συνέσχον αὐτοὺς, καὶ ἤγαγον παρὰ Ἀνδροκλεῖ. Τύπτεται οὖν παραυτίκα ὁ Ἄρχιππος, καὶ μὴ πεισθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, εἰς βόθρον ἐμβάλλεται μέχρις ὀσφύος, καὶ ὕτω λιθολευστεῖται, πρότερον ὑπὸ παίδων ραφίσι κεντηθείς. Ὁ δὲ Ἅγιος Φιλήμων, καὶ ἡ Ἀπφία, διαφόρως βασανισθέντες, τέλει βίου ἐχρήσαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Θεοδότου, Ἡσυχίου, καὶ Ἀσκληπιοδότης.

Στίχ. Ἀνδρῶν τριὰς σύναθλος εὐσθενεστάτη
Ἀνδρίζεταί σοι καὶ τομῆς, Τριὰς, μέχρι.

Ἔστρεφε Χριστὸν τὴν Ἀσκληπιοδότην,
Ἧς ἐξέκοψε τὴν κεφαλὴν τὸ ξίφος.

Οὗτοι, παραστάντες τῷ Ἄρχοντι, καὶ μὴ πεισθέντες τὸν Χριστὸν ἐξομόσασθαι, πολλαῖς αἰκίαις ὑπεβλήθησαν βασάνων, πρότερον μὲν ἐπὶ ξύλου ἀναρτηθέντες, καὶ ξεσθέντες σιδηροῖς ὄνυξιν· εἶτα ἐκ πόλεως εἰς πόλιν μεταφερόμενοι, καὶ περιελκόμενοι, θηρίοις ὠμοτάτοις ἐκδίδονται. Ἡ δὲ Ἀσκληπιοδότη πτερνισθεῖσα, καὶ ἐπὶ ξύλου τανυσθεῖσα, ὑπεράνω τῶν βασάνων ἐγένετο. Ὅθεν πάντες ὁμοῦ λίθοις βάλλονται, καὶ ἐν ἀλσώδεσι τόποις συρέντες, ξίφει τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥαβουλᾶ.

Στίχ. Βουλὰς Ῥαβουλᾶς θεὶς ἀπράκτους δαιμόνων,
Ἀπῆλθε βουλῇ τοῦ Θεοῦ τῶν ἐνθάδε.

Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ῥαβουλᾶς ἐν τῇ πόλει Σαμοσατέων γεννᾶται, παρά τινος Βαρυψαβᾶ παιδευθεὶς, ἀνδρὸς ἐνδοξοτάτου. Ὃς τῇ Σύρων γλώττῃ διαλεγόμενος, καὶ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, πᾶσαν ἀρετὴν μετερχόμενος, τὸν μονήρη βίον ὑποδύεται· καὶ μονωθεὶς, ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις, κατὰ τὸν μέγαν Ἠλίαν καὶ Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν, διῆγε. Μετὰ δέ τινας χρόνους, γενόμενος ἐν Φοινίκῃ μεθ' ἑτέρου τινὸς, ταῖς ἀρεταῖς διαυγέστερον λάμψας, καὶ μὴ βουλόμενος, ἐμφανὴς τοῖς μεγάλοις γίνεται. Διὸ τῇ συνεργίᾳ Ζήνωνος τοῦ Βασιλέως, καὶ Ἰωάννου Προέδρου τῆς Βηρυτοῦ, μέσον τοῦ ὄρους, μοναστήριον μέγα πεποίηκε.

Τότε δὴ, καθάπερ Παῦλος καὶ Βαρνάβας, ἢ εἰπεῖν Πέτρος καὶ Ἰωάννης, Ῥαβουλᾶς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μέσον τῶν εἰδωλομανούντων ἐλόγιζοντο, πῇ μὲν ἐλέγχοντες, πῇ δὲ νουθετοῦντες, μικροῦ δεῖν πάντας τοὺς ἐκεῖσε κατοικοῦντας πρὸς θεογνωσίαν μετέβαλον. Τοῦτο δὴ πρῶτον ἔργον τοῦ μακαρίου ἐξαίρετον. Μετὰ δὲ Ζήνωνα, διαδέχεται τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας Ἀναστάσιος. Τῇ οὖν τούτου πάλιν συνεργίᾳ, ἕτερον μοναστήριον κατεσκεύασε τὸ, Ῥαβουλᾶ προσαγορευόμενον. Μετὰ δὲ τούτων, καὶ ἕτερα πολλὰ μοναστήρια συνεστήσατο ἐν διαφόροις τόποις.

Ἦν δὲ ὁ μακάριος ἐν πᾶσι νηφάλιος, κόσμιος, ἐπιεικὴς, διδακτικὸς, ἀόργητος, συμπαθὴς, φιλάδελφος, καὶ πρὸς πάντας εὔσπλαγχνος. Οἵῳ δὲ πάλιν ὁ πονηρὸς αὐτῷ ἐνοχλῶν ὑπεισήρχετο, αὐτὸς, πεπυκνωμένος ὢν ὑπὸ τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Γραφῆς, τὸ ἀντίρροπον ἐπιλέγων καὶ ἐργαζόμενος, ἐφυγάδευε τὸ ὀχλοῦν αὐτῷ· τοιοῦτος ἦν ὁ μακάριος. Ἔζησε

δὲ μέχρις Ἰουστινιανοῦ τοῦ Βασιλέως, ἤγουν τοῦ μεγάλου, τοῦ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν οἰκοδομήσαντος. Καὶ γενόμενος ἐτῶν ὀγδοήκοντα, καὶ μικρόν τι προσβιὼς, ἤκουσε φωνῆς ἄνωθεν λεγούσης αὐτῷ· Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ταύτης ἐπακούσας, καὶ μικρὸν νοσήσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν καὶ Ὁμολογητῶν, Εὐγενίου καὶ Μακαρίου.

Στίχ. Ὡς εὐγενεῖς ὄρπηκες ἐν γῇ Μακάρων,
Οἰκοῦσιν Εὐγένιος σὺν Μακαρίῳ.

Ἰουλιανοῦ, κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ, βασιλεύσαντος ἐν Βυζαντίῳ, οἱ Χριστιανοὶ πάντες περιέκρυπτον ἑαυτοὺς, διὰ τὰς μυσαρὰς αὐτοῦ καὶ ἐναγεῖς θυσίας. Οἱ δὲ ὁμόφρονες αὐτῷ Ἕλληνες, οὐ μόνον ἀσελγοῦντες, σὺν αὐτῷ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ὑπέκκαυμα ἑαυτοὺς παρεσκεύαζον, ἀλλὰ καὶ τοὺς Χριστιανοὺς τοῦτο ποιεῖν κατηνάγκαζον, καὶ μὴ θέλοντας. Τότε ὁ Μακάριος καὶ ὁ Εὐγένιος, οἱ τοῦ Χριστοῦ θεράποντες, κρατηθέντες, ὡμολόγησαν τὸν Χριστὸν ἐνώπιον αὐτοῦ, Θεὸν εἶναι ἀληθινόν· αὐτὸν δὲ τὸν ἀσεβῆ καὶ ἀλάστορα ἤλεγξαν, ὡς παραβάντα τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἕλληνα καὶ Εἰδωλολάτρην γεγονότα.

Διὸ καὶ εἰς ὀργὴν τραπεὶς, ἱμάσι λεπτοῖς προστάξας δεθῆναι τούτους, ἐκρέμασε κατὰ κεφαλῆς· καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐκάπνιζεν αὐτοὺς δριμεῖαν κόπρον ὁ ἄθλιος. Εἶθ' οὕτως ἐσχάραν σφόδρῶς ἐκπυρώσας, ἐκεῖσε τοὺς Ἁγίους γυμνοὺς ἁπλωθῆναι ἐκέλευσεν. Οἱ δὲ μακάριοι, τὰ ὄμματα πρὸς οὐρανὸν ἄραντες, καὶ ὑπὸ θείας δυνάμεως φυλαττόμενοι, ἤλεγχον τὴν κακόνοιαν αὐτοῦ ἀβλαβεῖς διαμένοντες. Τότε σιδηρώσας αὐτοὺς, ἐν Μαυριανίᾳ εἰς ἐξορίαν ἀπέστειλεν. Οἱ δὲ Μάρτυρες, πορευόμενοι ἐν τῇ ἐξορίᾳ, ἔχαιρον ὑπὲρ Χριστοῦ διωκόμενοι, καὶ ψάλλοντες ὁμοῦ τὸ, Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου, ἠγαλλιῶντο τῷ πνεύματι.

Φθάσαντες δὲ ἐκεῖσε, εἰς ὑψηλὸν τόπον ἀνῆλθον μόνοι διάγοντες. Οἱ δὲ ἐγχώριοι ἔλεγον αὐτοῖς· Ἐξέλθετε, ἀδελφοὶ, μακρὰν τῆς δε τῆς γῆς, ὅτι δράκων πονηρὸς οἰκεῖ ἐν αὐτῇ, τοῖς πλησιάζουσιν ὀλέθριος. Καὶ τῶν Ἁγίων, ὑποδείξατε ἡμῖν, εἰπόντων, τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ τὴν οἴκησιν κέκτηται τὸ θηρίον· ἀπαγαγόντες αὐτοὺς, ὑπέδειξαν μακρόθεν τὸ σπήλαιον. Καὶ κλίναντες τὰ γόνατα ἐπ' ἐδάφους προσηύξαντο οἱ μακάριοι. Καὶ εὐθέως ἁρπὴς ἄνωθεν κατελθούσης, ἐνέπρησε τὸν δράκοντα, προσφάτως αὐτὸν ἐκπηδήσαντα ἐπὶ τῷ φυγεῖν, ὡς τε καὶ τὸν χοῦν τῆς γῆς σὺν αὐτῷ κατακαυθῆναι, καὶ τὸν ἀέρα βιαίας πνοῆς λυμαντικῆς ἐμφορηθῆναι.

Τοῦτο τὸ θαῦμα οἱ ἐγχώριοι θεασάμενοι, Ἕλληνες ὄντες, ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ εἰσελθόντες οἱ Ἅγιοι εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ δράκοντος, προσηύχοντο ἐφ' ὅλαις ἡμέραις τριάκοντα, μὴ ἔχοντές τι πρὸς βρῶσιν καὶ πόσιν. Ἀλλ' ἦλθε μετὰ ταῦτα φωνὴ λέγουσα· Δοῦλοι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσέλθετε ταύτῃ τῇ πλησίον ἡμῶν πέτρᾳ. Οἱ δὲ προσχόντες, εἶδον φῶς ἐν αὐτῇ, καὶ ἐσχίσθη εἰς δύο μέρη, καὶ ἐξῆλθεν ὕδωρ πολύ· ἐξ οὗ ἀρυσάμενοι οἱ Ἅγιοι, καὶ εἰς κόρον ἐμφορηθέντες, τῆς τε πείνης καὶ δίψης ἐκουφίσθησαν εὐθέως. Καὶ τῇ τριακοστῇ ἡμέρᾳ, ᾐτήσαντο διὰ προσευχῆς οἱ μακάριοι ἀναλῦσαι, καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι· καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν ἐπακούσας ὁ Κύριος, μετέστησεν ἀμφοτέρους, δοξάζοντας καὶ εὐλογοῦντας αὐτόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κόνωνος.

Οὗτος ἦν Κίλιξ τὸ γένος· ἀπεταξάτο δὲ, ἔτι νέος ὤν, ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Πενθουκλᾶ, τῇ οὔσῃ πλησίον τοῦ Ἰορδάνου, Πρεσβύτερος γεγονὼς, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήσεως φθάσας. Ἐπεὶ δὲ ἐγνώσθη τὰ περὶ τῆς αὐτοῦ θαυμαστῆς ἀρετῆς τῷ τότε Ἀρχιεπισκόπῳ Πέτρῳ, ἐτάχθη παρ' αὐτοῦ βαπτίζειν πάντας τοὺς ἐν τῷ Ἰορδάνῃ προσερχομένους. Ἔχριεν οὖν αὐτοὺς καὶ ἐβάπτιζε. Καθότι οὖν ἔχριε γυναῖκα, ἐσκανδαλίζετο, καὶ διὰ τοῦτο ἐβούλετο ἀναχωρῆσαι τοῦ Κοινοβίου. Ὁσάκις οὖν ἔσχε λογισμὸν ἀναχωρῆσαι, ἐφίστατο αὐτῷ ὁ μακάριος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς καὶ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου λέγων· Καρτέρησον γέρων, καὶ κουφίζω σε τοῦ πολέμου.

Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἦλθε κόρη Πέρσισσα τοῦ βαπτισθῆναι· ἦν δὲ εὐειδὴς σφόδρα, καὶ τοσοῦτον ὡραία, ὡς τε μὴ δυνηθῆναι τὸν Ἅγιον γυμνὴν χρίσαι αὐτὴν τὸ ἔλαιον. Ποιησάσης οὖν δύο ἡμέρας, ἤκουσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος περὶ τούτου, καὶ ἐξεπλάγη ἐπὶ τῷ Γέροντι, καὶ ἠθέλησεν ἀφορίσαι γυναῖκα ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' ὐκ

ἦν δυνατὸν, διὰ τὸ μὴ δέχεσθαι τὸν τόπον. Ὁ δὲ Βέρων, λαβὼν τὸ μηλωτάριον αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν εἰπών· ὅτι οὐκ ἔτι μενῶ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ. Ὑπαντᾷ δὴ αὐτῷ ὁ τίμιος Πρόδρομος ἔξωθεν τοῦ Κοινοβίου, καὶ λέγει αὐτῷ πραείᾳ τῇ φωνῇ· Ὑπόστρεψον εἰς τὸ Μοναστήριόν σου, καὶ κουφίζω σε τοῦ πολέμου. Τότε ὁ Ἀββᾶς Κόνων λέγει αὐτῷ μετ' ὀργῆς· Πίστευσον, ὅτι οὐχ ὑποστρέφω· πολλάκις γὰρ ὑπέσχου, καὶ οὐδὲ ἐποίησας.

Κρατήσας οὖν αὐτὸν ὁ Θεῖος Πρόδρομος, καὶ ἀναμοχλεύσας τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐσφράγισε τῷ σημείῳ τοῦ σταυροῦ ὑποκάτω τοῦ ὀμφαλοῦ αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Πίστευσόν μοι, Ἀββᾶ Κόνων, ἤθελόν σε ἔχειν μισθὸν ὑπὲρ τοῦ πολέμου, νῦν δὲ ὑπίστρεψον, μηδὲν ἐνδοιάζων ἕνεκεν τούτου. Ὁ Γέρων οὖν, ὑποστρέψας εἰς τὸ Κοινόβιον, τῇ ἐπαύριον χρίσας ἐβάπτισε τὴν Πέρσισσαν. μὴ θεωρήσας ὅτι γυνὴ ὑπῆρχεν. Ἐπιζήσας οὖν ὁ Ὅσιος ἄλλα εἴκοσιν ἔτη, καὶ εἰς ἄκρον ἀπαθείας ἐλάσας, ὥς τε νομίζεθαι αὐτὸν ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη. Ταῖς αὐτῶν Ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περ-
» σικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλο-
» γί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος
» εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεηγορίαις, θεοσόφοις παμμάκαρ χρησάμενος, γνώσει ἀληθεῖ τὸ σκότος ἐκ τῶν ψυχῶν, τῆς ἀγνοίας ἀπεδίωξας, σοφίας χάριτι, τοὺς τῷ σεπτῷ πειθήσαντας λόγῳ σου.

Ἐν λάκκῳ Μάρτυς, σὲ κατωτάτῳ χωννύουσι, δῆμοι δυσσεβῶν καὶ λίθοις ἀνηλεῶς, θανατοῦσιν ἀναμέλποντα· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἡ γῆ τὸ αἷμα, τὸ ἐκχυθέν σου Μάρτυς δέδεκται, βρύον ἰαμάτων νάματα τοῖς Πιστοῖς· οὐρανὸς δὲ τὸ μακάριον, Ἀρχιππε πνεῦμά σου, ἀθλοφόρων ψυχαῖς ἀριθμούμενον.

Θεοτοκίον.

Γῆν μὲν ἐμίχλη, τὸν οὐρανὸν νεφέλαις δὲ Κύριος, Κόρη περιβάλλων σάρκα θέλων θνητὴν, ἐξ αἱμάτων σου ἐνδύεται, καταστολὴν δόξης, ἀθανάτου ἐνδύων τὸν ἄνθρωπον.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χά-
» σματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ
» δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι οἱ
» εὐσεβείας ἐραταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐ-
» λογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Παῦλος ἐπαίνοις ἱεροῖς, ἐγκωμιάζων σε, Ἀρχιππε ἔνδοξε, συστρατιώτην σε ἔγραψε, πληρωτὴν ἐνθέων πράξεων, διακονούμενον αὐτῷ, καὶ πίστει μέλποντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥήμασιν ἐπήλειψε σεπτοῖς, πρὸς τὸ μαρτύριον, ἡ ἀξιάγαστος, Ἀπφία στέργουσα ἔνδοξε, ὡς υἱόν σε γνησιώτατον, μεθ' ἧς τὰ ἄνω κατοικεῖς ὄντως, βασίλεια, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Οἱ νήπιοι ὄντες ταῖς φρεσὶ, σὲ τὸν ἐχέφρονα, νηπίοις παίγνιον, παραδιδόασιν Ἀρχιππε, ἐναθλοῦντα καρτερώτατα, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀνηλεῶς κατακεντούμενον, καὶ βοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νεκρὸς διὰ βρώσεως μιᾶς, Ἀδὰμ γεγένηται, τρυγήσας θάνατον, φυτοῦ τῆς γνώσεως Ἄχραντε· διὰ σοῦ δὲ ἀνεζώωται, καὶ Παραδείσου τὴν τρυφὴν, πάλιν ἀπέλαβεν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα, κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμος.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
» σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη,
» Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ
» ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἵνα τὴν αἰώνιον δόξαν, κληρονομήσῃς Ἀθλοφόρε, δόξης ἐπιγείου παρεῖδες, τὸ ἄστατόν τε καὶ παρερχόμενον, καὶ πρὸς Χριστὸν ἐχώρησας, δόξῃ πρὸς τούτου κλεϊζόμενος.

Ὡς τῷ Κορυφαίῳ παμμάκαρ, τῶν Ἀποστόλων μαθητεύσας, Παύλῳ τῷ σοφῷ θεηγόρῳ, σὺν τούτῳ χαίρων τὴν αἰωνίζουσαν, κληρονομεῖς ἀπόλαυσιν, Κολασσαέων ἐγκαλλώπισμα.

Στέφος ἀνεδήσω θεόφρον, νικητικὸν τῇ κόρυφῇ σου, καὶ περιεβάλου πορφίραν, ἐκ σῶν αἱμάτων βαφεῖσαν Ἀρχιππε, καὶ τῷ Χριστῷ γηθόμενος, συμβασιλεύεις παμμακάριστε.

Ἠθροισται λαὸς ἐν τῇ μνήμῃ, τῇ φωτοφόρῳ σου ὑμνῆσαι, τὸν ἀγαθοδότην Σωτῆρα, καὶ τοὺς γενναίους Ἀρχιππε πόνους σου, οὓς ἀνδρικῶς ὑπέμεινας, καταβαλὼν τὸν πολυμήχανον.

Θεοτοκίον.

Φέρουσα Χριστὸν ἐν ἀγκάλαις, νεύματι φέροντα τὰ πάντα, τοῦτον ὡς Υἱὸν σου δυ-

σώπει, ἐχθροῦ χειρῶν με Πάναγνε ῥύσασθαι, καὶ δι' ἐλέους ἄβυσσον, ἐναγκαλίσασθαι καὶ σῶσαί με.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Κ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος, Ἐπισκόπου Κατάνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Λεών θεόφρον πανόλβιε, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, καὶ τελείαις καθάρσεσι, τῷ Θεῷ καὶ Κτίσῃ σου, καθαρῶς προσκολλώμενος, φωτὸς ἐνθέου ἔμπλεως γέγονας, καὶ χαρισμάτων θείων τετύχηκας, πάθη ἀνίατα, θεραπεύειν πάντοτε, καὶ προσευχῶν, μάστιγι ἀκάθαρτα, διώκειν πνεύματα.

Λεών τῷ ὄντι μακάριος, Ἀρχιερεὺς γεγονώς, ἐπὶ χλόην ἐξέθρεψας, ῥάβδῳ θείας πίστεως, ὡς Ποιμὴν ἀληθέστατος, ὀρθοξίας καὶ τελειότητος, τὴν σὴν ἀγέλην, σθένει τοῦ Πνεύματος, ἧς κατενώπιον, ἐκτελῶν τεράστια, θεοπρεπῶς, κλέος ἀναφαίρετον, ἐκληρονόμησας.

Ἔλαιον θεῖον ἀρύσασθε, ὡς ἐκ πηγῆς προϊὸν, βλυστανούσης ἀέννaον, τῆς τιμίας λάρνακος, τοῦ σοφοῦ Ἀρχιποίμενος, καὶ τῷ τῶν ὅλων, Θεῷ βοήσατε· Ὁ ἐν Ἁγίοις σε θαυμαζόμενος, τούτου δεήσεσι, σῶσον ἡμᾶς οἰκτειρον, ὡς ἀγαθὸς, πίστει ἑορτάζοντας, τὴν θείαν μνήμην αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεῦρο ψυχή μου στενάζουσα, καὶ τῶν δακρύων κρουνοὺς, ἐκ καρδίας πηγάζουσα, τῇ Παρθένῳ βόησον, καὶ Μητρὶ τῇ Θεοῦ ἡμῶν· Διὰ τὸ πλῆθος, τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἁγνὴ, τῆς φοβερᾶς με, ῥῦσαι κολάσεως, καὶ κατασκήνωσον, ἔνθα ἡ ἀνάπαυσις, καὶ ἡ χαρὰ, ἡ διαιωνίζουσα, καὶ ἡ ἀπόλαυσις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἥλιος Τέκνον ἠμαύρωται, καὶ ἡ σελήνη τὸ φῶς, εἰς ζοφώδες ἱμάτιον, γνοφερῶς μετέβαλε· γῆ κλονεῖται καὶ ῥήγνυται, τὸ τοῦ ναοῦ σου δὲ καταπέτασμα· κἀγὼ πῶς Τέκνον, οὐ διαῤῥήξομαι, σπλάγχνα καὶ ὄμματα, παρειὰς γλυκύτατε, καταξανῶ, ἀδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σῶτέρ μου;

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Λέοντα πηγὴν ὄντα θαυμάτων σέβω. Ὁ Ἰωσήφ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἰ-
» γυπτίαν, μοχθηρίαν, διαφυγὼν, ὁ Ἰσραη-
» λίτης ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν
» ᾄσωμεν.

Λαμπτῆρά σε θεῖον ἡ τοῦ Χριστοῦ, φαιδρὰ Ἐκκλησία, κεκτημένη Λέων σοφὲ, ταῖς τῶν ἀρετῶν σε φρυκτωρίαις, καὶ τῶν θαυμάτων πλουσίως φωτίζεται.

Ἐν βρέφους ἀνέθηκας σεαυτὸν, τῷ πάντων Δεσπότῃ, καὶ νεκρώσει τῶν ἡδονῶν, ζῶσα τούτου γέγονας θυσία, θύων σαυτὸν ἀναιμάκτως Μακάριε.

Ὁ βίος σου φέγγει τῶν ἀρετῶν, κατηγλαϊσμένος, καὶ θαυμάτων ταῖς ἀστραπαῖς, καθωραϊσμένος Θεοφόρε, περιφανῆ σε τοῖς πᾶσιν εἰργάσατο. Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐχρημάτισας τοῦ Θεοῦ, ἀμόλυντε Κόρη, τοῦ οἰκήσαντος ὑπὲρ νοῦν, ἐν σοὶ Θεοτόκε καὶ τὴν πλάνην, ἐκ τῶν ψυχῶν τῶν βροτῶν ἐξοικίσαντος.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὁροφουργὲ Κύριε, καὶ
» τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στε-
» ρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ
» ἀκρότης, τῶν Πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φι-
» λάνθρωπε.

Τὰ σωτήρια Πάτερ, καὶ εὐσεβῆ δόγματα, τῆς ὀρθοδοξίας φυλάττων ἀδιαλώβητα, ποίμνην ἐξέθρεψας, ἐπὶ νομὰς ζωηφόρους, καὶ πρὸς ἐπουράνιον, μάνδραν εἰσήλασας.

Ἀνελθὼν ἐν τῷ ὕψει, τῶν ἀρετῶν Ὅσιε, χρίσμα ἱερὸν ὑπεδέξω, καὶ τὸν πανύψιστον, πανσόφως ἥνεσας, ὑψηλοτάτῃ καθέδρᾳ, λειτουργήσας χάριτι, τούτῳ ὡς Ἄγγελος.

Πειρασμοὺς ὑπομείνας, διὰ Χριστὸν Ὅσιε τῆς ἀθανασίας μετέσχες, καὶ τῆς θεώσεως· μύρον εὐῶδες δὲ, διηνεκῶς ἀναβλύζων, ἁγιάζεις πίστει σοι, τοὺς προσπελάζοντας.

Θεοτοκίον.

Ἠλαβὶς ἡ τοῦ Θείου, καὶ φωταυγοῦς ἄνθρακος, βάτος ἡ πυρὶ μὴ φλεχθεῖσα, τῷ τῆς Θεότητος, τὰ φρυγανώδη μου, πάντα κατάφλεξον πάθη, καὶ πυρὸς ἐξάρπασον, διαιωνίζοντος.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Μέγας ἥλιος τῇ οἰκουμένῃ, ἀνατέταλκας τῶν ἀρετῶν σου, ἀναλάμψει καὶ θαυμάτων λαμπρότητι, φωταγωγήσας, Πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ ἀφανίσας παθῶν, ἀμαυρότητα. Λέων Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρί σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον, Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου, φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος Ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ
» μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ
» ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Γηπονήσας τὴν ἄρουραν, σοῦ τῆς διανοίας ἑκατοστεύοντα, στάχυν ἤνεγκας πανόλβιε, ἀρετῶν ἐνθέων καὶ ἰάσεων.

Ἡ ἁγία σου Ἅγιε, θήκη ἀεννάως ἔλαιον ἅγιον, ἀναβλύζει ἁγιάζουσα, τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι.

Νοσημάτων καθάρσιον, πονηρῶν δαιμόνων φυγαδευτήριον, Ἱεράρχα ἐχρημάτισας, καὶ πιστῶν ἀνθρώπων καταφύγιον.

Θεοτοκίον.

Ὁ τοῖς πᾶσιν ἀχώρητος, Πάναγνε χωρεῖται ἐν τῇ νηδύϊ σου, διασώζων με χρηστότητι, τὸν βεβυθισμένον ἁμαρτήμασιν.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμος.

» Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου
» τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με τὸ ἀλ-
» λότριον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν
» με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς
» ὁδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Νοΐ καθαρωτάτῳ, νοῦν τὸν πάντων αἴτιον ἐνοπτριζόμενος, παρ' αὐτοῦ ἐδέξω, χαρισμάτων τὴν αἴγλην θεόπνευστε, καὶ τῶν ἰαμάτων, τὰς ἱερὰς φωτοχυσίας· δι' ὧν λύεις παθῶν τὴν σκοτόμαιναν.

Τὸν ἀπάταις δαιμόνων, πάντας τοὺς πιστεύοντας Χριστῷ μωραίνοντα, τῷ πυρὶ δικαίᾳ, παραδέδωκας ψήφῳ μακάριε, καὶ ψυχὰς ἐρρύσω, τῆς ὀλεθρίου τούτου βλάβης, ὡς Ποιμὴν ἀληθὴς καὶ σωτήριος.

Ἀναφθείσης ἐν μέσῳ, ἔστης ἀκατάφλεκτος πυρᾶς ἀοίδιμε· ἡ γὰρ θεία δρόσος, τοῦ ἁγίου ἐκύκλου σε Πνεύματος, ὡς ἱερομύστην, ὡς λειτουργὸν τῆς θείας δόξης, ὡς τῆς ἄνω λαμπρότητος μέτοχον. Θεοτοκίον.

Θεωρήσαντες πάλαι, ἐνθεαστικώτατα Θεοχαρίτωτε, οἱ σεπτοὶ Προφῆται, μυστηρίου τὸ βάθος τὸ ἄφραστον, τῆς σεπτῆς λοχείας, σοῦ τῆς ἁγνῆς ποικιλοτρόπως, ὡς ἐχώρησαν τοῦτο προήγγειλαν.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
» ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν,
» ἡ ψυχή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωή μου τῷ Ἅδῃ
» προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθο-
» ρᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Ἀόμματοι τῇ ἐντεύξει σου Πάτερ, ἐκομίσαντο τὸ βλέπειν θεόφρον· τὸν γὰρ Χριστὸν, συνεργὸν κεκτημένος, καὶ πρὸς αὐτὸν τῆς ψυχῆς σου τὰ ὄμματα, κτησάμενος διηνεκῶς, τὰς αἰτήσεις πλουσίας ἐλάμβανες.

Ὑπῆρξας τῷ βασιλεῖ θαυμάσιε, φοβερώτατος ἡνίκα προβαίνων, ἐν ταῖς αὐλαῖς, ταῖς αὐτοῦ ἐπεφέρθη, τῷ ἱματίῳ σου ἅπτοντας ἄνθρακας· ἐδόξαζε γάρ σε Χριστὸς, ὃν τῷ βίῳ σου Λεών ἐδόξασας.

Μυρίζει σου ἡ σορὸς τῶν λειψάνων, καὶ προχέει ἀεννάως παμμάκαρ, ὥσπερ πηγὴ, καθαρὰ καὶ εὐώδης, ἔλαιον θεῖον, δι' οὗ φυγαδεύονται, νοσήματα ἐκ τῶν Πιστῶν, καὶ ὑγεία τοῖς χρῄζουσι δίδοται. Θεοτοκίον.

Ἁγίασον τὴν ψυχήν μου Παρθένε, ὁ τὸν Ἅγιον κυήσασα Λόγον, τὸν ἀληθῶς, ἐν Ἁγίοις ὡς θέμις, ἀναπαυόμενον μόνον Θεὸν ἡμῶν, καὶ δίδου μοι ὡς ἀληθῶς, κατανύξεως ὄμβρους πανάμωμε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὸν ἀπὸ βρέφους Κυρίῳ ἀνατεθέντα, καὶ ἐκ σπαργάνων τὴν χώρην ἀνειληφότα,

πάντες τοῖς ᾄσμασι σεφανώσωμεν, Λέοντα τὸν φωστῆρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρόμαχον· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχει τὸ στήριγμα.

Ὁ Οἶκος.

Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν Χριστέ μου, καὶ παράσχου μοι λόγον, ὁ τῶν λόγων δοτήρ, καὶ παροχεὺς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἵνα ἰσχύσω ἐγκωμιάσαι τοῦ σοφοῦ Ἱεράρχου τὸν βίον ὅλον, ὃν ἐν τῇ γῇ διαπύρῳ ἀγάπῃ ἐτέλεσε, καὶ εἴληφεν οὐρανόθεν, τῶν ἀπείρων θαυμάτων τὸ πέλαγος, καὶ τῶν δογμάτων τὴν δύναμιν, δι' ὧν τὴν Ἐκκλησίαν κατηύγασεν· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχει τὸ στήριγμα.

Συναξάριον.

Τῇ Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Θαυματουργοῦ Λέοντος, Ἐπισκόπου Κατάνης.

Στίχοι.

Ὁ μὲν νεκρὸς Λέοντος· εἶδ' οἵου πύθῃ,
Πάντως ἐροῦμεν· Τοῦ προέδρου Κατάνης.

Εἰκάδι ἀμφὶ Λέοντα χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευσαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐκ Ῥαβέννης εἵλκε τὸ γένος, εὐγενῶν καὶ εὐσεβῶν γονέων ὑπάρχων υἱός. Διὰ δὲ βίου καθαρότητα καὶ ἐπιμέλειαν λογισμῶν, πάντας τοὺς ἱεροὺς βαθμοὺς ἐννόμως διαμείψας, θείᾳ ψήφῳ, Πρόεδρος τῆς Καταναίων Μητροπόλεως ἀναδείκνυται, ἥτις κατὰ τὴν περιώνυμον κεῖται Σικελίαν, ἐν ᾗ τὸ Αἰτναῖον πῦρ εἰσέτι καὶ νῦν καταῤῥεῖ. Οὗτος οὖν φερωνύμως, ὡς Λέων, πεποιθὼς, καὶ φωστῆρος δίκην λάμπων, κατεφώτισεν ἅπαντας, ψυχῶν ἐπιμελούμενος, χηρῶν προϊστάμενος, καὶ πενήτων προμηθούμενος. Ὅθεν διὰ μόνης προσευχῆς εἰδωλικὸν ἄγαλμα εἰς γῆν κατέῤῥαξε· καὶ μέγιστον τῇ καλλινίκῳ Μάρτυρι Λουκίᾳ ναὸν τοῖς αὐτοῦ φιλοτεχνήμασιν ἀνεστήσατο· καὶ τὸν ἐν μαγγανείαις τερατοποιὸν Ἡλιόδωρον ἀπετέφρωσεν.

Οὗτος γὰρ δι' ὄχλου πᾶσι γινόμενος, τερατοποιῶν, καὶ φαντασιοκοπῶν, ἐπεὶ καὶ κατὰ τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας τοῖς ἑαυτοῦ κακοτεχνήμασιν ἐπιχειρεῖν ὁ μυσαρὸς κατετόλμησεν, ὁ μακάριος τοῦτον σπουδῇ χειρωσάμενος, καὶ τῷ αὐτοῦ ἱερῷ ἐπιτραχηλίῳ δήσας, κελεύει γενέσθαι μεγίστην πυρκαϊὰν μέσον τῆς πόλεως· καὶ δημοσιεύσας αὐτοῦ πᾶσαν μαγγανείαν, καὶ συνδεδεμένον ἔχων τῷ τραχήλῳ εἰσῆλθε μέσον τῆς καμίνου· καὶ οὐ πρότερον ἐξῆλθε, μέχρις οὗ εἰς τέλος ἀπετεφρώθη ὁ δείλαιος. Τοῦτο ἐξέστησεν ἅπαντας· οὐ μόνον γὰρ ἄφλεκτος ἔμεινεν ὁ μέγας, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἱερῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ τὸ καθ' ὅλου ἡ φλὸξ καθήψατο.

Τούτου τοῦ θαύματος τὰ πέρατα καταλαβόντος, καὶ οἱ Αὐτοκράτορες Λέων καὶ Κωνσταντῖνος αὐτήκοοι γεγονότες, πρὸς ἑαυτοὺς τὸν Ἅγιον μετεστείλαντο, καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἥπτοντο, καὶ εὔχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἐλιπάρουν. Οὗτος, οὐ μόνον ζῶν μέγιστος ἦν ἐν τοῖς θαύμασιν, ἀλλὰ καὶ τῇ γῇ παραδοθεὶς, πλείονα ἐκτελεῖ θαυμάσια.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαδὼκ Ἐπισκόπου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τελειωθέντων, τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν εἰκοσιοκτώ.

Στίχ. Φέρει σὺν ὀκτὼ καὶ Σαδὼκ Ἐπισκόπῳ
Ἡ δωδεκαπλῆ Μαρτύρων δεκὰς ξίφος.

Οὗτοι ἐμαρτύρησαν ἐν Περσίδι, ἐπὶ τοῦ βασιλέως Σαβωρίου, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν πάντες ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλάς. Ἱστορεῖται δὲ ὁ ἅγιος Σαδὼκ, πρὸ τοῦ κατασχεθῆναι αὐτὸν, ἰδεῖν καθ' ὕπνον τὸν πρὸ αὐτοῦ Γερομάρτυρα Συμεὼν, ἱστάμενον ἐπὶ κλίμακος ὑψηλῆς, καὶ τὴν ἄνοδον ἐκκαλυόμενον, δηλοῦντα ὡς ἔοικε τὴν τοῦ Μαρτυρίου ἀνάβασιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βησσαρίωνος.

Στίχ. Πολλῶν ἱδρώτων καὶ πόνων Βησσαρίων
Πολλὰς θανὼν εὕρηκεν ἀντιμισθίας.

Οὗτος ἐγεννήθη σαρκικῶς ἐν Αἰγύπτῳ. Ἀπογαλακτισθέντος δὲ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν ἐκπαιδευθέντος, φῶς ἅγιον ἔλαμψεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, καὶ ἠγάπησεν Ἰησοῦν Χριστὸν σφόδρα, μηδ' ὁπωσοῦν χράνας οἱῳδήποτε πράγματι τὸ δοθὲν αὐτῷ ἅγιον Βάπτισμα νηπιόθεν. Ἀνελθὼν δὲ εἰς τόπον ἔρημον ὡς ἄσαρκος ἠγωνίσατο· καὶ τῆς σαρκὸς καταφρονήσας ὡς φθειρομένης, τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑπέταξε, καὶ εὗρε τὸν Θεὸν βοηθὸν, ὃν ἐπόθησε. Τεσσαράκοντα γὰρ ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ἔστη ἀκλόνητος, ὥσπερ στήλη, ἄνω τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα ἔχων, καὶ τὴν ψυχὴν ἀχώριστον ἐκ τοῦ Θεοῦ. Διὸ καὶ χάριτος ἀξιωθέντος, οὐ τὰ τυχόντα σημεῖα ὁ Θεὸς ἐποίησε δι' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ λίαν παράδοξα.

Φυλάξας γὰρ τὸ κατ' εἰκόνα, ὅσον δυνάμεως εἶχεν, ἐκεῖνα εἰργάσατο, οἷα καὶ οἱ μεγά-

λοι Προφῆται, οἱ τῷ Θεῷ αὐτοφανῶς προσομιλήσαντες. Μωϋσῆς γὰρ, ἡ ῥίζα τῶν Προφητῶν πάντων, τὰ πικρὰ ὕδατα εἰς γλυκύτητα μετεποίησε διὰ ξύλου, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρὸν εἰκονίζοντος, ἵνα τοὺς γογγύζοντας Ἰουδαίους κατασιγάσῃ. Οὗτος δὲ ὁ μακάριος, τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ βαδίζοντος ποτὲ ἐν ὁδῷ ἀνύδρῳ, καὶ τῇ δίψῃ φλεγομένῳ, διὰ χαράγματος Σταυροῦ ἐναερίου, τὴν ἁλμυρὰν καὶ ἄποτον θάλασσαν εἰς γλυκύτητα μετεποίησε, καὶ ψυχρὰν καὶ πότιμον εἰργάσατο. Διὸ καὶ ἐμπλησθέντες ἐξ αὐτῆς, σὺν ἑτέροις πολλοῖς, τῷ Θεῷ ηὐχαρίστησαν. Ὁ Ἰησοῦς ποτὲ τοῦ Ναυῆ τοὺς Γεβουσαίους συγκόπτων, τὸν ἥλιον τοῦ ἰδίου δρόμου ἔστησεν, ἕως συνέκοψεν ἅπαντας. Καὶ οὗτος ποτὲ ὁ μακάριος, ἐν τόπῳ τινὶ εὑρεθεὶς, ὠφελείας ἕνεκεν πολλῶν, καὶ τῆς ὥρας ληγούσης τὸν Θεὸν αἰτησάμενος, ἔστησε τὸν αὐτὸν ἕως οὗ τὸ πᾶν τῆς ὁδοῦ διήνυσεν. Οὗτος, ὡς Ἠλίας ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ κατήγαγεν, οὐχ ἅπαξ καὶ δὶς, ἀλλὰ καὶ πολλάκις τοῦτο αἰτησαμένων αὐτῷ. Ἐλισσαῖος ποτὲ ὁ Προφήτης, τῇ μηλωτῇ Ἠλιοὺ, τὸν Ἰορδάνην ἀβρόχως ἐπέρασεν. Οὗτος δὲ, ἀντὶ μὲν Ἰορδάνου, τὸν Νεῖλον ποταμὸν· ἀντὶ δὲ μηλωτῆς, τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ ὅπλῳ κραταιῷ χρησάμενος, τὸ ὕδωρ ἅπαν εἰς λιβάδος εὐθύτητα μετεποίησε, καὶ ἐπάνω τῶν τοσούτων ὑδάτων πεζοπορήσας, ὢ τοῦ θαύματος! μέχρις ἀστραγάλων ἐβάφησαν οἱ αὐτῷ πόδες. Τί τούτων τῶν τεραστίων μεῖζον; τί θαυμασιώτερον; Οὕτω καὶ ἄλλα σημεῖα διάφορα ἐργασάμενος, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἐν γήρᾳ πίονι τὸν Θεὸν θεραπεύσας, ἀπῆλθε πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀγάθωνος Πάπα Ῥώμης.

Στίχ. Ῥώμης Ἀγάθων οἴακας διευθύνας,
Πρύμναν ἔκρουσε πρὸς νοητοὺς λιμένας.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν, καὶ θαυματουργὸς Ἀγάθων, ἐκ τῆς Ἰταλίας ἐγένετο, υἱὸς Χριστιανῶν γονέων, εὐλαβῶν καὶ εὐσεβῶν. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ φιλοπονήσαντες, ἐδίδαξαν αὐτὸν πᾶσαν Γραφὴν θεόπνευστον καὶ ὠφέλιμον· τοσοῦτον δὲ ὠφελήθη ἐξ αὐτῆς καὶ κατενύγη, ὡς, μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ συναγαγεῖν πάντα τὸν πλοῦτον αὐτῶν, καὶ προσκαλεσάμενος πτωχοὺς, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ διασκορπίσαι αὐτὸν, καὶ ἀπελθεῖν εἰς μοναστήριον, καὶ μονάσαι, καὶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα ὑποδύσασθαι, καὶ δουλεύειν τῷ Θεῷ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, καὶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου προσεύχεσθαι. Εἰς ἀρετὴν δὲ τοσοῦτον ἠγωνίσατο, ὡς καὶ χαρίσματα ἰαμάτων λαβεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἡ ἀρετὴ οὐ λανθάνει, Πάπας Ῥώμης ἐγένετο· καὶ καλῶς διαπρέψας ἐν τῷ ἐπισκοπικῷ ἀξιώματι, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς » δρόσον τὸ πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τάξεις τῶν θείων Ἀσωμάτων, μετὰ σώματος μιμούμενος θεόφρον, ἐλειτούργεις Θεῷ, ἀπαύστως ἀναμέλπων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὥτα κωφεύοντα παμμάκαρ, δι' ἐντεύξεως ἠνέῳξάς σου θείας, καὶ χωλοῖς προφανῶς, παρέχεις εὐδρομίαν, Εὐλογητὸς εἶ μελπουσιν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πνεύματι θείῳ τοῦ Δεσπότου, ἀκαταφλέκτος διέμεινας ἐν μέσῳ, εἰσελθὼν τοῦ πυρός· ὁ μέτοχος δὲ τούτου, κρίσει δικαίᾳ φλέγεται, Ἡλιόδωρος εὐχῇ σου

Θεοτοκίον.

Σοῦ τὴν νηδὺν μὴ καταφλέξαν, τῆς Θεότητος τὸ πῦρ Παρθενομῆτορ, σωματοῦται ἐκ σοῦ, τὰ πέρατα φωτίζον, ταῖς θείαις λαμπρότησι· διὰ τοῦτό σε ὑμνοῦμεν.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Νικηταὶ τυράννου καὶ φλογὸς, τῇ χάριτί » σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου σφό» δρα ἀντεχόμενοι, Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε » πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, » εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐξεχύθη χάρις, Πάτερ σου τοῖς χείλεσιν ἱερομύστα· διὰ τοῦτο Λέων, ὁ Θεός σε ἔχρισεν Ἀρχιερέα, τοῦ λαοῦ βοῶντα· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Βασιλεῖ παμμάκαρ, τῷ διαιωνίζοντι εὐαρεστήσας, ἐπιγείῳ Λέων, Βασιλεῖ παρέστηκας ἄνθρακας φέρων, καὶ τὴν τούτου Πάτερ, καταπλήττων ἔννοιαν, ταῖς θαυματουργίαις, ταῖς λίαν παραδόξοις.

Ὡς ἐλαία Πάτερ, φυτευθεὶς κατάκαρπος οἴκῳ Κυρίου, φέρεις μετὰ τέλος, ἐκ τοῦ θείου σκήνους σου ἔλαιον θεῖον, Πιστῶν πᾶσαν

νόσον, ἀπελαύνων πάντοτε, τῶν εἰς σὲ μετὰ πόθου, σοφὲ προσπεφευγότων.

Θεοτοκίον.

Ὃ βουλήσει πάντα, ἐκτελῶν Παναμωμε εὐλογημένη, βουληθεὶς καὶ μήτραν, τὴν σὴν κατεσκήνωσε καὶ σάρξ ὡράθη, καὶ ἐθέωσέ με, φθαρέντα τὸ πρότερον, τοῦ ἀπατεῶνος, κακίστου συμβουλίᾳ.

Ὠδὴ Θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόῤῥητον Θεοῦ
» συγκατάβασιν· ὅπως ὁ Ὕψιστος, ἑκὼν
» κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ
» γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραν-
» τον, Θεοτόκον οἱ Πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἵνα σε θείαις ἐν φωναῖς, μακαρίζωμεν ὁσίως βιώσαντα, καὶ τὰ οὐράνια, περιπολοῦντα καὶ ἀγαλλόμενον, παθῶν καὶ θλίψεων ἡμᾶς, εὐχαῖς σου διάσωζε, καὶ περιστάσεων, Ἱεράρχα καὶ Ποιμὴν ἀξιάγαστε.

Ὡς κλῆμα τῆς ἀληθινῆς, γεγονὼς Πάτερ ἀμπέλου εὐλάστησας, ἀρετῶν βότρυας, θαυμάτων γλεῦκος ἐναποστάζοντας· ἐξ οὗ οἱ πίνοντες πιστῶς, ὑγείαν κομίζονται, καὶ ἀγαλλίασιν, εὐφημοῦντές σε ἀεὶ Λέων Ὅσιε.

Σῶμά σου γέγονε ναὸς, τοῦ Ἁγίου καὶ σεπτοῦ Πάτερ Πνεύματος· καὶ νῦν κατάκειται, τοῦ θείου ἔνδον ναοῦ, οὗ ἤγειρας, εἰς δόξαν Λέων καὶ τιμὴν, Λουκίᾳ τῇ Μάρτυρι, θαυμάτων βρύον ἡμῖν, ποταμοὺς τοῖς εὐσεβῶς σε γεραίρουσιν.

Ἥλιος ὤφθης φωταυγὴς, ἀρετῶν λαμπαδηχίαις τὰ πέρατα, περιαυγάζων ἀεί· καὶ νῦν πρὸς φέγγος μετέβης ἄῤῥητον· τὴν φωτοφόρον σου διό, μνήμην ἑορτάζοντας, Λέων πανόλβιε, σκοτασμῷ πάντας δεινῷ ἀπολύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Φρίττω σε μόνε Βασιλεῦ, τὴν δευτέραν παρουσίαν καὶ δέδοικα, ἄμετρα πταίσας σοι, καὶ μεταγνώσει μὴ βελτιούμενος· ἀλλ' ὡς ὑπάρχων ἀγαθὸς, ἐπίστρεψον σῶσόν με, τῆς Κυησάσης σε, εὐπροσδέκτοις Ἰησοῦ παρακλήσεσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Λαμπτῆρα καὶ Διδάσκαλον, καὶ Ἱεράρχην μέγιστον, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, γνωρίζει σε Ἱεράρχα· τὰ τέκνα ταύτης ὅσιε, καλῶς Πάτερ ἐποίμανας, ἐπὶ νομὴν σωτήριον, Λέων θεόφρον ἅγιε, αἱρετικοὺς ἐκδιώξας, καθάπερ θῆρας ἀγρίους.

Θεοτοκίον.

Κατάνης ὁ πολύφωτος, ἀστὴρ καὶ διαυγέστατος, τερατουργὸς Ἱεράρχης, Λέων ὁ μύστης Τριάδος, κυρίως Θεοτόκον σε, ἀγνὴ τρανῶς ἐκήρυξε, νῷ καὶ ψυχῇ καὶ σώματι· ἣν καὶ ἡμεῖς ἀνυμνοῦμεν, σαφῶς Θεοῦ σε Μητέρα.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου
Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπολυσις.

ΤΗ ΚΑ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου, τοῦ ἐν Συμβόλοις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψαλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρον Τιμόθεε, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καὶ συντόνου δεήσεως, τῶν παθῶν σκιρτήματα, παντελῶς ἐξηφάνισας· καὶ ἀπαθείας, χάριν δεξάμενος, δοχεῖον ὤφθης, τῷ θείῳ Πνεύματος· ὅθεν τὰ πνεύματα, ἀπελαύνεις πάντοτε, τὰ πονηρὰ, ζῶν καὶ μετὰ θάνατον, θεομακάριστε.

Πάτερ θεόφρον Τιμόθεε, τοῦ Ἀβραὰμ μιμητὴς, ἀψευδὴς ἐχρημάτισας, θεραπεύων πάντοτε, τοὺς πρὸς σὲ καταφεύγοντας. Ἰὼβ ἐκτήσω, τὸ ἐν τοῖς πόνοις στερῤῥόν· Δαυῒδ τὸ πρᾶον, ἀνατεινόμενος, βίον ἰσάγγελον, ἐπὶ γῆς διήνυσας· τῶν ὀρεκτῶν, ἔφθασας τὸ ἔσχατον, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπῶν.

Πάτερ ἱερὲ Τιμόθεε, τῆς σωφροσύνης εἰκὼν, ἐγκρατείας ὑπόδειγμα, εὐσεβείας ἔνδαλμα, καὶ πηγὴ κατανύξεως, ὀρθοδοξίας, ἔρεισμα ἄσειστον, τῶν ἰαμάτων, ῥεῖθρον ἀένναον, ἥλιος ἄδυτος, τέκνον θείας χάριτος, καὶ Μοναστῶν, ὤφθης ἐγκαλλώπισμα, σεβασμιώτατε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅλος ὁ βίος μου ἄσωτος, ἡ δὲ ψυχὴ ἀσελγὴς, καὶ τὸ σῶμα παμμίαρον, καὶ ὁ νοῦς ἀκάθαρτος, καὶ τὰ ἔργα παμβέβηλα, καὶ ὅλος ὄντως εἰμὶ ὑπεύθυνος, τῆς καταδίκης, καὶ κατακρίσεως· πῶ νῦν πορεύσομαι; καὶ πρὸς τίνα φεύξομαι, εἰμὴ πρὸς σε, Δέσποινα σπλαγχνίσθητι, καὶ δεῦρο σῶσόν με. Ἢ Σταυροθεοτοκίον,

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρ-

Θένος ἔλεγεν, ἐν σταυρῷ ὡς ἑώρακεν, ἐν μέσῳ δύω λῃστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως, φρικτῶς ἐκύησεν· ἔκλαιε λέγουσα· Οἴμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς ὁ δεινὸς, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τὸν Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς·

Σὲ τῶν Μοναστῶν τὸ κλέος μέλπω, Μάκαρ.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ὠδὴ ἀ. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἄσωμεν ᾠδὴν τῷ Θεῷ, τῷ ἐκ πικρᾶς δου-
» λείας, Φαραὼ ῥυσαμένῳ Ἰσραὴλ, καὶ
» ἐν πυρίνῳ στύλῳ, καὶ φωτὸς νεφέλῃ καθο-
» δηγήσαντι, ὅτι δεδόξασται.

Σὲ τὸν νοητὸν ἀστέρα, τὸν ἐν τῷ ὕψει Πάτερ, τῆς ἐγκρατείας ἀναλάμψαντα φαιδρῶς, καὶ τῶν Πιστῶν καρδίας καταυγάζοντα, μάκαρ Τιμόθεε, ἀνευφημοῦμεν ἀεί.

Ἔχων πρὸς Θεὸν ἐκτενὲς, τῆς διανοίας ὄμμα, τῆς ἀμελείας τὸν ὕπνον, ἐκ ψυχῆς ἀπετινάξω Πάτερ, καὶ ναὸς ἐγένου Θείου Πνεύματος, καὶ ἁγιάσματος τόπος Τιμόθεε.

Τὰς τοῦ πονηροῦ μηχανὰς τῇ ταπεινώσει Πάτερ, συμπεφραγμένος διῆλθες ἀβλαβῶς, καὶ πρὸς Θεὸν ὑψώθης, καὶ αὐτοῦ τῇ δόξῃ διὰ παντὸς, ἐντρυφᾷς μάκαρ Τιμόθεε.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀνερμηνεύτως Θεὸν, τὸν Ποιητὴν τῶν ὅλων, ἐν τῇ γαστρὶ συλλαβοῦσαν, καὶ σαρκὶ ὡς ἀληθῶς τεκοῦσαν Θεοτόκον Κόρην, καὶ παρθενεύουσαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Στερέωμά μου Σωτὴρ ὑπάρχεις, καταφυ-
» γή μου καὶ δύναμις· σαλευθεῖσαν τὴν
» καρδίαν μου, στερέωσον εἰς τὸν φόβον σου·
» ὅτι οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς σὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Οἰκτείρων πάντας τῇ συμπαθείᾳ, ἄλλος Ἀβραὰμ ἐχρημάτισας, δεξιούμενος τοὺς πάντοθεν, παραβάλλοντας· ὦ Τιμόθεε, καὶ δι' αὐτῶν τὸν πάντων, θεραπεύων Θεόν.

Νεκρώσας μέλη τὰ ἐπὶ γῆς σου, Πάτερ ὡς φησὶν ὁ Ἀπόστολος, τῆς ζωῆς τῆς ἐπουρανίου, συμμέτοχος ἀναδέδειξαι, ἐν ᾗ τῶν τιμώντων σε, ἀεὶ μέμνησο.

Ἀνατολῇ σου τῶν ἔργων Πάτερ, ἥλιος γεγένησαι ἄδυτος, ταῖς ἀκτῖσι τῶν ἀγώνων, τὰ πέρατα καταυγάζων ἀεί, καὶ τῶν δαιμόνων λύων τὴν σκοτόμαιναν. Θεοτοκίον.

Ἀγνὴ Παρθένε τοῦ Βασιλέως, τῶν βασιλευόντων Γεννήτρια, τὰς σειράς μου τῶν πταισμάτων, διάῤῥηξον καὶ ὁδήγησον, πρὸς μετανοίας τρίβους ταῖς πρεσβείαις σου.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Παρθένος τῷ σώματι, σὺ ἀναδέδειξαι, Πιστὸς τῷ ποιήσαντι, σύ πεφανέρωσαι, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε· ὅθεν καὶ συνευφραίνῃ, ταῖς φρονίμοις Παρθένοις· πίστει δὲ συγχορεύεις, τοῖς ὁσίοις Πατράσιν· ἡμῖν δὲ ἐπεφάνης βρύων τὰ θαύματα. Θεοτοκίον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὀρθοδόξων ἡ πίστις· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνε φιλάνθρωπε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε παναμωμε, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διῆλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἡνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἑκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωπῆσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης,
» τῆς μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρ-
» κοῦσθαι, θεοπτικῶς κατενόησε καὶ ἐν φό-
» βῳ, ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν.

Σὺ ταῖς προσευχαῖς, ἀεὶ ὀχυρωμένος, τὰ τῶν νοητῶν, ἐχθρῶν, τόξα καὶ βέλη, ὡς περ νηπίων τοξεύματα ἐλογίσω, Πάτερ ἀοίδιμε Τιμόθεε.

Τὸν τῆς πρὸς ἡμᾶς, Χριστοῦ οἰκονομίας, σχέσει προσκυνῶν, θεόφρον χαρακτῆρα, πεῖραν ὑπέστης μαστίγων ὑπὸ τῶν τοῦτον, ἀπαρνουμένων ὦ Τιμόθεε.

Ὡς τις ἀνδριὰς, ἀσάλευτος ὑπῆρξας, ἐν τῇ πρὸς Θεὸν, ἀεὶ δοξολογίᾳ, μηδ' ὁπωσοῦν ἀναπαύσεως ἐν ταῖς ταύτης, ὥραις μετέχων ὦ Τιμόθεε. Θεοτοκίον.

Νέον ἐπὶ γῆς, ἐγέννησας Παιδίον, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, γεγεννημένον ἀῤῥεύστως, Μῆτερ ἁγία, Χριστιανῶν ἡ ἐπανόρθωσις.

Ὠδὴ έ. Ὁ Εἱρμός.

» Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου διασκέδασον,
» φωτοδότα Χριστὲ ὁ Θεὸς, ὁ τὸ ἀρχέγο-
» νον σκότος διώξας τῆς ἀβύσσου, καὶ δώρησαί-
» μοι τὸ φῶς τῶν προσταγμάτων σου Λόγε,
» ἵνα ὀρθρίζων δοξάζω σε.

Νοῒ κεκαθαρμένῳ, παρεστὼς τῇ Τριάδι μα-
κάριε, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἀκτῖσι πυρσευό-
μενος Πάτερ, τοὺς ἐν σκότει ἡμᾶς κινδυνεύον-
τας, τῶν ψυχικῶν παθημάτων, φωτίζεις ἑ-
κάστοτε.

Τὴν σάρκα ἐγκρατείᾳ, τὴν ψυχὴν ἀπαθείᾳ
κοσμούμενος, τοῦ Βασιλέως τῶν ὅλων, θε-
ράπων ἐγνωρίσθης, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐναργεῖς,
τὰς τῶν θαυμάτων ἐδέξω, Τιμόθεε χάριτας.

Οὐ γνώμῃ περιέργῳ, ἀλλ' ἁπλάστῳ καρδίᾳ
αἰτήσασα, ἡ προσελθοῦσά σοι στεῖρα,
διὰ πιστοῦ οἰκέτου, εὔτεκνος δείκνυται ἐξ ἀ-
τεκνίας, ὑμνοῦσα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Οἰκήσας ἐν γαστρί σε, ὁ οἰκῶν ἐν ὑψίστοις,
σὲ ἀπειργάσατο, οὐρανῶν πλατυτέραν,
Μαρία Θεοτόκε· ὃν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν ὡς ἀ-
γαθὴ, μὴ ἐλλίπῃς πρεσβεύειν Θεόνυμφε.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀ-
» νομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν,
» ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ
» ἐπάκουσόν μου· ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Καλῶς σε διατηρῶν, τὸ παρθενίας ἀξίωμα,
ἐν ὅλῃ σου τῇ ζωῇ, γυναίῳ οὐδέ ποτε,
κατ' ὄψιν συνέτυχες, τὴν ἐκ τούτου βλάβην,
παντελῶς ἀποκρουσάμενος.

Λιμένι τῷ νοητῷ, ἐγκαθορμίσθης τοῖς κύ-
μασι, τῶν ἡδονῶν μὴ βραχεὶς, παμμάκαρ
Τιμόθεε, ἀλλὰ ταῖς τοῦ Πνεύματος, ζωηφόροις
αὔραις, εὐπλοήσας παναοίδιμε.

Ἐμάκρυνας ψαλμικῶς, ἐν ὄρεσι διαιτώμε-
νος, καὶ ταῖς ἐρήμοις ἀεί, σοφὲ αὐλιζό-
μενος, ἕως οὗ εἰσήλασας, εἰς Θεοῦ τὴν πόλιν,
τὴν οὐράνιον Τιμόθεε.

Θεοτοκίον.

Ὁ νώτοις χερουβικοῖς, ἀπεριγράπτως καθή-
μενος, περιγραπτῶς ἐν τῇ σῇ, κοιλίᾳ ἐν-
ῴκησε, σαρκὶ οὐ θεότητι, καὶ ἐκ σοῦ προῆλθε,
διασώζων με Πανάμωμε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστὴρ πολύφωτος ἐκ τῆς Ἑῴας, ἀνα-
λάμψας ηὔγασας, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν
Πιστῶν, τὰς ἀρετὰς τῶν θαυμάτων σου, θαυ-
ματοφόρε θεόφρον Τιμόθεε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τῶ ἐν Ἁγίοις
Πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου τοῦ ἐν Συμβόλοις.

Στίχοι.

Καὶ ζῶντα Τιμόθεε καὶ τεθνηκότα,
Τιμᾷ Θεὸς ζώντων σε καὶ τεθνηκότων.

Εἰκάδι Τιμόθεον πρώτῃ κατὰ σῆμα κάλυψεν.

Οὗτος ὁ μακάριος, ἐξ ἁπαλῶν τῶν ὀνύχων
τὸν μονήρη βίον ὑποδὺς, διὰ ἐγκρατείας
πολλῆς καὶ συντόνου δεήσεως, τῶν παθῶν τὰ
σκιρτήματα ἐξαφανίσας, καὶ ἀπαθὴς γενόμε-
νος, δοχεῖον ὤφθη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, παρ-
θένος ἕως τέλους καὶ ψυχῇ καὶ σώματι διαμεί-
νας. Γυναῖκα οὐδέποτε εἰς ὄψιν ἐλθεῖν ἠθέλησεν. Ἐν ὄρεσι διαιτώμενος, καὶ ἐν ἐρήμοις αὐλιζόμενος, τῶν δακρύων τῇ δρόσῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἤρδευεν. Ὅθεν καὶ χαρίσματα ἰαμάτων ἔλαβε· δαίμονας γὰρ ἐξ ἀνθρώπων ἀπήλασε, καὶ πᾶσαν ἄλλην νόσον ἐθεράπευσεν. Οὕτω βεβιωκὼς, ἐν γήρᾳ καλῷ καταλύει τὸν βίον, καὶ πρὸς Κύριον ἐκδημεῖ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐσταθίου, Πατριάρχου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ πρώτου ἐν Βασιλεῦσι Χριστιανοῦ· ὅς τις, τῆς ὀρθοδοξίας τὰς ἀκτίνας δεχόμενος, πάντας τοὺς ἐπὶ λόγῳ σοφίας ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπισυνάξειν ἐκπέμπει, ὧν εἷς ἦν καὶ οὗτος ὁ Ἅγιος· ὃς καὶ παρῆν ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν πρώτῃ Συνόδῳ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων, τὸ δόγμα μὲν τῆς εὐσεβείας κρατύνων, ἐξελέγχων δὲ καὶ ἀνατρέπων τοὺς τῆς θείας φύσεως τὴν τομὴν ἐπεισάγοντας, καὶ τὸν Υἱὸν κτίσμα λέγοντας, καὶ τῆς Πατρικῆς τιμῆς ἀλλοτριοῦντας.

Διὰ οὖν τὴν ἔνθεον αὐτοῦ παῤῥησίαν, καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ζῆλον, φθόνον ὠδίνησαν κατ' αὐτοῦ Εὐσέβιος ὁ Νικομηδείας, Θέογνις ὁ Νικαίας, καὶ Εὐσέβιος ὁ Καισαρείας, καὶ οἱ λοιποὶ, ὅσοι τῆς ἀρειανικῆς βλασφημίας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἀθεΐας ἐτύγχανον κοινωνοί· καὶ ἐν σχήματι τῆς κατὰ πάροδον ἐπισκέψεως (καὶ γὰρ τὴν ἐπὶ τὰ Ἱεροσόλυμα πορείαν ἐπλάσαντο) ἐν Ἀντιοχείᾳ παραγενόμενοι, τὴν τοῦ Ἁγίου καταψηφισάμενοι

καθαίρεσιν. Ὅτι δή, φασί, γύναιον ἑταιρικόν, (ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ μεγάλοις δώροις καταπεισθὲν) ἀρτιγενὲς παιδίον ἐπιφερόμενον, προσῆλθεν αὐτοῖς, ἐκ συνωσίας τοῦ Εὐσταθίου συνειληφέναι λέγον, καὶ τετοκέναι τὸ ἐπιφερόμενον βρέφος. Καὶ γὰρ ἦσαν τοῦ τοιούτου δράματος αὐτουργοί· οἵ τινες ὅρκῳ μόνῳ τὴν κατηγορίαν βεβαιῶσαι τὸ γύναιον ἀπαιτήσαντες, εὐθέως τοῦ Ἁγίου τὴν καθαίρεσιν καταψηφίζονται, καὶ τὸν Βασιλέα πείθουσιν ἐξορίαν ἀπενεγκεῖν κατ' αὐτοῦ· καὶ ἐπέμφθη διὰ τῆς Θρᾴκης εἰς Φιλίππους πόλιν Μακεδονίας, ἔνθα καὶ τὸν βίον κατέλυσεν.

Ἑκατὸν δὲ χρόνων διαγενομένων, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας Ζήνωνος, ἀνήχθη τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον, καὶ παρεπέμθη εἰς Ἀντιόχειαν, παντὸς τοῦ πλήθους προχυθέντος τοῦ ἄστεος ἀπὸ μιλίων δεκαοκτώ· καὶ μεθ' ὕμνων καὶ φώτων καὶ θυμιαμάτων δεξαμένων αὐτό. Τοῦτον καὶ ὁ τίμιος Χρυσόστομος ἐγκωμίοις ἐτίμησε.

Λέγεται δὲ, ὅτι τὸ συκοφαντῆσαν τὸν Ἅγιον Εὐστάθιον γύναιον, νόσῳ χαλεπῇ περιπεσὸν, τὴν κατ' αὐτοῦ πᾶσαν ἐξαγορεῦσαι ἐπιβουλὴν, καὶ τῶν ὑποθεμένων ἕκαστον ἐξαγγεῖλαι· καὶ ὅτι ἐπὶ χρήμασιν ὑπ' αὐτῶν ἐξαπατηθεῖσα, καὶ πεισθεῖσα, τὴν κατηγορίαν ἐξήνεγκε. Τὸν μέντοι ὅρκον παραλογίσασθαι, καὶ μὴ παντελῶς διαψεύσασθαι· ὑπό τινος γὰρ Εὐσταθίου χαλκέως, συμφθαρέντος αὐτῇ, γεννηθῆναι ἔφη τὸ βρέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου, Ἐπισκόπου Ἀμαστριδος.

Στίχ. Ὁ Γεώργιος καὶ λιπὼν τὸ σαρκίον.
Πολλοῖς γεωργεῖ ψυχικὴν σωτηρίαν.

Οὗτος εὐσεβῶν ἔφυ γονέων, Θεοδώρου καὶ Μεγεθοῦς προσαγορευομένων, τὴν Κρώμνην δὲ πατρίδα κεκτημένων· οἳ τὸν βίον ἐν ἀπαιδίᾳ διανύοντες, εὐχῇ καὶ νηστείᾳ τὸ Θεῖον ἐλιτάνευον, δοθῆναι αὐτοῖς τέκνον, ὃ καὶ γέγονε. Διὰ γὰρ θείας φωνῆς, τήν τε σύλληψιν, καὶ τὴν κλῆσιν, καὶ τὸ τῆς ἱερωσύνης χάρισμα τοῦ μέλλοντος ἐξ αὐτῶν τεχθῆναι, πρὸς βαθὺ γῆρας ἐλάσαντες, ἐμυήθησαν. Τεχθέντος δὲ αὐτῷ, καὶ τὰ τῆς νεότητος ἡδέα ἀπωθουμένου, καὶ τῶν μενόντων ἀντιποιουμένου, καὶ τῶν μαθημάτων, τῶν τε θείων, τῶν τε ἀνθρωπίνων μηδόλως κατολιγωροῦντος, θεωροῦντες οἱ γονεῖς αὐτοῦ τὸν καλὸν δρόμον τῷ παιδὸς, ἐδόξαζον τὸν Θεόν.

Ἱκανῶς οὖν παιδευθεὶς, καὶ τῆς πατρίδος ἀπαναστὰς, καταλαμβάνει τὸ ὄρος τῆς Συρικῆς· καὶ εὑρὼν γέροντα ἐκεῖσε τίμιον, παρ' αὐτοῦ λαμβάνει τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα. Καὶ τὸν βίον ἐκείνου λιπόντος, τὴν Βόνισσαν καταλαμβάνει, πάσῃ σκληραγωγίᾳ καὶ ἀσκήσει ἑαυτὸν καθυποβαλών. Ἐπεὶ δὲ ὁ τῆς Ἐκκλησίας Ἀμάστριδος Πρόεδρος ἀπεβίω, καὶ μὴ βουλόμενος, ἀνάγεται οὗτος ὁ Ἅγιος εἰς τὸν τῆς ἀρχιερωσύνης θρόνον, ὡς λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ψήφῳ θείᾳ καὶ συμφωνίᾳ ἱερέων.

Ἀπάραντος δὲ αὐτοῦ τῆς Βασιλευούσης, καὶ τὸν αὐτοῦ θρόνον καταλαβόντος, ὁμοῦ πάντα ἐτελεῖτο καὶ ἐσπουδάζοντο, διαταξεις ἱεραὶ, εὐκοσμία τοῦ Βήματος, κατάστασις τοῦ ἱερατικοῦ συστήματος, ὀρφανῶν καὶ χηρῶν προστασία καὶ πτωχοτροφία, χρεῶν ἀποκοπαὶ, καὶ ἡ πρὸς τὸ Θεῖον εὐσέβεια· πρὸς τούτοις δὲ καὶ θεοσημεῖαι, καὶ τεράστια παντοῖα τελούμενα δι' αὐτοῦ. Οὕτω καλῶς τὸν βίον περάνας τῶν τῇδε μετέστη, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ ἀποδούς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Χριστοῦ τέθνηκας ὁ Σχολαστικὸς θύτης,
Καὶ τῶν μακρῶν σου νῦν σχολὴν ἄγεις πόνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ζαχαρίας, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Μακάριος εἶ καὶ θανὼν, Ζαχαρία,
Ζαχαρία πρόεδρε γῆς μακαρίας.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὁ δι' Ἀγγέλου Παῖδας, ἐκ πυρὸς διασώ-
» σας, καὶ τὴν βροντῶσαν κάμινον, με-
» ταβαλὼν εἰς δρόσον, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ
» τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σβέσας παθῶν τὴν φλόγα, τῶν δακρύων τῇ δροσῳ, χάριν θαυμάτων ἔβλυσας· δι' ὧν ἀποκαθαίρεις τοὺς μολυσμοὺς, τῶν παθημάτων Τιμόθεε.

Μακαρισμοῦ τοῦ θείου, ἀψευδῶς τετύχηκας, τὴν τῶν πραέων Ὅσιε, κληρονομήσας χώραν, καὶ τῆς χαρᾶς τῶν ἐκλεκτῶν ἐμφορούμενος.

Λύσιν ἁμαρτημάτων τοῖς τελοῦσιν ἐκ πόθου, τὸ ἱερὸν μνημόσυνον, τῆς μεταστάσεώς σου, ὡς παῤῥησίαν εὑρηκὼς, παμμάκαρ αἴτησαι.

Θεοτοκίον.

Ἐλυτρωμένοι πάντες, τῆς ἀρχαίας κατάρας, τῷ παναγίῳ τόκῳ σου, εὐλογημένη μόνη, σὲ εὐλογοῦμεν Θεοτόκε ἀμίαντε.

Ὠδὴ ἡ Ὁ Εἱρμός.

» Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῷα αὐτῆ̃ς,
» ὁ τιθεὶς θαλάσσῃ ὅριον ψάμμον, καὶ
» συνέχων τὸ πᾶν· σὲ ὑμνεῖ Ἥλιος, σὲ δοξάζει
» Σελήνη, σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις
τῷ Δημιουργῷ, καὶ Κτίστῃ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Παθοκτόνος γεγένησαι, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καὶ συντόνου Πάτερ τῆς ἀγρυπνίας, ἀναβάσεις ἀεί, ἀρετῶν Ὅσιε, μελετῶν ἐν καρδίᾳ, καὶ ἐκ δόξης βαίνων ἐπὶ δόξαν, τῆς ἀτελευτήτου, ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας.

Ὡς θυμίαμα ὅσιε, τὰς προσευχάς σου Θεῷ, τῷ καθαρωτάτῳ, σὺ προσενέγκας καθαρᾶς ἐκ ψυχῆς θείαν ἐνέργειαν, παρ' αὐτῆ̃ ἐκομίσω τῶν θαυμάτων, δαίμονα ἐλαύνειν, καὶ τὰς τῶν ἀνθρώπων, ἰᾶσθαι ἀσθενείας.

Μισοπόνηρος ἄκακος, καὶ συμπαθὴς καὶ πραΰς, καὶ δικαιοσύνῃ κεκοσμημένος, Πάτερ γέγονας, Ὅσιος ἄμεμπτος, ἀπεχόμενος πάσης ἀδικίας, στύλος Μοναζόντων· ὅθεν σε τιμῶμεν, Πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μόνην σε ἐξελέξατο, τὴν καλλονὴν Ἰακὼβ, τοῦ Πατρὸς ὁ Λόγος, καὶ σοῦ ἐν μήτρᾳ κατεσκήνωσε, καὶ ὡς ηὐδόκησεν, ὑπὲρ πάντας ὡραῖος τοὺς ἀνθρώπους, Παναγνε προῆλθε, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν, ἡμῖν καθαίρων φύσιν.

Ὠδὴ Δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ
» ἐγείρας κέρας σωτηρίας ἡμῖν, ἐν οἴκῳ
» Δαυὶδ τοῦ παιδός αὐτοῦ ἐν οἷς ἐπεσκέψατο
» ἡμᾶς, ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, καὶ κατεύθυνεν ἡ-
» μᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Ἁγιωσύνης τέμενος, κατανύξεως πηγὴ, συμπαθείας ῥεῖθρον, ἀνεδείχθης σοφὲ, ἀγάπης τε ἄπειρον πέλαγος, Κυρίου θεράπων ἀψευδὴς, καὶ οὐρανοπολίτης, καὶ Ἀγγέλων σύσκηνος, καὶ θαυμάτων βρύσις.

Κατακαυχᾶσθαι ἔλεον, Πάτερ κρίσεως εἴδως οὐ παρεῖδες ξένον, ἀλλὰ πᾶσι χρηστῶς, τὰ σπλάγχνα διήνοιξας Ὅσιε, πατὴρ χρηματίσας ὀρφανῶν, καὶ τῶν χηρῶν προσάτης, καὶ γυμνῶν ἀμφίασις, καὶ τροφὴ πεινώντων.

Ἀπὸ τῆς γῆς ἐχώρησας, πρὸς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν, ἔνθα εἶχες ἔτι περιὼν ἐν σαρκὶ, καλῶς τὸ πολίτευμα Ὅσιε, ἡμῖν ἱλασμὸν ἁμαρτιῶν, πρεσβεύων δωρηθῆναι, τοῖς πιστῶς τιμῶσί σου, τὴν ἁγίαν μνήμην.

Ῥεῖθρα ἡμῖν ἑκάστοτε, ἡ τιμία σου σορὸς, ἰαμάτων Πάτερ ἀναβλύζει, παθῶν ἐκχύσεις παντοίων ξηραίνοντα, καὶ πᾶσαν ἀρδεύοντα ψυχὴν, πρὸς εὐκαρπίαν θείαν, ἱερὲ Τιμόθεε, τῆ̃ Χριστοῦ θεράπων.

Θεοτοκίον.

Ῥήμασι σοῖς ἑπόμεναι, γενεαὶ τῶν γενεῶν, μακαρία σὲ μακαριοῦσιν ἀεί· Θεὸν γὰρ τὸν ὄντως μακάριον, ἐκύησας ἄχραντε Ἁγνὴ, τὸν πάντας μακαρίους, τοὺς αὐτῷ δουλεύοντας, ἀψευδῶς ποιοῦντα.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΒ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς εὑρέσεως τῶν λειψάνων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τῶν Μαρτύρων Στιχηρὰ προσόμοια τρία.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθείς.

Ταῖς πολυτρόποις ἰδέαις τῶν βασάνων, ἐναπενδυσάμενοι τοὺς τῆς νεκρώσεως, χιτῶνος Μάρτυρες ἔνδοξοι, τῆς ἀφθαρσίας, θεῖον ἱμάτιον ἐνεδύσασθε· καὶ νῦν τὰ οὐράνια περιπολεύετε, τῷ θεϊκῷ θρόνῳ πάντοτε, παρεστηκότες, λελαμπρυσμένοι θεομακάριστοι· ὅθεν ἐν πίστει τὴν ὑπέρλαμπρον, μνήμην ὑμῶν ἑορτάζομεν, καὶ λειψάνων τὴν θήκην, ἱερῶν περιπτυσσόμεθα.

Ἐξ ἀσθενείας βροτῶν δυνάμει θεία, ἰάσεις προΐασι τοῖς προσπελάζουσι· κόνις βραχεῖα τοῦ σώματος, τῶν Ἀθλοφόρων, πηγὰς θαυμάτων βρύει ἐν χάριτι· προσέλθωμεν ἄνθρωποι καὶ ἀρυσώμεθα, ῥῶσιν ψυχῆς, ῥῶσιν σώματος, ἀναβοῶντες, χαριστηρίως φωνὰς καὶ λέγοντες· Σῶτερ τοῦ κόσμου, δι' ὃν ἠθλησαν οἱ σεπτοὶ Ἀθληταὶ καρτερώτατα, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, πάσης βλάβης ἐλευθέρωσον.

Οἱ ἐπὶ χρόνους μακροὺς ἐγκεκρυμμένοι, καλλίνικοι Μάρτυρες νῦν πεφανέρωνται, καθάπερ ὅλβος πολύτιμος, τὴν Βασιλίδα, καταπλουτίζοντες πασῶν πόλεων, παλάμαις φερόμενοι, Ἀρχιερέως σοφοῦ, καὶ εἰς ναὸν κομιζόμενοι, σεπτῶς τὸν θεῖον, καὶ τοῖς αἰτοῦσι

διανεμόμενοι, εἰς πᾶσαν ῥῶσιν, εἰς ὠφέλειαν, εἰς φωτισμὸν εἰς ἀντίληψιν, τῶν ὑμᾶς δεχομένων, ὡς πιστοὺς Θεοῦ θεράποντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐξαγορεύω ἁγνή σοι Θεοτόκε, τὰ δεινά μου πταίσματα· εἰ γὰρ καὶ κρύψω αὐτὰ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ἀνοιγομένων πασῶν τῶν βίβλων φανερωθήσονται. Ὄμματα ἐρρύπωσα, βλέπων τὰ ἄτοπα· χεῖρας ἀθέσμως ἐμόλυνα, ταῖς αἰσχρουργίαις· σῶμα ἠχρείωσα ὁ ταλαίπωρος· καὶ τὴν ψυχήν μου ἐτραυμάτισα, ἁμαρτίαις· ἐλέησον οἰκτειρον, καὶ μερίδος με δεῖξον, σωζομένων ταῖς πρεσβείαις σου. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ καθορῶσα, ἐν ξύλῳ κρεμάμενον τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν, τὸν ἐφ' ὑδάτων κρεμάσαντα, τὴν γῆν ἀσχέτως, καὶ πᾶσαν κτίσιν δημιουργήσαντα· καὶ γὰρ ἀναστήσομαι, καὶ δοξασθήσομαι, καὶ τὰ τοῦ Ἅιδου βασίλεια, συντρίψω σθένει, καὶ ἀφανίσω τούτου τὴν δύναμιν, καὶ τοὺς δεσμίους ἐκλυτρώσομαι, τῆς αὐτοῦ κακουργίας ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ Πατρὶ τῷ ἰδίῳ, προσαγάγω ὡς φιλάνθρωπος.

Τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθίας κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων.

Ὠδὴ ἀ. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτὲ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν· » Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ἐδίτην διέσωσεν, » ᾆσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Μαρτυρικαῖς ἠγλαϊσμένοι χάρισι, καὶ τῷ μεγάλῳ φωτὶ, ὁλολαμπεῖς πόθῳ, παρεστῶτες Μάρτυρες, τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ παθῶν τὸν χειμῶνα, διασκεδάσατε χάριτι, τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ἡμῶν.

Ἀνατεθεὶς ὁ τῶν Μαρτύρων ὅμιλος, τῷ παντεπόπτῃ Θεῷ, καὶ τῷ αὐτοῦ πόθῳ, τὰς ψυχὰς προσδήσαντες, διέλυσαν τὸν σύνδεσμον, τῆς κακίας καὶ λύσιν, ἁμαρτημάτων βραβεύουσι, πίστει τοῖς αὐτοὺς μακαρίζουσιν.

Οἱ φανερῶς τὸν πονηρὸν συντρίψαντες πόνοις ἀθλήσεως, καὶ φθονερῶς χρόνοις, πλείοσι κρυπτόμενοι, σήμερον πεφανέρωνται, καὶ χερσὶν Ἱερέως, θεόφρονος συγκομίζονται, κόσμῳ σωτηρίαν βραβεύοντες. Θεοτοκίον.

Ἐξ ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ῥῦσαι με, Παρθενομῆτορ ἐχθρῶν, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον, ὁρατὸν γεννήσασα, ἀόρατον ὑπάρχοντα· καὶ παθῶν μου τὸν σάλον, τῇ σῇ γαλήνῃ κατεύνασον, μόνη τῶν βροτῶν ἐπανόρθωσις.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Οὐρανίας ἀψῖδος, ὁροφουργὲ Κύριε, καὶ » τῆς Ἐκκλησίας δομήτωρ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ » ἀκρότης, τῶν Πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Πυρωθέντες τῷ πόθῳ, τῷ θεϊκῷ Μάρτυρες, πῦρ τῆς ἀθεΐας αἱμάτων, ῥείθροις ἐσβέσατε· καὶ ἀναλάμψαντες, φωτοειδεῖς ὡς ἀχέρες, πᾶσαν τὴν ὑφήλιον κατεφαιδρύνατε.

Ἀπαστράπτει Μαρτύρων, τὰ φωταυγῆ λείψανα, φέγγος ἰαμάτων τοῖς πίστει, τούτοις προστρέχουσι· χάριν γὰρ ἤντλησαν, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Σωτῆρος, τούτου τὸ ἑκούσιον, Πάθος ζηλώσαντες.

Οἱ τῆς πίστεως πύργοι, τὰ τοῦ Χριστοῦ θύματα, χρόνον ἐπιμήκιστον, ἤδη κρυπτόμενοι, νῦν πεφανέρωνται, Ἀρχιερέως παλάμῃ εὐσεβῶς ὁσίως τε συγκομιζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε μόνη τεκοῦσα, τὸν τοῦ παντὸς Κύριον· Χαῖρε τὴν χαρὰν τοῖς ἀνθρώποις, ἡ προξενήσασα· Χαῖρε κατάσκιον, καὶ ἁλατόμητον ὄρος· τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, χαῖρε Πανάμωμε.

Καθισμα, Ἦχος ἀ. Τὸν τάφον σου.

Τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, φανερῶς καθελόντες, ἐν ἔτεσι πολλοῖς, φθονερῶς κεκρυμμένοι, ἡμῖν πεφανέρωσθε, παναοίδιμοι Μάρτυρες, θεραπεύοντες, τὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν πάθη, καὶ ἰώμενοι, τὰς τῶν σωμάτων ὀδύνας, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἁγνὴ, τὴν ἀθλίαν ψυχήν μου, καὶ οἰκτειρον αὐτὴν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὁλισθαίνουσαν, ἀπωλείας Παναμωμε· καὶ ἐν ὥρᾳ με, τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, ἐλευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, καὶ πάσης κολάσεως. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Καὶ σοῦ τῆς καθαρᾶς, καὶ ἀμώμου Παρθένου, διῆλθεν ἀληθῶς, τὴν καρδίαν ρομ-

φαία, σταυρῷ ὡς ἑώρακας, τὸν Υἱόν σου ὑψούμενον, παναμώμητε, εὐλογημένη Μαρία, τὸ προσφύγιον, ἁμαρτωλῶν Θεοτόκε, πιστῶν τὸ κραταίωμα.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Σύ μου ἰσχύς, Κύριε σύ μου καὶ δύναμις, » σὺ Θεός μου σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πα» τρικοὺς κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέ» ραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ » Προφήτῃ, Ἀββακοὺμ σοὶ κραυγάζω· Τῇ δυ» νάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Σοῦ τὴν σφαγήν, καὶ τὸν ἑκούσιον θάνατον, Ζωοδότα, δῆμος ἐπεπόθησε, τῶν ἀθλητῶν, καὶ πολυειδεῖς, πόνους ὑπομείνας, εἰς ἄπονον μεταβέβηκε, καὶ θείαν εὐφροσύνην, μελῳδῶν εὐχαρίστως· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Τῷ τοῦ Σταυροῦ περιφραξάμενοι θώρακι, καὶ ἀγάπῃ, θείᾳ κρατυνόμενοι, συνασπισμὸν, ἔλυσαν ἐχθροῦ, καὶ τὰς παραταξεις, τὰς τούτου πίστει ἠφάνισαν, οἱ Μάρτυρες οἱ θεῖοι, μελῳδοῦντες προθύμως· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ταῖς καλλοναῖς, τῶν ἀρετῶν φαιδρυνόμενοι, ἐξ αἱμάτων, χλαῖναν ἐστολίσθητε, ἡρυθρωμένην μαρτυρικῶν· σκῆπτρον δὲ καθάπερ, Σταυροῦ τὸ τρόπαιον φέροντες, Χριστῷ συμβασιλεύειν, ἠξιώθητε ὄντως, μακαρίων ἐλπίδων λαβόμενοι. Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ, εὐλογημένη Πανάμωμε, Ἀθλοφόρων, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, ἡ οὐρανώσασα τὴν ἡμῶν, φύσιν ἀπωσθεῖσαν, τῇ συμβολίᾳ τοῦ ὄφεως, διάσωσόν με πάντων, τῶν τοῦ βίου σκανδάλων, καὶ τυχεῖν σωτηρίας ἀξίωσον. Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου » τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ » ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρε» ψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, » τὰς ὁδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τῶν Ἁγίων σου Σῶτερ, χρόνον ἐπιμήκιστον κατακρυπτόμενα, τὰ ὁστᾶ φυλάξας, ἐφανέρωσας νῦν ὡς νυδόκησας, εἰς λαοῦ σου Λόγε, ἁγιασμὸν καὶ σωτηρίαν, καὶ αἰσχύνην ἐχθρῶν βλασφημούντων σε.

Τὸν κρυμὸν τῆς ἀπάτης, θέρμῃ διελύσατε πίστεως ἔνδοξοι, καὶ πολλῶν βασάνων, ὑπερβάντες πολύπλοκα βάσανα, πρὸς τὴν ἄνω πόλιν, ἐπτερωμένοι τῇ ἀγάπῃ, κατεπαύσατε δόξης πληρούμενοι.

Καρτερίᾳ μαστίγων, πᾶσαν ἀπερράπισαν ἐχθροῦ ἀπόνοιαν, οἱ στερρόι ὁπλῖται, καὶ στρεβλούμενοι καὶ ἀναρτώμενοι, καὶ πυρὶ ἐνύλῳ, προσομιλοῦντες πᾶσαν ὕλην, ἀθεΐας ἐνέπρησαν χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα τῶν ἄνω, πέφυκας Δυνάμεων Θεοχαρίτωτε, συλλαβοῦσα Λόγον, τὸν τὰ σύμπαντα λόγῳ ποιήσαντα, καὶ τεκοῦσα τοῦτον, τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ τῶν αἰώνων, γεννηθέντα ἀῤῥεύστως ἀμόλυντε.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἴλασθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀ» νομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, » ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα· καὶ » ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Ὡς κρίνα ταῖς νοηταῖς, κοιλάσιν ἀναβλαξήσαντες, ἐνθέου πάντας ὀσμῆς, πληροῦτε πανεύφημοι, καὶ ψυχῶν ἐλαύνετε, δυσωδίαν πᾶσαν, Ἀθλοφόροι ἀξιάγαστοι.

Ἴχωρες μαρτυρικοί, ψυχῶν ἰῶνται τὰ τραύματα· ἐν τούτοις γὰρ τὸν ἐχθρὸν, στερρῶς τραυματίσαντες, ἰατρεῖον ἄμισθον, τοῖς θερμῶς αἰτοῦσι, θείῳ Πνεύματι γεγόνασι.

Τῷ Βασιλεῖ κατ' ἐχθρῶν, αἰτεῖσθε τὰ νικητήρια· Ἀρχιερεῖ δὲ θερμῶς, ὑμᾶς συγκομίσαντι, τὴν ἄνωθεν Μάρτυρες, παρὰ τοῦ Σωτῆρος, ἐξαιτήσασθε εὐμένειαν.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοῦ Θεὸς τοῖς θνητοῖς, σαρκὸς ἐφάνη προσλήμματι· ὁ πλούσιος τὴν ἐμὴν, πτωχείαν Πανάμωμε, ἐκ σοῦ ἀνελάβετο, τῆς ἀθανασίας, τὰς εἰσόδους μοι δωρούμενος.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐκ τῆς γῆς ἐκλάμψαντες, φωστῆρος δίκην ἀσεβείας ἅπασαν, ἀπεμειώσατε ἀχλὺν, καὶ τοὺς Πιστοὺς ἐφωτίσατε, Μάρτυρες θεῖοι, Τριάδος ὑπέρμαχοι. Ὁ Οἶκος.

Ὡς ῥόδα μέσον ἀκανθῶν, τὰ λείψανα ἀνθοῦντα, ὀσμὴν ὀρθοδοξίας πηγάζετε ἐν κόσμῳ, Μάρτυρες ἔνδοξοι σεπτοί· κόσμου τὰ ὡραῖα ἀρνησάμενοι καλῶς, βασάνους ὑπεμείνατε· Βασιλεῖς ἀνομοῦντας ἠλέγξατε, τὸν Βασιλέα καὶ Δεσπότην τῶν ἁπάντων κηρύξαντες μετὰ παῤῥησίας· διὰ τοῦτο οὐρανῶ τὰ κάλλη ὁρῶντες, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ἱκεσίαν τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων προσάγετε, τῶν τελούντων ὑμῶν τὰ μνημόσυνα, Μάρτυρες θεῖοι, Τριάδος ὑπέρμαχοι.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τῆς εὑρέσεως τῶν λειψάνων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου, ἥτις συνέβη ἐν τοῖς χρόνοις Ἀρκαδίου τοῦ Βασιλέως.

Στίχοι.

Φανέντες ἐκ γῆς Μάρτυρες κεκρυμμένοι,
Αἴρουσι πᾶσαν ἐκ προσώπου γῆς βλάβην.

Εἰκάδα δευτερίην ἀνὰ σεπτὰ φάνη χθονὸς ὀξᾶ.
Θωμᾶ τοῦ Ἁγιωτάτου τὸν θρόνον ἰθύνοντος Κωνσταντινουπόλεως, εὑρέθησαν τὰ ἅγια λείψανα, κείμενα ὑπὸ γῆν, καὶ ἀνελήφθησαν εὐθὺς σεβασμίως παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως, συνδρομῆς οὐ τυχούσης ἐκεῖσε γενομένης, ὅτε καὶ νοσήματα ἐθεραπεύθησαν ἀνίατα. Μετὰ δὲ παρολκὴν πολλῶν χρόνων, ἐκ θείας τινὸς ἐπιφανείας, ἀπεκαλύφθησαν ἀνδρί τινι Νικολάῳ κληρικῷ καλλιγράφῳ, εἶναι τὰ λείψανα, τινὰ ἐκ τῶν πολλῶν, Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας, ὧν ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος μέμνηται ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Ἀθανασίου, τοῦ ἐν τῷ Παυλοπετρίῳ.

Στίχ. Ἀθανάσιος, θρέμμα Παυλοπετρίου,
Ἀποστόλοις σύνεστι, Παύλῳ καὶ Πέτρῳ.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει γονέων εὐλαβῶν ὑπάρχων καὶ θεοσεβῶν, καὶ πλουσίων πάνυ. Γενόμενος οὖν εὐλαβὴς ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, τὸ μοναχικὸν ἐπεπόθησεν ἀμφιάσασθαι σχῆμα. Καὶ δὴ ἀπελθὼν ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ τῆς Νικομηδείας πορθμοῦ, τὴν κόμην ἀπεκείρατο. Τοσοῦτον δὲ ὑψώθη ταῖς ἀρεταῖς, ὡς καὶ Βασιλεῦσι γνώριμος γενέσθαι. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου διαβληθεὶς, ὅτι σέβεται τὰς ἀχράντους εἰκόνας, βασάνοις ὑπεβλήθη πολλαῖς καὶ πικροτάταις ἐξορίαις καὶ θλίψεσιν. Ἀνένδοτος δὲ διαμείνας, καὶ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν μέχρι τέλους διατηρήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Ἀνθοῦσα, καὶ οἱ δώδεκα αὐτῆς οἰκέται, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Εὖνους ἐφεῦρες, Ἀνθοῦσα, τοὺς οἰκέτας,
Ξίφει θανούσῃ, συνθανόντας σοι ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Συνετὸς ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ψάλλει Συνετὸς, καὶ περ ἐκθνήσκων ξίφει·
Βλέπων ἀσυνετοῦντας ἐξετηκόμην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Θαλασσίου καὶ Λιμναίου.

Στίχ. Λιμὴν Λιμναῖον καὶ Θαλάσσιον φέρει,
Ὡς περ θάλασσαν ἐκφυγόντας τὸν βίον.

Τούτων, ὁ μὲν Θαλάσσιος ἐν ὄρει τινὶ τὸ ἀσκητικὸν ἐπήξατο καταγώγιον, ἁπλότητι ἤθους, καὶ φρονήματος ταπεινότητι πάντας ὑπερβάλλων. Ὁ δέγε Λιμναῖος, καὶ αὐτὸς τὸν ἀσκητικὸν βίον ὑπεραγασθεὶς, παρ' αὐτὸν μὲν τὸν μέγαν ἀφίκετο Θαλάσσιον, νέος πάνυ ὑπάρχων· ὑπ' αὐτοῦ δὲ τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν ἐκδιδαχθεὶς, πρὸς τὸν ἀοίδιμον παρεγένετο Μάρωνα· οὗ τοῦ βίον ζηλώσας, ἐν ὑπαίθρῳ βιοτεύειν ἠσπάσατο. Καὶ κορυφὴν ὄρους καταλαβὼν, κώμης τινὸς ὑπερκειμένην, Τάργαλα λεγομένης, ἐν ταύτῃ διετέλεσεν ἀσκητικῶς βιώσας, οὐ καλύβην πηξάμενος, οὐ σκηνὴν, ἢ οἰκίσκον, ἀλλὰ θριγγίῳ μόνῳ ἐκ ξηρολίθου ἑαυτὸν περιφράξας, τὸν οὐρανὸν εἶχεν ὄροφον.

Ἐντεῦθεν καὶ θαυμάτων χάριν παρὰ Θεοῦ ἐκομίσατο, ὡς καὶ δαίμονας ἀπελαύνειν, καὶ νόσους ἰᾶσθαι ἀποστολικῶς. Βαδίζων δέ ποτε ὁ Ἅγιος, ὑπὸ ὄφεως ἐδήχθη· ἀλλὰ προσευχῇ μόνῃ κρείττων ὤφθη θανάτου. Καὶ πάθει ποτὲ κοιλικῷ περιπεπτωκὼς, (δεινὸν δὴ τοῦτο καὶ λίαν χαλεπὸν) τῇ τοῦ Θεοῦ ἐπικλήσει τὴν θεραπείαν ἐδέξατο. Τοὺς δὲ τὸ βλέπειν ἀφῃρημένους, καὶ προσαιτεῖν ἠναγκασμένους συναγαγὼν, καὶ κελλία οἰκοδομήσας, ἀνάλογα τῆς τούτων πληθύος, ἐν τούτοις διάγειν ἐκέλευσε, τὴν ἀναγκαίαν αὐτοῖς τροφὴν παρὰ τῶν πρὸς αὐτὸν ἀφικνουμένων πορίζόμενος. Ἐν ὅλοις δὲ τριάκοντα ὀκτὼ ἔτεσιν ὑπαίθριος βιοὺς, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Τελεσφόρος, Ἐπίσκοπος Ῥώμης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἤνεγκε καρπὸν τῇ τομῇ Τελεσφόρος,
Τελεσφορήσας εὐγενὴς οἷα σπόρος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βαραδάτου.

Στίχ. Ἐν γῇ νεκρώσας, ὡς λέγει Παῦλος, μέλη,
Ζωῆς μετέσχεν ἐν πόλῳ Βαραδάτος.

Οὗτος πόλεως μὲν ἦν Ἀντιοχείας· τὸν φιλόσοφον δὲ καὶ ἐρημικὸν ἀσπασάμενος βίον, πρῶτον μὲν ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἑαυτὸν καθεῖρξεν· εἶτα δὲ τὴν ὑπερκειμένην καταλαβὼν ῥαχίαν, καὶ οὐδὲ τῷ σώματι σύμμετρον, κατασκευάσας κελλίον, ἐν αὐτῷ διῆγε, κατακύπτειν διηνεκῶς ἠναγκασμένος· οὐδὲ γὰρ εἶχεν ὕψος,

ἰσόμετρον τῷ μήκει τοῦ σώματος· οὐ σανὶς αὐτῇ συνείρμοστο, ἀλλὰ ταῖς κιγκλίσι παραπλησίως διήνοικτο, καὶ φωταγωγοῖς ἐῴκει τὰς εὐρυτέρας ἐχούσαις τοῦ φωτὸς εἰσόδους. Οὗ χάριν οὔτε τῆς τῶν ὑετῶν ἀπηλλάττετο βλάβης, οὔτε τῆς ἡλιακῆς ἠλευθεροῦτο φλογός.

Πολὺν δὲ χρόνον ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ διαρκέσας, ὕστερον ἐξελήλυθε, τοῦ Ἐπισκόπου Ἀντιοχέων Θεοδωρήτου εἴξας ταῖς παρακλήσεσιν. Γ'στατο μὲν οὖν διηνεκῶς εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἐκτείνων, καὶ τὸν τῶν ὅλων Θεὸν ἀνυμνῶν· τὸ δὲ σῶμα καλύπτων ἐν δερματίνῳ χιτῶνι, περὶ τὴν ῥῖνα καὶ τὸ στόμα, βραχεῖαν τῷ πνεύματι παρείσδυσιν καταλέλοιπε· καὶ τοῦτον ἅπαντα τὸν πόνον ὑπέμεινεν, οὐδὲ σῶμα εὔρωστον ἔχων, ἀλλὰ καὶ λίαν πολλοῖς βαλλόμενον πάθεσι. Ζεούσῃ δὲ προθυμίᾳ πυρπολούμενος, πονεῖν ἐβιάζετο διὰ ξεφάνων ἀντίδοσιν, ὃς καὶ πρὸς Θεὸν ἐκδημήσας ἀναμένει λήψεσθαι. Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Θεοῦ συγκαταβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν
» Βαβυλῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες,
» ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδὶ, ὡς ἐν λει-
» μῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ
» Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γνωστοὶ τῷ ποιήσαντι, τῷ μαρτυρίῳ πάλαι γενόμενοι, ἀφανῶς κεκρυμμένοι, ἡμῖν ἀρτίως νῦν ἐπεγνώσθητε, τοῖς μελῳδοῦσι πανεύφημοι Μάρτυρες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀντλήσατε ἄνθρωποι, πηγῆς βρυούσης νάμα σωτήριον, ὀχετῶν ἐξ αὐλῶν, διὰ λειψάνων Μαρτύρων σήμερον, καὶ μελῳδεῖτε τῷ τούτους δοξάσαντι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φωτὸς οἰκητήρια, ἀναδειχθέντες διὰ βασάνων πολλῶν, κατακρύψει ζοφώδει, ἐτῶν διαύλοις κατακρυπτόμενοι, ὡς ἐξ αὐτῶν φωσῆρες ἐξέλαμψαν, οἱ ἀθληταί σου Χριστὲ, φωταγωγοῦντες ἡμᾶς. Θεοτοκίον.

Προφῆται προήγγειλαν, τὸ βάθος Κόρη τοῦ μυστηρίου σου· ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Θεὸν Παρθένε ἐκυοφόρησας, καὶ ἐν οὐσίαις δυσὶν ἀπεκύησας, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀπολύτρωσιν.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» Τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξ-
» έκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργὸν, καὶ Λυτρω-
» τὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυ-
» μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ὡς τῆς ἀμπέλου κλήματα, τῆς αὐλοῦ ὑπάρχοντες, βότρυας ἡμῖν Θεογνωσίας ἤνθησαν, καὶ οἶνον ἐκέρασαν, ἀθανασίας πᾶσι σαφῶς, μέθην ψυχικῆς, ἀποκρυόμενον βλάβης, οἱ Μάρτυρες βοῶντες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῖς ὀχετοῖς τοῦ αἵματος, ποταμοὺς ἀπεξήραναν, εἰδωλομανίας, καὶ πυρὰν ἐτέφρωσαν, ἀθέου προστάγματος, οἱ ἀθληταὶ τῆς δόξης Χριστοῦ· πᾶσαν δὲ πιστῶς ἀναβοῶσαν καρδίαν, κατήρδευσαν πλουσίως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἱεραρχῶν ὁ πρόκριτος, ἱερῶς συγκινούμενος, τὴν συγκομιδὴν τὴν ἱερὰν πεποίηται, ὑμῶν παμμακάριστοι, καὶ ἐτησίως ταύτην τιμᾷ, μέλπων σὺν παντὶ, τῷ ἱερῷ καταλόγῳ· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ἁγιασθεῖσα Πνεύματι, Θεοτόκε παναμωμε, τὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις, ἐπαναπαυόμενον, ἐκύησας Ἅγιον, καὶ εὐεργέτην μόνον Θεὸν, πάντας τοὺς βοῶντας, ἁγιάζοντα πίστει· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανὸς, καὶ τῆς γῆς κα-
» τεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεὸς, ὤφθη
» τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς· καὶ ἡ γαστήρ
» σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν·
» διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, τα-
» ξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἀλλήλους συνωθοῦντες πρὸς τὴν ζωὴν, καὶ θαῤῥεῖν ἑαυτοῖς ἐγκελεύοντες, τοὺς αἰνισμοὺς, ἤνεγκαν βοῶντες οἱ ἀθληταί· Ἴδε καιρὸς εὐπρόσδεκτος· στῶμεν καὶ νικήσωμεν τὸν ἐχθρόν· Χριστὸς γὰρ ἀθλοθέτης, προτείνει τοὺς στεφάνους, ὁ δι' ἡμᾶς παθεῖν ἑλόμενος.

Ὑψώθης ἐπὶ ξύλου Λόγε Θεοῦ, καὶ Μαρτύρων ἀγέλας ἀνείλκυσας, πρὸς σεαυτὸν, πάθος εἰκονίσαντας καὶ σφαγὴν, ἣν ἑκουσίως Δέσποτα, εἵλου εὐσπλαγχνίᾳ τῇ καθ' ἡμᾶς· διό σε οἱ γενναῖοι, ποθήσαντες ὁπλῖται, ὡς ἱερεῖα σφαγιάζονται.

Χριστῷ συμβασιλεύειν διαπαντὸς, ἀθλοφόροι πανεύφημοι Μάρτυρες, περιχαρῶς, καταξιωθέντες ἐν οὐρανοῖς, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ τῷ Ποιμενάρχῃ τὴν ψυχικὴν, αἰτεῖσθε σωτηρίαν, καὶ πᾶσι τοῖς ἐν πίστει, ἀνευφημοῦσιν ὑμᾶς σήμερον. Θεοτοκίον.

Νεφέλη τοῦ Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ νέφη ἀπέλασον· πύλη Θεοῦ, ἀνοιξόν μοι πύλας ἐκδυσωπῶ, δικαιοσύνης Δέσποινα, καὶ πρὸς τὰς εἰσόδους τὰς ἁγαθὰς, εἰσάγαγε Παρθένε, σκανδάλων πολυτρόπων, τοῦ πονηροῦ ἐκλυτρουμένη με.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου, Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΓ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου, Ἐπισκόπου Σμύρνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου τρία.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε, τῆς Παρθένου ὁ καρπὸς, καὶ ζωαρχικώτατος σπόρος, εἰς γῆν ἐνέπεσε, τότε σε πολύκαρπον, στάχυν ἐβλάστησε, τοὺς πιστοὺς διατρέφοντα, τοῖς τῆς εὐσεβείας, λόγοις τε καὶ δόγμασι, καὶ τῆς ἀθλήσεως, τούτους ἁγιάζοντα θείῳ, αἵματι καὶ ἱερωσύνης, μύρῳ καθαγνίζοντα Πολύκαρπε.

Ἕδυς, ἐκ τοῦ κόσμου πρὸς Θεὸν, ταῖς μαρμαρυγαῖς ἀποζίλβων τοῦ μαρτυρίου σου· ἔστης τῆς ἐφέσεως, ὡς τὸ ἀκρότατον, ὀρεκτῶν φθάσας Ὅσιε, καὶ τῆς μακαρίας, αἴγλης ἐμφορούμενος· ἧς νῦν ἱκέτευε, πάντας ἐν μεθέξει γενέσθαι, τοὺς τὴν σὴν πανίερον μνήμην, μάκαρ ἑορτάζοντας Πολύκαρπε.

Ὅτε, ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, ἡ ἀληθινὴ κρεμασθεῖσα, ὑψώθη ἄμπελος, τότε σε κατάκαρπον, κλῆμα ἐξέτεινε, τῇ δρεπάνῃ τεμνόμενον, σεπτοῦ μαρτυρίου, καὶ τοῖς τῶν πολάσεων, ληνοῖς πατούμενον· οὗπερ εὐφροσύνης κρατῆρα, πίστει συγκεράσαντες Πάτερ, τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνάς σου δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντων, θλιβομένων ἡ χαρὰ, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφὴ, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμὴν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε· σπεῦσον, δυσωπῶμεν ῥύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὑβρεις, ὑπομείναντα πολλὰς, καὶ ἐπὶ σταυροῦ ὑψωθέντα, τὸν τοῦ παντὸς Ποιητὴν, βλέψασα Παναχράντε, ἔστενες λέγουσα· Ὑπερύμνητε Κύριε, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, πῶς τιμῆσαι θέλων σου, τὸ πλάσμα Δέσποτα, φέρεις ἐν σαρκὶ ἀτιμίαν; δόξα, τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ, καὶ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν θεῖον Πολύκαρπον ἐν ᾄσμασιν εὐφημήσω.

Ὠδὴ ά. Ἦχος β'. Ὁ Εἱρμός.

» Δεῦτε λαοὶ, ᾄσωμεν ᾆσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ,
» τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι τὸν λαὸν, ὃν ἀνῆκε δουλείας Αἰγυπτίων,
» ὅτι δεδόξασται.

Τῇ τοῦ Χριστοῦ, φωτοχυσίᾳ λαμπόμενος, καὶ τῆς αὐτοῦ ἐλλάμψεως, Πάτερ πληρούμενος, τὴν ζοφώδη ψυχήν μου, καταύγασον θεόφρον ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ὁ φωτισμὸς, τοῦ σωτηρίου κηρύγματος, τὴν καθαρὰν καρδίαν σου, καθάπερ ἔσοπτρον, ἀκηλίδωτον Πάτερ, ἀστράψας τὰς ἀκτῖνας πᾶσιν ἐξέλαμψε.

Νόμου καινοῦ, στηλογραφία σὺ γέγονας, ἐγγεγραμμένον ἔχουσα, Πάτερ, οὐ μέλανι, ἀλλὰ Πνεύματι θείῳ, τῆς χάριτος τῆς θείας τὸ Εὐαγγέλιον. Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκ σοῦ, σωματωθέντα γινώσκοντες, ἄνευ σαρκὸς θελήματος, τὸν πρὸ τῆς κτίσεως, καὶ πρὸ πάντων αἰώνων, κυρίως Θεοτόκον ὁμολογοῦμέν σε.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον
» σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν
» ὑμνούντων σε.

Ἐλαία ψαλμικῶς εἰπεῖν κατάκαρπος, ἐγένω Πολύκαρπε θεοφάντορ, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου σου, ἱλαρότητα φέρων τοῦ κηρύγματος.

Ἰθύνας ἐμμελῶς θεομακάριστε, τὸν νοῦν σου προστάγμασι τοῦ Σωτῆρος, ἐπαξίως ἐχρημάτισας, τῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας ποιμὴν ἄριστος.

Ὁλόκληρον σαυτὸν Χριστῷ προσήγαγες, ὡς ζῶσαν θυσίαν τῷ μαρτυρίῳ, συνειδήσεως μαυτύριον, προαθλήσας παμμάκαρ διὰ ἀσκήσεως. Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως ἡμῶν τὸν χοῦν ἐτίναξας, τεκοῦσα τὴν ὄντως ἀθανασίαν, καὶ στολὰς ἡμῖν ἐξύφανας, ἀφθαρσίας Παρθένε τῇ γεννήσει σου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν τῆς χάριτος βότρυν ἐν τῇ ψυχῇ, ἀληθῶς γεωργήσας Πάτερ σοφὲ, ὡς οἶνον ἐξέβλυσας, τὸν τῆς πίστεως λόγον, τὸν εὐφραίνοντα πάντων, Πιστῶν τὴν διάνοιαν, καὶ θαυμάτων ὤφθης, ἀπέραντον πέλαγος· ὅθεν καὶ Μαρτύρων, καλλονὴ ἀνεδείχθης, πυρὶ τελειούμενος, καὶ φωτὸς ἀξιούμενος, ἀϊδίου Πολύκαρπε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφανὴς, ἄσπιλε ἀμόλυντε, ὑπεράμωμε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχήν μου, τυφλώττουσαν πάθεσι, τῆς ἀπαθείας αἴγλῃ, καταύγασον δέομαι, καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας καὶ δάκρυσι, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρῶσης σου τὴν σαύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος· σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς » οἰκονομίας, καὶ ἐδόξασά σε, μόνε φι- » λάνθρωπε.

Πολυκαρπίαν φέρουσα, τῶν ἀρετῶν, πολύκαρπος φυτεία, τῷ Δεσπότῃ ὤφθης, Πάτερ Πολύκαρπε.

Ὁλοκαύτωμα τέλειον, καὶ καθαρὰ θυσία προσηνέχθης, τῷ Σωτῆρι πάντων, Πάτερ Πολύκαρπε.

Λαὸν εὐσεβῶς Ὅσιε, καθοδηγῶν πρὸς φῶς θεογνωσίας, τὸν τῆς ἀθείας ζόφον ἀπήλασας.

Ὑμνολογοῦμεν ἔνδοξε, τὴν τῆς ψυχῆς στερράν σου καρτερίαν, καὶ τῶν σῶν ἀγώνων τὸ ἀκαθαίρετον. Θεοτοκίον.

Καταλάμπρυνον Ἄχραντε, τὴν ζοφερὰν ψυχήν μου τῷ φωτί σου, ἡ τὸ φῶς τεκοῦσα τὸ ἐνυπόστατον.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγὸς, καὶ τῶν αἰώνων » ποιητὴς Κύριος, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σῶν » προσταγμάτων ὁδήγησον ἡμᾶς· ἐκτός σου » γὰρ ἄλλον Θεὸν οὐ γινώσκομεν.

Αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος σὺ, καταλαμπόμενος τὸν νοῦν Ὅσιε, συμβολικῶς, πυρὶ φλεγομένῳ, σαφῶς ἐμυήθης, τὴν διὰ πυρός σου, θεόφρον τελείωσιν.

Ῥεῖθρον ἐδέξω ζωῆς, ὡς ἐκ χειμάρρου τῆς τρυφῆς Ὅσιε, τῷ μαθητῇ, τῷ ἠγαπημένῳ, μεμαθητευμένος, τῷ ἁρυσαμένῳ, σοφίας τὴν ἄβυσσον.

Πλοῦτον καὶ δόξαν λαμπρὰν, καὶ μῆκος βίου, καὶ ζωὴν ἄφθαρτον, ἡ ἀληθὴς, σοφία Χριστός σοι, δεδώρηται Πάτερ, ὡς διαφερόντως, αὐτὸν ἀγαπήσαντι. Θεοτοκίον.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, ὡς ἐπὶ πόκον ὑετὸς Πάναγνε, ἐπὶ τὴν σὴν, γαστέρα κατῆλθε, τὴν ἡγιασμένην, καὶ νέος ἐφάνη, Ἀδὰμ ὁ φιλάνθρωπος. Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν » ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, » ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός » με ἀνάγαγε.

Νεκρωθεὶς θεηγόρε τῷ κόσμῳ παντὶ, μόνῳ δὲ Χριστῷ ζῶν καὶ πολιτευόμενος, πρὸς τὸν Χριστὸν μεθέστηκας, ζωτικὴν ἀφθαρσίαν καρπούμενος.

Εὐσχημόνως ὁδεύων μακάριε, τέκνον τε φωτὸς, καὶ εἰρήνης δεικνύμενος, τὸν τῆς νυκτὸς πρωτότοκον, καὶ πολέμιον ἔγνως Μαρκίωνα.

Νουθετούμενοι Πάτερ τοῖς λόγοις σου, πᾶσαν ἐκτρεπόμεθα βέβηλον αἵρεσιν, καὶ

πονηρὰ συνέδρια, τῶν διττὰς πρεσβευόντων ἀρχὰς δυσσεβῶν. Θεοτοκίον.

Ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου τὸν αἴροντα, ἄχραντον Ἀμνὸν συλλαβοῦσα Πανάμωμε, ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, ἐκδυσώπει δοθῆναι τοῖς δούλοις σου.

Κοντάκιον, Ἦχος ά. Χορὸς Ἀγγελικός.

Καρποὺς τοὺς λογικοὺς, τῷ Κυρίῳ προσφέρων, Πολύκαρπε σοφὲ, ἀρετῶν δι' ἐνθέων, ἐδείχθης ἀξιόθεος, Ἱεράρχα μακάριε· ὅθεν σήμερον, οἱ φωτισθέντες σοῖς λόγοις, ἀνυμνοῦμέν σε, τὴν ἀξιέπαινον μνήμην, δοξάζοντες Κύριον.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τῆς σοφίας χρηστότητα ἀρυσάμενος, ἐξ αὐτῆς Πάτερ ἔπλησας θεογνωσίᾳ τὴν ποίμνην σου, καὶ τῆς παναγίας καὶ ἀῤῥήτου Θεότητος τὸ τρισήλιον ἤστραψας· τοῦ Πατρὸς τὸ ἀγέννητον, Υἱοῦ δὲ τὴν γέννησιν, καὶ ἐκπόρευσιν Πνεύματος, μίαν Θεότητα, μίαν δόξαν τρανῶς ἐκδιδάξας, καὶ εἰδώλων ἀθεΐαν ἐκ ποδῶν ἀποποιήσας· καρποὺς δὲ ὡρίμους, ψυχὰς πιστευόντων προσάγων τούτῳ ἔνδοξε· ἐν ᾧ βεβαπτίσμεθα, εἰς ὃν καὶ πιστεύομεν, δοξάζοντες Κύριον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου, Ἐπισκόπου Σμύρνης.

Στίχοι.

Σοὶ Πολύκαρπος ὡλοκαυτώθη Λόγε,
Καρπὸν πολὺν δοὺς ἐκ πυρὸς ξενοτρόπως.

Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ κατὰ φλὸξ Πολύκαρπον ἔκαυσεν.

Οὗτος ἐμαθητεύθη τῷ Θεολόγῳ Ἰωάννῃ καὶ Εὐαγγελιστῇ, σὺν Ἰγνατίῳ τῷ Θεοφόρῳ· καὶ μετὰ Βουκόλον, τὸν ἁγιώτατον Ἐπίσκοπον Σμύρνης, χειροτονεῖται παρὰ τῶν Ἐπισκόπων, προθεσπίσαντος αὐτῷ τὴν ἱερωσύνην τοῦ Μακαρίου Βουκόλου. Ἐν δὲ τῷ κατὰ Δέκιον διωγμῷ συλληφθεὶς, προσήχθη τῷ Ἀνθυπάτῳ, καὶ διὰ πυρὸς τὸν ἀγῶνα διήνυσε, καὶ θαυμάτων ἐξαισίων δημιουργὸς γέγονε. Πρὸ γὰρ τῆς ἱερωσύνης, τῆς θρεψαμένης αὐτὸν γυναικὸς τοὺς σιτῶνας ἐπλήρωσε δι' εὐχῆς, οὓς πρότερον εἰς τὴν δεομένων χρείαν ἐκένωσε. Καὶ πυρὸς καταφλέγοντος ἐπέσχεν ὁρμὴν, μετὰ τὴν τῆς ἱερωσύνης ἀνάῤῥησιν. Καὶ δι' ἱκεσίας ὑετὸν αὐχμώσῃ τῇ γῇ κατήγαγε, καὶ πάλιν τούτου τὴν ἀμετρίαν ἀνέστειλε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν, Ἰωάννου, Μωϋσέως, Ἀντιόχου, καὶ Ἀντωνίνου.

Στίχ. Σύνταγμα τετράριθμον ἀνδρῶν τιμίων
Συντάσσεταί σοι, καὶ μεθίσταται βίου.

Τούτων, ὁ μὲν Ὅσιος Ἰωάννης γνώριμος καὶ μαθητὴς γέγονε Λιμναίου, τοῦ ἐν τῷ ὄρει, τῷ τῇ κώμῃ Τάργαλα πελάζοντι, ἀσκήσαντος. Ῥαχίαν δὲ καταλαβὼν πάνυ δυσχείμερον καὶ προσάρκτιον, ἐνεννήκοντα πέντε ἡμέρας ἐκεῖσε διετέλεσε. Κἀκεῖθεν μεταβὰς, πάλιν ὑπέστρεψε, καὶ πεποίηκε χρόνους εἰκοσιπέντε ὑπαίθριος. Τροφὴ δὲ ἦν αὐτῷ ἄρτος καὶ ἅλας· ἐσθὴς ἐκ τριχῶν· καὶ σιδήροις βαρυτάτοις ἅπαν τὸ σῶμα καθηλοῦτο. Ὑπὸ τούτων οὖν βαρυνόμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων φλεγόμενος, οὐδεμιᾶς ἠθέλησε πώποτε παραψυχῆς μετασχεῖν. Ἐπειδὴ γὰρ τῶν συνήθων τις παρὰ τὴν στιβάδα ἀμυγδαλὴν ἐφύτευσεν, ἥτις δένδρον τῷ χρόνῳ γενομένη, σκιὰν τῷ Ἁγίῳ παρεῖχεν, ἐκτμηθῆναι ταύτην προσέταξεν, ἵνα μηδεμιᾶς ἐκεῖθεν ἀπολαύσῃ παραψυχῆς. Ἐν τούτοις οὖν ἀγωνιζόμενος ὁ Ὅσιος Ἰωάννης, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὁ δὲ παναοίδιμος Μωϋσῆς τὸν βίον τούτου ἠσπάσατο, ἐν ὑψηλῇ τῇ κορυφῇ Ῥαμᾷ, ὑπερκειμένῃ τῆς Κώμης, ἀγωνιζόμενος. Καὶ ὁ μέγας Ἀντίοχος, ἀνὴρ πρεσβύτης, ἐν ἐρήμῳ τόπῳ τὸ θριγγίον δειμάμενος, καὶ ὁ τρισόλβιος ἐν γεγηρακότι σώματι Ἀντωνῖνος, τοῖς νέοις παραπλησίως ἀγωνιζόμενος ἦν· ἐσθὴς γὰρ ἦν αὐτοῖς ἡ αὐτὴ, καὶ τροφὴ, καὶ στάσις, καὶ προσευχαὶ παννύχιοι καὶ πανημέριοι. Καὶ οὔτε χρόνου μῆκος, ἢ γῆρας, οὐκ ἀσθένεια φύσεως ἠλέγξεν αὐτῶν τὴν καρτερίαν. Ἀλλ' ὥσπερ ἀκμάζοντα ἐν αὐτοῖς ἔχοντες τὸν ἔρωτα τοῦ διὰ Χριστὸν πονεῖν, ἐν τοιαύτῃ πολιᾷ, ἐν εἰρήνῃ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέθεντο. Τοσοῦτον ἀπώναντο τῆς βιοτῆς καὶ ἀσκήσεως τοῦ θείου Ἰωάννου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Γοργονία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τιμῶ τελευτὴν σὴν σιγῇ, Γοργονία,
Γρηγορίου μέλψαντος αὐτὴν ἐκ λόγων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κλήμης, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Κλήμης, τὸ κλῆμα τῆς νοητῆς ἀμπέλου,
Καινόν τι γλεῦχος, αἷμα τμηθεὶς ἐκχέει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Μάρτυς Θεὴ, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Θεὴν ἀποσκώπτυσαν εἰς θεοὺς πλάνυς,
Οἱ τῆς πλάνης κτείνυσι προσάται ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ζεβινᾶ, Πολυχρονίου, Μωσέως, καὶ Δαμιανοῦ.

Στίχ. Θεῖος Ζεβινᾶς λῆξιν εἰς θείαν φθάνει,
Λήξαντος αὐτῷ τὸ παρ' ἀνθρώποις βίου.

Πολυχρόνιος, καὶ συνασκηταὶ δύω,
Οἱ τρεῖς ὁμοῦ πληροῦσι τοὺς ζωῆς χρόνους.

Τούτων, ὁ μὲν θεῖος Ζεβινᾶς ἐν ὄρει τινὶ τὸ ἀσκητικὸν ἐπήξατο καταγώγιον, πόνους ἀσκητικοὺς μέχρι γήρως αὐτοῦ κεχρημένος· ἐπλεονέκτει δὲ τοὺς ἐπ' αὐτοῦ ἀνθρώπους τῇ τῆς προσευχῆς προσεδρείᾳ. Ὅθεν ἐκ τοῦ γήρως φέρειν τὴν στάσιν μὴ δυναμένος, τῇ βακτηρίᾳ προσκλινόμενος, ταῖς προσευχαῖς ἐσχόλαζε. Θαυμασίως δὲ βιώσας καὶ θεαρέστως, τῶν τῇδε μετέστη.

Ὁ δὲ θεῖος Πολυχρόνιος, τούτου μαθητὴς γεγονὼς, οὕτω τὴν τοῦ διδασκάλου ἀρετὴν ἀκριβῶς ἀνεμάξατο, ὡς οὐδὲ κηρὸς τῶν δακτυλίων τοὺς τύπους ἐκμάσσεται· τῇ γὰρ αὐτῇ διηνεκεῖ στάσει, καὶ καρτερίᾳ τῆς προσευχῆς καὶ οὗτος ἐχρῆτο. Σίδηρα μὲν οὐκ ἠνέσχετο φορέσαι, διὰ τὸ μή τινας ἀσηρίκτυς ἐπ' αὐτῷ βλαβῆναι· δρυὸς δὲ ῥίζαν βαρυτάτην τοῖς ὤμοις ἐπιφέρων, ὡς μὴ δύνασθαι δυσὶ χερσὶ ταύτην παρακινῆσαι, τὸ σῶμα κατεβάρυνεν. Ἐκ τούτων τῶν πόνων, καὶ θεόσδοτος αὐτῷ ἐπήνθει χάρις, καὶ διὰ προσευχῆς αὐτὸς αὐχμὸν ἔλυσε, καὶ ληκύθιον, κενὸν ὂν ἐλαίου, προσευχῇ πλῆρες πεποίηκε· πολλά τε τερατουργήματα ἕτερα πεποιηκὼς, πρὸς Κύριον ἐκδημεῖ.

Οἱ δὲ τούτου φοιτηταὶ, ὁ μὲν Μωϋσῆς ἐν τῷ τῦ θείυ Πολυχρονίυ κελλίῳ παρῴκησεν, ὅλην τὴν αὐτῦ ἐκμαξάμενος ἀρετήν. Ὁ δὲ Δαμιανὸς, κώμην τινὰ καταλαβὼν, Νιαρὰν καλουμένην, καὶ παρὰ τὰς ἄλως οἰκίσκον εὑρὼν ἐρημότατον, ἐν ἐκείνῳ διῆγε, τὴν αὐτὴν μετιὼν τῷ διδασκάλῳ πολιτείαν. Οὐδὲν γὰρ ἦν αὐτῷ ἐν τῷ κελλίῳ, εἰ μὴ μία σπυρὶς τὴν φακῆν ἔχουσα, ἣν τροφὴν ἐποιεῖτο. Τοσαύτην ὠφέλειαν ἐκ τῆς τοῦ Πολυχρονίου συναυλίας οὗτοι εὕραντο, ὁσίως πολιτευσάμενοι.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Εἰκόνος χρυσῆς, ἐν πεδίῳ Δειρᾷ λατρευομένης, οἱ τρεῖς τοῦ Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος· μέσον δὲ » πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· » Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Στερρῷ λογισμῷ, καιομένης τῆς φλογὸς ἐπέβης ἔνδοξε, ὡς οἱ τρεῖς Παῖδες οἱ τὴν κάμινον, πυρὶ αὔλῳ δροσίσαντες· μέσον δὲ πυρὸς ἀνακράζων, ἀκατάφλεκτος ἔμεινας· Εὐλογητος εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἔσται νῦν κατασκηνώσαντι, ἔνθα Δικαίων τὰ σκηνώματα, ἔνθα Μαρτύρων στρατεύματα, ἔνθα τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, αἱ χορεῖαι κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀκάρπους τὸ πρὶν, πολυκάρπους τῷ Χριστῷ ψυχὰς προσήνεγκας, τῇ γεωργίᾳ τῇ τοῦ Πνεύματος, καθομαλίσας καὶ εὐσταχυν, ταύταις καταθέμενος σπόρον, καὶ κραυγάζειν ἐπαίδευσας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη Θεοῦ, τοῦ τὰ σύμπαντα σοφῶς δημιυργήσαντος, Μήτηρ ἐδείχθης ἀπειρόγαμος, Παρθενομῆτορ πανάχραντε· ὅθεν εὐσεβῶς σοι Παρθένε, ἀνακράζομεν λέγοντες· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν, σαρκὶ κυήσασα.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς, τῶν Ἑβραίων » τοῖς παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεὸν, ὑμνεῖτε » τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱερουργήσας εὐσεβῶς, τοῦ Χριστοῦ τὴν μυστικὴν ἱερουργίαν, λογικὸν ἱερεῖον, αὐτὸς προσήχθης Θεῷ, θυσία δεκτὴ καὶ εὐάρεστος, ὁλοκαρπουμένη, Πολύκαρπε τρισμάκαρ.

Νεανικὴν ἐν πολιᾷ, βαθυτάτῃ τὴν ἀνδρείαν ἐπεδείξω, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, διαναστήσας σαυτῦ, πρὸς θείους ἀγῶνας τὸ φρόνημα, Ἱερομαρτύρων, Χριστοῦ κλεὸς θεόφρον.

Ἐπερειδόμενος Σταυρῷ, καὶ τὸν ἱεραρχικὸν κόσμον ἀξίως, ἐνδυσάμενος Πάτερ, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, εἰσῆλθες ἰδίῳ σου αἵματι, τῷ Ἀρχιποιμένι, Χριστῷ ἐμφανισθῆναι.

Ὑπὲρ Χριστοῦ σφαγιασθεὶς, ὡς ἐπίσημος κριὸς ἱεροφάντορ, μιμητὴς ἀνεδείχθης, τῶν παθημάτων αὐτοῦ, καὶ δόξης ἐγένου συμμέτοχος, καὶ τῆς βασιλείας, αὐτοῦ συγκληρονόμος.

Θεοτοκίον.

Φωτοειδὴς στύλος πυρὸς, καὶ νεφέλη φωτεινὴ προηγουμένη, πρὸς οὐράνιον κλῆρον, Θεογεννῆτορ Ἁγνὴ, γενοῦ μοι Παρθένε πανάμωμε, τῷ ἐν τῇ ἐρήμῳ, τοῦ βίου πλανωμένῳ.

Ὠδὴ Θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀῤῥήτῳ σο-
» φίᾳ, ἥκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδὰμ,
» βρώσει φθορᾷ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας
» Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ
» Πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Ἡ φωτοφόρος σου μνήμη, ἀνατείλασα Πάτερ, φωτίζει τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶς, ταύτην τελούντων Θεσπέσιε, καὶ μετόχους τῆς θείας, φωτοφανείας πάντας ἐκτελεῖ· ἣν ἀξίως θεόφρον, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Μετὰ τῆς ἄνω χορείας, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότου παρεστὼς, τοῦτον δυσώπει τοῦ φθάσαι ἡμᾶς, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνάστασιν φαιδρῶς, ἀρετῆς πολυτρόπους, ἰδέας ἐκτελέσαντας.

Ἡ τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατανόησις Πάτερ, τρανῶς οὐκ ἐν αἰνίγμασιν ὡς πρὶν, ὡς καθαρῷ τὴν καρδίαν σοι, διασχόντι τὴν ὕλην, καὶ τῶν δεσμῶν λυθέντι τῆς φθορᾶς, κατοπτεύεται μάκαρ, Πολύκαρπε πανόλβιε.

Στεφηφοροῦντά σε Πάτερ, καὶ βραβεῖον τῆς νίκης, δεξάμενον ἐκ θείας δεξιᾶς, καὶ τοὺς ἀγῶνας τελέσαντα, καὶ φωτὸς πληρωθέντα, πιστεύοντες Πολύκαρπε σοφὲ, πρεσβευτὴν τῷ Χριστῷ σε, προθύμως προβαλλόμεθα.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοτόκον σε Κόρη, καὶ Μητέρα τοῦ Λόγου, καὶ πρόξενον ὑπάρχουσαν ἡμῖν, τῆς ἀϊδίου καὶ θείας ζωῆς, ὡς τῆς δικαιοσύνης, τὸν Ἥλιον ἐκλάμψασαν ἡμῖν, οἱ Πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πολλοὺς καρποὺς προσήνεγκας, Χριστῷ σοφὲ Πολύκαρπε, τοὺς διὰ σοῦ σεσωσμένους, βροτοὺς ἐκ πλάνης δαιμόνων, Ἱερομάρτυς ἔνδοξε, Ἀγγέλων ἰσοστάσιε, καὶ Ἀποστόλων σύσκηνε· μεθ' ὧν μνημόνευε Πάτερ, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Θεοτοκίον.

Ἐῤῥάγη Μητροπάρθενε, τὸ τοῦ φραγμοῦ μεσότειχον, καὶ οἱ θνητοὶ τοῖς Ἀγγέλοις, τῷ σῷ συνήφθημεν τόκῳ· καὶ νῦν Θεογεννήτρια, νηστεύειν ἡμᾶς κράτυνον, καὶ φθάσαι τὴν τριήμερον, ἀνάστασιν τοῦ Υἱοῦ σου, εἰλικρινῶς προσκυνῆσαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Περὶ τῆς Ἑορτῆς τῆς εὑρέσεως τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.

Α'. Ἐὰν τύχῃ τῇ Κυριακῇ τῆς Ἀπόκρεω, ἢ τῆς Τυροφάγου (*).

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ἱ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. τοῦ Τριῳδίου γ'. καὶ τοῦ Προδρόμου γ'. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, τὸ ά. τοῦ Ἤχου. Εἴσοδος, κτλ. — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναφάσιμα Στιχηρά. Δόξα, τοῦ Προδρόμου. Καὶ νῦν, τοῦ Τριῳδίου. Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, τοῦ Προδρόμου, καὶ Θεοτοκίον, καὶ Ἀπόλυσις· τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, ὁ Τριαδικὸς Κανὼν, κτλ. Τροπάριον τοῦ Προδρομου. Μετὰ τὰς δύο Στιχολογίας τοῦ Ψαλτηρίου, Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα τοῦ Προδρόμου. Τὰ Εὐλογητάρια, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς ἔθος, τῆς Κυριακῆς. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, τοῦ Τριῳδίου, καὶ τοῦ Προδρόμου. Ἀπὸ γ'. ᾠδῆς, Κοντάκιον, καὶ Οἶκος τοῦ Προδρόμου· εἶτα, Κάθισμα τοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῦ Τριῳδίου. Ἀφ' ἕκτης Κοντάκιον, καὶ Οἶκος τοῦ Τριῳδίου. Καταβασίαι τοῦ Τριῳδίου, κτλ. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τοῦ Προδρόμου δ'. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως.

Β'. Ἐὰν τύχῃ ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω δύο Κυριακῶν, καὶ ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς, μηδὲ τῷ Σαββάτῳ τῶν Ψυχῶν.

Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Προδρόμου τότε ψάλλεται ἑορτάσιμος· τουτέστι, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν, στιχολογοῦμεν τὴν ά. στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆ Προδρόμῳ εἰς ϛ'. Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Θησαυρὸς ἐν-

(*) Περιττῶς, καὶ ἄνευ παρατηρήσεως σημειοῦται ἔν τε τῷ παλαιῷ Τυπικῷ καὶ τῷ τῆς Μ. Ἐκκλησίας· Ἐὰν τύχῃ τῇ Κυριακῇ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, ἢ τοῦ Ἀσώτου· καθότι εἰς ταύτας οὐδέποτε συμβαίνει ἡ παροῦσα τοῦ Προδρόμου Ἑορτὴ, ἐκτὸς μόνον ἐὰν τὸ Πάσχα καταντήσῃ μέχρι Μαΐου 5.

Θέων δωρεῶν. Καὶ νῦν, Τίς μὴ μακαρίσειε. Εἴσοδος, κτλ. — Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τὰ μετὰ τοὺς Αἴνους, Δεῦτε τὴν τιμίαν Κεφαλὴν, λέγοντες Στίχους εἰς αὐτά·

Στίχ. α'. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει, κτλ.

Στίχ. β'. Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Δόξα, Ἦχος β'. Ἡ τῶν Θείων ἐννοιῶν. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἀπολυτίκιον, Ἐκ τῆς ἀνατείλασα. Θεοτοκίον. Τὸ Ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, τὰ Καθίσματα, τὸ Εὐαγγέλιον, κτλ. Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Γῆν διοδεύσας, καὶ τοῦ Προδρόμου, κτλ. Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ, Μακαρισμοὶ, Ἀπόστολος, Εὐαγγέλιον καὶ Κοινωνικὸν, τὰ διατεταγμένα. Κἂν δὲ τύχῃ τῇ δ'. ἢ τῇ ς'. τῆς Τυροφάγου, τελεῖται ἡ Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου.

Γ'. Ἐὰν τύχῃ τῷ Σαββάτῳ τῶν Ψυχῶν.

Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, μετατιθεμένη ἡ τοῦ Προδρόμου Ἀκολουθία, ψάλλεται μόνη κατὰ τὴν πρὸ τοῦ Σαββάτου τούτου Παρασκευὴν, ὡς ἀνωτέρω διατετύπωται Ἄρθρῳ Β'.

Δ'. Ἐὰν τύχῃ τῇ β'. τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν.

Καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην μετατίθεται εἰς τὴν Κυριακὴν τῆς Τυροφάγου, καὶ συμψάλλεται ὡς διετάχθη Ἄρθρῳ Α'.

Ε'. Ἐαν τύχῃ τῷ πρώτῳ Σαββάτῳ τῶν Νηστειῶν.

Τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ἱ. καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δίς. Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Προδρόμου δ'. καὶ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου Ἰδιόμελα δ'. Δόξα, τοῦ αὐτοῦ, Ὀργάνῳ χρησάμενος. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, τὸ ά. τοῦ Ἤχου. Εἴσοδος, τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Τριῳδίου, καὶ καθεξῆς ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, τὸ, Θεὸς Κύριος. Ἀπολυτίκιον τοῦ Προδρόμου, τοῦ Ἁγίου Θ. καὶ Θεοτοκίον. Μετὰ τὴν ά. Στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ Προδρόμου. Μετὰ τὴν β'. Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Θ. Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα πάλιν τοῦ Προδρόμου. Οἱ Ἀναβαθμοὶ, καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Προδρόμου, κτλ. Κανόνες τοῦ Προδρόμου, καὶ τοῦ Ἁγίου. Ἀπὸ γ'. ᾠδῆς, Κοντάκιον, καὶ Κάθισμα τοῦ Προδρόμου. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἀφ' ἑκτης, Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου. Καταβασίαι, Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Προδρόμου γ'. καὶ τοῦ Ἁγίου γ'. Δόξα, τοῦ Προδρόμου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ καὶ Μακαρισμοί. Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου. Εὐαγγέλιον τοῦ Προδρόμου, κτλ.

ς'. Ἐαν τύχῃ τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἢ τῇ Κυριακῇ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ἱ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστασιμα γ'. τοῦ Τριῳδίου δ'. καὶ τοῦ Προδρόμου γ'. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, τὸ ά. τοῦ Ἤχου. Εἴσοδος, κτλ. — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, τοῦ Τριῳδίου. Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, τοῦ Προδρόμου, καὶ τοῦ Τριῳδίου, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, Δόξα, τοῦ Τριῳδίου, τὸ εἰς τὴν Λιτὴν· εἶτα τὸ, Ἄξιον ἐστὶ, κτλ. — Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα τοῦ Προδρόμου. Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ἢ τοῦ Σταυροῦ, ἐὰν τύχῃ τῇ τρίτῃ Κυριακῇ. Τὰ Εὐλογητάρια, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Κυριακῆς, κατὰ τὸ σύνηθες. Εἰς τοὺς Αἴνους. Ἀναστάσιμα γ'. τοῦ Προδρόμου καὶ τοῦ Τριῳδίου ἑ. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. Δόξα, τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλη, κτλ.

Ζ'. Ἐὰν τύχῃ τῇ β'. Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν.

Καὶ ἐνταῦθα συμψάλλεται ἡ τοῦ Προδρόμου Ἀκολουθία, μετὰ τῆς Ἀναστασίμου καὶ τῆς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Τάττεται δὲ ἡ τοῦ Προδρόμου μετὰ τὴν Ἀναστάσιμον, εἶτα ἡ τοῦ Γρηγορίου.

Καὶ ἐν μὲν τῷ Ἑσπερινῷ ψάλλονται Ἀναστάσιμα δ'. τοῦ Προδρόμου γ'. καὶ τοῦ Γρηγορίου γ'. Δοξαστικὸν, τοῦ Προδρόμου. Εἰς δὲ τὰ Ἀπόστιχα, Δοξαστικὸν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου — Ἐν δὲ τῷ Ὄρθρῳ, Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα τοῦ Προδρόμου. Τὰ λοιπὰ πάντα συνήθη καὶ γνωστά.

Η'. Ἐὰν τύχῃ ἐν Νηστίμῳ ἡμέρᾳ.

Ἐκτὸς τῆς β'. τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, περὶ ἧς προείρηται ἀνωτέρω, Ἄρθρῳ Δ'., ἐν οἱοιᾳδήποτε ἄλλῃ ἡμέρᾳ τῆς Νηστείας τύχῃ ἡ παροῦσα τοῦ Προδρόμου Ἑορτὴ, ἡ τούτου Ἀκολουθία ψάλλεται καθ' ἣν τάξιν εὑρίσκεται τετυπωμένη ἐφεξῆς, ἐξαιρουμένων μόνον τῶν Καθισμάτων καὶ τοῦ Πολυελέου — Ἐὰν δὲ βούλῃ ἑορτάσαι καὶ τὴν μνήμην ταύτην τοῦ Προδρόμου πανηγυρικώτερον, λάβε καὶ ἐνταῦθα ὁδηγὸν τὸν ὑποτεθέντα τύπον εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους, Ἄρθρῳ Ε'.

Θ'. Τελευταῖον, καὶ τοῦτο διατάσσεται ἔν τισι τῶν Χειρογράφων.

Ἐὰν τύχῃ τῷ β'. ἢ γ'. Σαββάτῳ τῶν Νηστειῶν, ἐν τῷ Ὀρθρῳ ψάλλεται Κανὼν τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Προδρόμου μέχρι τῆς ς'. Ὠδῆς, εἶτα εἰσέρχονται τὰ Τριῴδια· σὺ δὲ ποίησον, ὡς βούλει.

ΤΗ ΚΔ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς εὑρέσεως τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Προφήτου, Προδρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ἱ. καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικὸν, καὶ τὰ Προσόμοια τοῦ Τριῳδίου· εἶτα τὰ παρόντα γ'. προσόμοια τοῦ Προδρόμου δευτερεύοντες τὸ ά.

Ἦχος πλ. ά. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χαίροις, ἡ ἱερὰ κεφαλὴ, καὶ φωτοφόρος καὶ Ἀγγέλοις αἰδέσιμος, ἡ ξίφει τμηθεῖσα

πάλαι καὶ τμητικοῖς ἐλεγμοῖς, ἀσελγείας αἶσχος διακόψασα· πηγὴ ἡ τοῖς θαύμασι, τοὺς πιστοὺς καταρδεύουσα· ἡ τοῦ Σωτῆρος, τὴν σωτήριον ἔλευσιν, καταγγείλασα· καὶ τὴν πτῆσιν τοῦ Πνεύματος, πάλαι κατανοήσασα, πρὸς τοῦτον σκηνώσασαν· τῆς Παλαιᾶς τε καὶ Νέας, ἡ μεσιτεύσασα χάριτος (*). Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Σταμνῳ, ἐγκεκρυμμένη ποτέ, ἡ τοῦ Προδρόμου Κεφαλὴ πεφανέρωται, λαγόνων ἀναδοθεῖσα, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἐμφανῶς, καὶ θαυμάτων ῥεῖθρα ἀναβλύζουσα· καὶ γὰρ ἐν τοῖς ὕδασι, κεφαλὴν ἐναπέλουσε, τοῦ ὑπερῴα, νῦν στεγάζοντος ὕδασι, καὶ ὀμβρίζοντος, τοῖς βροτοῖς θείαν ἄφεσιν. Ταύτην οὖν μακαρίσωμεν, τὴν ὄντως ἀοίδιμον, καὶ ἐν τῇ ταύτης εὑρέσει, περιχαρῶς ἑορτάσωμεν, Χριστὸν δυσωπούσης, τοῦ δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Κάρα, ἡ τὸν Ἀμνὸν τὸ Θεοῦ, ἀνακηρύξασα σαρκὶ φανερούμενον, καὶ πᾶσι τῆς μετανοίας, τὰς σωτηρίους ὁδοὺς, θείαις ὑποθήκαις βεβαιώσασα· ἡ πρὶν τοῦ Ἡρῴδου, παρανομίαν ἐλέγξασα, καὶ διὰ τοῦτο, ἐκτμηθεῖσα τοῦ σώματος, καὶ τὴν χρόνιον, ὑποσάσα κατάκρυψιν· ὥσπερ φωτοφανὴς ἡμῖν, ἀνέτειλεν ἥλιος, Μετανοεῖτε βοῶσα, καὶ τῷ Κυρίῳ προστίθεσθε, ψυχῆς κατανύξει, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Θησαυρὸς ἐνθέων δωρεῶν, ἡ θεοφρούρητος κάρα σου Πρόδρομε, ἐκ τῶν τῆς γῆς λαγόνων ἀνέτειλεν· ἣ ἡμεῖς πιστῶς ἀρυσάμενοι, καὶ προσκυνοῦντες ἔνδοξε, πλουτοῦμεν διὰ σοῦ Χριστοῦ Βαπτιστὰ, θαυμάτων τὰ παράδοξα, καὶ τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, ὑπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καὶ λαὸν, τῶν πολεμουμένων ἡ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἡ γαλήνη, ἡ μόνη προστασία τῶν Πιστῶν.

(*) Ἐγράφετο πρότερον εἰς δοτικὴν, χάριτι· ἀλλ' ὁ Ὑμνῳδὸς αἰνίττεται ἐνταῦθα τὸ Εὐαγγελικὸν ῥητὸν, . . . καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος (Ἰωάν. ά. 16)· ὅπου ὁ Εὐαγγελιστὴς, κατὰ τοὺς Ἑρμηνευτὰς, ἐννοεῖ διὰ μὲν τοῦ, χάριν, τὸ Εὐαγγέλιον· διὰ δὲ τοῦ, χάριτος, τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον. Εἶτα, ἑρμηνεύων τὴν ἔννοιαν ταύτην, ἐπιφέρει αἰτιολογικῶς· Ὅτι ὁ Νόμος διὰ Μωσέως ἐδόθη· ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο (αὐτ. 17).

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἐν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὁρῶσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Τὰ Ἀμαγνώσματα τοῦ Τριῳδίου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Εἶτα,

Δόξα, Ἦχος β'.

Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη, καὶ τῆς ἀῤῥήτου οὐσίας, τρανῶς ἡ προβλέψασα, τὸ μυςήριον Κάρα σου, ὡς ἐκ λαγόνων μητρικῶν ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς, σήμερον ἀνατέταλκεν, Ἰωάννη πανεύφημε, καὶ εὐωδίασε πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, ἁγιασμοῦ προχέουσας μύρον, καὶ νοητῶς κηρύττουσα μετανοίας ὁδὸν, καὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, Θεοτόκε ἄχραντε· χαῖρε ἡ δι' Ἀγγέλου δεξαμένη τὸ χαῖρε· χαῖρε ἡ τεκοῦσα Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα· εὐλογημένη χαῖρε σεμνὴ, Παναγία Παρθένε μόνη πανύμνητε· σὲ δοξάζει πᾶσα κτίσις τὴν Μητέρα τοῦ φωτός. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Βότρυν, τὸν παμπέπειρον Ἀγνὴ, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἑώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνῳδοῦσα ἠλάλαζες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἡ μέθη ἀρθῇ πᾶσα τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκ γῆς ἀνατείλασα, ἡ τοῦ Προδόμου κεφαλὴ, ἀκτῖνας ἀφήσι, τῆς ἀφθαρσίας, πιστοῖς τῶν ἰάσεων· ἄνωθεν συναθροίζει, τὴν πληθὺν τῶν Ἀγγέλων· κάτωθεν συγκαλεῖται, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ὁμόφωνον ἀναπέμψαι, δόξαν Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν ά. Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς θεῖον θησαύρισμα, ἐγκεκρυμμένον τῇ γῇ, Χριστὸς ἀπεκάλυψε, τὴν κεφαλήν σου

ἡμῖν, Προφῆτα καὶ Πρόδρομε. Πάντες οὖν συνελθόντες, ἐν τῇ ταύτης εὑρέσει, ᾄσμασι θεηγόροις, τὸν Σωτῆρα ὑμνοῦμεν, τὸν σώζοντα ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ταῖς ἱκεσίαις σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὀρθοδόξων ἡ πίστις· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,
Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀναδοθεῖσα, ὡς χρυσὸς ἐκ μετάλλων, ἡ ἱερά σου κεφαλὴ παραδόξως, ἐκ τῶν ἀδύτων γῆς ἐπλούτισε Χριστοῦ Βαπτιστά, πάντας τοὺς προστρέχοντας, ἐν τῇ ταύτης εὑρέσει, ὕμνοις μεγαλύνοντας, τὸν Σωτῆρα καὶ Κτίστην, τούτοις διδόντα μάκαρ διὰ σέ, λύσιν πταισμάτων, καὶ πλούσιον ἔλεος. Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ ἐλεήμονα οἱ δοῦλοί σου, κράζοντες καὶ λέγοντες· Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ἀναγκῶν, καὶ πάσης ἀπειλῆς· σὺ γὰρ ὑπάρχεις, ἡμῶν ἡ ἀντίληψις.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα,
Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁ Ἡρῴδης Πρόδρομε παρανομήσας τὴν τιμίαν Κάραν σου, ξίφει ἀπέτεμε δεινῶς, ὡς ἔκφρων οἴστρῳ ὁ δείλαιος· ἣνπερ ἐκ πόθου, Πιστοὶ ἀσπαζόμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μωϋσῆς ἑώρακε, πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσασαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγῶν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν Πανάμωμε, δρόσου δὲ μᾶλλον, πλησθεῖσαν τῆς χάριτος (*).

Τὸ Α'. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ'. Ἦχ. Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαυΐδ, ἡτοίμασα λύχνον τῷ χριστῷ μου.

Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυΐδ, καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Τὸ, Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤκουσεν Ἡρῴδης. Ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου.
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη.

Ζήτει τοῦτο εἰς τὸν Στίχον.

Ὁ Ἱερεύς· Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου.

Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Προδρόμου μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ς'. καὶ τὰ Τριῴδια τῆς ἡμέρας, ὡς καθ' ἑκάστην.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προδρόμου.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀ-
» βύσσῳ ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, κα-
» θορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν,
» ἐβόα, ᾄσωμεν.

Δεῦτε εὐφήμῳ τῇ γλώττῃ καὶ πανσθενεῖ, προτουμένῃ Πνεύματι, ἐκ χειλέων ῥυπαρῶν (*), τὴν τοῦ Λόγου Πρόδρομον φωνὴν, ἐν ᾠδαῖς πνευματικαῖς, πιστοὶ δοξάσωμεν.

Εἰρηνικὴ καταστάσει γαληνιᾷ, καὶ ἀπείροις πλήθεσιν, Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δωρεὰς παρέχεται τῶν σοὶ, τὴν ἐτήσιον ᾠδὴν, βοώντων Πρόδρομε.

Τὴν πρὸς Θεοῦ δεδομένην ὡς θησαυρὸν, ἡμῖν ἀναφαίρετον, θεοφόρον κορυφὴν, τοῦ Προδρόμου ἅπαντες ᾠδαῖς, ἐπαξίως πανδημεί, Πιστοὶ τιμήσωμεν. Θεοτοκίον.

Τὸν σεαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρὸς, ὑπὲρ νῶν σαρκούμενον Ἁγνὴ, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς, ἐδείχθης Δέσποινα. Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός
» μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν Πιστῶν
» σου ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ
» πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Γαστὴρ στειρεύουσα βλαξὸν, σὲ προήνεγκε θεῖον, τῆς ἐθνῶν Ἐκκλησίας εὐκλεῆ Νυμφαγωγὸν, Χριστῷ τῷ ὄντως Θεῷ, καὶ Νυμφίῳ, ταύτην μνηστευόμενον.

Τὴν σὴν θεόφθογγον φωνὴν, Πρόδρομε Ἰωάννη, οὐδὲ ξίφει ἐπέσχεν, ἡ ἀθλία μοιχαλίς· τὴν θείαν γὰρ σε ἡμῖν, ἐμφανίζεις, κάραν τὴν ὑπόγαιον.

Πανηγυρίζουσα φαιδρῶς, ἡ ποθοῦσά σε πόλις, εὐωχεῖται ὡς ὄλβον, εὐραμένη μυστικὸν, καὶ κρήνην ἀνελλιπῆ, ἰαμάτων, Πρόδρομε τὴν Κάραν σου.

(*) Τὰ ἀνωτέρω Καθίσματα μετεγράφησαν ἐνταῦθα ἐκ τῶν χειρογράφων, ἵνα χρησιμεύσωσιν ἐκ τοῦ προχείρου, ὅταν τυπικὴ διάταξις καλέσῃ αὐτά.

(*) Τὰ χειρόγρ. εὐαγῶν.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Θείου τόκου σου Ἁγνή, πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ Θαῦμα· Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπάρθενος.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ὡς ἐν ταμείῳ Θησαυρὸς ἐναπόθετος, ἡ τοῦ Προδρόμου Κεφαλὴ ἐφυλάττετο, ἐν ὑδρίᾳ κρυβεῖσα ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου· ὡς σῖτος, καταχωσθεῖσα εἰς βάθος γῆς, ἀνῆκε, καρποφορῆσα Θείαν ζωήν. Ταύτης πάντες τιμήσωμεν, τὴν εὕρεσιν, τὸν Χριστὸν, δοξάζοντες τὸν δόντα αὐτῇ, χάριν βρύειν ἰάματα. Δόξα. Ὅμοιον.

Τοῦ Βαπτιστοῦ ἡ κεφαλὴ κατεκρύπτετο, ὡς μαργαρίτης ὑπὸ γῆν ἐν τῇ ὑδρίᾳ· καὶ ὡς λύχνος Θεόφωτος ἀγλαϊζομένη, ἐκλάμπει, Θαυματουργοῦσα κόσμῳ παντὶ, ὡς ὄρθρος, ἐξανατέλλων πανευπρεπὴς, τῷ Ἡλίῳ ὁ Πρόδρομος, καὶ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, μηνύων πάλαι ἡμῖν, Ἴδε κράζει ὁ Ἀμνὸς τῷ Θεῷ. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσὴφ σπουδῇ ἐπέστη, ὁ Ἀσώματος λέγων τῇ ἀπειρογάμῳ· Ὁ κλίνας, τῇ καταβάσει τοὺς οὐρανοὺς, χωρεῖται, ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν σοί· ὃν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφὴν, ἐξίσταμαι κραυγάζειν σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεὸς, καὶ Κύριος, ἡ » σεπτὴ Ἐκκλησία Θεοπρεπῶς, μέλπει » ἀνακράζουσα· Ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν » Κυρίῳ ἑορτάζουσα.

Τῆς πάλαι γέγονας, σφραγὶς πανόλβιε, ἐμφανῶς Διαθήκης καὶ Προφητῶν, πέρας ἐχρημάτισας, καὶ νυμφοστόλος δὲ σεπτὸς, τῆς καινῆς ἐδείχθης Πρόδρομε.

Τριχίνοις ῥάκεσι, συνήθως Πρόδρομε, τὴν τιμίαν ἠνέσχου καὶ εὐκλεῆ, Κάραν σου καλύπτεσθαι, βασιλικῆς ἀλυργίδος, ὡς ἐσθῆτι ἀγαλλόμενος.

Τῇ αἴγλῃ Πρόδρομε, τοῦ Θείου Πνεύματος, τὴν τιμῶσάν σε πόλιν διηνεκῶς, πρέσβευε φαιδρύνεσθαι, καὶ ἐν τῇ σῇ Σοφὲ μνήμῃ, σὺν Ἀγγέλοις ἐπαγάλλεσθαι. Θεοτοκίον.

Νεκρόν με ἔδειξε, φυτὸν ἀπόγευσις· τῆς ζωῆς δὲ τὸ ξύλον ἐκ σοῦ φανὲν, Πάναγνε ἀνέστησε, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησε.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Τῷ Θείῳ φέγγει σου ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὀρ- » θριζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγα- » σον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως » Θεὸν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακα- » λούμενον.

Οὐκ ἔφυς κάλαμος Βαπτιστὰ, ταῖς πειραστικαῖς τοῦ δυσμενοῦς, αὔραις ἀεὶ ῥιπιζόμενος, πύργος δὲ τῷ Θείῳ λαοῦ ἀκράδαντος· δυνάμει Ἡλιοῦ γὰρ ὤφθης καὶ πνεύματι.

Ὁ τὴν Θεότητα ἀθετῶν, καὶ κατασμικρύνων τὴν δόξαν τοῦ ὑπὸ σοῦ βαπτισθέντος Χριστοῦ, τήν τε Θείαν χάριν σοῦ νοσφιζόμενος, ἐνδίκως περιβόλων Θείων ἀπείργεται.

Ἀφθόνου ἤνοιξας σὺ πηγῆς, πύλην τοῖς ὑμνοῦσί σε ἡμῖν, πόθῳ ἀοίδιμε Πρόδρομε, χάριτος τῆς Θείας βλυζούσης νάματα, καὶ ῥεῖθρα ἰαμάτων πάντας εὐφραίνοντα.

Θεοτοκίον.

Φοροῦσα κάλλος τὸ νοητὸν, τῆς ὡραιστάτης σου ψυχῆς, νύμφη Θεοῦ ἐχρημάτισας, κατεσφραγισμένη τῇ παρθενίᾳ Σεμνὴ, καὶ φέγγει τῆς ἁγνείας, κόσμον φαιδρύνουσα.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην κα- » θορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, » τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμὼν, βοῶ σοι· » Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε.

Προφήτην σε ἔφησεν, ἡ ἀλήθεια Χριστὸς, καὶ Προφητῶν ὑπέρτερον, Βαπτιστά τε καὶ Πρόδρομε τῆς ζωῆς· αὐτὸν γὰρ εὡράκας, ὃν Προφῆται καὶ νόμος προκατήγγειλαν.

Οὐκ ἔφερε κρύπτεσθαι, τῶν θαυμάτων ἡ πηγὴ, ὁ Θησαυρὸς τῆς χάριτος, ἡ ἀοίδιμος Κάρα σου Βαπτιστὰ, Προφῆτα καὶ Πρόδρομε, ἀλλ' ὀφθεῖσα προχέει ἰαμάτων πηγάς.

Πανόλβιον καύχημα, καὶ ἀγλαΐσμα φαιδρὸν, καὶ θυρεὸν σωτήριον, ἡ φιλόχριστος αὕτη καὶ εὐκλεὴς, προβάλλεται πόλις σε, τὴν σεπτήν σου καὶ Θείαν Κάρην Πρόδρομε.

Θεοτοκίον.

Ὁ μέγας προέγραψεν, ἐν Προφήταις Μωϋσῆς, σὲ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν καὶ στάμνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν σάρκωσιν, τὴν ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψίστου Μητροπάρθενε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Προφῆτα Θεοῦ, καὶ Πρόδρομε τῆς χάριτος, τὴν Κάραν τὴν σὴν, ὡς ῥόδον εἰρώτατον,

ἐκ τῆς γῆς εὐράμενοι, τὰς ἰάσεις πάντοτε λαμβάνομεν· καὶ γὰρ πάλιν ὡς πρότερον, ἐν κόσμῳ κηρύττεις τὴν μετάνοιαν. Ὁ Οἶκος.

Ἐκ τοῦ Κυρίου τὴν μαρτυρίαν εἰληφὼς Ἰωάννη, ὑπὲρ πάντας βροτοὺς ὑπέρτερος ἐχρημάτισας· ὅθεν ἐπαίνους τῶν ἐγκωμίων προσενέγκαι σοι δέδοικα· ἀλλὰ πόθῳ ἐκβιασθείς, τῇ ᾠδῇ ἐγχειρῆσαι τετόλμηκα· διὸ μὴ ἀπαξιώσῃς συνεργός μοι γενέσθαι πανεύφημε, ἵνα ἰσχύσω στεφανῶσαί σου κορυφὴν τὴν σεμνὴν τρισόλβιε· καὶ γὰρ σὺ ἐν κόσμῳ κηρύττεις τὴν μετάνοιαν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τῆς εὑρέσεως τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Στίχοι.

Ἐκ γῆς προφαίνει Πρόδρομος σεπτὴν Κάραν,
Καρποὺς παραινῶν ἀξίως ποιεῖν πάλιν.

Ὁ Βαπτίσας πρὶν ὑδάτων πηγαῖς ὄχλους,
Γῆθεν φανεὶς βάπτιζε πηγαῖς θαυμάτων.
Εἰκοστὴν Προδρόμοιο φάνη Κάρη ἀμφὶ τετάρτη.

Ἡ τιμία αὕτη καὶ Ἀγγέλοις αἰδέσιμος κεφαλὴ, πρῶτον μὲν εὑρέθη, κατ' εὐδοκίαν καὶ ἐπιφάνειαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὑπὸ δύω τινῶν μοναχῶν, ἐν τῇ οἰκίᾳ Ἡρῴδου, ἐλθόντων εἰς Ἱερουσαλὴμ, εἰς προσκύνησιν τοῦ ζωηφόρου τάφου τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἐκ δὲ τῶν μοναχῶν τούτων λαβὼν αὐτὴν κεραμεύς τις, εἰς τὴν Ἐμεσηνῶν ἤγαγε πόλιν. Αἰσθόμενος δὲ εὐπραγίας τινὸς δι' αὐτῆς ὁ κεραμεὺς, διαφερόντως ἐτίμα αὐτήν. Εἶτα μέλλων τελευτᾷν, τῇ ἰδίᾳ ταύτην κατέλιπεν ἀδελφῇ ἐπειπὼν μὴ κινεῖν αὐτὴν, μηδὲ ἀνακαλύπτειν, ἀλλὰ μόνον τιμᾶν. Καὶ μετὰ τὴν τῆς γυναικὸς τελευτὴν, πολλοὶ ταύτην κατὰ διαδοχὴν ἐδέξαντο.

Ἔσχατον δὲ εἰς Εὐστάθιόν τινα μοναχὸν καὶ πρεσβύτερον περιῆλθε, τῆς τῶν Ἀρειανῶν ὄντα κακοδοξίας· ὃς ἀπελαθεὶς τοῦ σπηλαίου, ἐν ᾧ κατῴκει, παρὰ τῶν Ὀρθοδόξων, διὰ τὸ καπηλεύειν τὰς ἐκ τῆς τιμίας κάρας ἰάσεις, καὶ ἐπιγράφεσθαι αὐτὰς τῇ κακοδοξίᾳ αὐτοῦ, κατὰ θείαν οἰκονομίαν κατέλιπεν ἐν τῷ σπηλαίῳ τὴν τοῦ θείου Προδρόμου Κάραν. Καὶ ἦν ἐν αὐτῷ κρυπτομένη μέχρι τῶν Μαρκέλλου χρόνων, ὄντος Ἀρχιμανδρίτου, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Οὐαλεντιανοῦ τοῦ νέου, καὶ Οὐρανίου Ἐπισκόπου Ἐμέσης. Τότε δὴ, πολλῶν ἀποκαλυφθέντων περὶ αὐτῆς, εὑρέθη οὖσα ἐν ὑδρίᾳ, καὶ παρὰ τῷ Ἐπισκόπου Οὐρανίου εἰσήχθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, πολλὰς ἰάσεις καὶ θαύματα ἐνεργήσασα. Τελεῖται δὲ ἡ τοιαύτη Σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ Προφητείῳ, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Φαρακίου.

Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. ὨΙδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο,
» Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλ-
» δαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς Παρθένου ὁ βλαστὸς σε ὑπὲρ ἅπαντας, ἔφη ἐν γεννητοῖς γυναικῶν· ὡς γὰρ ἄσαρκος καὶ ἰσάγγελος ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτῷ πεπολίτευσαι βροτῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν νηδύϊ τῆς Παρθένου τὸν σκηνώσαντα, ἔγνως στειρωτικῆς ἐκ γαστρὸς, καὶ χρησάμενος, τῇ μητρῴᾳ Πρόδρομε φωνῇ, σκιρτῶν ἀνεκραύγαζες αὐτῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεμακάρισται τῳόντι ἐν ταῖς πόλεσιν, αὕτη νῦν παναοίδιμε, κτησαμένη σε, πολιοῦχον, Πρόδρομε Χριστοῦ· διὸ ἑορτάζουσα βοᾷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Διὰ σε Μῆτερ Παρθένε φῶς ἀνέτειλε, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ φαιδρόν· τὸν γὰρ Κτίστην σὺ τῶν ἁπάντων τέτοκας Θεόν· ὃν αἴτησαι Πάναγνε ἡμῖν, καταπεμφθῆναι τοῖς Πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος. ὨΙδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις, δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ Δικαίοις θυσίαν, ὕδατι ἔφλεξας· ἅ-
» παντα γὰρ δρᾷς Χριστὲ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι·
» Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπεστάλη βοῶντος, φωνὴ ὁ Πρόδρομος· ταῖς ἐρήμοις καρδίαις, τὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πίστιν εὐσεβῆ, ἐγκεντρίζων τοῦ ὄντως Θεοῦ, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἑτοιμάσατε φάσκει, καὶ νῦν ὁ Πρόδρομος, τοῦ Κυρίου τὴν τρίβον, δι' ἁγιότητος· οὗτος γὰρ ἐλθὼν, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ταῖς ἡμῶν καρδίαις, οἰκήσει εἰς αἰῶνας.

Τῇ φωνῇ ἀκοὴν μὲν τῇ τοῦ Γεννήτορος ὀφθαλμοὺς δὲ τῇ θεᾳ, τοῦ Θείου Πνεύμα-

ὅλος δὲ ἀφῇ, Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, σὲ χειροθετήσας, Χριστὲ θεοφορεῖται.

Θεοτοκίον.

Χρυσαυγὴς σε λυχνία προδιετύπωσε, δεξαμένην ἀφράστως, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, γνώσει τῇ αὐτοῦ, καταυγάζον τὰ σύμπαντα· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, Ἁγνὴ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
» τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγμα-
» τα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὡράθη βροτοῖς,
» Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν
» ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Σαφῶς τῆς πλήρους δεκάδος Πρόδρομε, τῶν ἐντολῶν σὺ φύλαξ ἐξ ἰσχύος γενόμενος, καταλλήλως πρὸς Χριστοῦ τετίμησαι, χαρισμάτων δεκάδι· ὅθεν τοῦ Λόγου σε, μύστην τε καὶ φίλον ἐγνωκότες, σὲ μακαρίζομεν.

Χριστοῦ Προφήτης τε καὶ Ἀπόστολος, Ἄγγελός τε καὶ Πρόδρομος τῆς θείας σαρκώσεως, Βαπτιστὴς καὶ Ἱερεὺς καὶ Μάρτυς πιστός, κήρυξ τε τοῖς ἐν ᾅδου, σὺ ἐχρημάτισας, καὶ τοῖς παρθενεύουσι κανών, καὶ τῆς ἐρήμου βλαστός.

Ψυχῆς τὸ ἄπιστον δειγματίζεται, ἱερουργὸ χειρὸς νενεκρωμένης τῷ θαύματι, βλαστήσασης αὖθις διὰ τῆς πίστεως· σῆς γὰρ ἐκφανθείσης Κάρας Μακάριε, ἡ καταποθεῖσα παλάμη ἀνακαινίζεται. Θεοτοκίον.

Παθῶν ἰάματα ἀρυσώμεθα, τῷ εὐκλεεῖ τεμένει τοῦ Προδρόμου προστρέχοντες· ἐν αὐτῷ γὰρ πάρεισιν Ἀγγέλων χοροί, πνευμάτα τε Δικαίων, πάντων ἡ Δέσποινα, σὺν τῷ Βαπτιστῇ Ἰωάννῃ ἰάννῃ ἰάσεις νέμουσα.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Λαμπροφανὴς ἀνέτειλεν, ἡ τιμία σου Κάρα, ἐκ τῶν ἀδύτων κόλπων γῆς, Πρόδρομε Γωάννη, λύχνε φωτὸς τοῦ ἀΰλου· ἧς τὴν εὕρεσιν πόθῳ, τελοῦντες δυσωποῦμέν σε, τῶν δεινῶν εὑρεῖν λύσιν καὶ τὸν καιρὸν, εὐμαρῶς ἀνύσαι τῆς ἐγκρατείας, πρεσβείαις σου πανεύφημε, Βαπτιστὰ τοῦ Σωτῆρος. Θεοτοκίον.

Ψυχαγωγεῖται Πάναγνε, τῶν Πιστῶν ἡ θεόφρων, ὁμήγυρις λατρεύουσα, καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦσα, σὲ Θεοτόκον κυρίως· ταῖς πρεσβείαις σου ὅθεν, τῶν νηστειῶν τὸν δίαυλον, δὸς ἡμῖν ἐκτελέσαι, θεοπρεπῶς, καὶ Σταυρὸν τὸν τίμιον προσκυνῆσαι, καὶ πάθη τὰ σωτήρια, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστῶμ. Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσ. τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἠνοιξε προπύλαια, τῆς ἐγκρατείας ἡ πάνσεμνος, κεφαλή σου πανεύφημε, καὶ τροφὴν προέθηκεν, ἡδυτάτην πᾶσι, θείων χαρισμάτων· ὧν περ μετέχοντες πιστῶς, τὸ τῆς νηφαλίας τραχὺ γλυκαίνομεν, καὶ πίσει εὐφημοῦμέν σε, καὶ ἐκβοῶμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μύρα ὥσπερ νάματα, ἡ Κεφαλή ἀποστάζουσα, τοῦ Προδρόμου ἀέννααν, καὶ τραπέζῃ σήμερον, ἀποτεθειμένη, μυσικῇ καὶ θείᾳ, εὐωδιάζει νοητῶς, καὶ ἀηδίαν ἐλαύνει θλίψεων, καὶ εὐφροσύνης ἅπαντας, πληροῖ τοὺς πόθῳ κραυγάζοντας· Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτεμεν ἡ Κάρα σου, καθάπερ ξίφος τομώτατον, κεφαλὰς ἀνομούντων ἐχθρῶν, καὶ ἴαμα ἔβλυσεν, εὐνομοῦσι πᾶσι, τῶν θείων χαρίτων· καὶ διὰ τοῦτό σε πιστῶς, ἀνευφημοῦμεν φίλον καὶ Πρόδρομον, Ἰωάννη τοῦ Κτίσαντος, καὶ ἐκβοῶμεν αὐτῷ ἐκτενῶς· Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Τὴν πανσεβάσμιον Κάραν, τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, φανερωθεῖσαν σήμερον ἐκ γῆς, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως, ἁρυσάμενοι πιστῶς, εἰς πρεσβείαν φιλάνθρωπε, οἱ ἐπταικότες δοῦλοί σου, προσάγοντες αἰτούμεθα, δι' αὐτῆς ἐπιτυχεῖν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, παρὰ σοῦ τὸν ἱλασμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Φιλάγαθε Θεὲ καὶ Σωτήρ, τοὺς δούλους σου περίσωζε, ἀπὸ πάσης, περιστάσεως δεινῆς, πρεσβείαις τοῦ Προδρόμου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Μητρός σου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δὶς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Εἶτα,

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ἣ πρώην ἐπὶ πίνακι, τὸ τοῦ Ἡρώδου ἄθεσμον μῦσος ἐλέγξασα, τὴν δὲ μετάνοιαν πᾶσι κηρύξασα Πιστοῖς, τιμία Κεφαλὴ τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς ἀναφανεῖσα, πρόκειται τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν αὐτῇ, καὶ ἁπτομένοις ἐν φόβῳ, καὶ προσκυνοῦσι πόθῳ ψυχῆς, βραβευομένη λύσιν πταισμάτων, καὶ αἰτημάτων παρέχει τὰ σωτήρια, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή. Τὸ, Ἀ'γαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.

Ποιοῦμεν δὲ καὶ μετανοίας μεγάλας τρεῖς. Συνάπτομεν δὲ καὶ τὴν πρώτην ὥραν, καὶ τὰς λοιπὰς ἐφεξῆς, λέγοντες ἐν αὐταῖς Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον τοῦ Προδρόμου.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Μετὰ τὴν Στιχολογίαν τῶν Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ἱ. καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δὶς, καὶ τὸ Μαρτυρικὸν, καὶ τὰ Προσόμοια τοῦ Τριῳδίου, εἶτα τοῦ Ἁγίου τὰ παρόντα γ'. Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε, τὴν τιμίαν κεφαλὴν, τὴν ἀποτμηθεῖσαν τῷ ξίφει, τοῦ Βαπτιστοῦ οἱ Πιστοὶ, σήμερον τιμήσωμεν ἐν τῇ εὑρέσει αὐτῆς, ὑπαντῶντες ἐν ᾄσμασι, τιμῶντες ἐκ πόθου, χάριτας προχέουσαν, τῶν ἰαμάτων ἡμῖν· ἣν περ, ὁ ληρώδης Ἡρῴδης, πάλαι προαπέτεμεν οἴστρῳ, τῇ Ἡρωδιάδι συμπλεκόμενος. Δίς.

Ὥσπερ, ἐκ μετάλλων ὁ χρυσὸς, οὕτως ἐκ τῆς γῆς τοῦ Προδρόμου, ἡ κεφαλὴ δᾳδουχεῖ, στάμνῳ διαλάμπουσα, καὶ φθεγγομένη τρανῶς, τοῦ Ἡρῴδου ἐλέγχουσα, μοιχείαν καὶ φόνον, αἴγλῃ τε φωτίζουσα, τὰς διανοίας ἡμῶν· ἣν περ, ἀσπαζόμενοι πίστει, σήμερον τιμήσωμεν ὕμνοις, ὡς ὑπὲρ ἡμῶν Θεῷ πρεσβεύουσαν.

Πάλαι, ὥσπερ θεῖος θησαυρὸς, στάμνῳ κεκρυμμένη ἡ Κάρα, τοῦ Βαπτιστοῦ ἐν τῇ γῇ, σήμερον τοῖς πέρασιν, ἀποκαλύπτεται, ὥσπερ πλοῦτος προχέουσα, πηγὰς ἰαμάτων νόσων θεραπεύουσα, ψυχὰς φωτίζουσα· ὅθεν, θυμηδίας ἁπάσης, χάριν ἀπολαύοντες ὕμνοις, ταύτην εὐλαβῶς ἐγκωμιάσωμεν.

Δόξα, Ἦχος β'.

Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη, καὶ τῆς ἀῤῥήτου οὐσίας, τρανῶς ἡ προσβλέψασα, τὸ μυστήριον Κάρα σου, ὡς ἐκ λαγόνων μητρικῶν, ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς, σήμερον ἀνατέταλκεν, Ἰωάννη πανεύφημε, καὶ εὐωδίασε πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, ἁγιασμοῦ προχέουσα μύρον, καὶ νοητῶς κηρύττουσα μετανοίας ὁδὸν, καὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων πρεσβεύουσα, τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Φόβος, πολυτρόπων πειρασμῶν, καὶ τῶν ἀναγκῶν καταιγίδες, νῦν με χειμάζουσι, καὶ βυθὸς καλύπτει με, τῆς ἀπογνώσεως· ὁ χειμὼν τῶν πταισμάτων μου, δεινῶς με ταράττει· πρόφθασον καὶ λύτρωσαι κλυδωνιζόμενον, μόνη τῶν Πιστῶν ἡ γαλήνη, καὶ πρὸς τὸν λιμένα τῆς ἄνω, θείας κληρουχίας με εἰσάγαγε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους, ὑπομείνασα πολλοὺς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἄχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καὶ ἀλαλάζουσα· Οἴμοι τέκνον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν ἐκπληρῶν; ὅθεν, Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἵλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, τὸ Προκείμενον, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς ἡμέρας, τὸ, Κατευθυνθήτω, καὶ εὐθὺς τὸ, Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου, τὸ, Ἀλληλουΐα, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

Εἰσερχόμενοι δὲ εἰς τὴν τράπεζαν, καταλύομεν ἔλαιον καὶ οἶνον, ἄνευ τῆς πρώτης ἑβδομάδος.

ΤΗ ΚΕ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταρασίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ; Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τέσσαρα Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος ά. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὑπὲρ τὸ ζῆσαι παμμάκαρ θανεῖν προθέμενος, τὴν τοῦ Χριστοῦ εἰκόνα, προσκυνεῖσθαι προστάττεις, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων· ὅθεν λοιπὸν, αἱρετιζόντων τὰ στόματα, Δαυϊτικῶς ἐνεφράγη, κατὰ Θεοῦ, τῶν λαλούντων ἀδικίαν πολλήν.

Φιλαργυρίας τὴν νόσον ἀποσεισάμενος, τὸν θησαυρὸν τῆς ἄνω, βασιλείας ἐκτήσω, Ὅσιε θεόφρον· ὅθεν πιστῶς, ἡ σορὸς τῶν λειψάνων σου, τοῖς προσιοῦσι παρέχει θεοπρεπῶς, τὰ ἰάματα ἀοίδιμε.

Ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Κυρίου πολιτευόμενος, ὑπογραμμὸς ἐδείχθης, τῷ ποιμνίῳ σου Πάτερ, Ταράσιε τρισμάκαρ· ὅθεν καὶ νῦν, ταῖς διδαχαῖς σου φρουρούμεθα· ἀλλὰ μὴ παύσῃ

πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τὴν μνήμην σου τελούντων φαιδρῶς.

Τὸν ἀληθῆ Ἱεράρχην, καὶ λειτουργὸν τοῦ Χριστοῦ, ὡς παρ' αὐτοῦ λαβόντα, τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν, τιμήσωμεν ἀξίως, Ταράσιον νῦν τὸν σοφὸν Ἀρχιποίμενα· ὡς παρρησίαν γὰρ ἔχων πρὸς τὸν Θεὸν, ἱκετεύει τῶ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπὶ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, προστρέχω πάντοτε· ἐπὶ τοὺς σοὺς προσφεύγω, οἰκτιρμοὺς καθ' ἑκάστην, ὑμνῶν καὶ εὐλογῶν σε, καὶ τὴν πολλὴν, ἀνοχὴν ἐκπληττόμενος, τοῦ σοῦ Υἱοῦ ἐπὶ πᾶσί μου τοῖς κακοῖς, ἣν ἐνδείκνυται Θεόνυμφε. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἀμνὸν, ἡ ἄμωμος Παρθένος, θρηνῳδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τὸ καινὸν, καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρὶ, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκί;

Ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Χαίρων γεραίρω Ταράσιον τὸν μέγαν.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις Γεωργίου.

Ὠδὴ ἀ. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται » Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ » Βασιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πα» νηγυρίζων, καὶ ᾄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ » θαύματα.

Χαρίτων τῶ Πνεύματος, οἱ ποταμοὶ προχεόμενοι, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ Ἱεράρχου Χριστοῦ, καταρδεύουσι, Πιστῶν τὰς διανοίας, καὶ πάθη ἐκπλύνουσι, καὶ μολυσμοὺς τῶν ψυχῶν.

Ἄνωθεν δεξάμενος, ἱερωσύνης τὸ ἔνδυμα, ἀρεταῖς ἐφαίδρυνας, τοῦτο Ταράσιε, καὶ ὑπέρλαμπρος, φωστὴρ ἐν Ἱερεῦσιν, ἐδείχθης ἐν Πνεύματι ἱερουργῶν τῷ Χριστῷ.

Ἔδρυσας Ταράσιε, ὀρθοδοξίας εἰς ἄσειστον, πέτραν τὴν διάνοιαν, σαλευομένην βροτῶν, καὶ ἐδόνησας, θεμέλια τῆς πλάνης, καὶ τὰς τῶν αἱρέσεων, βάσεις κατέβαλες. Θεοτοκίον.

Γαλήνης ἐπλήρωσε, τῆς νοητῆς Θεονύμφευτε, τὴν κτίσιν ὁ ἀῤῥήτως, ἐκ σοῦ τεχθεὶς ἐν σαρκὶ, καὶ κατηύγασε, τὸν κλύδωνα τῆς πλάνης, καὶ εἰς ὅρμον ἴθυνεν, ἡμᾶς οὐράνιον.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα » καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ » θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Γραφῆς εἰς βυθὸν τῆς Θεοπνεύστου, εἰσδύσας Ταράσιε σοφὲ, ἐντεῦθεν τὸν πολύτιμον, μαργαρίτην ἀνείλκυσας· ὃν μεταδοὺς τῇ ποίμνῃ σου, ταύτην ἐνθέως κατεπλούτισας.

Ἔσβεσας τοῖς ἔμβροις τῶν δακρύων, τὸ πῦρ ἡδονῶν τῶν σαρκικῶν, καὶ διανάψας Ὅσιε, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα σου, ἐλαίῳ καθαρότητος, καὶ εὐποιΐας κοσμηθεῖσαν φαιδρῶς.

Ῥάβδῳ τῶν ἐνθέων σου δογμάτων, τοὺς θῆρας σοφὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀπήλασας μακάριε, ποίμνης ταύτην ἀλώβητον, διατηρῶν Ταράσιε, τὸν Ἀρχιποίμενα δοξάζουσαν.

Θεοτοκίον.

Ὡς κλίμακα γῆθέν σε Παρθένε, ὁ Κτίστης προθέμενος βροτοῖς, ἐκ κατωτάτων θλίψεων, καὶ ἐκ φθορᾶς πρὸς ἄφθαρτον, ζωὴν ταῖς ἱκεσίαις σου, ἀναβιβάζει τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Κατὰ παθῶν βασιλεύσας τῶν τῆς σαρκὸς, Ἱεράρχης ἐχρίσθης θεοπρεπῶς· καὶ τὴν Βασιλεύουσαν, ὀρθοδόξως ἐποίμανας, ἀπελάσας θῆρας, αἱρέσεων θεόπνευστε· ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον χάριν, ἀξίως κεκλήρωσαι, Γεράρχα Ταράσιε. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξὶ, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκὶ, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν παναγιον Τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα

ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλὴν, τὴν ἐκ » τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑ- » ψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακοὺμ, κατανοῶν » ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἄρτον προβαλλόμενος τὸν ψυχικὸν, ἔθρεψας πεινῶντας Ταράσιε, λόγοις ἐνθέοις, καὶ προτέθεικας σαυτὸν, τοῖς δεομένοις τράπεζαν, ἄφθονον τροφὴν ἐπιφέρουσαν.

Ἰλὺν ἀποθέμενος Πάτερ σοφὲ, τὴν ἐπιπροσθοῦσαν τοῖς ὄμμασι, τῆς διανοίας, ταῖς ἀγρύπνοις προσευχαῖς, τῆς νοητῆς ἐπέτυχες, Θεῦ θεωρίας Ταράσιε.

Ῥώμῃ τῶν δογμάτων σου Πάτερ σοφὲ, ὄρη ἐσαλεύθη αἱρέσεων, καὶ ἀσεβείας, κατεβλήθησαν βουνοὶ, καὶ ἀσαλεύτως ἵδρυνται, οἱ τῆς Ἐκκλησίας θεμέλιοι. Θεοτοκίον.

Ῥώμην περιβέβληται ἡ τῶν βροτῶν, φύσις ἀσθενήσασα πρότερον, τῇ παραβάσει, ἐν τῷ τόκῳ σου Ἁγνὴ, καὶ τὸ ἐχθροῦ ἡ τύραννος, δύναμις εἰς τέλος ἠσθένησεν.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ » σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες » ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν, καὶ τέτοκας » ἄχρονον Υἱὸν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, τὴν εἰ- » ρήνην βραβεύοντα.

Τοῦ λόγου τῇ σύριγγι, τὴν ποίμνην σου Ταράσιε, ἐπὶ τὰς νομὰς τῆς εὐσεβείας, καὶ ἐπὶ ὕδωρ τῆς θείας γνώσεως, καὶ εἰς τὰς ἐπαύλεις τοῦ Χριστοῦ, ἴθυνας ἀλώβητον, ταύτην τηρῶν πρεσβείαις σου.

Ἅρματι χρησάμενος, τῶν ἀρετῶν Ταράσιε, δι' αὐτῶν πρὸς ὕψος θεωρίας, ἀνεβιβάσθης καὶ τὰ ἀθέατα, εἶδες διανοίας ὀφθαλμοῖς, κάλλη τοῦ Δεσπότου σου, ὧν νοῒ κατετρύφησας.

Ῥεῖθρον τὴν προαίρεσιν, ἐλέους ἀνεξάντλητον, ἔχων Ἱεράρχα δεομένοις, τῆς εὐποιΐας τοὺς ἀεννάους κρουνοὺς, ἔβλυσας· διό σε ὁ Χριστὸς, πρὸς ὕδωρ ἀείζωον, καὶ τρυφὴν κατεσκήνωσεν. Θεοτοκίον.

Γένος τὸ ἀνθρώπινον, τὴν πρώην ὡραιότητα, καὶ τὸ εὐπρεπὲς καὶ κατ' εἰκόνα, δι' ἁμαρτίαν ἀπεκδυσάμενον, ταῦτα περιβάλλεται Ἁγνὴ, διὰ τῆς κυήσεως, τῆς σῆς θεοειδέστερα.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ » κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἁ- » μαρτημάτων· ἀλλ' ὁ Θεὸς, ἐκ φθορᾶς ἀνά- » γαγε, τὴν ζωήν μου ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀπάρας τὸ κάλυμμα θεόφρον, αἱρετικῶν καρδίαις, τὸ ἐγκείμενον τῆς ἀγνωσίας, τὴν ἀληθῆ, τῶν δογμάτων Ὅσιε, πᾶσι γνῶσιν ἐφανέρωσας.

Σὺ πυρφόροις λόγοις Ἱεράρχα, τὰς ἀκανθώδεις φλέξας, δυσφημίας τῶν αἱρετιζόντων, τὸν φωτισμὸν, τῶν ὀρθῶν δογμάτων σου, ἐν τοῖς πέρασιν ἐφήπλωσας.

Ἰσχὺν ἐκ Θεοῦ διεζωσμένος, τῇ νοητῇ μαχαίρᾳ, τῶν δογμάτων σου Ἱερομύστα, τὰς κεφαλὰς, τὰς τοῦ ψεύδους ἔτεμες, διαγγέλλων τὴν ἀλήθειαν. Θεοτοκίον.

Ἰδεῖν ὀφθαλμοῖς τῆς διανοίας, τὴν νοητήν σε δόξαν, καταξίωσον Θεογεννῆτορ, τοὺς τὰ σεπτὰ, προσκυνοῦντας σύμβολα, τῆς ἀφθόρου σου κυήσεως.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὥσπερ μέγας ἥλιος, ταῖς τῶν δογμάτων, καὶ θαυμάτων λάμψεσι, φωταγωγεῖς διαπαντὸς, τῆς οἰκουμένης τὸ πλήρωμα, οὐρανομύστα, παμμάκαρ Ταράσιε. Ὁ Οἶκος.

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν, τῷ σκότει τῶν πταισμάτων, φωτὶ τοῦ σοῦ ἐλέους κατάυγασον Σωτήρ μου, καὶ λογισμὸν ἐπ' ἀγαθοῖς δώρησαί μοι Χριστέ μου, ἐκκαθάρας τὴν ἀχλὺν τῶν φαύλων ἐνθυμήσεων· ἵν', ὅπως κατ' ἀξίαν ἰσχύσω τὸν σὸν Ἱεράρχην ἀνυμνῆσαι, καὶ φράσαι τὸν βίον, καὶ τὰς πράξεις τὰς λαμπράς, καὶ τὴν ἔνθεον πίστιν, καὶ τὸν ζῆλον, ὃν ὑπὲρ τῆς σῆς ἐκτήσατο Ἐκκλησίας, ἥτις κατὰ χρέος αὐτὸν εὐφημοῦσα κραυγάζει· Οὐρανομύστα, παμμάκαρ Ταράσιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταρασίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι.

Ἄκλυστος ὅρμος Ταράσιον λαμβάνει,
Κόσμου ταραχῆς καὶ ζάλης σεσωσμένον.

Εἰκάδι ἐκ ταράχοιο Ταράσιος ἔπτατο πέμπτῃ.

Οὗτος τὴν τῶν σεπτῶν καὶ ἁγίων εἰκόνων προσκύνησιν ἐδογμάτισε, καὶ δι' αὐτοῦ ἡ Βασίλειος ἀρχὴ, καὶ Ῥωμαϊκὴ ἐξουσία, πρὸς

τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐπανῆλθε, καὶ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία τοῖς Πατριαρχείοις ἥνωται. Ζήσας δὲ οὗτος εὐσεβῶς, τοῖς Βασιλεῦσι τίμιος γενόμενος, καὶ ἱερὸν μοναστήριον πέραν τοῦ ξενοῦ οἰκοδομήσας, καὶ πλήθη Μοναχῶν συγκροτήσας, καὶ τοὺς πτωχοὺς ἐλεήσας, καὶ καλῶς κυβερνήσας τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ ἔτη εἴκοσι καὶ δύο, καὶ μῆνας δύο, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη, καὶ κατετέθη ἐν τῷ ὑπ' αὐτὸν κτισθέντι μοναστηρίῳ. Ἦν δὲ κατὰ πάντα ὅμοιος τὸν σωματικὸν χαρακτῆρα, τῷ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ, πλὴν τοῦ πολιοῦ καὶ τοῦ ὑπούλου ὀφθαλμοῦ· οὐδὲ γὰρ ἦν παντελῶς οὗτος πολιός. Ἡ δὲ αὐτοῦ Σύναξις τελεῖται ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τὸν Ἀλέξανδρον δίσκος εἶδεν ἡλίου,
Ὑπὲρ Χριστοῦ τμηθέντα, δόξης Ἡλίου.

Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως τῆς Καρθαγένης, ἐπὶ Μαξιμιανοῦ βασιλέως, καὶ Τιβεριανοῦ ἡγεμόνος· παρ' ὃ προτραπεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, λοιδορίας καὶ ὕβρεις οὐκ ὀλίγας ἐξέχεεν. Ὅθεν ἐξ ἄκρων χειρῶν κρεμᾶται, λίθου βαρέος ἐξαρτηθέντος αὐτῷ. Ἐκεῖθεν δὲ ἐν Καρθαγένῃ ἀχθεὶς, καὶ αὖθις κρεμασθεὶς, ξέεται καὶ μαστιγοῦται. Καὶ ἐν Μαρκιανουπόλει γεγονὼς, λαμπάδα πυρὸς κατὰ τοῦ προσώπου δέχεται. Ἐν Θράκῃ δὲ ἐλθὼν, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ῥηγίνου, Ἐπισκόπου Σκοπέλου.

Στίχ. Ἄσειστος εἶ Ῥηγῖνε τὴν προθυμίαν,
Κἂν δεινὸν ἐνσείσωσι πυκνά σοι ξίφη.

Οὗτος ἐγένετο ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, γονέων Χριστιανῶν υἱός· διὰ δὲ τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ τὴν πολλὴν εὐσέβειαν, χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος Σκοπέλου· καὶ εἰς τὴν ἐν Σαρδικῇ Σύνοδον κληθεὶς, πάσας τὰς αἱρέσεις διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ καὶ τῆς παῤῥησίας ἠφάνισεν. Εἶτα ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἰδίαν Ἐπισκοπὴν, διωγμοῦ κινηθέντος, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς Ἑλλάδος ἄρχοντος· καὶ πολλὰ τιμωρηθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐνθέντες Ἀντώνιον εἰς πῦρ οἱ πλάνοι,
Ἔψουσιν ὄψον νόστιμον τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Θεόδωρος, ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἑκὼν ἀμείψας, ὡς ὁ Δαυὶδ τὰς φρένας,
Βίον διέδρας, οὐ τὸν Ἀγχοῦς παμμάκαρ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάρκελλος, Ἐπίσκοπος Ἀπαμείας τῆς Κύπρου, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Σπένδεις Θεῷ Μάρκελλε, θερμῷ τῷ πόθῳ
Θερμὰς σαλαγμοὺς αἱμάτων ἐξ αὐχένος.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ Θεόφρονες,
» παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπει-
» λὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλ-
» λον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος,
» καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἱ κρατῆρες τῶν δογμάτων σου πληρούμενοι, οἴνου τῆς χάριτος, πόμα ἡμῖν νοητὸν, Πάτερ τὸ τῆς γνώσεως, πᾶσιν ἐκέρασαν, τοῖς κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νέφη ἤλασας, τῇ πνεύσει τῶν δογμάτων σου, τὰ τῶν αἱρέσεων, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ· καὶ αἴγλη Ταράσιε, ὀρθοδοξίας αὐτὴν, κατεφαίδρυνας, τῷ Φωτοδότῃ κράζουσαν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὴν ἀκένωτον θεόθεν εἰσδεξάμενος, χάριν Ταράσιε, τροφὴν ψυχῶν δαψιλῶς, καὶ σωμάτων ἔβλυσας, τοῖς ἐνδεέσι σοφέ· διὰ τοῦτό σε, ὡς σιτοδότην ἄφθονον, οἱ Πιστοὶ ἀνευφημοῦμεν. Θεοτοκίον.

Ὁ ἀχώρητος τῇ φύσει τῆς Θεότητος, καὶ ἀπερίγραπτος, Ἀγὸς Θεοῦ γεννηθεὶς, ἐκ σοῦ σαρκὶ Πάναγνε, καὶ παναμώμητε, προσιτός ἐστι, καὶ ἐν εἰκόνι γράφεται, ὡς σαφῶς ἐνανθρωπήσας. Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
» τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
» πούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμέ-
» νην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον
» ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
» τας τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον τῆς σαρκός σου τὸ γεῶδες, Ἀπέθου ἐγκρατείας πόνοις Ταράσιε, καὶ βίον ἰσάγγελον, ἐπὶ γῆς διήνυσας· διὸ τῶν Ἀσωμάτων σε, χοροὶ ἐδέξαντο, ἀπαύστως ἐκβοῶντα τῷ Κτίστῃ· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νάμασι Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, δογμάτων Ἱεράρχα ὅλην κατήρδευσας, καὶ τὰ θεῖα σπέρματα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν ταύτῃ ἐ-

γεώργησας, καὶ ἐπλεόνασας· διὸ καρποφορῶσα κραυγάζει· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μύρῳ νοητῷ τοῦ Παρακλήτου, χρισθεὶς ὡς ἱερεὺς Πάτερ Ταράσιε, τῆς ἱερουργίας σου, τὴν στολὴν ἐποίκιλας, τῶν ἀρετῶν τοῖς χρώμασι, καὶ ταῖς λαμπρότησι· διὸ καὶ ἱερούργεις κραυγάζων· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ὑπὸ τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας, καὶ μόνης εὐσπλαγχνίας τε καὶ ἀγαθότητος, τοῦ Πατρὸς ὁ σύνθρονος, Λόγος δυσωπούμενος, ἐκ σοῦ σαρκὶ γεγέννηται, Θεοχαρίτωτε· ἵνα τὴν γεωθεῖσαν ἀνθρώπων, φύσιν οὐρανώσῃ, ὡς μόνος Εὐεργέτης. Ὠδὴ Θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἅπας γηγενὴς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι » λαμπαδουχούμενος· πανηγυριζέτω δὲ, » ἀΰλων νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πα» νήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις » παμμακάριστε, Θεοτόκε ἁγνὴ ἀειπάρθενε.

Ἔμπνους ὡς εἰκὼν, καὶ στήλη Ταράσιε ζῶσα προκείμενος, ἀρετῶν καὶ πίστεως, βοᾷς ἀπαύστως ἔργοις καὶ λόγοις σοφὲ, καὶ πρὸς οἰκείαν μίμησιν, πάντας προτρέπεις Πιστούς· διὰ τοῦτο, μνήμῃ ἀθανάτῳ σε, οἱ πρὸς σὲ ἀφορῶντες γεραίρουσι.

Γνῶσιν ἀληθῆ, πλουτήσας τὴν ποίμνην σου, Πάτερ Ταράσιε, ἀπειθεῖς ἐγύμνωσας, τῆς ψευδωνύμου γνώσεως Ὅσιε, καὶ ἀποροῦντας ἔδειξας, καὶ πενομένους αὐτούς· διὰ τοῦτο, ἀληθείας κήρυκα, οἱ Πιστοί σε ἀξίως δοξάζομεν.

Ἄρας πρὸς Θεὸν, τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, Πάτερ Ταράσιε, νοητοὺς κατέβαλες, καὶ ὁράτους καὶ πολεμίους ἐχθροὺς, καὶ ἐτροπώσω φάλαγγας, τὰς τῶν αἱρέσεων, καὶ τὴν ποίμνην, τοῦ Χριστοῦ ἀλώβητον, ὀρθοδοξίας εἰς γῆν διεβίβασας. Θεοτοκίον.

Νέφη τῶν παθῶν, Ἁγνὴ καὶ τῶν θλίψεων διασκεδάσασα, αἴγλῃ εὐφροσύνης σου, καὶ θυμηδίας ἡμᾶς κατάλαμψον, καὶ τῆς εἰρήνης αἴτησαι, τὸν φωτοδότην Χριστὸν, ἐναυγάσαι, πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ τῇ θείᾳ σου σκέπῃ περίσωζε.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς.

Θεουργικαῖς ἐλλάμψεσι, τῶν ἐν σοὶ χαρισμάτων, καταφαιδρύνεις πάνσοφε, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, Ταράσιε Θεοκήρυξ· τῷ γὰρ κρείττονι Πάτερ, τὸ χεῖρον δουλωσάμενος, θεῖον ἔσοπτρον ὤφθης, τῆς τριφεγγοῦς, καὶ σεπτῆς Θεότητος Ἱεράρχα, ὑφ' ἧς καταλαμπόμενος, φρυκτωρεῖς κόσμον ὅλον. Θεοτοκίον.

Γνώμην βουλὴν καὶ σύνεσιν, νοῦν καρδίαν καὶ σῶμα, ψυχὴν καὶ ἅπαν κίνημα, ἐνεργείας ἐνθέου, εἰς σὲ ἐθέμην Παρθένε· σύ με φρούρει καὶ σκέπε, ἐξ ὁράτων Δέσποινα, καὶ ἐχθρῶν ὁρωμένων, τὸ πονηρὸν, τῶν ἁμαρτιῶν μου λύουσα χρέος· ὡς Θεομήτωρ πάντα γὰρ, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΓ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου, Ἐπισκόπου Γάζης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τοῖς τῶν δακρύων σου ῥείθροις, μάκαρ Πορφύριε, τὸν τῆς ψυχῆς καθάρας, ῥύπον ἔσβεσας φλόγα, παθῶν τῆς ἁμαρτίας· καὶ τὴν στολὴν, ἐν πορφύρᾳ χρωννύμενος, ἐν οὐρανίοις πολεύῃ διὰ παντὸς, εἰς αἰῶνας ἀγαλλόμενος.

Ὀρθοδοξίας ἐμπρέπων θείοις ὑψώμασιν, Ἀρχιερέων κλέος, τῇ λυχνίᾳ ἐτέθης, ἄξιος ἐργάτης, μισθὸν ἀληθῶς, τῶν σῶν πόνων δρεπόμενος· καὶ διὰ τοῦτο χαρίσματα ἐκ Θεοῦ, ἐκομίσω παμμακάριστε.

Ὁ μυστηπόλος τῆς κάτω φρικτῆς τραπέζης ἐκεῖ, ἐν οὐρανοῖς Κυρίῳ, τὴν θυσίαν προσφέρει, τὴν ἄϋλον καὶ θείαν, ἀΰλως ἀεὶ, ἐποπτεύων ἡμᾶς ταῖς αὐτοῦ, πρὸς τὴν Ἁγίαν Τριάδα πρεσβευτικαῖς, ἱκεσίαις ὁ Πορφύριος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παραπτωμάτων πελάγει κλυδωνιζόμενος, τῷ γαληνῷ λιμένι, τῆς ἀχράντου πρεσβείας, τῆς σῆς Θεοκυῆτορ, προσπεφευγὼς, ἀνακράζω σοι· Σῶσόν με, τὴν κραταιάν σου ὁρέξασα δεξιὰν, τῷ οἰκέτῃ σου πανάμωμε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἰδοὺ κατεῖδον ῥομφαίαν, τὴν διελθοῦσάν μου, νῦν τὴν καρδίαν Τέκνον, ὡς προεῖπόν μοι πάλαι, ὅτε σὲ ἑώρων, πάντων υἱῶν, γηγενῶν ὡραιότερον· τῷ γὰρ Σταυρῷ ἑκουσίως μετὰ ληστῶν, ὡς κακοῦργος ἀπηώρησαι.

Τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθίας, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τὸν Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς·

Τὸ πορφυρίζον Ποιμένων ἄνθος σέβω.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν » λαὸν αὐτοῦ, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὅτι » μόνος ἐνδόξως δεδόξασται.

Ταύτην τὴν φωτοφόρον, μνήμην σου γεραίροντι Πορφύριε, φωτοφόρον μοι αἴγλην, οὐρανόθεν δοθῆναι ἱκέτευε.

Ὅλον ἀπὸ σπαργάνων, σεαυτὸν Κυρίῳ προσανέθηκας, καὶ αὐτῷ ἐκολλήθης, καὶ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ Πορφύριε.

Πάθη προθανατώσας, πάντα δι' ἀσκήσεως Πορφύριε, Ἱερεὺς ἀνεδείχθης, τοῦ ζωῆς καὶ θανάτου δεσπόζοντος. Θεοτοκίον.

Ὄμβρον εἰσδεξαμένη, σοῦ ἐν τῇ νηδύϊ τὸν οὐράνιον, Θεοτόκε Παρθένε, ἁμαρτίας τοὺς ὄμβρους ἐξήρανας. Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων » σοι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτι» σμένων· καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Ῥάβδῳ τῶν δογμάτων σου, ἐπὶ νομὰς ζωῆς Ὅσιε, τὴν ἱεράν, Ποίμνην σου ποιμάνας, τῷ Θεῷ εὐηρέστησας.

Φέγγει θείας γνώσεως, τοὺς ἐν νυκτὶ δεινῶν Ὅσιε, φωταγωγῶν, ἔδειξας ἡμέρας, κοινωνοὺς διὰ πίστεως.

Ὕψει διαπρέποντα, τῶν ἀρετῶν Θεὸς τέθεικεν, ἐν ὑψηλῇ, πάνσοφε λυχνία, τοὺς Πιστοὺς καταυγάζοντα. Θεοτοκίον.

Ῥῦσαί με πρεσβείαις σου, τῶν τοῦ ἐχθροῦ βελῶν Ἄχραντε, καὶ λογισμῶν, τῶν ἐπεμβαινόντων, ἀφειδῶς τῇ καρδίᾳ μου.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκαταλαβέ.

Ἐν πέτρᾳ τῆς πίστεως, ἐρηρεισμένος σοφέ, τὴν πέτραν ἐπόθησας, ἣν εἶδε πρὶν Δανιὴλ, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὕψωσας τὴν φωνήν σου, καὶ τὸν νοῦν πρὸς τὸν Κτίστην· ἔβαλες τοὺς ὀχλοῦντας, τῇ σαρκὶ πολεμίους, τῇ σῇ σφενδόνῃ Γάζης ὁ σεπτὸς, πρόβολος Πάτερ Πορφύριε. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκαίνισας Ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἤγειρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πίστει, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας. Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε παναμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διῆλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἡνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἑκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ » μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ » ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Ἰσουργὸν τῷ Γεννήτορι, Λόγον διαγγέλλων τοῖς ματαιόφροσι, πρὸς εὐσέβειαν ἐζώγρησας, καὶ Θεῷ τῶν ὅλων καθιέρωσας.

Ζωτικαῖς ἐπιπνεύσεσι, τὴν πρὸς τελευταίαν ὥραν ἐγγίζουσαν, ἱερώτατε ἐζώωσας, εἰς πολλῶν καὶ ταύτης ἀναγέννησιν.

Ὅλονύκτοις δεήσεσι, καὶ ταῖς πανημέροις Ὅσιε στάσεσι, τὴν καρδίαν ἀπετέλεσας, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων καταγώγιον.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με Πάναγνε, πάλιν ἀνεζώωσας ὡς κυήσασα, τὴν ζωὴν τὴν ἐνυπόστατον, τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Γεννήτορος.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου Κύ» ριε, καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, » τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν φιλάνθρωπε.

Προρρίζον τεμών, τὴν ἄκανθαν τὴν φιλήδονον, ἐκαρποφόρησας τὸν ἄσταχυν, τῆς εὐσεβείας Ἱεράρχα πανσεβάσμιε.

Ὄμβροις σῶν εὐχῶν, οὐρανοὺς σοφὲ διήνοιξας, καὶ ὑετὸν τῇ γῇ διένειμας, αἱρετιζόντων ἀποπνίξας τὰ ζιζάνια.

Ἴθυνας ῥοπῇ, Θείου Πνεύματος ὁλόκληρον, λαὸν καὶ πόλιν εἰς λιμένα ζωῆς, διεκφυγόντας ἀθεΐας τὸ κλυδώνιον. Θεοτοκίον.

Μόνην γενεῶν, ἐκ πασῶν σε ἐξελέξατο, ὁ Πλαστουργὸς καὶ ἀναπλάττει ἡμᾶς, ἐν σοὶ οἰκήσας, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ » ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κα» κῶν, ἡ ψυχή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωή μου » τῷ Ἅδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· » Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Ἐφέσεως ἀληθοῦς ἐπέτυχες, ἐγκρατείᾳ ταπεινώσας τὰ πάθη, καὶ πρὸς Θεὸν, προσεχώρησας χαίρων, καὶ ὀρεκτῶν ἀκροτάτῳ πα-

ρίστασαι, Πορφύριε Ἱεραρχῶν, καὶ Ποιμένων κανὼν ἀκριβέστατος.

Νοήσας σου τῆς ψυχῆς τὸ ὡραῖον, καθωράθη ἐν σταυρῷ ἡπλωμένος, ὁ ὑψωθεὶς, ἐν αὐτῷ ἑκουσίως, καὶ τὴν αὐτοῦ φυλακὴν ἐγχειρίζει σου, ἐμφαίνων σοι τὴν πρὸς αὐτὸν, καὶ στοργὴν καὶ τελείαν οἰκείωσιν.

Ὡς Πέτρου τοῦ Κορυφαίου τὸν ζῆλον, καὶ τὴν πίστιν Θεηγόρε πλουτήσας, τῷ τμητικῷ, εὐσεβείας σου λόγῳ, τὸ κακουργὸν ἐθανάτωσας γύναιον, τῆ Μάνεντος φθοροποιᾷ, δολερῶς ὑποσπεῖρον διδάγματα. Θεοτοκίον.

Νεκρώσει τε, καὶ φθορᾷ ὑπαχθέντα, τὸν πρωτόπλαστον Παρθένε Μαρία, τὸν νεκρωτὴν, τοῦ θανάτου τεκοῦσα, εἰς ἀφθαρσίαν μετήγαγες ἄχραντε, καὶ ἔδειξας τοὺς γηγενεῖς, οὐρανίους Θεὸν σωματώσασα.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σθ.

Ἱερωτάτοις σου, τρόποις κοσμούμενος, ἱερωσύνης στολαῖς κατηγλαΐσαι, παμμάκαρ Θεόφρον Πορφύριε, καὶ ἰαμάτων ἐμπρέπεις ὑψώμασι, πρεσβεύων ἀπαύξως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. Ὁ Οἶκος.

Ὑπεραστράπτει πλέον ἡλίου Προφυρίου ἡ μνήμη τοῦ σοφοῦ, ἀστραπαῖς θαυμάτων πᾶσαν τὴν κτίσιν φωταγωγοῦσα, καὶ διώκουσα πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων, καὶ τοὺς Πιστοὺς σελαγίζουσα, πάντας εὐφραίνει. Θεῷ γὰρ εὐαρεστήσας ἐπὶ γῆς, τῶν σημείων ἀπείληφε τὴν χάριν, πάντας ἰᾶσθαι, παρεστὼς τῇ Τριάδι ὁλόφωτος, καὶ πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πορφυρίου, Ἐπισκόπου Γάζης.

Στίχοι.

Ὦ τίς παρέλθῃ, τίς δὲ καὶ παραδράμῃ
Τὸν Πορφύριον, κἂν παρῆλθεν ἐκ βίου;

Πορφυρίοιο νέκυν κρύψε χθὼν εἰκάδι ἕκτῃ.

Οὗτος ὥρμητο ἐκ τῆς Θεσσαλονικέων πόλεως, υἱὸς ὑπάρχων γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων. Ἀπάρας δὲ ἐκ τῆς ἐνεγκαμένης, εἰς Αἴγυπτον ἔρχεται· κἀκεῖσε εἰς σκῆτιν εἰσελθὼν, τὸν μονήρη βίον ὑποδύεται· καὶ μετὰ πέντε χρόνους, εἰς Ἱεροσόλυμα παραγίνεται, πολλοὺς τῷ λόγῳ καταφωτίσας. Διὸ χειροτονεῖται Πρεσβύτερος ὑπὸ Πραΰλίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων· εἶτα, ὑπὸ Ἰωάννου Ἐπισκόπου Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, Ἐπίσκοπος Γάζης χειροτονεῖται. Ἔνθα πολλὰς δυνάμεις θαυμάτων τελέσας, στηρίζει μὲν τοὺς πιστοὺς, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέφει πρὸς θεογνωσίαν. Ἀπαίρει δὲ πρὸς Κωνσταντινούπολιν, ὑπὸ τῶν κρατούντων τῆς χώρας τοὺς Πιστοὺς ἀδικουμένους ὁρῶν· καὶ ἐντυχὼν τῷ Ἁγίῳ Ἰωάννῃ τῷ Χρυσοστόμῳ, καὶ διηγησάμενος τὰ κατ' αὐτὸν, δι' ὃ παρῆν, παραδίδοται ὑπ' αὐτοῦ Ἀμαντίῳ τῷ Κουβικουλαρίῳ.

Ἐκ τούτου δὲ, ἀναδιδαχθεῖσα τὰ περὶ αὐτοῦ ἡ Βασιλὶς, ἐδέξατο αὐτὸν εὐμενῶς, καὶ ἀναφέρει τῷ Βασιλεῖ τὴν τούτου ἐνδημίαν, καὶ πρόῤῥησιν περὶ τοῦ μέλλοντος παιδὸς ἄῤῥενος τίκτεσθαι. Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπὶ τούτῳ, τὰ εἰκότα τῷ Θεῷ ηὐχαρίστησεν. Εἶτα τίκτει ἡ Βασίλισσα τὸν Νέον Θεοδόσιον· καὶ προσκαλεσαμένη τὸν Ὅσιον, εὐλογεῖται παρ' αὐτοῦ, καὶ ὑποτίθεται τῷ Βασιλεῖ πάντα πληροῦν, κατὰ τὴν τοῦ Ὁσίου θέλησιν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς συνταξάμενος, καὶ ἀναγνοὺς, ἐδυσχέρανε λέγων· Διωχθῆναι τοὺς εἰδωλολάτρας οὐ δυνατὸν, διὰ τὴν πολλὴν τούτων συντέλειαν. Ἡ δὲ φησὶ πρὸς τὸν Βασιλέα· Βαρεία μὲν ἡ αἴτησις. Δέσποτα, βαρύτερα δὲ ἡ παραίτησις. Διὸ καὶ ἐπινεύει ὁ Βασιλεὺς, εἰς πέρας ἐκβῆναι τὰ αἰτούμενα· καὶ ἐκπέμπεται γράμματα κατὰ τῶν Αἱρετικῶν, κελεύοντα τούτους ἐκδιωχθῆναι ἀπὸ Γάζης.

Ὁ δὲ μακάριος Πορφύριος κομίζεται παρὰ Αὐγούστης χρυσοῦ κεντηνάρια δύω, χάριν κτίσεως ἐκκλησίας, καὶ λόγῳ δαπάνης νομίσματα διακόσια. Καὶ καταλαβὼν τὴν αὐτοῦ ἐκκλησίαν, τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ναοὺς τῶν εἰδώλων κατέστρεψε, καὶ τοὺς Αἱρετικοὺς ἀπήλασε· τὸν δὲ ναὸν τοῦ Μαρνᾶ (*) πυρὶ κατακαύσας, ἀνήγειρεν ἐκκλησίαν κατὰ τὸ σχῆμα, ὃ διετάξατο ἡ βασίλισσα Εὐδοξία. Διαπρέψας οὖν ὁσίως ἐν τῇ αὐτῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ θαύματα πλεῖστα ἐργασάμενος, ἐν ἔτεσιν εἰκοσιτέσσαρσι, καὶ μησὶν ἕνδεκα, καὶ ἡμέραις ὀκτὼ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος, ἣ ὡμίλησεν ὁ Χριστὸς ἐν τῷ φρέατι, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.

Στίχ. Ῥίπτωσι τὴν σὴν Σαμαρεῖτιν εἰς φρέαρ,
Τὴν εἰς φρέαρ σοι συλλαλήσασαν Λόγε.

(*) Μαρνᾶς, ἢ ὀρθότερον Μάρνας, ἐκαλεῖτο παρὰ Γαζαίοις ἐν Συρίᾳ ὁ Ζεύς.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Νέρωνος τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων, διωγμὸς μέγας ἐκινήθη κατὰ τῶν Χριστιανῶν· μετὰ γὰρ τὴν Μαρτυρίαν τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἐπιμελῶς τοὺς τούτων ἐζήτουν Μαθητάς. Τότε ἡ Ἁγία Φωτεινὴ, σὺν Ἰωσῇ τῷ υἱῷ αὐτῆς, ἐν Καρθαγένῃ πόλει τῆς Ἀφρικῆς οὖσα, ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ μετὰ παῤῥησίας. Βίκτωρ δὲ ὁ ἕτερος αὐτῆς υἱὸς καὶ πρεσβύτερος, μεγάλως εὐδοκιμήσας ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Ἀβάρων, κατὰ Ῥωμαίων ἐπιστρατευσαμένων, μετὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἐν Ἰταλίᾳ στρατηλάτης πέμπεται, πάντας τοὺς ἐκεῖσε Χριστιανοὺς κολάζειν.

Σεβαστιανὸς δὲ ὁ Δούξ ἀκούσας ταῦτα, Οἶδα ἐγὼ ἀκριβῶς, Στρατηλάτα, φησὶ, Χριστιανόν σε εἶναι, καὶ τὴν σὴν μητέρα μετὰ Ἰωσῆ τοῦ ἀδελφοῦ σου τῷ Πέτρῳ ἀκολουθοῦσαν· ἀλλὰ τὸ κελευσθέν σοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως ποίει ἐξάπαντος, ἵνα μὴ κατὰ ψυχὴν κινδυνεύσῃς. Καὶ ὁ Βίκτωρ· Ἐγὼ τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως καὶ ἀθανάτου τὸ θέλημα ποιεῖν βούλομαι. Νέρωνος δὲ τοῦ βασιλέως τὸ πρόσταγμα, ὅσον ἐπὶ τὸ τοὺς Χριστιανοὺς κολάζειν, οὐδὲ ἀκοῦσαι ἀνέχομαι. Ὁ δὲ Δούξ, Ὡς γνησίῳ φίλῳ μου συμβουλεύω σοι, ἀπεκρίνατο· εἰ γὰρ ὡς ἐν προοδῷ καθήμενος, τοὺς διαγινωσκομένους Χριστιανοὺς ἀνακρίνεις καὶ κολάζεις, καὶ τὸν βασιλέα θεραπεύσεις, καὶ τὰ τῶν Χριστιανῶν χρήματα κερδανεῖς· ἀλλὰ καὶ τῇ μητρί σου καὶ τῷ ἀδελφῷ σου μήνυσον, ἵνα μὴ παῤῥησιάζωνται, διδάσκοντες τοὺς Ἕλληνας τὴν πάτριον ἀρνεῖσθαι θρησκείαν, καὶ κινδυνεύσεις ἴσως δι' αὐτούς· λελῃθότως δὲ ἔχετε τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὡς βούλεσθε. Καὶ ὁ Βίκτωρ· Μὴ γένοιτό μοι τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα ἐγὼ τιμωρήσω Χριστιανὸν, ἢ λάβω τι ἐξ αὐτοῦ, ἢ συμβουλεύσω τῇ μητρί μου, ὡς σὺ φῂς, ἢ τῷ ἀδελφῷ μου μὴ κηρύσσειν ὅτι ὁ Χριστὸς Θεός ἐστι· ἀλλὰ κἀγὼ κήρυξ μᾶλλον Χριστοῦ καὶ εἰμὶ, καὶ ἔτι γενήσομαι, ὥσπερ κἀκεῖνοι καὶ πάντως ἴδωμεν ὃ μέλλει γενέσθαι κακόν. Ὁ δὲ Δούξ· Ἐγὼ μὲν, ἀδελφὲ, τὰ συμφέροντα, φησὶ, συμβουλεύω σοι, αὐτὸς δὲ ὄψει τί γενήσεται.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δούξ, εὐθέως ἐπηρώθη τὰς ὄψεις· καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τῆς ἄγαν σφοδρότητος, καὶ δριμείας ὀδύνης τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ἄφωνος ἔμεινεν. Ἄραντες δὲ αὐτὸν οἱ παρεστῶτες, ἔθηκαν ἐπὶ κλίνης, καὶ ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς μηδόλως λαλήσας· μετὰ γὰρ τρίτην ἡμέραν ἀνεβόησε φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Εἷς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Χριστιανῶν. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Βίκτωρ πρὸς αὐτὸν εἶπε· Τί οὕτως ἀθρόως μετεβλήθης; Ὁ δὲ, Προσκαλεῖταί με ὁ Χριστὸς, ἔφη, γλυκύτατε Βίκτωρ. Καὶ εὐθέως κατηχηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐβαπτίσθη· καὶ ἀνελθόντος ἐκ τοῦ ὕδατος παραχρῆμα ἀνέβλεψε καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν. Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος, ἐφοβήθησαν, μήποτε καὶ αὐτοὶ τὰ παραπλήσια πάθωσιν ἀπιστοῦντες, καὶ προσελθόντες ἐβαπτίσθησαν.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἦχθη εἰς τὰς ἀκοὰς Νέρωνος, ὅτι Βίκτωρ ὁ Στρατηλάτης Ἰταλίας, καὶ Σεβαστιανὸς ὁ τῆς πόλεως Δούξ, κηρύττουσι τὸ κήρυγμα Πέτρου καὶ Παύλου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντας προσάγουσι τῷ Χριστῷ· ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ Στρατηλάτου μήτηρ Φωτεινὴ, σὺν Ἰωσῇ τῷ υἱῷ αὐτῆς, ἐν Καρθαγένῃ ἀποσαλέντες, τὰ ὅμοια πράττουσι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, καὶ τῷ θυμῷ ὑπερζέσας, ἀπέστειλε στρατιώτας ἐν Ἰταλίᾳ ἀγαγεῖν τοὺς ἐκεῖσε Χριστιανοὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Ὤφθη δὲ πᾶσιν ὁ Κύριος λέγων· Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Μὴ φοβεῖσθε, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ ἡττηθήσεται ὁ Νέρων μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ. Καὶ πρὸς τὸν Βίκτωρα φησί· Φωτεινὸς ἔσαι τὸ ὄνομά σου ἀπὸ τοῦ νῦν· πολλοὶ γὰρ διὰ σοῦ φωτισθέντες, προσενεχθήσονταί μοι. Σεβαστιανὸν δὲ ὁ σὸς ἐνισχυσάτω λόγος ἐν τῷ μαρτυρίῳ· καὶ μακάριος, ὃς ἕως τέλους ἀγωνίσεται.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Κύριος, ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανούς. Ἀπεκαλύφθη δὲ καὶ τῇ Ἁγίᾳ Φωτεινῇ τὰ μέλλοντα αὐτῇ συμβαίνειν. Καὶ ἀπάρασα ἀπὸ Καρθαγένης μετὰ πλήθους Χριστιανῶν, κατέλαβε τὴν μεγάλην Ῥώμην. Καὶ ἐσείσθη πᾶσα ἡ πόλις, λέγουσα· Τίς ἐστιν αὕτη; Ἡ δὲ μετὰ παῤῥησίας ἐκήρυττε τὸν Χριστόν. Ἦλθε δὲ καὶ Φωτεινὸς ὁ υἱὸς αὐτῆς μετὰ Σεβαστιανοῦ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Ἡ δὲ Ἁγία Φωτεινὴ προλαβοῦσα αὐτὸν, παρέστη τῷ Νέρωνι μετὰ Ἰωσῆ καὶ τῶν σὺν αὐτῇ. Εἶπε δὲ ὁ Νέρων πρὸς αὐτήν· Τί παραγεγόνατε πρὸς ἡμᾶς; Ἡ Ἁγία εἶπε· Διὰ τὸ διδάξαι σε τὸν Χριστὸν σέβεσθαι.

Οἱ δὲ παρεστῶτες εἶπον· Σεβαστιανὸς ὁ Δούξ, καὶ Βίκτωρ ὁ Στρατηλάτης, οἱ τοῖς θεοῖς

ἀπειθοῦντες, ἥκασιν ἀπὸ Ἰταλίας. Ὁ Βασιλεὺς ἔφη· Ἀχθήτωσαν. Εἰσαχθέντων δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν Βασιλέα, λέγει αὐτοῖς· Τί ἀκήκοα περὶ ὑμῶν; Οἱ Ἅγιοι εἶπον· Ὅσα περὶ ἡμῶν ἀκήκοας, ὦ Βασιλεῦ, ἀληθῆ εἰσι. Καὶ ὃς, ἀτενίσας πρὸς τοὺς Ἁγίους, Ἀρνεῖσθε ὑμεῖς τὸν Χριστὸν, φησὶν, ἢ αἱρεῖσθε κακῶς ἀποθανεῖν; Καὶ οἱ Ἅγιοι· Μὴ γένοιτό ποτε, ὦ Ἄναξ (τὸ ὄμμα εἰς οὐρανὸν ἄραντες) ἀποςῆναι τῆς πρὸς σὲ ἡμῶν πίστεως καὶ ἀγάπης. Καὶ πάλιν ὁ Νέρων εἶπε· Τίνες καλεῖσθε ὑμεῖς; Ἡ Ἁγία εἶπεν· Ἐγὼ μὲν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου Φωτεινὴ ἐκλήθην, αἱ δὲ ἀδελφαί μου, ἡ μὲν πρώτη, ἡ μετ' ἐμὲ γεννηθεῖσα, καλεῖται Ἀνατολὴ, ἡ δὲ δευτέρα Φωτὼ, ἡ τρίτη Φωτὶς, ἡ τετάρτη Παρασκευὴ, καὶ ἡ πέμπτη Κυριακή. Οἱ δὲ υἱοί μου οὗτοι, ὁ πρῶτος Βίκτωρ, ὃς ἐπεκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου μου Φωτεινὸς, ὁ δὲ δεύτερος ὁ σὺν ἐμοὶ Ἰωσῆς. Καὶ ὁ Νέρων· πάντες συνεφωνήσατε τιμωρηθῆναι καὶ ὑπὲρ τοῦ Ναζωραίου ἀποθανεῖν; Ἡ Ἁγία εἶπε· Πάντες ὑπὲρ αὐτοῦ χαίροντες καὶ ἀγαλλιώμενοι ἀποθνήσκομεν.

Τότε ἐκέλευσεν ὁ Βασιλεὺς σφαίραις σιδηραῖς καταθλασθῆναι τὰς ἅρμὰς τῶν χειρῶν αὐτῶν. Ἀχθέντες δὲ ἐπὶ τοῦ ἄκμωνος, ἐπέθηκαν οἱ Ἅγιοι τὰς χεῖρας αὐτῶν ἄνωθεν τοῦ ἄκμωνος, καὶ ἤρξαντο τύπτειν οἱ δήμιοι. Καὶ ἀπὸ ὥρας τρίτης ἕως ὥρας ἕκτης, ἐκ τρίτου ἐνηλλάγησαν οἱ τύπτοντες, οἱ δὲ Ἅγιοι οὐδόλως ἠσθάνοντο τῆς κολάσεως. Καὶ ἀκούσας ὁ Νέρων ἐταράχθη, καὶ προσέταξεν ἐκκοπῆναι τὰς χεῖρας αὐτῶν. Καὶ αὐτίκα τοὺς Ἁγίους κρατήσαντες, καὶ τὰς χεῖρας δεσμήσαντες, καὶ τῷ ἄκμωνι ἐπιθέντες, τῶν ξιφῶν ἐπελάβοντο. Καὶ κατὰ τῶν χειρῶν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς τὰς τῶν ξιφῶν ἐπιφορὰς πολλάκις οἱ δήμιοι ἐπαγαγόντες, ἤνυσαν οὐδέν· ἐκλυθέντες δὲ, ἔπεσον ὡσεὶ νεκροί. Ἡ δὲ Ἁγία ἀβλαβὴς διατηρηθεῖσα, εὐχαριστήσασα τῷ Θεῷ, προσηύχετο λέγουσα· Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς, καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.

Τοίνυν ἤρξατο ὁ βασιλεὺς ἀπορεῖν, καὶ διαλογίζεσθαι περὶ τούτων, τί ποιήσει, καὶ γενήσεται ἐγκρατὴς καὶ κύριος τῶν Ἁγίων. Καὶ τούτους μὲν ἐν τῇ βαθυτάτῃ φρουρᾷ ἐμβληθῆναι κελεύει· τὴν δὲ Ἁγίαν Φωτεινὴν, μετὰ τῶν πέντε ἀδελφῶν αὐτῆς, ἀπενεχθῆναι ἐν τῷ χρυσῷ αὐτοῦ κουβουκλίῳ, καὶ τεθῆναι ἑπτὰ χρυσοῦς θρόνους, καὶ ἑπτὰ κλίνας χρυσᾶς, καὶ τράπεζαν· καὶ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Δομνίναν προσέταξεν εἰσελθεῖν, καὶ συνεῖναι μετ' αὐτῶν, μετὰ καὶ τῶν θεραπαινίδων αὐτῆς, καὶ τεθῆναι χρήματα πολλὰ, καὶ κόσμια χρυσᾶ, ἐσθῆτάς τε χρυσᾶς, καὶ ζώνας. Ἰδοῦσα δὲ τὴν παῖδα Δομνίναν ἡ Ἁγία Φωτεινὴ, εἶπε· Χαῖρε τοῦ Κυρίου μου Νύμφη. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὴν· Χαίροις καὶ σὺ κυρία μου, ἡ λαμπὰς τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούσασα δὲ ἡ Ἁγία Φωτεινὴ τὸ τῦ Χριστοῦ ὄνομα, ηὐχαρίστητε τῷ Κυρίῳ· καὶ ἀγκαλισαμένη αὐτὴν ἠσπάσατο. Καὶ κατηχηθεῖσα ἡ θυγάτηρ τῦ Βασιλέως ὑπὸ τῆς Ἁγίας μετὰ τῶν ἑκατὸν αὐτῆς θεραπαινίδων, ἐβαπτίσθησαν ὑπὸ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς. Καὶ ἐκάλεσε τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως, ἀντὶ Δομνίνας, Ἀνθοῦσαν. Καὶ εὐθὺς προσέταξεν ἡ μακαρία Ἀνθοῦσα, τό, τε χρυσίον αὐτῆς, καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ χρυσῷ κυβουκλίῳ αὐτῆς ὄντα χρήματα, δοθῆναι τοῖς πτωχοῖς, διὰ χειρὸς Στεφανίδος, τῆς τῶν ἑκατὸν θεραπαινίδων ἐξαρχούσης.

Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ Βασιλεὺς, καὶ λίαν θυμωθεὶς, καὶ μέγα οἰμώξας, ἐκέλευσεν εὐθέως ἐκκαῆναι κάμινον ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ, καὶ ἐν αὐτῇ βληθῆναι τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν, καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῇ ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Καὶ τούτου γενομένου, ἐποίησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς καμίνου ἡμέρας τρεῖς, σῶοι καὶ ἀλώβητοι ἐκ τῆς τοῦ πυρὸς βλάβης διαμείναντες. Μετὰ δὲ τὰς τρεῖς ἡμέρας, ὑπολαβὼν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι παραναλωμα γεγόνασιν οἱ Ἅγιοι ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἐκέλευσεν ἀναφραγῆναι τὴν κάμινον, καὶ εἰ μὲν εὕρωσιν ὀστᾶ τῶν Ἁγίων, ῥιφθῆναι αὐτὰ ἐν τῷ ποταμῷ. Καὶ ἀνοίξαντες οἱ δήμιοι εὗρον πάντας δοξάζοντας, καὶ εὐλογοῦντας τὸν Θεόν· καὶ ἐξέστησαν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ θαύματι, ὅτι οὐχ ἥψατο αὐτῶν καθόλου τὸ πῦρ. Ὡς δὲ ἤκουσαν καὶ εἶδον ἅπαντες οἱ τῆς πόλεως Ῥώμης τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα, ἐξεπλάγησαν δοξάζοντες καὶ αὐτοὶ τὸν Θεόν.

Ὡς δὲ ὁ Βασιλεὺς τοῦ τοιούτου θαύματος κατήκοος ἐγένετο, ἀναιρετικὰ φάρμακα ἐκέλευσε δοθῆναι αὐτοῖς. Καὶ προσκληθέντος Λαμπαδίου τοῦ Μάγου, καὶ συγκεράσαντος τὸ φάρμακον, δέδωκε τῇ Ἁγίᾳ Φωτεινῇ πρότερον. Ἡ δὲ λαβοῦσα τοῦτο, Σοῦ μὲν ἔφη, ἀκαθάρτου τυγχάνοντος, οὐκ ἐχρῆν ἡμᾶς ἅψασθαι τούτου· ἵνα δὲ γνῷς, Βασιλεῦ, καὶ αὐτὸς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου, ἰδοὺ ἐγὼ πρῶτον τῶν ἄλλων πίομαι τοῦτο, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ

Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, εἶθ' οὕτω καὶ σὺν ἐμοὶ πάντες. Καὶ πάντων πιόντων, καὶ ἀβλαβῶν διατηρηθέντων, ἰδὼν ὁ Μάγος ἐξέστη· Καὶ περιβλεψάμενος τὴν Ἁγίαν, Ἔξι μοι δηλητήριον πάνυ φησὶ, δόκιμον· καὶ εἰ τούτῳ γευσάμενοι οὐκ ἀποψύξητε τάχιον, πιστεύσω καὶ αὐτὸς τῷ Θεῷ ὑμῶν. Οὗ καὶ προσαχθέντος, καὶ πάντων τοῦ δηλητηρίου γευσαμένων, καὶ μηδὲν δεινὸν πεπονθότων, ἐξέστη ὁ Μάγος. Καὶ συναγαγὼν εὐθὺς πάσας τὰς βίβλους αὐτοῦ, πυρὶ κατέκαυσε. Καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ ἐβαπτίσθη, μετονομασθεὶς Θεόκλητος.

Τοῦτο πάλιν μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, προσέταξεν ἁρπαγέντα αὐτὸν ἐκ μέσου τῶν Ἁγίων, καὶ ἔξω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἀποτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Καὶ οὕτω πρὸ τῶν ἄλλων ἐτέλεσε τὸ μαρτύριον ὁ Θεόκλητος, ὑπὲρ Χριστοῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθείς. Τοὺς δὲ Ἁγίους πάντας, σὺν τῇ Μεγαλομάρτυρι Φωτεινῇ, ἐκέλευσε νευροκοπηθῆναι. Οὗ γενομένου, καὶ τῶν Ἁγίων λοιδορούντων, καὶ διαχλευαζόντων τόν τε Βασιλέα καὶ τοὺς Θεοὺς αὐτοῦ, μόλυβδον καχλάζοντα σὺν τεάφῳ πολισθῆναι τὴν Ἁγίαν προστάττει· κατὰ δὲ τῶν νώτων τῶν λοιπῶν Ἁγίων ἐκχυθῆναι προστάττει. Καὶ τούτου γενομένου, ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος οἱ Ἅγιοι ἐξεβόησαν· Εὐχαριστοῦμέν σοι, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι διὰ τοῦ καχλάζοντος μολύβδου, ἐδρότισας τὰς καρδίας ἡμῶν, ὥσπερ ἀπὸ καύσωνος διψώσας καὶ φλεγμαινούσας.

Τότε ὁ Νέρων ἐκπληττόμενος, καὶ θαυμάζων, ἐκέλευσε τοὺς Ἁγίους κρεμασθῆναι, καὶ ξέεσθαι ἀφειδῶς καθ' ὅλου τοῦ σώματος, καὶ λαμπάσι πυρὸς κατακαίεσθαι. Τούτου δὲ ταχὺ γενομένου, καὶ τῶν Ἁγίων προσευχομένων, καὶ ἀπὸ τῆς θείας χάριτος ἐνισχυομένων, ἐμμανεὶς ὁ δείλαιος Νέρων, τέφραν σὺν δριμυτάτῳ ὄξει ἑνωθῆναι, καὶ κατὰ τῶν μυκτήρων τῶν Ἁγίων χυθῆναι προστάττει. Προσαχθέντος δὲ τοῖς Ἁγίοις τοῦ τοιούτου κράματος, Ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον ἡμῖν ἐπιφαίνεται, ἔλεγον.

Ἐπὶ πλέον οὖν παροξυνθεὶς, ἐκέλευσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐξορυχθῆναι. Καὶ ἐκτυφλώσας αὐτοὺς, καθεῖρξεν ἐν φρυρᾷ ζοφώδει, πλήρει ἑρπετῶν ἰοβόλων καὶ ἀκαθάρτων. Οἱ δὲ Ἅγιοι ὕμνουν καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν· καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ εἱρκτῇ ἰοβόλα θηρία ἀπενεκρώθησαν, καὶ ἡ δυσωδία τῆς εἱρκτῆς εἰς εὐωδίαν μετεβλήθη ἀνυπέρβλητον, καὶ τὸ σκότος ἐγένετο φῶς ὑπέλαμπρον, καὶ ὁ Χριστὸς ἔστη ἐν μέσῳ τῶν Ἁγίων, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς τῆς Ἁγίας, ἤγειρεν αὐτὴν, εἰπών· Ὅτι μεθ' ὑμῶν εἰμὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν· ἀεὶ χαίρετε. Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, εὐθέως ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί· καὶ ἰδόντες τὸν Κύριον, προσεκύνησαν αὐτόν. Καὶ κατασφραγίσας αὐτοὺς, καὶ εἰπών· Ἀνδρίζεσθε καὶ ἰσχύετε, οὗτος μὲν ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἐκ δὲ τῶν σωμάτων τῶν Ἁγίων ὡσεὶ λεπίδες ἐξέπεσον, καὶ ἐγένοντο ὑγιεῖς ὡς τὸ πρότερον.

Ὁ δὲ Νέρων, ὁ δύσηνος καὶ θεομισὴς, ἐκέλευσε προσμεῖναι τοὺς Ἁγίους ἐν φυλακῇ χρόνους τρεῖς, ὥστε κακωθῆναι ἐν αὐτῇ, καὶ κακῷ θανάτῳ τὰς ψυχὰς ἀπορρῆξαι. Μετὰ δὲ τοὺς τρεῖς χρόνους, ἴδιον οἰκέτην ἔχων ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κατάκλειστον, προσέταξεν ἐκβληθῆναι τοῦτον· καὶ ὡς εἶδον τοὺς Ἁγίους ἐρρωμένους οἱ ἀποσταλέντες, ἀπήγγειλαν τῷ Βασιλεῖ, ὅτι οἱ ἐκτυφλωθέντες Γαλιλαῖοι βλέπουσι, καὶ ὑγιεῖς εἰσίν· ἀλλὰ καὶ ἡ φυλακὴ φωταγωγηθεῖσα, καὶ μύρα πάμπολλα πνέουσα, μετεποιήθη εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ οἶκος ἅγιος ἐγένετο· καὶ δαψίλεια μέσον τῆς φυλακῆς ἐστὶ βρύουσα, ἐν ᾗ συντρέχοντες οἱ λαοὶ βαπτίζονται ὑπ' αὐτῶν, πιστεύοντες εἰς τὸν Θεὸν αὐτῶν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, ἐξέστη· καὶ ἀποστείλας, παρέστησεν αὐτοὺς, καὶ φησίν· Οὐκ ἐπεφωνησάμην ὑμῖν διὰ προστάγματος βασιλικοῦ, μὴ κηρύττειν τὸν Χριστὸν ἐν τῇ πόλει τῶν Ῥωμαίων; πῶς οὖν ἐν τῇ φυλακῇ ὄντες, τοῦτο ποιεῖτε; διὰ τοῦτο πολλὰς καὶ μεγάλας ἐπιθήσομαι τιμωρίας ὑμῖν. Οἱ Ἅγιοι εἶπον· Ὃ θέλεις ποίησον· ἡμεῖς γὰρ τὸν Χριστὸν Θεὸν ὄντα ἀληθινὸν, καὶ Ποιητὴν πάντων, διδάσκειν οὐ παυσόμεθα. Ἐπὶ τούτῳ, τῷ θυμῷ ὑπερζέσας, ἐκέλευσε σταυρωθῆναι τοὺς Ἁγίους κατὰ κεφαλῆς, καὶ ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις καταξαίνειν τὰς σάρκας αὐτῶν, ἕως ἂν φησὶ, διαλυθῶσιν αἱ ἁρμονίαι αὐτῶν. Τούτου δὲ γενομένου, φύλακας ἔστησαν, ἐάσαντες αὐτοὺς καὶ ἑτέρας τέσσαρας ἡμέρας. Ἐλθόντες δὲ οἱ δήμιοι θεάσασθαι αὐτοὺς, εἰ ἄρα ζῶσιν, ὡς εἶδον αὐτοὺς κρεμαμένους, οὗτοι μὲν εὐθέως ἀπετυφλώθησαν· Ἄγγελος δὲ Κυρίου κατελθὼν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ λύσας τοὺς Ἁγίους, καὶ ἀσπασάμενος, ὑγιεῖς αὐτοὺς εἰργάσατο. Τότε ἡ Ἁγία ἐπὶ τῇ τυφλώσει τῶν δημίων σπλαγχνισθεῖσα, προσ-

νύξατο, καὶ εὐθέως ἀνέβλεψαν, καὶ πιστεύοντες ἐβαπτίσθησαν.

Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Νέρων, ὀργισθεὶς ἐκέλευσεν ἀποδαρῆναι τὸ δέρμα τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς· οὗ γενομένου, ἡ Ἁγία ἔψαλλε· Κύριε ἐδοκίμασάς με καὶ ἔγνωσμε. Ἐκδείραντες δὲ τὸ δέρμα αὐτῆς, ἔῤῥιψαν εἰς τὸν ποταμὸν, τὴν δὲ Ἁγίαν, εἰς φρέαρ ξηρόν· τοὺς δὲ λοιποὺς, Σεβαστιανὸν καὶ Φωτεινὸν καὶ Ἰωσῆν κρατήσαντες, τὰ παιδογόνα τούτων μόρια ἀπέτεμον, καὶ τοῖς κυσὶν ἔῤῥιψαν. Εἶθ' οὕτως ἀποδείραντες αὐτῶν τὰς δοράς, ταύτας μὲν ἐν τῷ ποταμῷ ἔῤῥιψαν, αὐτοὺς δὲ κατησφαλίσαντο ἐν παλαιῷ λουτρῷ. Τὰς δὲ πέντε ἀδελφὰς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς παραστήσας, ἀπέτεμε τοὺς μαστοὺς αὐτῶν, καὶ οὕτως ἐξέδειραν καὶ τούτων τὰ δέρματα. Ἐλθόντων δὲ αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν Ἁγίαν Φωτίδα, οὐ κατεδέξατο αὕτη κρατηθῆναι ὑπό τινος, καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ, ἀλλὰ μόνη ἵστατο γενναίως, ἀποδυομένη τὸ δέρμα τῆς σαρκὸς αὐτῆς, ὡς ὑπερθαυμάσαι καὶ τὸν βασιλέα τὸ ἀνδρεῖον αὐτῆς, καὶ καρτερικόν.

Διὸ καὶ ἐκμανεὶς, μετὰ τὸ ἀποτεμεῖν τοὺς μαστοὺς αὐτῆς, ἐκδυθῆναι δὲ καὶ τὸ δέρμα τῆς σαρκὸς αὐτῆς, ἑτέραν ἐπινοεῖ κατ' αὐτῆς τιμωρίαν, πάνδεινον καὶ ὀλεθρίαν. Δύω γὰρ δένδρα ἔνδον τοῦ παραδείσου αὐτοῦ, βίᾳ κελεύσας, κλιθῆναι, καὶ τούτοις τὴν μακαρίαν προσδῆσαι· καὶ τούτων ἀθρόως ἀπολυθέντων, διαμερισθῆναι τὴν Ἁγίαν, καὶ τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παραθῆναι. Τότε πάντας τῷ ξίφει τελειώσας ὁ δύστηνος, τὴν μακαρίαν Φωτεινὴν, ἀπὸ τοῦ φρέατος ἐκβαλὼν, τῇ φρουρᾷ ἐναπέθετο. Αὕτη δὲ, ὡς μόνη ἀπολειφθεῖσα, καὶ μὴ στεφανωθεῖσα σὺν τοῖς λοιποῖς, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ. Ὃς καὶ ἐμφανισθεὶς αὐτῇ, καὶ τρίτον σφραγίσας, ὑγιῆ ἀπειργάσατο. Καὶ μεθ' ἡμέρας πολλὰς, ὑμνοῦσα καὶ εὐλογοῦσα τὸν Θεὸν, εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἀφῆσι τὴν τιμίαν αὐτῆς ψυχήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Φωτὼ, ἡ Ἀδελφὴ αὐτῆς, ξίφει τελειοῦται.

Στιχ. Φερνὴν ταλάντων μυρίων ἀνταξίαν,
Φωτὼ φέρει σοι τὴν κάραν φώτων Πάτερ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Φωτὶς, ἡ ἑτέρα Ἀδελφὴ αὐτῆς, εἰς δύω προσδεθεῖσα δένδρα, καὶ διαμερισθεῖσα τελειοῦται.

Στιχ. Δώσεις ἔπαθλον δενδροάθλῳ Φωτίδι,
Δενδρῶνα τερπνὸν τῆς Ἐδὲμ Θεοῦ Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Παρασκευὴ, ἡ ἑτέρα Ἀδελφὴ αὐτῆς, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἡ Παρασκευὴ πρὸς ξίφος τὸν αὐχένα
Ἕτοιμον εἶχε, καὶ παρεσκευασμένον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Κυριακὴ, ἡ ἑτέρα Ἀδελφὴ αὐτῆς, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκ Κυριακῆς, οὐδὲ τοῦ ξίφους φόβος
Τοῦ Κυρίου τὸν Θεῖον ἐκβάλλει φόβον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἰωσῆς, ὁ υἱὸς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τομεὺς τραχήλων ἐξεγύμνου τὸ ξίφος·
Ἰωσῆ δὲ τράχηλος οὐ φρίττει ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Φωτεινὸς, ὁ ἕτερος υἱὸς αὐτῆς, ξίφει τελειοῦται.

Στιχ. Τίς οὗτος ἁτμὸς ἐκ ζεόντων αἱμάτων;
Φωτεινὸς ἄρτι Μάρτυς ἐτμήθη κάραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Σεβαστιανὸς ὁ Δούξ ξίφει τελειοῦται.

Στιχ. Σεβαστιανῷ τοῦτον εἶπω τὸν λόγον·
Σεβάζομαί σε, κάραν τετμημένον.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ κατεπάτη-
» σαν τὴν φλόγα Θαρσαλέως, καὶ εἰς
» δρόσον τὸ πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογη-
» τὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρνας ποιμάνας ἐπὶ χλόην, ἀληθείας, ὡς ἀρνίον τῷ ποιμένι, προσηνέχθης Χριστῷ, Πορφύριε κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νέμει καμάτων σου τὰ γέρα, κατοικίζων σε μοναῖς ἐν ἀκηράτοις, Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς, Πορφύριε βοῶντα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θαύμασι πλείστοις καὶ σημείοις, κατεκόσμησε τὸν βίον σου τρισμάκαρ, ὁ Χριστὸς ὃν ποθῶν, Πορφύριε ἐβόας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οἰκτειρον σῶσον με Παρθένε, τὸν οἰκτίρμονα τεκοῦσα Θεὸν Λόγον, καὶ φωτὶ τῷ ἐν σοὶ, καταύγασον βοῶντα· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Οἱ Θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ,
» σὺν τῷ πυρὶ καὶ τὴν φλόγα, κατα-
» πατοῦντες ἐκραύγαζον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα
» Κυρίου τὸν Κύριον.

Σεσοφισμένῳ σου λόγῳ κατεβλήθη, ὁ σοφιστὴς τῆς κακίας, Ἱεροκήρυξ πανόλβιε, εὐσεβῶν δὲ καρδίαι, ἐνθέως εὐφράνθησαν.

Συναγελάζῃ Πατέρων ὁμηγύρει, καὶ συνευφραίνῃ Ὁσίων, Πάτερ μακάριε πνεύμασιν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ἐξεδαφίσας τεμένη τῶν δαιμόνων, ναὸν Θεοῦ ἐδομήσω, ἐν ᾧ πληθὺς μέλπει Ὁσίων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Βασιλικὴν ἀλουργίδα πορφυρώσας, ἐξ ἀρετῶν σου, καὶ ταύτην, ὡς Ἱερεὺς στολισάμενος, εἰς τὰ ἄνω χορεύεις, βασίλεια Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀνωτέραν σε πάντων τῶν ποιημάτων, καὶ οὐρανῶν πλατυτέραν, Παρθενομῆτορ ἠγάπησεν, ὁ Υἱός σου καὶ σάρκα, ἐκ σοῦ ἀνελάβετο.

Ὠδὴ Θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόῤῥητον Θεοῦ
» συγκατάβασιν· ὅπως ὁ Ὕψιστος, ἑκὼν
» κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀ-
» πὸ γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν
» ἄχραντον Θεοτόκον, οἱ Πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἱστίῳ Πάτερ νοητῷ, ἐκπεράσας τὸ τοῦ βίου κλυδώνιον, οἰακιζόμενος, παλάμῃ θείᾳ τοῦ Παντοκράτορος, πρὸς τοὺς λιμένας τῆς ζωῆς, Ὅσιε κατέπαυσας, χαρᾶς λαβόμενος, αἰωνίου καὶ τερπνῆς ἀπολαύσεως.

Ὥριμος πλήρης ἡμερῶν, τῶν τοῦ Πνεύματος γενόμενος Ὅσιε, καὶ τὴν ἀπάθειαν, ὡς διπλοΐδα περιβαλλόμενος, ἱερωσύνης στολισμῷ, λάμπων μεταβέβηκας, εἰς φῶς ἀνέσπερον, τοῦ Κυρίου καθορᾶν τὴν τερπνότητα.

Στόματι θεῖον γλυκασμὸν, ἀρυσάμενος ἠρεύξω μακάριε, λόγον σωτήριον, παθῶν πικρίαν ἀποδιώκοντα, καὶ γλυκασμῷ πνευματικῷ, πάντας ἐνδύνοντα, τοὺς τὴν ἐτήσιον, ἐκτελοῦντάς σου θεόφρον πανήγυριν.

Ἥλιον ἔγνως τὸν Χριστὸν, ὁμιλήσαντα ἡμῖν μετὰ σώματος, καὶ ταῖς λαμπρότησι, ταῖς τότε Πάτερ ψυχῆς τὰ ὄμματα, καταυγασθεὶς ὁλολαμπὴς, Ἀστὴρ ἐχρημάτισας, θέσει θεούμενος, ἱερὲ θαυματουργὲ Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Σῶτερ ὁ τεχθεὶς, καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἄφθορον, μετὰ τὴν κύησιν, ὅταν καθίσῃς κρῖναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορῶν, καὶ τὰς ἁμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος, ἐλεήμων ὡς Θεὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Μεταναστεύσας τὴν πολλὴν, ὕπαρξιν διεσκόρπισας· τοὺς πλάνῃ δὲ σκορπισθέντας, θαύμασιν ἀποστολικοῖς, συνήγαγες Πορφύριε· ἀλλὰ πρέσβευε Πάτερ, σωθῆναι τοὺς δούλους σου. Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ μετὰ Θεὸν, ἐλπίζομεν Πανάχραντε, καὶ τῷ ἐκ σοῦ προελθόντι, συσταυρούμενοι Χριστῷ, ταῖς πρὸς αὐτὸν πρεσβείαις σου, ἀπροσκόπους εἰς τέλος, ἡμᾶς διαφύλαξον.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΖ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τοῦ Ὁσίου Στιχηρὰ προσόμοια τρία.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Κατ' εἰκόνα γενόμενος, τοῦ Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν, κατ' ἀρχὴν τῆς πλάσεως, παμμακάριστε, τὸ τῆς εἰκόνος ἀξίωμα, τηρεῖν διεσπούδασας, λογισμῷ πανευσεβεῖ, καὶ νοὸς καθαρότητι, καὶ ἁγνότητι, καὶ παθῶν ἐγκρατείᾳ καὶ τηρήσει, τῶν Χριστοῦ διαταγμάτων, καὶ εὐσεβείας πανόλβιε.

Τῇ ἀσκήσει τὸ πρότερον, προσλαβὼν καὶ τὴν ἄθλησιν, θεοφρόνως ὕστερον, εὐηρέστησας, δι' ἀμφοτέρων τῷ Κτίσαντι, τῷ μόνῳ τὴν κάθαρσιν, ἀπαιτοῦντι παρ' ἡμῶν, καὶ ψυχῆς τὴν εὐγένειαν· οὗ τὴν ἔνσαρκον, παρουσίαν δοξάζων προσεκύνεις, τὴν εἰκόνα τὴν ἁγίαν, τῆς κατ' αὐτὸν ἀνθρωπότητος.

Τοὺς τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, δυσσεβῶς ἀθετήσαντας, διελέγχων Ὅσιε, διετέλεσας, διὰ μαστίγων ἐτάσεως, πάσης τε κακώσεως, καὶ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, βεβαιῶν τὴν ἀλήθειαν· ὅθεν γέγονας, τῆς Χριστοῦ βασιλείας κληρονόμος, καὶ χαρᾶς ἀνεκλαλήτου, καὶ ἀϊδίου ἐλλάμψεως. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἣ Θεὸν τὸν ἀχώρητον, ἐν γαστρί σου χωρήσασα, φιλανθρώπως ἄνθρωπον χρηματίσαντα, καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ σοῦ προσλαβόμενον, καὶ θεώσαντα σαφῶς, μὴ παρίδῃς με Πάναγνε, νῦν θλιβόμενον· ἀλλ' οἰκτείρησον τάχος καὶ παντοίας, δυσμενείας τε καὶ βλάβης, τοῦ πονηροῦ ἐλευθέρωσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ ὡς ἑώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνὰς καὶ Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καὶ, Τί τὸ ὅραμα, ἔκραζεν, Υἱὲ ποθεινότατε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθὴς δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλὰ δόξα τῇ ἀῤῥήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα τήν δε'

Τοὺς σοὺς ἀγῶνας εὐπρεπῶς μέλπω μάκαρ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἱρμός.

» Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀ-
» βύσσῳ ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, κα-
» θορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν,
» ἐβόα ᾄσωμεν.

Τῆς εὐσεβείας τῷ φίλτρῳ κατασχεθεὶς, καὶ τῷ θείῳ ἔρωτι, τρικυμίας κοσμικὰς, ἀπεκρούσω Ὅσιε, Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν ἀνακρουόμενος.

Ὁ φωτοφόρος σου βίος καὶ τὸ φαιδρὸν, τῆς ψυχῆς καὶ σύντονον, εὐσεβείᾳ συγκραθὲν, ἀρετῆς εἰκόνισμα λαμπρὸν, ἐν σοὶ Ὅσιε τρανῶς ἀπηκριβώσατο.

Ὑπερφυεῖ δαδυχίᾳ καὶ φωταυγεῖ, τοῦ Χριστοῦ λαμπόμενος, τῶν παθῶν τὰς προσβολὰς, ἐγκρατῶς ἐμάρανας βοῶν, ἐπινίκιον ᾠδὴν τῷ Παντοκράτορι. Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον τὸν Λόγον θεοπρεπῶς, συλλαβοῦσα Πάναγνε, τὸν πρὶν ἄσαρκον ἡμῖν, ὑπὲρ φύσιν τέτοκας Ἁγνὴ, μετὰ γέννησιν Παρθένος διαμείνασα. Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός
» μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν Πιστῶν
» σου ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ
» πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Σοῦ ἡ θεόληπτος ψυχὴ, τῷ τῆς πίστεως ζήλῳ, πυρπολουμένη μάκαρ, τῶν ἀνόμων τὴν πικρὰν, μανίαν καὶ τὸν θυμὸν, Θεοφόρε, κραταιῶς διέλυσεν.

Οἰκείοις αἵμασι βαφεὶς, τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄθλους, ἐμιμήσω τρισμάκαρ, αἱκισμοὺς τῶν ἀσεβῶν, ἀνδρειοτάτῃ ψυχῇ, ὑπομείνας, καρτερῶς Προκόπιε.

Ὑπέρσης Ὅσιε διπλοῦς, τοὺς ἀγῶνας ἐμφρόνως, τὰς αἱρέσεις ἐλέγχων, καὶ λεόντων τὰς ὁρμὰς, ἀνδρείως ὑπενεγκὼν, θεοφρόνως, πάνσοφε Προκόπιε. Θεοτοκίον.

Σοφία Λόγος τοῦ Πατρὸς, ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἀπορῥήτως σαρκωθεὶς, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρὸς, Θεοτόκον, ταύτην ἀπειργάσατο.

Κάθισμα, Ἦχος ά. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἀσώματος ἐν βίῳ, ἐγνωρίσθης Πατὴρ ἡμῶν, καὶ ἔνσαρκος Ἀγγέλοις, ἀνεδείχθη συνδίαιτος, τῷ κόσμῳ κατὰ Παῦλον σταυρωθεὶς, τῷ σοὶ ἐσταυρωμένῳ ἀληθῶς, καὶ εἰς οὐράνιον οἰκῶν, τῇ διανοίᾳ χῶρον ὁ γηΐνος. Δόξα τῷ εὐδοκήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ γνωρισθέντι σοι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνασα δυσώπησον αὐτὸν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ τῶν κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντας πόθῳ καὶ βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σου προσπαγέντος ὑπὸ τῶν παρανόμων, καὶ στρατιωτῶν Σῶτερ λόγχῃ τὴν πλευρὰν ὀρυγέντος, ἡ Πάναγνος ὠδύρετο πικρῶς, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς, καὶ τὸ πολύσπλαγχνον καὶ φρικτὸν, τῆς ἀνοχῆς ἐξίστατο βοῶσα· Δόξα τῇ πρὸς ἀνθρώπους σου ὀργῇ· δόξα σου τῇ χρηστότητι· δόξα τῷ ἐν τῷ θανάτῳ σου βροτοὺς ἀθανατίζοντι.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ
» σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
» ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἑορτάζουσα.

Ἀρδεύων Ὅσιε, δακρύων χεύμασι, τὴν καρδίαν σου μάκαρ τῶν ἀρετῶν, σπόρον ἐγεώργησας, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ὁσιώτατε Προκόπιε.

Γεώδες φρόνημα, τῷ θείῳ Πνεύματι, καθυπέταξας Πάτερ ἀσκητικὸν, βίον ἀνελόμενος, καὶ συνταττόμενος χοροῖς, τῶν Μαρτύρων παμμακάριστε.

Ὡς μάρτυς ἔνθεος, καὶ ἀληθέστατος, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας αἱρετικὴν, ἤλεγξας ἀπό-

νοιαν· τῆς γὰρ μανίας ἀληθῶς, τῶν ἀθέων κατεφρόνησας.

Θεοτοκίον.

Νομίμων ἄνευθεν, θεσμῶν Παναμωμε, συλλαβοῦσα τὸν Κτίστην δίχα φθορᾶς, τοῦτον ἀπεγέννησας, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, καὶ κυρίως ἐχρημάτισας.

Ὠδὴ έ. Ὁ Εἱρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὀρ-
» θριζόντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον
» δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεὸν, τὸν ὄντως Θεὸν,
» ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Ἁγιασθέντα ἀσκητικῶς, καὶ τελειωθέντα σε δι' αἵματος γεραίρομεν Ὅσιε· μνήμη γὰρ δικαίων μετ' ἐγκωμίων ἀεὶ, πιστῶς ἐπιτελεῖται, καὶ μνημονεύεται.

Σοφῶς ὁ πάντα μεταποιῶν, καὶ μετασκευάζων πρὸς τὸ κρεῖττον, ὡς βούλεται Κύριος, τῇ τῶν δυσσεβούντων μιαιφονίᾳ, τῇ σῇ ἀσκήσει μαρτυρίου κλέος προσέθετο.

Ἐπὶ τῶν ὤμων ἀναλαβὼν, τὴν διὰ Σταυροῦ πανοπλίαν, σὺ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, τῶν ὀπίσω Πάτερ λήθην ποιούμενος, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν δρόμοις ἐπεκτεινόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμεν Πάναγνε τὸν ἐκ σοῦ, σάρκα παθητήν τε καὶ θνητὴν, περιβαλόμενον Κύριον, καὶ τεθεωμένην ἀπεργασάμενον, ἑνώσει ἀσυγχύτῳ τῇ καθ' ὑπόστασιν.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθο-
» ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐ-
» δίῳ λιμένι σου προσδραμὼν, βοῶ σοι· Ἀνάγα-
» γε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε.

Προβαίνων ἀείμνηστε, ἀπὸ δόξης ἀληθῶς, ἀσκητικῆς ἀνέδραμες, πρὸς Μαρτύρων ἀνδρείαν τε καὶ τιμὴν, οἰκείου ἐξ αἵματος, ἐρυθρὰν πορφυρίδα περικείμενος.

Ῥεόντων τὸ ἄστατον, λογισάμενος ψυχῇ, καὶ λογισμῷ θεόφρονι, τοῖς ἀεὶ διαμένουσιν ἀγαθοῖς, καὶ πέρας οὐκ ἔχουσιν, εὐσεβῶς ἐπτερώθης παμμακάριστε.

Ἐγκράτειαν σύντονον, καὶ πραότητα Χριστὸς, σὲ καθορῶν πλουτήσαντα, φιλανθρώπως ἐπέβλεψεν ἐπὶ σὲ, καὶ δόξης ἀνέδειξε, κοινωνὸν θεοφόρε πανοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Παναμωμε Δέσποινα, τῆς ψυχῆς μου τὰ δεινὰ, καὶ χαλεπὰ συντρίμματα, χειρουργίαις ἰάτρευσον μυσικαῖς, δραστήρια φάρμακα, τοῦ Υἱοῦ σου βαλοῦσα τὰ παθήματα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ, Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Στίχοι.

Οὐδὲν, Δεκαπολῖτα, γῆς πᾶσαι πόλεις
Πρὸς τὴν νοητὴν, ἔνθαπερ τάττῃ, πόλιν.

Εἰκάδι ἑβδομάτῃ Προκοπίῳ τέρμα φαάνθη.

Οὗτος τὸν μονήρη βίον πρότερον ὑπέδυ, πᾶσαν ἄσκησιν ἀκριβῶς διαμείψας, καὶ τελείως καθάρας ἑαυτὸν, τοὺς τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν δυσσεβῶς ἀθετήσαντας διελέγξας ἀνδρείως καὶ καταπτύσας· ὕστερον δὲ καὶ διὰ μαστίγων ἀθλήσας, μέγας Ὁμολογητὴς ἀνεφάνη, θαυμάτων ἐνεργείας ἐνδειξάμενος· καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γελασίου, ὃς τὸ Βάπτισμα κελευσθεὶς διαπαίξαι παρὰ τοῦ Ἄρχοντος, βαπτίζεται ἀληθῶς, καὶ ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Φώτισμα μέλλων ἐκγελᾶν, γελᾶς πλάνην·
Πλυθεὶς δὲ Γελάσιε, ἐκτέμνῃ κάραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θαλλελαίου.

Στίχ. Ὁ Θαλλέλαιος φαιδρῶς ἥκει πρὸς πόλον,
Θαλλοῖς ἐλαιῶν, ἀρεταῖς ἐστεμμένος.

Οὗτος Κίλιξ μὲν ἦν τὸ γένος· ἀγαπήσας δὲ τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν, τὴν πόλιν κατέλαβε Γαβάλων· ἧς ἀπὸ σταδίων εἴκοσι γεώλοφόν τινα καταλαβὼν, ἐν ᾧ τέμενος ἦν δαιμόνων, ἐν αὐτῷ ἐπήξατο μικρὰν καλύβην, τοῖς τῆς ἀσκήσεως ἀσχολούμενος πόνοις, νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις καὶ κακυχίαις ἑαυτὸν ἐκτήκων. Ὅθεν οἱ ἐν τῷ τεμένει δαίμονες πλείστοις αὐτὸν φοβήτροις ἐξεδειμάτουν· οὓς καὶ κατηῤσχυμμένους ἐξέπεμπε, καταγελῶν τῆς ἀσθενείας αὐτῶν. Μειζόνων δὲ πόνων ἐφιέμενος, τὴν μὲν καλύβην κατέλιπε. Κελλίον δὲ στενώτατον δειμάμενος, μηδὲ τῷ σώματι σύμμετρον, ἐν αὐτῷ εἰσήει, τοῖς γόνασι τὸ πρόσωπον ἔχων προσηλωμένον. Θεαρέστως οὖν ἐν αὐτῷ ἐπὶ ἔτη δέκα βεβιωκὼς, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Στέφανος, ὁ συστησάμενος τὸ γηροκομεῖον τοῦ Ἁρματίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Γήρει Στέφανος Πρύτανις ζωῆς πόρου·
Ὃν περ θανόντα Πρύτανις ξέφως ξέφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Νήσιος, βουνεύροις τυπτόμενος, τελειοῦται.

Στίχ. Νεύροις βοείοις Νήσιος πάσχων φέρει·
Νευρούμενος γὰρ, τῶν πόνων λήθην ἔχει.
Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο,
» Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλ-
» δαίους δὲ, καταφλέγον πρόσχημα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς ὑπέρλαμπρος ὁ βίος σου Θεόσοφε, γέγονε δι' ἀσκήσεως, οὕτως ὤφθη σου, προφανῶς ἡ ἄθλησις ξερρά· Χριστὸν γὰρ ἐδόξασας βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σωφροσύνῃ καθαρότητα θεσπέσιε, Πάτερ περιζωσάμενος, ἐν ἀνδρείᾳ δὲ, Μαρτυρίου στέφανον λαμπρὸν δεξάμενος χάριτι βοᾷς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μὴ τὴν ἄχραντον εἰκόνα προσκυνοῦντές σου, Σῶτερ οἱ ἀσεβέστατοι, τὸν οἰκέτην σου, μαστιγοῦντες ἔξεον δεινῶς, ὑμνοῦντα καὶ κράζοντα πρὸς σέ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Εὐφραινόμενοι τῷ τόκῳ σου Παναμωμε, πάντες σὲ μακαρίζομεν· δι' αὐτοῦ γὰρ νῦν, σαρκικῆς γεννήσεως ἡμεῖς, ῥυσθέντες κραυγάζομεν αὐτῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας·
» ἅπαντα γὰρ δρᾷς Χριστὲ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι.
» Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀελυμένος τῆς ὕλης καὶ πρὸ θανάτου ὀφθεὶς, μετετέθης ἐντεῦθεν πρὸς τὴν ἀκήρατον, Ὅσιε ζωὴν, τῷ θανάτῳ χρησάμενος, κλίμακι προσφόρῳ, Προκόπιε θεόφρον.

Πεπλησμένος ἐφάνης φωτὸς τῆς πίστεως, καὶ πρὸς ἄδυτον φέγγος Πάτερ ἐφοίτησας, πᾶσαν ὑλικὴν, ἀποθέμενος ἔφεσιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, Προκόπιε θεόφρον.

Ὡπλισμένος δυνάμει τοῦ Θείου Πνεύματος, πονηρίας πνευμάτων ἐτρέψω φάλαγγας· ὅθεν οὐρανῶν, πύλαι σοι ἠνεῴχθησαν, μάκαρ ἀνυμνοῦντι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Μακαρίζουσι πᾶσαι γενεαὶ Δέσποινα, ὡς προέφης ἡ μόνη Θεομακάριστος, σὲ τὴν ἀληθῆ, Θεοτόκον καὶ πάναγνον· ἣν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
» τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγμα-
» τα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὡράθη βροτοῖς, Λό-
» γος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανίαις, Στρατιαῖς σε μακαρίζομεν.

Ἀθλεῖν νομίμως σοφὲ ἑλόμενος, τῶν παθῶν ὁρμὰς δι' ἐγκρατείας ἐνέκρωσας, καὶ σαρκὸς σκιρτήματα θεράπων Χριστοῦ· ὅθεν τῆς ἀπαθείας, νῦν τὴν ἀνώλεθρον, σὺν ταῖς ἀσωμάτοις, Στρατιαῖς εὗρες ἀπόλαυσιν.

Κριτῇ δικαίῳ φαιδρῶς παρίστασαι, ὡς νικητὴς στεφάνους ἀμαράντους δεξάμενος, ἐκτενῶς Προκόπιε δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων, σοῦ τὴν πανίερον, μνήμην καὶ τὴν θείαν, ἑορτὴν τῆς μεταστάσεως.

Αὐγαῖς τρισὶ νῦν καταλαμπόμενος, ταῖς ἐκ μιᾶς ἀφράστως προϊούσαις Θεότητος, πανολβίου λήξεως ἠξίωσαι, καὶ τερπνῆς θυμηδίας, συναγαλλόμενος, ταῖς ὑπερκοσμίαις Στρατιαῖς, Πάτερ Προκόπιε. Θεοτοκίον.

Ῥευστὴν ὁ Λόγος Θεοῦ ὁ ἄῤῥευστος, μορφὴν λαβὼν ἀνθρώπους ἀφθαρσίαν ἐνέδυσεν, εὐδοκίᾳ Πατρικῇ σκηνώσας ἐν σοὶ, τῇ κεχαριτωμένῃ· ὅθεν Πανάχραντε, σὺν ταῖς οὐρανίαις, Στρατιαῖς σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σαρκὶ τοῦ τιμίου σου, ἀπολυθεὶς Προκόπιε, παρέσης νῦν σὺν Ἀγγέλοις, τῇ ἀπροσίτῳ Τριάδι· πρὸς ἣν ἡμῶν μνημόνευε, τῶν ἐκτελούντων ἔνδοξε, τὴν παναγίαν μνήμην σου, καὶ σὲ τιμώντων ἐκ πόθου, Πάτερ σοφὲ Ἱεράρχα.

Θεοτοκίον.

Τὸ μέγα καταφύγιον, καὶ σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἡ οὐρανῶν πλατυτέρα, καὶ Χερουβὶμ ὑπερτέρα, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπησον, ὑπὲρ οἰκείων δούλων σου, Θεοκυήτορ πάναγνε· ὅπως ῥυσθείημεν πάντες, ἁμαρτιῶν καὶ κινδύνων.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΗ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Ὁμολογητοῦ, συνασκητοῦ τοῦ Ἁγίου Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Τῆς μακαριότητος, τῆς ὑπὲρ νοῦν ὀρεγόμενος, ἐλογίσω θεσπέσιε, τρυφὴν τὴν ἐγ-

κράτειαν, τὴν πτωχείαν πλοῦτον, τὴν ἀκτημοσύνην, περιουσίαν δαψιλῆ, καὶ εὐδοξίαν τὴν μετριότητα· διὸ καὶ τῆς ἐφέσεως, τῆς κατὰ γνώμην ἐπέτυχες, ἐν σκηναῖς αὐλιζόμενος, τῶν Ἁγίων Βασίλειε.

Δρόμον τῆς ἀσκήσεως, ἀπεριτρέπτως τετέλεκας, καὶ τὴν πίστιν τετήρηκας· ἐντεῦθεν καὶ στέφανον, ἐκομίσω Πάτερ, τῆς δικαιοσύνης· ὅν σοι ἡτοίμασε Χριστὸς, ὁ κατ' ἀξίαν νέμων τὰ ἔπαθλα, καὶ γέρα χαριζόμενος, καὶ τὴν τῶν πόνων ἀντίδοσιν· ὃν δυσώπει Θεόπνευστε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πᾶσαν ἡδυπάθειαν, ὑποπιάζων τὸ σῶμά σου, ἀπηρνήσω Θεόσοφε, πικραίνων τὴν αἴσθησιν, ἐγκρατείας πόνοις, καὶ σκληραγωγίαις, ὑπομονῇ τε πειρασμῶν, καὶ καρτερίᾳ τῶν περιστάσεων· ἀνθ' ὧν τὴν ἀτελεύτητον, ἀντιλαμβάνεις ἀπόλαυσιν, καὶ τρυφὴν ἀδιάδοχον, καὶ χαρὰν ἀνεκλάλητον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομῆτορ παναμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νῦν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ· ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὕρω Δέσποινα, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαὸς, ἀποτίννυει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εὔσπλαγχνε, σὴν ἑκούσιον σταίρωσιν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τὸν Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῆς πίστεως βάσιν σε γιγνώσκω Πάτερ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ ἀ. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρέχοις ἴχνεσιν, ὁ παλαὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, ϛαυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Τὴν βάσιν ἐπὶ τὴν πέτραν θέμενος, Πάτερ τῆς πίστεως, τῶν πειρασμῶν οὐκ ἔπτηξας ὁρμὰς, ἀλλ' ἀσάλευτος ἔμεινας, ὡς ἀρετῆς ὑπέρμαχος, τῆς βασιλείας ὡς ἐπώνυμος.

Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, σὲ δυναμώσασα, τῶν ἀλγεινῶν μαστίγων καρτερεῖν, τὰς νιφάδας ἐνίσχυσε, καὶ νικηφόρον ἔδειξε, κατὰ Τυράννου ματαιόφρονος.

Συνάθλου καὶ στρατιώτου ἔμφρονος, Πάτερ ἐπέτυχες, ταῖς ἀρεταῖς προκόπτοντος ἀεί· μεθ' οὗ χαίρων πανόλβιε, τῆς σταθηρᾶς ἀθλήσεως, διηγωνίσω τὸ μαρτύριον.

Θεοτοκίον.

Προστάτιν καὶ σωτηρίας πρόξενον, καὶ τεῖχος ὄρρηκτον, σὲ τῆς ἐμῆς προβάλλομαι ζωῆς, Θεοτόκε πανύμνητε, τὴν τὸν Θεὸν γεννήσασαν, τὸν εὐεργέτην πάσης κτίσεως.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ, ἡ Ἐκκλησία σου » Χριστὲ κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, » καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Ἰθύνας ἐπιμελῶς, τὴν σὴν καρδίαν πρὸς Θεὸν Ὅσιε, ἀσκητικῇ χάριτι, καὶ ὁμολογίᾳ διέπρεψας.

Στρατείαν ἀναλαβὼν, καὶ πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ ἔτρεψας, τὸν νοητὸν δράκοντα, καὶ τὸν αἰσθητὸν Πάτερ λέοντα.

Τηρήσαντες εὐσεβῶς, τὸ κατ' εἰκόνα τῆς ψυχῆς Ὅσιοι, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἄχραντον, σέβοντες εἰκόνα ἠθλήσατε. Θεοτοκίον.

Εὐλόγηται διὰ σοῦ, ἡ πρὶν κατάρας καὶ φθορᾶς μέτοχος, φύσις ἡμῶν Ἄχραντε, καὶ τῆς ἀφθαρσίας μετείληφεν.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν πτωχείαν τοῦ Χριστοῦ, ἐπιποθήσας εὐσεβῶς, πλοῦτον ἔλιπες φθαρτὸν, καὶ δόξαν ῥέουσαν σοφέ· καὶ τὸν σταυρόν σου ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τὴν τρίβον τὴν ϛενὴν, χαίρων διήνυσας, παθῶν τὰς ἡδονὰς, τὰς ἐκ τοῦ σώματος, δι' ἐγκρατείας Ὅσιε ἀπάσης, κακοπαθείας καὶ ἔφθασας, πρὸς πλάτος θεῖον, τοῦ Παραδείσου, θεηγόρε Βασίλειε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον αὐτόμελον.

Κατεπλάγη Ἰωσὴφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετὸν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον· Ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαϛήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήϛωρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς Ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ, ἡ παναμώμητος Ἀμνὰς, τοῦ Ἀμνοῦ καὶ Λυτρωτοῦ, θρήνοις συνέκοπτεν αὐτήν· καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγεν ἐκπληττομένη· Τί τοῦτο τὸ καινὸν, καὶ ξένον θέαμα; γλυκύτατε Υἱὲ, πῶς φέρεις ταῦτα ἑκών, ὀνειδισμοὺς καὶ μάστιγας καὶ ὕβρεις, καὶ ἐπονείδιστον θάνατον; Δοξολογῶ σε, τὴν ὑπὲρ λόγον, Υἱέ μου συγκατάβασιν.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐπαρθένα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ » Σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, » ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζου- » σα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡς ὡραία σου παμμάκαρ ἡ καρτερία, ἐν πολιᾷ νεότητος ἐπιδεικνυμένη, Ὅσιε ξερότητα, μεθ' ἧς ἀνεκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Συνημμένος δι' ἀγάπης τῷ σῷ Δεσπότῃ, καὶ τὴν αὐτοῦ βοήθειαν περιβεβλημένος, πόνων οὐκ ἠσθάνου σαρκὸς, κραυγάζων δὲ ἔψαλλες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Βασιλείας ὡς ἐπώνυμος οὐρανίου, τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπάγουσαν ὁδὸν ἐπορεύθης, σύμπνοον εὑράμενος, Προκόπιον κράζοντα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὤφθης παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σου Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυ- » θας· φῶς ἅγιον ἐπισρέφον, ἐκ ζοφώδους » ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Σὺ Ὅσιε λαμπρῶς, ἠγωνίσω Βασίλειε, τοῦ Λέοντος ἐκφαυλίσας, τὸ ἀμείλικτον θράσος, καὶ γνώμην τὴν ἀγνώμονα.

Ἰσόρροπον εὑρὼν, διανύεις τὴν ἄθλησιν, Προκόπιον τὸν ἐν πόνοις, προκοπαῖς πολυτρόποις, ἐνθέως στεφανούμενον.

Νῦν βλέπεις καθαρῶς, τὸν Χριστὸν ὃν ἐπόθησας· ὃ πόρρωθεν τὰς ἐμφάσεις, νοητῶς ἐθεώρεις, Παμμάκαρ ἱερώτατε. Θεοτοκίον.

Σὲ ὅπλον ἀῤῥαγὲς, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ » Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρῳ » κεκαθαρμένη, τῷ δί οἴκτου, ἐκ τῆς πλευρᾶς » σου ῥεύσαντι αἵματι.

Ἔρωτι, Βασιλείας, τῆς ἄνω λαβόμενος, τοῦ ἐπὶ γῆς Βασιλέως, ἀλογίστου γνώμης καὶ προσταγμάτων, καὶ δογμάτων, Θεοφόρε γενναίως ὑλόγησας.

Γυμνὸς μὲν, τῶν ἐπὶ γῆς ἐμφρόνως ἠγώνισαι· ἐνδεδυμένος δὲ θείαν, δυναστείαν ὤφθης στεφανηφόρος, ὡς νικήσας, τῶν ἀθέων Τυράννων τὴν ἔνστασιν. Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ νῦν, τῶν Προφητῶν πληροῦνται κηρύγματα, σοῦ τῆς Παρθένου τεκούσης, τὸν Προφήταις πάλαι κεκηρυγμένον, καὶ πληροῦντα, τὰ προῤῥηθέντα Πνεύματος χάριτι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἐξ ὕψους λαβὼν, τὴν θείαν ἀποκάλυψιν, ἐξῆλθες σοφὲ, ἐκ μέσου τῶν θορύβων· καὶ μονάσας ὁσίως, τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν ἐνέργειαν, καὶ τὰς νόσους ἰᾶσθαι τῇ χάριτι, Βασίλειε παμμάκαρ ἱερώτατε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ, Βασιλείου, συνασκητοῦ τοῦ Ἁγίου Προκοπίου.

Στίχοι.

Ὁ Βασίλειος Χριστὸν ἐν ψυχῇ φέρων,
Ψυχὴν σκιᾶς τίθησι τῆς αὐτοῦ χάριν.

Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκάδι ὀγδοάτῃ Βασίλειον.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου. Καταλιπὼν δὲ τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, ἐγένετο Μοναχός. Καὶ καλῶς ἀσκήσας πρότερον, ὕστερον δὲ τῆς τῶν ἁγίων Εἰκόνων ῥιφείσης τιμῆς, σπουδαίως ἀντέστη τοῖς Εἰκονομάχοις. Ὅθεν κρατηθεὶς, καὶ πολλὰ τιμωρηθεὶς, οὐκ ἐνέδωκεν, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐκήρυττε μέχρι θανάτου, συμμαχοῦντα ἔχων καὶ τὸν θεῖον Προκόπιον. Διὸ ἐξέσθη ἅπαν τὸ σῶμα καὶ τὸν τράχηλον, καὶ τῇ φρουρᾷ παρεδόθη. Τοῦ δὲ Τυράννου τελευτήσαντος, ἀπελύθη· καὶ τῆς φυλακῆς ἐξελθὼν, τῆς ὁμοίας ἐπεμελεῖτο διαγωγῆς· καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐπαλείφων, καὶ πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν ἐπανάγων ἐν διαφόροις καιροῖς, πρὸς τὸν Θεὸν, ὃν ἐπόθησεν ἐκ βρέφους, χαίρων καὶ εὐχαριστῶν ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Προτερίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας

Στίχ. Ὁ Προτέριος σφάττεται τοῖς καλάμοις,
Ὀξυγράφου κάλαμος ὢν κατὰ πλάνης.

Οὗτος ὁ μακάριος, πρεσβύτερος ἦν ἐν τῇ κατ' Ἀλεξάδρειαν Ἐκκλησίᾳ. Καὶ συνελθὼν τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνελθοῦσιν Ἀλεξανδρεῦσι, καὶ πλεῖστα τοῖς Ἁγίοις Πατράσιν ἀγωνισάμενος κατὰ τῶν δυσσεβῶν αἱρέσεων, Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τῆς Συνόδου προβάλλεται. Στασιαζόντων δὲ, ὅσοι τὰ Εὐτυχοῦς καὶ Νεστορίου φρονοῦντες ἐτύγχανον, καὶ τὴν σιτοπομπίαν κωλύσειν ἐπαπειλησάντων, ὁ εὐσεβὴς βασιλεὺς Μαρτιανὸς, οὐκ εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὸν σῖτον, ἀλλ' εἰς τὸ Πηλούσιον ἀνάγειν διὰ τοῦ Νείλου παρεκελεύσατο. Ὅθεν οἱ Ἀλεξανδρεῖς λιμώξαντες, μεσίτην τὸν Ἀρχιερέα πρὸς τὸν Βασιλέα προβάλλονται. Ὁ δὲ, τῇ τοῦ Ἀρχιερέως εἴξας παρακλήσει, πάλιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατάγεσθαι τὸν σῖτον παρεκελεύσατο.

Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως Μαρκιανοῦ, Τιμόθεός τις, τὴν ἐπωνυμίαν Αἴλυρος, ἀσέληνόν τινα νύκτα ἐπιτηρήσας, καὶ τοῖς τῶν μοναζόντων κελλίοις ἀωρὶ τῶν νυκτῶν ἐπιστὰς, Ἄγγελον ἑαυτὸν εἶναι ἔφησε, καὶ τῆς κοινωνίας ἀποξῆναι Προτερίου ἐπέσκηψε τούτοις. Οἱ δὲ, ὡς ἁπλοϊκῶς ἐξαπατηθέντες, στάσιν κατὰ τοῦ Ἀρχιερέως ἐγείρουσιν. Οὗτος δὲ φεύγων, τὸν θειότατον Προφήτην Ἡσαΐαν ἐθεάσατο λέγοντα· Ὑπόσρεψον, κἀγὼ περιμένω διαδέξασθαί σε· τοῦτο δὲ ἐδήλου τάχα τὴν βιαίαν αὐτοῦ τελευτήν.

Ὑποστρέψας οὖν, καὶ ἐν τῇ θείᾳ κολυμβήθρᾳ εἰσελθὼν, ὑπ' αὐτῶν ἐκεῖσε καλάμοις ὀξέσι κατασφάττεται. Εἶτα χειροτονοῦσιν ἀντ' ἐκείνου τὸν ἀπατήσαντα αὐτοὺς Τιμόθεον, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς ἀρχιερωσύνης θρόνον ἀνάγουσιν. Ὅπερ μαθὼν ὁ μετὰ Μαρκιανὸν βασιλεύσας Λέων, τὸν μὲν Τιμόθεον ὑπὸ τὴν τῶν Ἐπισκόπων ἐξουσίαν κριθῆναι κανονικῶς ἐποίησεν· ὃν καὶ τῆς ἀρχιερατικῆς τιμῆς γυμνώσαντες, εἰς Γάγγραν ἐξώρισαν· τοὺς δὲ κοινωνήσαντας λαϊκοὺς εἰς τὸν τοῦ Ἀρχιερέως φόνον, μάστιξι καὶ δημεύσεσι παιδεύσας ὁ βασιλεὺς, ἕτερον Τιμόθεον ὀρθόδοξον, Σαλοφακιόλιον λεγόμενον, χειροτονηθῆναι Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπον παρεκελεύσατο. Καὶ οὕτως ἡ στάσις πέρας εἴληφε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Στίχ. Οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδὲ κάλλος ἐν ξύλῳ
Νέσωρ ἁπλωθείς, τὸ προφητικὸν φάναι.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ βασιλέως, καὶ Πουπλίου ἡγεμόνος, ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας. Διὰ δὲ τὸ σέβεσθαι τὸν Χριστὸν, συνελήφθη παρὰ τοῦ ἄρχοντος Εἰρηνάρχου, καὶ ἤχθη πρὸς τὸν ἡγεμόνα. Καὶ ὁμολογήσας κατ' ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, σταυροῦται· καὶ πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαρίστους φωνὰς ἀφεὶς, καὶ τοὺς Πιστοὺς ἐπιστηρίζων, τὸ πνεῦμα παρέδωκε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων γυναικῶν, Κύρας καὶ Μαράνας.

Στίχ. Καταξιοῦνται Μαράνα τε καὶ Κύρα,
Σαρκὸς μαρασμῷ, κυριεύειν τοῦ πόλου.

Ταύταις πατρὶς μὲν ἡ πρὸς ἕω κειμένη Βέρροια· γένος δὲ τὸ τῆς πατρίδος ἐπίσημον· ἀνατροφὴ δὲ τῷ γένει συμβαίνουσα. Ἀλλὰ τούτων ἁπάντων ὑπεριδοῦσαι, καὶ εἴσω γενόμεναι τινὸς οἰκίσκου, πηλῷ τε καὶ λίθοις ἀναφράξασαι τὴν θύραν, καὶ θυρίδιον μικρὸν ἐάσασαι, δι' αὐτοῦ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν εἰσεδέχοντο, καὶ ταῖς πρὸς αὐτὰς ἀφικνουμέναις γυναιξὶ διελέγοντο, καὶ τῷ Θεῷ τὰς δοξολογίας ἀνέπεμπον. Καὶ ὅλον μὲν τὸν ἐνιαυτὸν ἐν ἡσυχίᾳ διῆγον, μόνον δὲ τὸν τῆς Πεντηκοστῆς καιρὸν τὴν διάλεξιν ἐποιοῦντο. Τοῖς δὲ σώμασιν ἔφερον σιδήρου βάρος ἄπειρον, τὰ δὲ περιβόλαια μέγιστα εἶχον· ἀσιτείᾳ δὲ καὶ καρτερίας ὑπομονῇ τοσοῦτον διήνεγκαν, ὡς διὰ τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ἅπαξ μεταλαμβάνειν τροφῆς, ἐπὶ τρεῖς ὅλους ἐνιαυτούς.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν [illegible]οδόχον τάφον τοῦ Χριστοῦ πορευθεῖσαι, ὑδρεμιᾶς τροφῆς ἀπήλαυσαν, μέχρις ἂν τὴν προσκύνησιν ἐποιήσαντο. Καὶ πάλιν ἐπανελθοῦσαι, ἄσιτοι τὴν πορείαν διήνυσαν. Τὸ δὲ τῆς ὁδοῦ μῆκος σταδίων ὑπῆρχεν εἴκοσι. Καὶ εἰς τὸ τῆς καλλινίκου Θέκλης τέμενος ἀπελθοῦσαι, ὡσαύτως διεπράξαντο. Αὗται μὲν οὖν τοιαύτῃ πολιτείᾳ τὸ θῆλυ κατακοσμήσασαι γένος, πρὸς τὸν ποθούμενον ἀνέδραμον Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι ἓξ Μάρτυρες, οἱ ἐξ Αἰγύπτου, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ξίφει θανεῖν ἔγραψαν ἓξ Αἰγυπτίους,
Οἱ τὰς χρόνους γράψαντες ἄθλους καὶ βίους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι Νυμφᾶς καὶ Εὔβουλος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Χριστοῦ φυτεία Χρισταπόστολοι δύω,
Χριστῷ σύνεισιν Εὔβουλος Νυμφᾶς ἅμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Βάρσος, Ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Πανήγυριν ῥέοντος ἐκλιπὼν βίου,
Σύνεστι Βάρσος, Ἀγγέλων πανηγύρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀβίρκιος (*) ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Χριστῷ λατρευτὴς αὐχένα τμηθεὶς ξίφει,
Θεῶν λατρευτὰς Ἀβίρκιος αἰσχύνει.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ » Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ » φλογὶ, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογη- » μένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Γεωργηθέντα, καὶ καθαρθέντα δι' ἀσκήσεως Πάτερ, καὶ ἀθλήσει λάμψαντα καρτερῶς, ὁ Χριστός σε προσεδέξατο, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου βοῶντα καὶ Κύριος.

Νενευρωμένος, Θείᾳ δυνάμει Πάτερ ἤλεγξας, πάντας τοὺς σεπτὸν εἰκόνισμα τοῦ Χριστοῦ, ἀθετοῦντας ὡς παράφρονας, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοτόκον, καὶ Βασιλίδα πάσης κτίσεως, πάντες οἱ Πιστοὶ ὑμνοῦμέν σε τὴν ἁγνὴν, καὶ τὸ Χαῖρέ σοι κραυγάζομεν· Εὐλογημένη σὺ, ἐν γυναιξὶν ὑπάρχεις Παναμωμε.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χά- » σματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ » δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ » εὐσεβείας ἐρασταὶ, Παῖδες κραυγάζοντες· » Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίῳ τὸν Κύριον.

Σῶμα Θεοφόρε καὶ τὸν νοῦν, εἰς ὁλοκάρπωσιν, Χριστῷ προσήγαγες, ὡς ὁλοκαύτωμα τέλειον, τῷ πυρὶ τῆς συνεδήσεως, καὶ τῇ φλογὶ τῶν αἰκισμῶν ὁλοκαυτούμενον, καὶ κραυγάζεις· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Κατεδίωξάς σου τοὺς ἐχθροὺς, καὶ διωκόμενος, Πάτερ κατέλαβες, καὶ κατεπάτησας Ὅσιε, τὴν ὀφρὺν τὴν ὑψηλόφρονα, ἀνηρημένως κατιδὼν τοὺς σὲ μαξίξαντας, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡς τις περιδέξιος ἡμῖν, τοῖς φοιτηταῖς ἀριστεὺς, ὤφθης πανόλβιε· τῇ πρὶν ἀσκήσει γὰρ ἄθλησιν, ἀνδρικώτατα προσέθεικας, συναθλητὴν τὸν μαθητὴν ἔχων Προκόπιον, καὶ βοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

(*) Ἐν ἄλλοις γράφεται Ἀβρίκιος.

Θεοτοκίον.

Πύλην φωτοφόρον οὐρανῶν, σὲ ὀνομάζομεν· δι' ἧς διῆλθε Θεὸς, καὶ σεσωμάτωται Πάναγνε, ὁ ἀσώματος τὸ πρότερον, καθὸ Θεὸς, καὶ τῷ Πατρὶ ὡς ὁμοούσιος, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός

» Λίθος ἀχειροτμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου » σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, » Χριστὸς συνάψας, τὰς διεστώσας φύσεις, διὸ » ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἅπασαν τὴν ἄσθησιν Πάτερ, νῦν ὑπερβὰς πρὸς τὸν Δεσπότην, χαίρων μεταβέβηκας πόθῳ, τῶν σῶν ἀγώνων πλοῦτον δρεπόμενος, Ἀγγελικὴν τερπνότητα, καὶ Παραδείσου τρυφὴν ἄληκτον.

Τῷ σῷ μαθητῇ καὶ συνάθλῳ, συναπολαύων ἀθλοφόρε, τῆς τῶν μακαρίων ἐλπίδος, καὶ δι' αἰῶνος συνευφραινόμενος, τοὺς τὴν ὑμῶν πανήγυριν, ἐπιτελοῦντας ἐποπτεύοιτε.

Ἐκ γῆς πρὸς οὐράνιον λῆξιν, στεφανηφόροι μεταστάντες, ἔνθα τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι, καὶ τῶν Ἀγγέλων Θεῖα στρατεύματα, τῶν μαθητῶν τὸν σύλλογον, ὑμῶν πρεσβείαις διασώσατε.

Θεοτοκίον.

Ῥῆξον τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων, τῶν σὲ ὑμνούντων Θεομῆτορ· παῦσον τὰς ὁρμὰς τῶν πειρασμῶν· τῆς ἁμαρτίας θραῦσον τὸν τάραχον· τὴν καταιγίδα σύντριψον, τὴν τῶν κινδύνων Μητροπάρθενε.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΘ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Κασσιανοῦ.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἰστέον ὅτι, ὅτε ὁ χρόνος ἐστὶ Βίσεκτος, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία αὕτη κατὰ τὴν κθ'. Εἰδὲ οὐκ ἔστι Βίσεκτος, ψάλλεται τῇ κή. ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου τρια.

Ἦχος β'. Ἄγγελος μὲν τὸ χαῖρε.

Ἀγγελικῶς βιώσας, ἐπὶ γῆς θεόφρον μακάριε, χοροῖς τῶν Ἀσωμάτων ἠρίθμησαι· σταυρὸν γὰρ ἐπὶ ὤμων σου ἀράμενος Ὅσιε, τῷ τῶν ὅλων Θεῷ ἠκολούθησας· καὶ πάθη ψυχο-

φθόρα, ἐγκρατείας πόνοις θανατώσας, τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, καὶ σκεῦος καθαρὸν ἐχρημάτισας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει τῶν εὐφημούντων σε.

Νηςείαις ἀγρυπνίαις, τῷ Θεῷ ἀεὶ προσκολλώμενος, ἁπάσης ἡδονῆς ὑψηλότερος μακάριε ἐδείχθης· καὶ καλαῖς ἀναβάσεσιν, ἀπαύστως φωτιζόμενος, ἔβλυσας διδασκαλίας ῥεῖθρα, τῶν πιστῶν ἀρδεύοντα καρδίας, καὶ γνώσιν ἐκτιθέντα, Κασσιανὲ θεόφρον σωτήριον. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει τῶν εὐφημούντων σε.

Ἄνωθεν φωτισθεῖσα, ἡ σοφή σε Πάτερ διάνοια, διδασκαλίας φέγγος ἀπήστραψε, δι' οὗ φωταγωγεῖται Μοναζόντων τὸ σύγημα, τῶν παθῶν τῆς ἀχλύος λυτρούμενον· διὸ καὶ ἑορτάζει τὴν ἁγίαν πάντοτε μνήμην σου, τὸν Κύριον τῆς δόξης δοξάζον, τὸν ἀεί σε δοξάσαντα, ἀγωνισάμενον, καὶ νικήσαντα τὸν ὄφιν τὸν πολυμήχανον. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε. Βότρυν, τὸν παμπέπειρον ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἑώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνῳδοῦσα ἠλάλαζες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἡ μέθη ἀρθῇ, πᾶσα τῶν παθῶν Εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σοὶ, Κασσιανὲ, τὴν δε ᾠδὴν πλέκω. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτὲ, τὴν Φαραώ-
» νίτιδα, πανστρατιὰν ἡ ὑπέροπλος δύ-
» ναμις· σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δὲ, τὴν παμμό-
» χθηρον ἁμαρτίαν ἐξήλειψεν, ὁ δεδοξασμένος
» Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Στεφανώσας θείαις ἀρεταῖς, Ὅσιε τὸν βίον σου, Κασσιανὲ πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησας· παρ' οὗ ἡμῖν αἴτησαι, ἀπολύτρωσιν τῶν πταισμάτων δεόμεθα, τοῖς ἐπιτελοῦσι, πίστει τὴν ἁγίαν σου μετάστασιν.

Ὁλοτρόπῳ νεύσει πρὸς Θεὸν, πάντων ἀξιάγαστε, τῶν ἐμπαθῶν νοημάτων ἐξένευσας, καὶ φῶς ἐχρημάτισας, ταῖς μεθέξεσι ταῖς ἀΰλοις θεούμενος· ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ πανηγυρίζομεν τὴν μνήμην σου.

Ἰατρὸς γεγένησαι ψυχῶν, θείοις σου διδάγμασι, Κασσιανὲ ῥυθμίζων τὰ φρονήματα, Μοναστῶν ἐν χάριτι, καὶ τὴν φέρουσαν πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἄριστα δεικνύων, τρίβον Θεοφόρε παμμακάριστε. Θεοτοκίον.

Κυοφόρον ἄνανδρον Ἁγνὴν, πάντες σε γινώσκομεν· τὸν γὰρ Θεὸν σάρκα θνητὴν ἐνδυσάμενον, ὑπὲρ νοῦν ἐγέννησας, τὸν φαιδρύναντα τῶν Ὁσίων τὸν σύλλογον. Ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, πίστει μεγαλύνοντες τὸν τόκον σου.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ
» τῶν Ἐθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῇ
» παρουσίᾳ σου, ἐν ᾗ ἐστερεώθη ἡ καρδία μου.

Ἀστέρα ἐν τῷ ὕψει σε, Ἐκκλησίας λάμποντα, ὁ φωτισμὸς ἀνέδειξε, τῶν ἐν σκότει Χριστὸς πανεύφημε, ἀσκητῶν ὡραιότης Πάτερ πάνσοφε.

Σταυρῷ τὸν ὁμιλήσαντα, καὶ τὸν κόσμον σώσαντα, Κασσιανὲ μιμούμενος, ἐσταυρώθης κόσμῳ καὶ πάθεσι, πανουργίας δαιμόνων τροπωσάμενος.

Σοφίας πληρωθεῖσά σου, ἡ καρδία πάνσοφε, διδασκαλίας ἄβυσσον, ἐν Ἁγίῳ ἔβλυσε Πνεύματι, Μοναστῶν τὰς ἀγέλας καταρδεύουσα. Θεοτοκίον.

Ἰάτρευσον Πανάμωμε, τὴν ψυχήν μου δέομαι, ἐξασθενοῦσαν πάθεσι, καὶ παντοίαις ἐπαναζάσεσι, τῶν κακίζων δαιμόνων μεσιτείαις σου.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁσιωθεὶς σὺ τῷ Θεῷ ἀνετέθης, καὶ λαμπρυνθεὶς σὺ τῶν καλῶν ταῖς ἰδέαις, Κασσιανὲ ὡς ἥλιος ἀπήστραψας, φέγγει τῶν ἐνθέων σου, διδαχῶν τὰς καρδίας, πάντων τῶν τιμώντων σε, ἀεννάως φωτίζων· ἀλλ' ἐκτενῶς ἱκέτευε Χριστὸν, ὑπὲρ τῶν πόθῳ, θερμῶς εὐφημούντων σε. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ, κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον, ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἀνωδίνως σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυ-

ρου κρεμάμενον ὁρῶσά σε Χριστὲ, οἴμοι· πο-
θεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος,
ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν
Υἱὲ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ
» Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκω-
» μένος καὶ ἔσωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ
» κραυγάζω σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀγῶσί σου, τῆς σαρκὸς ὑποτάξας σκιρτή-
ματα, τῷ πνεύματι Ὅσιε, ταῖς ἱεραῖς
νουθεσίαις σου, πάσας ἀπεγύμνωσας, τὰς πα-
νουργίας τοῦ πλάνου καὶ τὰ ἔνεδρα.

Νεκρούμενος, ἑκουσίως τῷ κόσμῳ τὴν μέλ-
λουσαν, ζωὴν κλῆρον εἴληφας, Κασσιανὲ
παναοίδιμε· νόμους συνεγράψω δὲ, εἰς Μοναστῶν ὁδηγίαν καὶ τελείωσιν.

Ἐνώκησε, τῇ ψυχῇ σου ἡ χάρις τοῦ Πνεύ-
ματος, καὶ πάντων ἀνώτερον, τῶν τῆς
σαρκὸς φρονημάτων σε, ἔδειξε πανόλβιε, καὶ
τῶν τοῦ πλάνου παγίδων ἐμφανέστατα.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἄχρονον, ὑπὸ χρόνον γενόμενον τέτοκας,
ἀῤῥήτως Παναμωμε, τὸν τοὺς Ὁσίους
λαμπρύναντα, πίστει ἀριστεύσαντας, καὶ τὸν
ἀρχέκακον ὄφιν ταπεινώσαντας.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

» Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας,
» Χριστὲ ὁ Θεός· διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα,
» τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυ-
» κτὸς ἀγνωσίας, προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν.

Ἡρπάγης ταῖς σαῖς, ἀρεταῖς θεόληπτε ὀ-
χούμενος, καὶ χαίρων κατέπαυσας, πρὸς
τὰ ἐπουράνια σκηνώματα, τῶν καμάτων τὰ
γέρα, ἀξίως κομιζόμενος.

Νοΐ καθαρῷ, συ ἐνοπτριζόμενος τὸ κάλλος
Χριστοῦ, ἵστασο ἀκλόνητος, νύκτωρ με-
θ' ἡμέραν τε ἀοίδιμε, τὰς ἐνθέους δηλώσεις, ἐ-
κεῖθεν εἰσδεχόμενος.

Δακρύων πηγαῖς, Θεοφόρε Πάτερ ἀρδευόμε-
νος, ὡς δένδρον ὑψίκομον, ἤνεγκας καρ-
πὸς τὰ κατορθώματα, ἐπευφραίνοντα πάντων,
ἐνθέως τὰ νοήματα. Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἡ ζωὴ, ὑπὲρ νοῦν Παρθένε ἀνατείλα-
σα, ἐχθρὸν ἐθανάτωσεν, ἅπαντας ἡμᾶς
τὸν θανατώσαντα, καὶ ἐζώωσε κόσμον, ἀπαύ-
στως ἀνυμνοῦντά σε.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος,
» τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας
» σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ
» Θεός με ἀνάγαγε.

Τὴν ὁδὸν τὴν στενὴν Πάτερ ὥδευσας, πᾶσί
τε τοῖς λόγοις σου ταύτην ὑπέδειξας, ἣν
οἱ καλῶς βαδίζοντες, Παραδείσου πρὸς πλά-
τος εἰσάγονται.

Ἡ ζωή μου ὁσία γεγένηται, καὶ ἡ τελευτὴ
μακαρία καὶ ἔντιμος, Κασσιανὲ Πατὴρ
ἡμῶν, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Νυσταγμὸν ἀμελείας ἀπέῤῥιψας, καὶ ἐπα-
γρυπνῶν θεωρίαις καὶ πράξεσιν, Ἀγγε-
λικῶς ἐβίωσας, ἐπὶ γῆς Θεοφόρε πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ὡς καλὴν ὡς ὡραίαν ποθήσας σε, ὁ καλλο-
ποιὸς Ἰησοῦς Παναμώμητε, ἐκ σοῦ σαρκὶ
γεγέννηται, καὶ θεοῖ με δι' οἰκτον ἀμέτρητον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, Μνήμη τοῦ Ὁσίου
Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ, Κασσιανοῦ τοῦ
Ρ'ωμαίου. Στίχοι.

Θείου μεταστὰς Κασσιανὸς πρὸς νόας,
Θείας νοητῶς κασσίας ἀποπνέει.

Εἰκάδα ἀμφ' ἑνάτην θάνε Κασσιανὸς με-
γαθύμων.

Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως Ῥώμης, περιφανῶν καὶ
λαμπρῶν γονέων ὑπάρχων υἱός. Ἐν ἀρ-
χῇ οὖν τοῦ βίου αὐτοῦ πολὺν πρὸς τοὺς λόγους
ἐκτήσατο ἔρωτα. Τῇ οὖν περὶ τούτους σπου-
δῇ, καὶ τῆς φύσεως ὀξύτητι, πᾶσαν ἑλληνικὴν
παιδείαν μετῆλθε, φιλοσοφίαν τε καὶ ἀστρονο-
μίαν εἰς ἅπαν ἐκμελετήσας. Καλῶς δὲ καὶ τὴν
θείαν Γραφὴν ἐκμαθὼν, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς
περὶ αὐτὴν ἐλάσας γνώσεως, καὶ ἐν ἁγνείᾳ
καὶ καθαρότητι τὸν βίον κοσμήσας, ἀπανα-
σὰς τῆς πατρίδος, καὶ τὴν σκήτην καταλαβὼν,
τὸν μονήρη βίον ὑπέρχεται. Καὶ ἐκδὺς ἑαυτὸν
μοναστηρίῳ, πᾶσαν τε ὑπακοὴν ἐξασκήσας,
καὶ πᾶσαν σκληραγωγίαν ἐκεῖθεν ἐκμαθὼν,
καὶ ἑαυτὸν ἐθίσας, εἰς ἄκρον τε διακρίσεως, ἐκ
τῆς ἄκρας ὑπακοῆς φθάσας, ἐπὶ τὴν ἡσυχίαν
ἔρχεται. Χρόνους δὲ πλείστους πεποιηκὼς, καὶ
πάσῃ σκληραγωγίᾳ ἑαυτὸν ἐκτήξας, πρὸς
πλείονα πεῖραν καὶ γυμνασίαν ἐχώρησεν.

Ἀναστὰς δὲ ἀπὸ τῆς ἡσυχίας, ἀμείβει πάν-
τα τὰ μοναστήρια, τῆς τε Αἰγύπτου πάσης
καὶ Θηβαΐδος, καὶ τὸ τῆς Νητρίας ὄρος, Ἀσίας
τε καὶ Πόντου, Καππαδοκίας τε καὶ πάσης
Ἀνατολῆς. Ἀνεμάξατο δὲ πάντων τοὺς βίους,

καὶ τύπους, καὶ ἀγωγὰς, ὡς μηδὲ κηρὸς τῶν δακτυλίων τοὺς τύπους ἐκμάττεται. Καὶ δηλοῦσι ταῦτα αἱ παρ' αὐτοῦ συγγραφεῖσαι διάτυπώσεις, πάσης ἀκριβείας καὶ σοφίας καὶ ὠφελείας οὖσαι πεπληρωμέναι, καὶ ἄλλαι ὅσαι παρ' αὐτοῦ συνεγράφησαν, καὶ συνετέθησαν διδασκαλίαι. Ἂς εἴ τις ἐπεσκεμμένως καὶ ἠκριβωμένως διέλθῃ, πολλὴν ἐκ τούτων δρέψεται τὴν ὠφέλειαν, καὶ τὸν τοῦ Συγγραφέως βίον καὶ τρόπον ἐκ τούτων γνώσεται. Οὕτως οὖν βιοὺς ὁ Θεῖος οὗτος ἀνὴρ, καὶ οὕτω πολιτευσάμενος, πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μετέβη μονάς.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἀντίθεον πρόσαγμα παρανομοῦντος, τυ-
» ράννου μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρί-
» πισε· Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε, Θεοσεβέσι Παισὶ,
» δρόσον τὴν τῶ Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος,
» καὶ ὑπερένδοξος.

Διόλου ταῖς νεύσεσι ταῖς φανοτάταις, Θεόφρον Θεούμενος, φωσὴρ ἐδείχθης ἄδυτος· ἐντεῦθεν ἀπήστραψας, λόγον σωτήριον, πάντων τὰ νοήματα ἡμῶν, φωταγωγοῦντα τῶν εὐφημούντων σε.

Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος ἐκτεθηγμένη σαφῶς διεχάραξε, τὸν νόμον τὸν σωτήριον, καὶ τύπους ἐξέθετο, οἷς περ ῥυθμίζονται, πᾶσαι παμμακάριστε ἀεὶ, τῶν μοναζόντων ἀγέλαι χαίρουσαι.

Νοήματα Ὅσιε σωτηριώδη, καὶ ῥήματα ἁγνοιαν, καρδίας ἀπελαύνοντα, πλουσίως ἀνέβλυσας Πάτερ Θεόσοφε· ὅθεν σε γεραίρομεν πιστῶς, τὴν παναγίαν τελοῦντες μνήμην σου.

Θεοτοκιον.

Παστὰς ἐχρημάτισας τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ θρόνος πυρίμορφος, ἐν ᾧ ἐπανεπαύσατο, ὁ Λόγος σαρκούμενος, δι' ἄκραν ἀγαθότητα· τοῦτον οὖν ἱκέτευε Ἁγνὴ, κατοικτειρῆσαι καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Ὠδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

» Κόμινος ποτὲ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐν-
» εργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγ-
» ματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς
» δὲ Πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλο-
» γεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Λάμπων ὡς ἀστὴρ, τῷ λόγῳ καὶ τῷ βίῳ, Κασσιανὲ φωτίζεις ἅπαντα, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, τῆς ἀγνοίας ὑπεξαίρων ἀχλὺν, καὶ μέλπειν προτρεπόμενος, ἅπαντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἔδυσας θανὼν, ὡς ἥλιος παμμάκαρ· ὥσπερ ἀκτῖνας δὲ κατέλιπες, ἀδύτους τοὺς λόγους σου, φωτιζούσας τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν πίστει τὴν ἁγίαν σου, μνήμην ἐπιτελούντων, καὶ δοξαζόντων τὸν Κύριον.

Κἄλλους νοητοῦ, ἀῤῥήτως ἀπολαύεις, ἀπολυθεὶς τοῦδε τοῦ σώματος, καὶ βλέπειν ἠξίωσαι, ἅπερ βλέπουσιν ἀοίδιμε, Ἀγγέλων τὰ στρατεύματα, μέλποντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὤφθης οὐρανῶν, Παρθένε πλατυτέρα, τὸν μηδαμοῦ Θεὸν χωρήσαντα, ἀφράστως κυήσασα, καὶ τεκοῦσα ὑπὲρ ἔννοιαν, διπλοῦν ὄντα ταῖς φύσεσι, μίαν δὲ κεκτημένον, θεοπρεπῶς τὴν ὑπόστασιν.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύ-
» ριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐ-
» πέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγα-
» γεῖν, τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον,
» Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἰσχύς σοι δεδώρηται, παρὰ Θεοῦ καὶ δύναμις, τὰς ἀρχὰς διολέσαι τοῦ κοσμοκράτορος· ὅθεν ἀριστεύσας μεγάλως, ὡς ἀληθῶς, Πάτερ Θεοφόρε, χοροῖς συννηρίθμησαι, τῶν Ὁσίων ἀγαλλόμενος.

Ὡς ῥόδον ἡδύπνοον, ἡμᾶς εὐωδιάζουσιν, οἱ Θεόπνευστοι λόγοι, τῆς θείας γλώττης σου· σὺ γὰρ εὐωδία ἐγένου, τοῦ δι' ἡμᾶς Θεοῦ σαρκωθέντος, δι' ἄμετρον ἔλεος, Θεοφόρε πανσεβάσμιε.

Σκιρτήσωμεν ἄνθρωποι, πνευματικῶς χορεύοντες, Κασσιανοῦ νῦν τῇ μνήμῃ ἐπαγαλλόμενοι, ψάλωμεν Θεῷ ἐν αἰνέσει, τῷ θαυμαστῷ, ὄντι ἐν Ἁγίοις, καὶ καθαγιάζοντι, τοὺς ἐν πίστει αὐτὸν σέβοντας.

Θεοτοκίον.

Φθαρεῖσαν ἐκαίνισας, τὴν φύσιν τοῦ Προπάτορος, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, καὶ παρθενεύουσα, φύσεως ἁπάσης τὸν Πλάστην· ὃν ἐν Σταυρῷ, κρεμάμενον πάλαι, ἠλάλαζες βλέπουσα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία κατὰ τὸ σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΕΛΟΣ.

ΘΕΟΤΟΚΙΑ

ΚΑΙ

ΣΤΑΥΡΟΘΕΟΤΟΚΙΑ

Ψαλλόμενα μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ τυχόντος Ἁγίου, ἐν ταῖς ἓξ ἡμέραις τῶν Μεθεόρτων τῆς Ὑπαπαντῆς, ἐὰν αὗται τύχωσιν ἐν Τεσσαρακοστῇ. Ὡσαύτως μετὰ τὰ Καθίσματα τῆς γ'. ᾠδῆς, Θεοτοκία καὶ Σταυροθεοτοκία ἕτερα, διὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας.

ΤΗ Γ'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον,

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομῆτορ Πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νῦν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ· ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σὲ εὕρω Δέσποινα, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος, λαὸς, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὔσπλαγχνε, σὴν ἑκούσιον σταύρωσιν.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ'. Ὠδῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον,

Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ἀκατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοὶ, φρικτὸν ὄντως μυστήριον· τὸν γὰρ ἀπερίληπτον, συλλαβοῦσα ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου· ὃν πάντοτε Ἁγνὴ ὡς Υἱόν σου, δυσώπει τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀπειρόγαμος, Ἁγνὴ καὶ Μήτηρ σου, Χριστὲ ὁρῶσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνοῦσα ἀπεφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμνῶ σου τὴν θείαν συγκατάβασιν.

ΤΗ Δ'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐπομβρίαις πανάχραντε, τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον, ἡ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα· καὶ κατάκλυσον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου, καὶ χειμάῤῥου, καταξίωσον τρυφῆς με, τῇ ἀειζώῳ πρεσβείᾳ σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, Ἀμνὰς ἡ κυήσασα, ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σὺ Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Μετὰ τὸ Κάθισμα, τῆς γ'. Ὠδῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον,

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεία γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε, Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλῳ ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας, ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον, σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος, ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος, Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

ΤΗ Ε'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον,

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομῆτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νῦν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ· ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ κλῆρον τὸν ὑράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὕρω Δέσποινα, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίθκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εὔσπλαγχνε, σὴν ἑκούσιον σταύρωσιν.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ'. Ὠδῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον,

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεία γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε, Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας, ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον, σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος Ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

ΤΗ ς'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον,

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Μεγίστων δωρημάτων ἡμῖν, ὁ τόκος ὁ ἀλόχευτος, τῆς Παρθένου, πᾶσι γέγονε σαφῶς· Θεὸς γὰρ τὴν φθαρεῖσαν, καινίζει πάλιν φύσιν, καὶ ἀναπλάττει τὸ ἀνθρώπινον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἀνεβόα, θρηνῳδοῦσα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ'. Ὠδῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον,

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ ἐλέη Δέσποινα οἱ δοῦλοί σου, κράζοντες καὶ λέγοντες· Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἡμῶν ἡ ἀντίληψις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρῶσά σε Χριστὲ, οἴμοι! ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱὲ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

ΤΗ Ζ'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον,

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τετραυματισμένον με, ταῖς λῃστρικαῖς τῶν δαιμόνων, ἐφόδοις καὶ κείμενον, ὅλον ἀνενέργητον παναμώμητε, ἐν ὁδῷ πάντοτε, τοῦ ἀστάτου βίου, καὶ ἐλέους προσδεόμενον, τάχος ἐπίσκεψαι, οἶνον ἐπιβεῖσα καὶ ἔλαιον, τοῖς ἀνιάτοις μώλωψι, καὶ πρὸς εὐρωστίαν ἀνάγαγε· ὅπως σὲ δοξάζω, καὶ πόθῳ κατὰ χρέος

ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου ἄχραντε, Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ῥομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμψαντα, ἀπορρήτῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, σταυρῷ ὑψούμενος, ὄξος καὶ χολήν τε γευόμενον, πλευρὰν δὲ ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἡλούμενον· καὶ ὀδυρομένη, ἠλάλαζες βοῶσα μητρικῶς· Τί τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ'. Ὠδῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον,

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξὶ, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκὶ, πᾶσαι μακαρίζουσι, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν παναγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

ΤΗ Η'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. α'.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ Πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄῤῥηκτον, τὴν ἀῤῥαγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον, ὅμοιον.

Ὡς ἀμνόν σε Λόγε, ἡ ἀμνὰς καὶ Παρθένος, πρὸς σφαγὴν χωροῦντα, καθορῶσα ἐβόα· Ὦ ξένου τολμήματος! πῶς ἄνομοι σφάττουσι, τὸν τοὺς ἀνθρώπους ζωοῦντα; Μέγα σου Υἱέ μου τὸ ἔλεος!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μετὰ τὰ Προσόμοια τῶ Προφήτου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Νύμφην σε Παρθένον ἐκήρυξαν, τῆς ἀξίας τοῦ Πατρὸς, καὶ τῆς Θεότητος αὐτοῦ, οἱ Θεὸν ἀξιωθέντες κατιδεῖν σωματικῶς, καὶ Λόγου, καὶ Θεοῦ Κόρη Γεννήτριαν, καὶ Πνεύματος, Ἁγίου οἰκητήριον, ἐν σοὶ γὰρ πᾶν τῆς Θεότητος, σωματικῶς κατεσκήνωσε, τὸ πλήρωμα, πληρεστάτης οὔσης χάριτος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ξύλῳ προσπηγνύμενον Κύριε, ὡς ἑώρακεν ἀσπόρως, ἡ τεκοῦσά σε Ἀμνὰς, κατεξαίνετο τὰς ὄψεις, καὶ ἐβόα ἐν κλαυθμῷ· Υἱέ μου, πῶς σφαγὴν φέρεις τὴν ἄδικον; πῶς θνήσκεις, ὁ ἀθάνατος ὡς ἄνθρωπος; Λόγον μοι δὸς φῶς γλυκύτατον, βλέψον Μητέρα θρηνοῦσάν σε, καὶ δόξασον, ταύτην Λόγε τῇ ἐγέρσει σου.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ'. Ὠδῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ἀκατανόητον, καὶ ἀκαταλήπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοί; φρικτὸν ὄντως μυστήριον· τὸν γὰρ ἀπερίληπτον, συλλαβοῦσα ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου· ὃν πάντοτε Ἁγνὴ ὡς Υἱόν σου, δυσώπει τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀπειρόγαμος, Ἁγνὴ καὶ Μήτηρ σου, Χριστὲ ὁρῶσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνοῦσα ἀπεφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμνῶ σου τὴν θείαν συγκατάβασιν.

Τ Ε Λ Ο Σ.